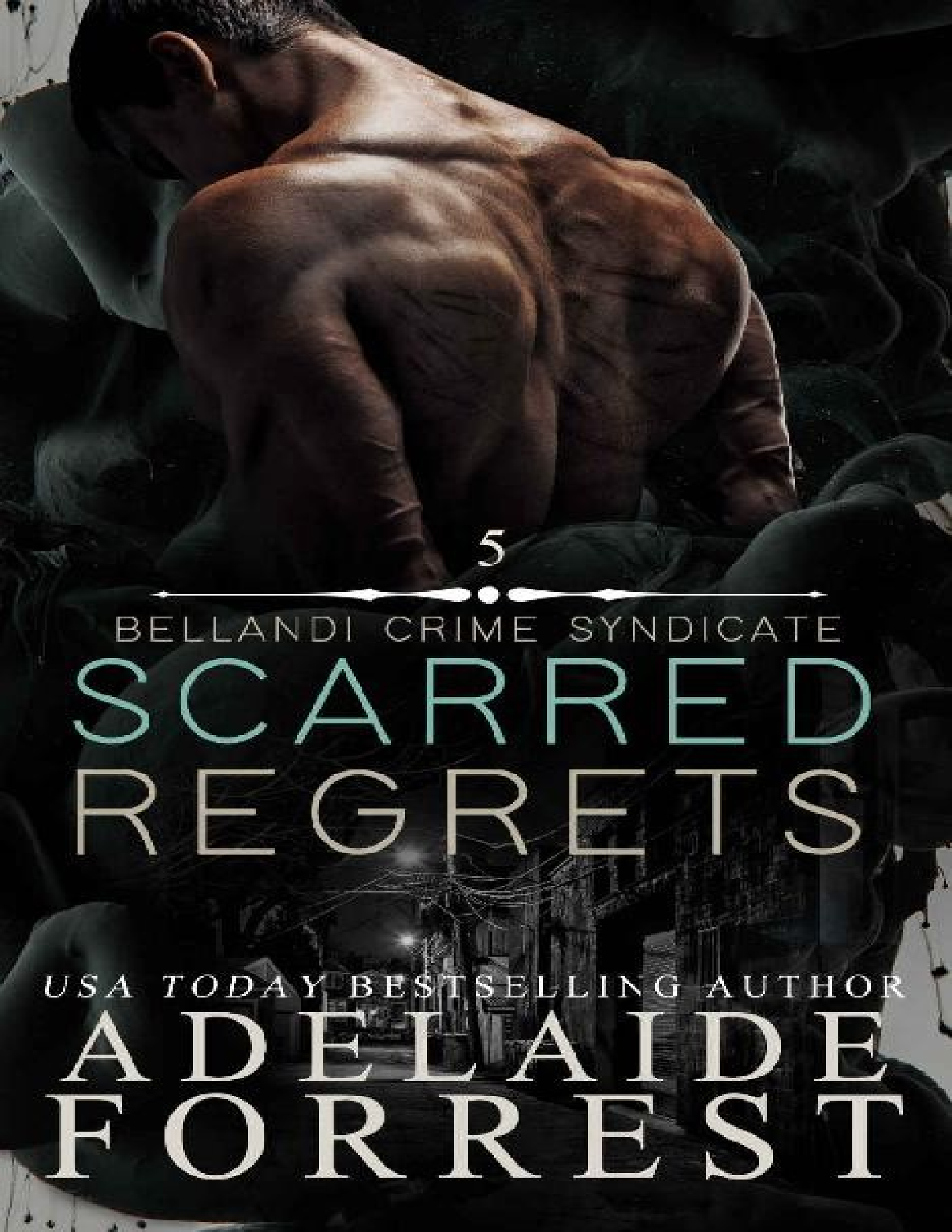

5
BELLANDI CRIME SYNDICATE
SCARRED REGRETS
USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
ADELAIDE FORREST

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

YARALI PIŞMANLIKLAR

BELLANDI SUÇ ÖRGÜTÜ #5

ADELAIDE FORREST

Copyright © 2021 by Adelaide Forrest

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntıların kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Kapak Tasarımı: Adelaide Forrest

Düzenleme: Light Hand Editing

 Vellum ile oluşturuldu

YARALI PIŞMANLIKLAR HAKKINDA

Kırık adamlar aşık olmaz.

Karanlıkta oyalanır, bizi tanımlayan günahlar tarafından tüketiliriz.

Irina kalbimin atmasının tek sebebi. O, bu kadar iyi ve saf bir kadının asla görmemesi gereken kötülüklerle dolu bir dünyada önemli olan her şey.

Koleksiyonuma bir yara izi daha ekleyecek - bu kalbime kazınacak.

İntikamını almak için düşmanımız tarafından kaçırıldığında. Asla benim olamayacağını bilsem bile, onu güvende görmek için her şeyi yaparım.

Kurtardığım Irina, çaldıkları aynı cesur kadın değil.

Ruhu kırılmış. Gördüğü şeyler yüzünden kalbi benimki gibi boş. Bana hiç bilmediğim bir şekilde ihtiyacı var.

Ve benim olanı paramparça eden adamı yok edeceğim.

TETIKLEYICI & IÇERIK UYARILARI

Yaralı Pişmanlıklar karanlık bir mafya romantizmidir ve **kendine zarar verme davranışı, intihar düşüncesi ve intihar girişimi ve tecavüz / cinsel saldırı referansları** içerir**.** Lütfen okumadan önce dikkatlice düşünün. İçerdiği diğer temalar şunlardır:

- Uyuşturucu kullanımı
- Depresyon
- Çocuk istismarı
- İnsan Kaçakçılığı
- Tanımlayıcı Kadına yönelik şiddet
- Takip

İÇİNDEKİLER

I. Uyku
Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5

II. Uyanış
Bölüm 6 Bölüm 7 Bölüm 8
Bölüm 9 Bölüm 10 Bölüm 11
Bölüm 12 Bölüm 13 Bölüm 14
Bölüm 15 Bölüm 16 Bölüm 17
Bölüm 18 Bölüm 19 Bölüm 20
Bölüm 21

III. Yükseliş
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
***
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33

Bölüm 34
Bölüm 35
Bölüm 36
Bölüm 37
Bölüm 38
Bölüm 39
Bölüm 40
Bölüm 41
Bölüm 42
Bölüm 43
Bölüm 44
Bölüm 45
Bölüm 46
Bölüm 47
Bölüm 48
Bölüm 49
Bölüm 50
Bölüm 51
Bölüm 52
Bölüm 53
Bölüm 54
Bölüm 55
Bölüm 56
Bölüm 57
Bölüm 58
Bölüm 59
Bölüm 60
Bölüm 61
Bölüm 62
Bölüm 63
Bölüm 64
Bölüm 65
Bölüm 66
Bölüm 67
Bölüm 68
Bölüm 69
Bölüm 70
Bölüm 71
Bölüm 72
Bölüm 73
Sonsöz

Ayrıca Adelaide Forrest

BÖLÜM I

SLUMBER

1

SCAR

yirmi dört yıl önce

"Hikayenizi tek bir cümleyle anlatacak olsaydınız, bu ne olurdu?

olabilir mi?" Öğretmenimin sözlerini düşünürken ayaklarım gelişigüzel bir kaldırım denemesi boyunca hızla ilerliyordu. Yıllar boyunca tekrarlanan kötü muameleler yüzünden zeminin yarılıp parçalandığı kırık noktalardan birinin üzerinden atladım. Hikayem için kelimeler bulmaya çalışırken nereye gittiğime dikkat etmeme bile gerek yoktu ama tek düşünebildiğim, deliklerle dolu spor ayakkabılarımın altındaki kırık, pürüzlü betonla ne kadar çok ortak noktam olduğuydu.

Hikâyemi anlatmak için bir cümleye ihtiyacım yoktu. Sadece bir kelimeye ihtiyacım vardı. Acı.

Acının farklı biçimleri vardı, ama hepsinin bir araya gelip bir sefalet birikintisi oluşturmasının sonucu aynıydı; pürüzlü, kırık parçalar halinde var olmayan hiç kimsenin anlayamayacağı bir hikaye. İnsanların görmezden geldiği, çürükleri ya da yırtık pırtık, lekeli kıyafetleri görmemiş gibi davrandığı türden bir hikayeydi.

Çünkü bu kimsenin duymak istemediği bir hikâyeydi.

Tıpkı tabelaları görmemiş gibi davranan tüm o insanlar gibi ben de hayatım buna bağlıymış gibi o kırık betonun üzerinden koştum. Bu, daha büyük bir sorunun belirtisinden başka bir şey değildi, evimin tehlikelerini hatırlatıyordu. Nefes almaya devam etmek, ertesi gün görmezden gelinmek üzere okula gitmek istiyorsam, hiçbir şey beni bu mahallede yürümeye zorlayamazdı.

Burada yürümek ölmek demekti. Yürümek, ailemin arkadaşlarından biriyle ya da daha da kötüsü, artık neredeyse insan bile olmayan biriyle karşılaşma riskini göze almak demekti.

Elimde sıkıca tuttuğum zincir koşarken tenime baskı yapıyordu, tılsım sallanıyordu ve kelebeğin canlı yeşili ışıkta parlıyordu. Kız kardeşim, gün ortasında evden kaçtığımız nadir zamanlarda kelebekleri severdi, böylece yatak odamızdaki eski, çarpık pencereden içeri giren çıplak güneş ışığından daha fazlasını görebilirdi.

Elimde sıkıca tuttuğum tılsım kadar yeşil çimlerin olduğu parka gittiğimizde, o tenini ısıtan güneşin tadını çıkarırken biz de diğer çocukların oyununu izlerdik. Öylesine kaygısız, öylesine hafif ve çocuksu görünüyorlardı ki, bunu anlayamazdık.

Hiç salıncağa binmemiştim. Kimse bana bacaklarımı onların yaptığı gibi nasıl pompalayacağımı öğretme zahmetine girmemişti, bu yüzden diğer çocukların yanında kendimi aptal durumuna düşürme riskini hiç almamıştım.

Yetişkinler zalim olabilirdi. İncitebilir, sakat bırakabilir ve şiddet uygulayabilirlerdi ama bilmediğim her şey için beni yargılayan çocukların kahkahaları başka türlü bir işkenceydi. Kendimi acıdan kurtarırdım.

Hayatımda yeterince vardı zaten.

Sokağımızın köşesini döndüm, hayatım buna bağlıymış gibi kıçımı kaldırdım ve mahallemizde pekala olabilirdi. Sokaklar iğneler ve şırıngalarla doluydu, kullanılmış prezervatifler erkeklerin hem kadınlardan hem de erkeklerden istediklerini aldıkları ara sokakların girişlerini kirletiyordu. Cesca ile her gün okula yürüme düşüncesi, onun benim yaptığım şeyleri göreceğini bilmek, nefes alışımı biraz daha zorlaştırıyordu.

Çoğu çocuğun sokak köşelerinde seks için para ödendiğini bilmediğini bilecek yaşa geldiğimden beri onu korumak için elimden gelen her şeyi yaptım. İkinci sınıftaki diğer çocukların çoğu, bırakın şeyinizi nereye soktuğunuzu, henüz seksin ne olduğunu bile bilmiyordu.

Ama bu mahalledeki çocuklar çok hızlı büyüdü. Anne babalarımızı kollarında iğneler ya da masada beyaz tozla kanepede sızmış halde bularak büyüdük. Açık alanda, arkadaşlarının görebileceği şekilde seks yaparken onları yakaladık.

Ve bazen, yapmamamız gereken bir şeye rastladığımızda yeterince hızlı kaçamadık.

Evin önündeki çalılar büyümüş, ön kapıya çıkan cılız ahşap basamakları yarı yarıya örtmüştü. Köşeyi döndüm ve elimi her an devrilecekmiş gibi duran parmaklığa koydum. İlk üç basamağı koşarak çıktım, çürümüş olan dördüncünün üzerinden atladım ve tepedeki platformda durmadan önce ayağım beşinciyi zar zor öptü.

Tam olarak bir sundurma ya da güverte denemezdi, her şeyden çok bir eğime yakındı, ama üzerine oturmak, düşmenin acısını çekmek olurdu.

Bir kez çöktüğünde nasıl gelip gideceğimi düşünmekten nefret ediyordum.

Derin bir nefes çekerek elimi kapı koluna koydum ve çevirdim. Kapıyı hiç kilitlememişlerdi ve hızla iterek açıp arkamdan kapattığımda ön kapı gıcırdadı. Ayaklarım beni Francesca'yla paylaştığım yatak odasına doğru götürdü, annemle babamın ve onların arkadaşlarının yanından hızla geçip gittim.

En iyi arkadaşları, her şeyden çok nefret ettiğim kişi, ben koşarken bana seslendi. "Nereye gidiyorsun, evlat?" Cevap vermeyerek kaçınılmazı uzattığımı biliyordum ama Cesca okulda bulduğum güzel kelebeğe dokunarak onu kirletmeden önce sahip olmayı hak ediyordu.

Onu da alıp götürmeden ve bu evde birazcık bile güzel olan her şeyi ezdikleri gibi ezmeden önce. Cesca'ya ulaşmaları an meselesiydi. Onu dışarı çıkarmalıydım.

Elimi kapıya vurarak, benim olduğumu bildiği gizli vuruşumuzu yaptım. Haftanın her günü değişirdi, kimsenin anlamasını engellemek için farklı bir şey. Ailemin arkadaşları genellikle bunu öğrenmeye çalışamayacak kadar uçmuşlardı.

Ama Cesca konusunda üzgün olmaktansa güvende olmayı tercih ederim.

Kapıyı açtı, hızla içeri girmeme ve arkamdan kilitlememe izin verdi. Odanın diğer tarafındaki yatak odası penceresi beni çağırıyor, keşke buradan gidebilseydik dedirtiyordu. Başka bir yere gidip her şeye yeniden başlamak isterdim ama dışarıda da burada olduğundan daha fazla umut yoktu.

En azından burada bir çatı vardı. Annemle babamın henüz ellerinden almadığı kilitli bir kapı vardı ama Francesca büyüdükçe bunun değişeceği kesindi.

Tıpkı bana yaptıkları gibi onun da değerini anlayacaklardı.

Dönüp kapıya baktım, Brad'in kendi başıma dışarı çıkmamı beklerken sabırsızlanıp öfkeyle kapıyı çalmasını bekliyordum. Bu

Kız kardeşimi kontrol etmeyi ve ona okuldan gizlice getirdiğim yiyecekleri vermeyi sevdiğim bir sır değildi...

Onlar.

O gün kim olursa olsun. İsim ve yüzün artık pek bir önemi yoktu.

Hepsi aynıydı.

Yırtık sırt çantamı Cesca'nın ayaklarının dibine bıraktım ve fermuarını açarak onun için sakladığım elma ve yarım sandviçi çıkardım. Açlıkla baktı, yemek için izin beklerken güzel kahverengi gözlerinde yaşlar birikti.

Onu bekletmedim, yemesi için başımla işaret ettim. Bütün gün bir şey yememişti ve okuldan getirdiğim yemek gecenin geri kalanında yiyebileceği tek şeydi, tabii ailelerimiz uyuduktan sonra sokağın aşağısındaki pizzacının çöplüğünde bir şeyler bulmak için gizlice çıkacak kadar cesur değilsem.

Sonbaharda her gün benimle okula gelirdi. En azından günde birkaç saat güvende olacaktı ve kendine ait bir yemeği olacaktı. Uzun süre aynı öğle yemeğini paylaşmak zorunda kalmayacaktık.

Sonsuzluk gibi gelse bile.

"Haydi, Boyo!" Brad oturma odasından seslendi, ayağa kalkıp koridora doğru ilerlerken ayak sesleri evi titretiyordu. Cesca'ya her zamanki gibi gülümsedim ve kolyeyi görmesi için ona uzattım.

"Ben mi?" diye sordu, kirli parmaklarını bizim gibi insanlar için fazla güzel görünen parlak yeşil kelebeğe dokundurarak. Ama her küçük kız, çirkin bir hayat yaşamış olsa bile güzel bir *şeyi* hak ediyordu.

"Sen," dedim, kelebeği çözüp boynuna doladım. Kelebeğin göğsünde çok aşağıya sarktığı yere baktı ve durduğu yerde usulca gülümsedi. Kapının çalınmasıyla yerinden sıçradı, başını hayır anlamında sallarken gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Ona her zaman söylediğim gibi, "Eğer biri içeri girmeye çalışırsa, pencereden dışarı çık," dedim.

Başını salladı, ben ayağa kalkıp elimi yağlı saçlarında gezdirirken alt dudağı titriyordu. Duş alabilmesi için o gece herkes uyuduktan sonra odadan çıkmayı göze almamız gerekecekti.

"Kulaklarını kapat Cesca," dedim kapıya doğru ilerlerken. Yemeğini aldı ve küçük odanın köşesinde paylaştığımız şiltenin üzerine kıvrıldı, sırtını duvara yasladı ve dizlerini göğsüne çekerek ileri geri sallandı.

Kapıyı açtım ve arkamdan çekerek kapattım, bunu yaparken içerideki kilidi de çeviriyordum. Brad diğer tarafta bekliyordu, göğsündeki rozet olması gereken her şeyin bir şakası gibi parlıyordu.

Ve olmadığı her şey.

2

SCAR

Sonunda kendimi zorla ayağa kaldırdığımda ev sessizdi, Cesca'yı kontrol etme ihtiyacı selin verdiği acıdan daha güçlüydü. Vücudum. Evin içinde sürünürken her yerim ağrıyordu, attığım her adımda hissettiğim acıyı görmezden geliyordum.

Ağırlığımı yatak odamızın kapısına verdim, alnımı ahşaba yasladım ve günün düzeninde tekrar tekrar vurdum. Kapının altındaki boşluktan içeriden cevap vermek için çabaladığı sesler geliyordu ve sonra onun için çaldığım gece lambasının ışığı açık kapıyı doldurdu, o kapıyı açtı ve ben içeri düştüm.

Düşüşümün ağırlığından kaçınmak için geriye doğru sendeledi ve kendimi kapı çerçevesine tutmam için bana bıraktı. Kollarını belime doladığında minik, çok ince vücudu benimkine çarptı ve onu kucaklamak için çürük kaburgalarımdaki acıyı yeterince uzun süre görmezden geldim.

"Ben oturma odasını temizleyeceğim. Sen burada kal, döndüğümde seni duşa götüreceğim," diye mırıldandım saçlarına, keşke okulda sınıfımdaki kızlar gibi temiz koksaydı. Küçük kızlar kendilerini güzel hissetmeli ya da en azından ailelerinin pisliğiyle lekelenmemeliydi.

O daha iyisini hak ediyordu. Tavanımızda gezinen örümcekleri bile öldürmeyen kız kardeşim dünyayı hak ediyordu.

Başını salladı, geri çekildi ve elinin tersiyle yüzünü sildi. Yatağımızın üstüne geri süründü, eşofmanımı üzerine çekti

ve soğuktan korunmak için battaniye olarak kullanıyordu. Yaz başında bile geceler bu yıl sıcak olmaktan çok uzaktı.

Sürünerek oturma odasına gitmek yerine kapıyı arkamdan kapattım ve kilidi çevirerek onunla birlikte yatağa oturdum ve bedenimin birkaç dakikalığına rahatlamasına izin verdim. Sabaha kadar yapmam gereken şeyleri yapmak için birazdan kalkacağıma dair kendime söz verdim. Kendi pislikleri içinde uyanmaktan ya da akşam yemeğinin paketlerini sehpanın üzerine serilmiş ve sineklerle kaplanmış halde bulmaktan mutlu olmayacaklardı.

Ne tür bir pislik olduklarının hatırlatılmasını istemezler, uyurken bunun tüm işaretlerini silmemi beklerler, böylece sabah uyanıp işleyen insanlarmış gibi davranabilirlerdi. Ta ki tekrar kafayı bulma ihtiyacı onları tüketene kadar.

Sanki hiç gitmemiş gibi.

Cesca'ya verdiğim söze rağmen, mavi gökyüzünü ve Cesca'nın yeşil kelebeklerle gönlünce koşabileceği açık bir alanı hayal ederek uykuya daldım. Benden çok daha zeki birinin ona okumayı ve çok sevdiği hayvanlar hakkında her şeyi öğretebileceği okulunu.

Bir sarsıntıyla uyandığımda güneş ufukta yeni yükseliyordu. Cesca'nın başı omzuma yaslanmış, ısınmak için bana doğru kıvrılmıştı. Aciliyetime rağmen onu nazikçe yana yatırdım ve yatağın üzerine yatırdım, aceleyle kapıya gittim ve kapıyı açtım.

Kapıyı arkamdan kapatırken içeriden kilitledim, sessizce kapanmasına izin verdim ve iki kez kontrol etmek için düğmeyi çevirdim. Memnun bir şekilde, çıplak ayaklarımın ucuna basarak koridordan oturma odasına geçtim ve annemle babamı, Brad'in beni bıraktığı yerde, kendimi yerden kaldırdığım zamanki pozisyonlarında uyurken bulduğumda rahat bir nefes aldım.

Hiçbir yerde bulunamadı, muhtemelen kafayı bulur bulmaz devriyesine geri dönecek ve beni mahvetmemiş gibi gününe devam edecekti.

Sanki ailem beni ilk kez oturma odasına çağırdığında bunun ne anlama geldiğini anlayamayacak kadar küçükken masumiyetimin her parçasını yok etmemiş gibi. Rozetini görmüş ve her şeyin yoluna gireceğini düşünmüştüm.

Bir daha hiçbir şey yoluna girmeyecekti.

Mutfaktan çöp tenekesini aldım, kolumun altına sıkıştırdım ve tüm çöpleri toplamak için harekete geçtim. İlaçlardan uzak durdum, bir keresinde 'mükemmel derecede iyi bir şıringayı' atma hatasını yapmıştım ve

babam beni dövdüğünde savurganlığımın sonuçlarına katlandım.

Yanlış adım attığımda uyluğum seğirdi, kaslarım gerildi ve keskin bir ağrı bacağıma doğru yayıldı. Çöp kutusu kalbimi durduran bir gürültüyle yere düştü.

Güneş doğmuş olsa bile, annemle babamın uyanması için çok erken bir saatti. Genellikle Cesca'yı güne hazırlardım ve onlar gözlerini açmadan önce güvenli bir şekilde okula doğru yola koyulurdum.

Donup kaldım.

Nefes bile almıyor, babamın öfkeli sesinin duvarları sarsacağı anı bekliyordum. Ricardo De Luca'nın bir ayının sesine sahipti, en cesur adamı bile korkutacak kadar derinden bağırdığı zamanki bas sesi.

Ama asıl korkuyu sessizleştiği anlarda hissettim. Sessiz öfke, küçük ihlaller için gösterdiği öfke belirtilerinden çok daha tehlikeliydi.

Onu uyandırmak okula gidemeyeceği anlamına geliyordu. Bir hafta boyunca oturamayacağım anlamına gelirdi ki bunu yapabilme kabiliyetim önceki geceden sonra zaten şüpheliydi. Öğretmenlerimin morlukları görmemesi için evde kalmam ve hem Cesca hem de benim için daha az yemek anlamına geliyordu.

Brad ve onun gibi diğerleriyle daha fazla zaman geçirecekti.

Annemle babama bakmak için döndüğümde kalbimi boğazımda bırakan öfke kükremesi hiç gelmedi. Kıpırdamamışlardı, çıkardığım gürültüye rağmen bedenleri hareketsizdi. Bir adım daha yaklaştım ve şaşkınlıkla yüzlerini inceledim.

Tenleri normalden daha solgundu, babamın zeytin rengi teni, çok içip hastalanmadan hemen önceki anlarda olduğu gibi düpedüz yeşil görünüyordu. Annemin yüzü, uykusunda onu gıdıklayacağından emin olduğum saçlarının perdesi arkasına gizlenmişti. Yine de hiç kıpırdamadı, bacakları hafifçe aralanmış ve mini eteği sanki bir gece önce babamla birlikte olduktan hemen sonra uykuya dalmış gibi kalçalarına kadar yükselmişti.

Ama kıyafetlerini düzeltecek, son bir kola çekmeden önce saçlarını yüzünden geriye tarayacak ve yüksek perdeden kahkahası odada yankılanacak kadar farkındaydı. O zaman uyumamıştı ama oturma odasını, gerçekte yaşadığı köhne ev gibi değil de saray gibi düşünerek incelemişti.

Saçlarını yüzünden geriye doğru ittim ve ona dokunmaya cüret ettiğim için bana vurmasını beklerken yüzümü buruşturdum. Pis ellerimi ona sürmeye cüret ettiğim için.

Ama hiç gelmedi.

Boş, cansız gözlerine baktığımda teni soğuktu, tepki korkusuna kapılmadığımda vücudundan yayılan idrar ve dışkı kokusunu fark ettim. Geriye doğru tökezledim ve babamın hareketsiz bedenine doğru yeni bir anlayışla baktım.

Uyanıp beni dövmezlerdi. Çünkü hiç

uyanmazlardı.

Babamın omzunu salladım, ciğerlerime hava çektim. Gözleri kapalıydı, sanki az önce uykuya dalmış ve hiç uyanmamış gibiydi. Teninin doğal olmayan rengine ve vücudunun sertliğine rağmen huzurlu görünüyordu.

Annem dehşete düşmüş görünüyordu, vücudu darmadağınık ve hırpalanmıştı. Saçları yolundan çekildiğinde, boğazındaki morluklar parlak bir mor renkte parlıyordu. En azından birinin otomatik olarak tahmin ettiğim gibi aşırı doz almadığını fark ederek bedenlerinden uzaklaştım. Aklımda sadece Cesca'yı düşünerek yatak odamıza döndüğüm sırada ön kapı patlayarak açıldı.

Brad kapı aralığını doldurmuş, devasa gövdesi etrafından süzülmeye çalışan ışığı gölgede bırakıyordu. Ölen ailemin cesetlerine bakma zahmetine bile girmedi.

Sanki ne bulacağını çoktan biliyormuş gibi.

Yatak odasına doğru koştum, kapıya çarpmadan önce ayaklarım yerde kayıyordu. Aceleyle kapıyı çaldım ve gizli kapıyı çaldığımızı unutmuş gibi yaparak Cesca'ya seslendim. "Cesca!" Diğer taraftaki telaşını dinleyerek seslendim. Brad koşamayacak kadar formsuzdu, denemek istemiyordu ama yine de ayak sesleri koridorda yankılanıyordu.

Evi sarsan her adımda kemiklerimin yavaşça takırdaması gibi, bunu ruhumda hissettim. Yaklaştı, o kadar yaklaştı ki neredeyse yakalama mesafesine geldiğinde kalbim boğazıma sıçradı.

Cesca kapıyı açtı, ben de içeri girdim ve kapanması için tüm ağırlığımı kapıya verdim. Elleri diğer tarafa çarptı, Cesca yardım etmek için küçük bedenini kapıya doğru atarken bana karşı koydu ve sonunda tüm nedenlere rağmen kapattığımızda kilidi çevirdim.

"Pencereden dışarı," diye fısıldadım, elini tuttum ve onu arka bahçeye açılan pencereye doğru yönlendirdim. Brad'in şişko yumrukları kapıya vuruyor, lanet kapıyı açmam için bana bağırırken tokmağı sallıyordu. Kapıyı açmasının an meselesi olduğunu hiç şüphesiz biliyordum.

Elleri tekrar üzerimde olmadan önce ve bu sefer Cesca'yı bana yaptığı gibi kullanmasını engelleyecek hiçbir şey olmayacaktı.

"Korkuyorum," diye mırıldandı, ben pencereyi itip açarken ve çıkıntıya tırmanırken pencereye baktı. Birinci katta bile atlamak onun için çok fazla olacaktı, bu yüzden kendimi dışarıdaki zemine indirdim.

"Seni yakaladım. Hadi," dedim aceleyle arkasına bakarak. Tereddüt etti, korkuyla pencereden uzaklaştı ve kapıya doğru baktı. "Şimdi, Cesca!" Ona karşı kullandığımı hiç hatırlamadığım bir ses tonuyla emrettim. Gözleri irileşti ama sonunda beni dinledi. Pencere pervazına tırmanıp kollarıma atıldı, tam o sırada yatak odasının kapısı çöktü ve Brad ortaya çıktı.

Kollarımda Cesca ile dönüp koşmaya başladığımda yüzü kıpkırmızı olmuş, alnı terden kayganlaşmıştı.

Daha fazla koşamayana kadar koştum.

Brad'in göğsündeki rozetle polise gidemezdi. Çocuğu aramak için gideceği ilk yer orası olurdu.

Sürekli tecavüze uğrayan, iki kişiyi soğukkanlılıkla öldürdüğünü bilen çocuk, uyuşturucularını elinde tutmak ve bana erişebilmek için aileme para ödemek zorunda kalmamak istiyordu. Sebebi her ne olursa olsun, kahverengi gözlerindeki yaşam eksikliği, Cesca ve benim için hazırladığı kaderin anneme yaptıklarından çok da farklı olmayacağından tamamen emin olmamı sağladı.

Daha da kötü olabilir.

Ben orada yatarken, tacizinin acısıyla uyurken onları öldürmüş müydü? Babam öldükten sonra anneme tecavüz etmiş miydi? Onlara ne olduğunu umursamamalıydım.

Bana yapmasına izin verdikleri şeyden sonra olmaz.

Binaların çoğunun ticari olduğu ve yabancıların yaşadığı evlerin olmadığı şehir merkezine yaklaştık. Sonunda boş bir ara sokak bulduk ve gölgeli arka tarafına dönüp Cesca ve kendimi çöp konteynerinin arkasına sakladım. Gözlerindeki dehşetle bana baktı ve parmaklarını boynundaki kelebeğin etrafına sarmak için elini kaldırdım.

"Annem ve babam öldü," diye açıkladım ve başını yana eğerken kaşlarını gerdi. Anlamadığını biliyordum. Yaşam ve ölüm gibi kavramlar, yatak odasından zar zor çıkabilen bir kız için çok yabancıydı.

"Ev mi?" diye sordu.

Boğazımda yükselen safrayı yuttum ve bizi Brad gibi durumumuzdan faydalanmak için bekleyen canavarlardan saklayan ara sokağa baktım. Ara sokak sonsuza kadar evimiz olamazdı, hele ki iş yerleri açılmışken.

Sonunda bizi kovalayacaklardı.

Daha iyi bir şey bulurduk.

"*Sen* benim evimsin," dedim, elimi saçlarında gezdirdim ve keşke temizliğe gitmeden önce ona bir duş aldırsaydım diye düşündüm. Uzun bir süre için bu onun son fırsatı olabilirdi. Gözlerinde yaşlar birikti ama başını salladı ve başını göğsüme yasladı.

Birkaç dakika içinde çöp kutusunu açıp ona yiyecek bir şeyler bulabilir miyim diye bakardım. Birkaç dakika içinde kalkıp ona bakmak için ne yapmam gerekiyorsa yapmaya başlardım.

Cesca iyi olacaktı. Ne pahasına olursa olsun.

3

IRINA

On altı yıl önce

Annem kapının önünde durmuş, elinde çantasını tutarken Bugün ihtiyacı olan şeyleri taşımak için koca bir çantaya ihtiyacı olsaydı.

İhtiyacı olan tek şey babamın kredi kartıydı ve dolabını asla giyemeyeceği kıyafetlerle doldurarak kendi deyimiyle tatmin edici bir gün geçirecekti. Arada bir dolabı karıştırıyor, etiketleri hâlâ üzerinde olan giysileri çıkarıp odama götürüyordum.

Bir hafta içinde kaybolduğunu fark etmezse, bağışlasınlar diye gizlice personele götürürdüm. Hiçbir şeyi olmayan bir evsizi giydirmeleri, annemin dağınık dolabında ziyan olmalarından daha iyiydi.

"Gidelim İrina," dedi, Yiorgos onun için ön kapıyı açarken bana dönüp bakma zahmetine bile girmedi. Kendimi bildim bileli annemin güvenliğiydi, babamla evlenmeden önceki hayatından geriye kalan tek şeydi.

Chicago'dan önceki hayatına bir geri dönüş.

"Alışverişe gitmek istemiyorum," diye karşı çıktım, ayağımı mermer zemine vurarak. Babam ofisinde çalışıyor, finanse ettiği çocuk merkezi için düzenlediği bağış kampanyasının rakamlarını hesaplıyordu. *Fresh Start,* bir avukatı alıp onu Chicago'nun en saygın yargıcı yapan şehre yaptığı hayırsever katkıydı.

Büyüdüğümde tıpkı onun gibi olmak istedim. İnsanlara geri vermek, maddi şeyleri çoğu insandan daha pahalı değilmiş gibi tüketmemek

ailelerini beslemek zorundaydılar.

Annemi severdim. Evde olduğunda, babam ikimizle de vakit geçirdiğinde ve çalışmadığında sevgi doluydu.

Sıcaktı. Karlı bir günde taze pişmiş kurabiyeleri gibi. Ama

babam meşgul olduğunda, o sadece... farklıydı.

Soğuk. Aloof. Yüzünün çizgilerinin ardında saklamak için elinden gelen her şeyi yaptığı acımasız bir şey vardı. Görmezden gelinmek istemezdi ve böyle hissettiğinde beni cezalandırmak için sevgisini saklardı. Özellikle de ben babamı seçtiğimde.

Hala Philadelphia'da yaşadıkları için onun ailesiyle sadece birkaç kez görüşmüştüm ama Eugene amcamla bir kez bile görüşmem neden böyle olduğunu anlamam için yeterliydi.

Kötü biri değildi, gerçekten. Sadece boştu. Sanki içinde bir insan bile kalmamıştı.

"Bizim gibi kızlar böyle yapar, İrina," dedi sonunda ve bana dönüp sıkı bir gülümseme verdi. Mutlu olmadığını bilmemi istediğinde yaptığı ama öfkesini kontrol ettiği zoraki bir gülümsemeydi bu. Artık mutlu olmadığı günün geleceğini biliyordum. Hep öyle olmuştur.

Bağırırdı. Çığlık atar, kendini odasına kilitler ve ertesi gün hiçbir şey olmamış ve babasının en sevdiği viskide boğulmamış gibi dışarı çıkardı.

Annemin bana kızmasını istemiyordum ama ofise doğru baktım ve oraya gitmek istedim. Yardım etmek istiyordum. *Önemli* olmak istiyordum.

"Belki de senin gibi olmak istemiyorumdur," diye mırıldandım, dudaklarımı büzüp ona ters ters bakarak. Yeşil gözleri şok içinde açıldı, öfkesi arttıkça kirpikleri titriyordu.

"Onun işine burnumu sokmaya çalışsaydım babam bana ne yapardı biliyor musun?" diye fısıldadı ve arkasındaki Yiorgos'un yüz hatlarındaki sert ifade bu imayı doğruladı.

"Hayır," dedim, gözyaşlarım gözlerimi yakarken başımı sallayarak. Sadece annemin beni olduğum ve olmak istediğim kişi olarak sevmesini istiyordum.

Beni şekillendirmek istediği porselen bebek değil.

O değil.

"Bana küçük kızların nereye ait olduğunu hatırlatırdı. Orası neresi biliyor musun, İrina?" diye sordu, yüzü zalimce bükülürken ve üst dudağı hırlayarak yukarı kalkarken başını yana eğerek. Başımı salladığımda burun deliklerini açarak sanki aptalmışım gibi alay etti. "Senin için her şey

yetişkin gibi davranmak istiyorsan, sen lanet bir bebeksin. Senin yerin baban kim olursa olsun onun altında olacak-"

"Bu kadar yeter Maya," diye araya girdi babam, sesi normalden daha alçak ve gırtlaktan geliyordu, sanki içinde bir kurbağa varmış da çıkaramıyormuş gibi. Arkama geçti ve sessiz bir destekle sırtımı tuttu. Her ne kadar buna ihtiyacım olmamasını dilesem de, bu benim için dünyalara bedeldi.

Geleceğim üzerinde oynamaktan hoşlandıkları çekişmenin ortasında kalmış gibi hissetmeme neden olsa bile. Kim olmam gerektiğine onlar karar verdi. Onların zorlamaları olmasaydı kimi seçeceğimi bildiğimden bile emin değildim.

"Ondan ne beklendiğini öğrenmesi gerekiyor. Daha on yaşında! Ben daha on yaşındayken kiminle evleneceğimi biliyordum, sonradan değişse bile," dedi gözlerini gökyüzüne doğru devirerek. Bedenim hareketsiz kaldı, şaşkınlık beni ele geçirdi.

Annem neredeyse başka biriyle mi evleniyordu?

"Peki bu senin için nasıl sonuçlandı?" Babam sordu, sesi soğuktu. "Bütün paramı harcayarak ve lüks bir yaşam sürerek mutlu bir hayatın oldu mu, yoksa hâlâ seni kapıma getirdikleri günkü kadar mutsuz ve terk edilmiş misin?"

Annem onun sözleri karşısında söndü, omuzları çöktü, sanki onun mutsuzluğunu dile getirmeye cüret ettiğine inanamıyormuş gibiydi. Annem her zaman gülümserdi. Kimsenin onu mükemmel bir duruştan başka bir şey olarak görmesine izin veremezdi.

Onu bu kadar kırılmış, bu kadar bitkin görmek içimde bir şeyleri sarstı.

"Ben alışverişe gideceğim," dedim, bir adım öne çıkıp masadan uzaklaşarak.

Sırtımda babamın çerçevesinin sertliği.

"Hayır." Annem dudaklarını büzerken başını salladı. "Tam da ait olduğun yerdesin," dedi ağzının kenarını ısırarak. Ruju bulaştı ve olası bir kusuru düzeltmek için hemen uzanmadığında içimde bir şok yarattı. Babama bakmak için dönmeden önce birkaç saniye sessizce bana baktı. "Sorun şu ki ben hiçbir zaman buraya ait olmadım. Bu evlilik..." İçini çekti, düşüncesine hiç devam etmedi.

Bunun yerine, topuklarının üzerinde döndü ve omuzlarını bir kez daha yukarı kaldırdı, Yiorgos'un peşinden kapıdan çıkarken ondan beklediğim mükemmel duruşla hareket etti.

Kapı, diğer öfke nöbetlerinden farklı olduğunu hissettiren bir sonlulukla bedenime çarparak kapandı. "Baba," diye fısıldadım, kapıya doğru ilerledim ve omuzlarımdaki sıkı kavrayışından uzaklaştım.

"Geri dönecek, Iri. Bunu biliyorsun," diye mırıldandı ve beni kapıdan uzaklaştırdı, ama içimden bir şey uzaklaşamıyordu. Onu son gördüğüm yeri terk edemedim.

Gözlerimdeki yanma dayanılmaz hale geldi, boğazım yanaklarımdan süzülene kadar biriken sessiz gözyaşlarımın etrafında sıkıştı. Elinden tamamen kurtuldum ve hissettiğim tüm öfkeyle ona doğru döndüm.

Neden sadece birbirlerini sevemediler? Neden sadece *beni* sevemediler geçinmek için yeterli mi?

"Neden bu kadar kaba olmak zorundaydın?!" Döner merdivenin tepesindeki tırabzanı temizlemeye çalışan hizmetçinin sarsılarak ve aceleyle uzaklaşmasına aldırmadan bağırdım.

"Irina, sakın başlama. Bugün olmaz," dedi babam ve bana sırtını dönüp ofisine doğru yürümeye başladı. Bağış kampanyasında ona yardım etme isteğime rağmen peşinden gitmeye cesaret edemedim. Ayağa kalktım ve babamın kaybolduğu koridor ile ön kapı arasında bir ileri bir geri gidip geldim.

Sonunda yumuşak bir el omzuma yerleşti ve gözyaşlarıyla lekelenmiş yüzümü dadıma çevirdiğimde nazik bir güvence sundu. Penelope bana usulca gülümsedi ve uzanıp yanağımı avuçlarının içine aldı. "Hadi sana sıcak çikolata yapalım," dedi ve başını mutfağa doğru salladı.

Başımı salladım ve merdivenlerin yanındaki konsol masasının üzerinde duran babamın en sevdiği vazoya baktım. Yerde paramparça olmuş vazo görüntüsü gözümün önünden geçti ve birlikte geçirdikleri son anlarda annemi kırdığı gibi onu da kırmam için beni baştan çıkardı.

"Geri dönecek, tatlım," dedi Penelope, beni merdivenlere doğru yönlendirirken güvenimi tazeleyerek. Üzüntü beni ele geçirdi ve beni yatak odama götürürken içimde biriken öfkeyi kovaladı. "Ruh hallerimden" birine her girdiğimde beni sakladıkları yatağa, böylece ağlamamı ya da mobilyalara karşı öfkelenmemi izlemek zorunda kalmadılar.

Öğlen olmasına rağmen geceliğimi giymeme yardım etti ve yatağımın yanındaki sandalyeye oturup bir kitap okuyarak beni yatırdı.

Gözlerim kapanana kadar tavana baktım. Uyku, duygularımın önemli olmadığı ve sadece hiçbir şeyin olmadığı karanlığa hoş bir kucaklamaydı. Hassas olmadığım ve etrafımdaki her şeye aşırı tepki vermediğim ve insanların beni incitmediği, reddetmediği ya da terk etmediği bir yer.

Sadece hiçbir şey yoktu ve bazen tek istediğim o hiçbir şeydi.

Mommy o gece eve hiç gelmedi. Uyandığımda Penelope bana üzgün bir şekilde gülümsedi ve ben de anladım. O doğruladı ama ben biliyordum.

Annemin güzel gözlerinin boşaldığını gördüğüm an gerçekti.

Geri gelmeyecekti.

Babamın sesi açık kapıdan içeri süzüldü, içindeki öfke beni hiç çıkmak istemediğim uyku sersemliğinden uyandırmaya yetti. "Sana söylüyorum; onda bir sorun var," dedi ve zaten hissettiğim her şeyi kelimelere döktü. Yıllardır olmamaya çalıştığım her şeyi.

Yanılmışım. Dengesiz ve duygusal biriydim.

neden o şeylerden biri olduğumu.

"Annesinin onu terk etmesiyle başa çıkmaya çalışıyor, Yargıç Ryan. Üzgün olması beklenen bir şey," dedi bir kadın, babamın öfkesine rağmen sesi yumuşaktı.

"Kızımı tanırım. İlk defa mı böyle davrandığını sanıyorsunuz? Okula bile gidemiyor çünkü ruh hali o kadar değişken ki ne yapacağı belli olmuyor. Ya onun sorununu bulun ya da bana bulacak birini bulun," diye tersledi ve iç geçirdi. Gözleri aralık kapıdan kısa bir süreliğine benimkilerle birleşti, şoka girmişti ve benim hakkımda söylediği her kelimeyi duyduğum için duyduğu utanç anını hissettim.

Yanılmışım.

"Bu şekilde yaşamak zorunda olması onun için adil değil. Ona yardım edin. Lütfen," dedi ve bana hüzünle bakan kadına döndü. Kadın gözlerime baktı ve babama başını sallamadan önce derin bir nefes aldı.

Dudakları kıpırdadı ama kelimeleri duyamayacağım kadar alçak sesle konuştu.

Babamın sözleri kafamın içinde yankılanıyor, gözlerimi kapatıp hiçliğin beni tekrar yutmasına izin verirken sürekli dırdır ediyordu.

Yanılmışım.

Zarar görmüştüm.

Ve her zaman da öyle olacaktım.

4

SCAR

On altı yıl önce

Cebimdeki para sanki bir delik açacakmış gibi hissediyordum. koyacak güvenli bir yer bulamadım. Genellikle Garfield Park'taki satıcılar için bulabildiğim ufak tefek işler bize sadece birkaç günlük yiyecek için yeterli para bırakıyordu. Şansım yaver giderse belki gece için bir yatak alabilirdim ama hava o kadar soğuktu ki parkta uyumak mümkün değildi.

Ara sokaklar daha sıcaktı, çoğunlukla kapalı olan bu alanlarda rüzgar daha az kesiciydi. Ama geçen yıl olanlardan sonra Cesca bir ara sokakta uyuyamamıştı. Haftalarca hiç uyuyamamıştı ve onu asla acı çekmeyeceğine söz verdiğim tek şeye karşı koruyamadığım gerçeği, asla kaçamayacağım bir acıydı.

Diğer ikisi ona dokunurken üç yetişkin adamın beni tutup kullanması önemli değildi. İşleri bittiğinde zar zor hareket edebiliyor olmam da önemli değildi.

Tüm o fedakarlıklar. Her gece onun karnını doyurmak için eğildiğim ve yapmam gerekeni yaptığım onca zaman. O kaçarken kanlı bir şekilde dövüldüğüm onca zaman.

Her şey, dünyanın ne kadar kırık dökük olduğunu kanıtlayan beş adamın çaresizlik içinde geçirdiği bir geceye bağlıydı. İnsanlık için ne kadar az umut olduğunu ve ne kadar çok insanın yeryüzünden silinmesi gerektiğini.

Rüzgâr hızını artırırken gökyüzündeki bulutlar hızla geçip gitti, onlara bakmak için döndüğümde yağmurun ilk çiseleyen damlası alnıma düştü. Gökyüzü kararda ve parayla ne yapacağıma karar verdim.

Geceyi geçirmek için motele gidiyor ve bedenlerimizin altında bir yatağın nadir lüksünün tadını çıkarıyorduk. Her şey daha iyiye gidiyordu. Uyuşturucu kullanacak yaşa geldiğimden beri bizi beslemek için bedenimi kullanmak zorunda değildim ve iş daha iyi para kazandırıyordu. Bir yıl içinde on altı yaşında olacaktım ve gerçek bir iş bulabilecek, bir daire bulabilecek ve Cesca'ya en kötü kabusunu yeniden yaşama korkusu olmadan uyuyabileceği güvenli bir yer verebilecektim.

Parkın içine döndüm, arka tarafını kaplayan ağaçlara doğru ilerledim, bu da bize meraklı gözlerden bir miktar sığınak sağlıyordu. Çok yakınımızda dolaşan biri bizi yine de bulabilirdi, ama sadece oradan geçen insanlar terk edilmiş oyun parkını yuva edinen iki evsiz çocuktan asla haberdar olmayacaktı. Başımızın üzerinde bir çatı olmadan olabildiğince güvendeydik.

Tüm bunlar değişmek üzereydi.

Ağaçların altına doğru eğilip en büyük ağacın gövdesinin arkasından dolanarak yatağımızı yaptığımız yere geldiğimde gülümsedim. Yıllar boyunca topladığımız tuhaf giysilerle dolu çöp torbaları ağacın yanında hiç bozulmadan duruyordu. Cesca'nın gün boyunca şehrin dört bir yanından şişe ve teneke kutuları toplamak için kullandığı yırtık sırt çantası da onların yanında duruyordu.

Cesca'nın solgun eli yanında duruyordu, avuç içi gökyüzüne bakıyordu ve hafif yağmur damlaları tenine çarpıyordu. Adımlarımın ortasında donup kaldım, çantalarımıza takıldım ve onun yanında dizlerimin üzerine çöktüm.

Yanağından bir tutam saçı uzaklaştırırken yüzü başka tarafa dönüktü, gözleri huzurla kapalıydı. Kolları pazısına kadar kıvrılmıştı, kolu avucunun gökyüzüne baktığı yere kadar hiç kıpırdamadan uzanıyordu.

Şırıngayı kavradım, dirseğinin kıvrımından yavaşça çekip çıkardım ve yana fırlattım. Yeni şırınganın etrafını belli belirsiz izler sarmıştı, yaradan küçük bir iğne ucu kadar kan akıyordu.

"Cesca," diye iç geçirdim, eğilip alnımı onunkine değdirdim. Bırakın rehabilitasyona gitmeyi, kalacak bir yer bile tutamazdım ve o da benden uzun süre ayrı kalmak istemezdi ama kullanmasını engellemek için günün her saati ona bakıcılık yapamazdım.

Yüzü benimkine karşı serindi ve o uyurken kapüşonumu çıkarıp üzerine koymama neden oldu. Bileğini parmaklarımın arasına aldığımda parmaklarım soğuk tenine sürtündü, eski paranoyam yüzeye çıktı ve nabzının güçlü olup olmadığını kontrol etmeme neden oldu.

Hiçbir şey hissetmedim, parmaklarımı bileğinde gezdirip o sabit tıngırtıyı bulmaya çalışırken kaşlarım çatıldı. Kendi kalp atışlarım kulaklarımda yankılanıyor, Francesca'da bulamadığım her şeyle alay ediyordu.

Güm.

Güm.

Güm.

Bu hala benim mi?

Gözlerini açması anlamına gelseydi, bir saniye bile düşünmeden ona verirdim.

Kapüşonunu üzerinden attım, ellerimi göğsüne koydum ve bastırdım. Göğsü hareket etmedi. Avuçlarımın ritmi ya da ciğerlerindeki nefesin yükselip alçalması yoktu.

Kalbinin atması gereken yerde hiçbir şey yoktu.

Onun cansız yüzüne bakarken ve sonunda gerçekten anladığımda benimki ortadan çatladı, parçalandı.

O gitmişti. Varlığımın tek sebebi. Hayattaki tek amacım.

Gitti.

"Cesca!" Ellerimi omuzlarına koyup onu sarsarak bağırdım. Karnının üzerinde kıvrılmış duran elim yana düştü, yeşil bir kelebek ben kıpırdamadan dururken bedeninin yanındaki çimlere düştü.

Titreyen ellerimle aldım, anlamaya çalışırken öfke gözyaşlarım yüzünden görüşüm bulanıklaştı. İyiye gidiyordu. Beni terk edemezdi. Bu şekilde değil.

"Uyan," diye yalvardım, saçlarını tekrar yüzünden geriye doğru ittim ve elimdeki kelebeği kavradım. "Lütfen uyan," diye tekrar fısıldadım.

Orada onunla birlikte oturdum, kelebek kolyenin kenarları avucumda sıktıkça avucumu kesiyordu. Kederimle birlikte öfkem de yükseliyor, bu dünyada tamamen yalnız olduğumu hissediyordum. Beni seven tek bir kişi bile yoktu. Beni seçecek ve kalacak kimse yoktu.

Sadece acı, pişmanlık ve bunlarla birlikte gelen yaralar vardı. Ölsem daha iyiydi.

Ayaklarım beni beynimin gitmeyi bilmediği yerlere götürdü. Sokaklarda tuğla binalar sıralanmıştı, insanlar etrafta durmuş sohbet ediyorlardı. dünya değişmemişti.

Sanki içindeki tüm çirkinlikler için fazla iyi olan birini kaybetmemiş gibi.

Yanına yaklaşıp elimi boğazına götürdüğümde Tony sırıttı ve normalde sahip olmadığım bir güçle onu tuğlalara bastırdı. Sokaklardaki hayat beni o kadar zayıf tutmuştu ki, anormal boyuma rağmen beni bastırmak için fazla bir şey gerekmiyordu. Ama o, sanki masummuş gibi ellerini kaldırarak kendimi kontrol ediyormuşum gibi hissetmeme izin verdi. "Hepsini çoktan harcadın mı Paolo?" diye sordu bana bakarak. "Bu kesinlikle banyoda değildi."

"Kimdi o?" Yüzüne doğru daha da eğilerek hırladım. Daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde kendimi insan dışı hissederek onun üzerinde yükseldim.

Çünkü artık göğsümde atan bir kalp yoktu, kanın robotik pompalanmasından başka bir şey yoktu. Ruhu olmayan bir beden, korkusu olmayan bir çocuk. Kaybedecek hiçbir şeyim kalmamıştı.

"Kim ne?" diye sordu, hâlâ gülüyordu ve hayatının pamuk ipliğine bağlı olduğunu anlamamıştı.

"Kız kardeşime eroini kim verdi?" Gözlerinin genişlemesini izleyerek kükredim. Yutkundu, bir şeylerin çok yanlış gittiği gerçeğini kabullenmiş görünüyordu.

"Dostum, o aptal orospu çok mu fazla aldı? Yemin ederim, bu amcıklar bugünlerde basit talimatları bile takip edemiyor," dedi arkadaşı, ben Tony'yi serbest bırakıp ona doğru dönene kadar kenardan gülerek.

"Sen miydin?"

"Evet, bendim. Bunun için beni çok iyi emdi," diye alay etti. "Muhtemelen şu anda yüksekten uçuyordur, ama geri inecektir. Daha fazlasına ihtiyacı olduğunda beni görmeye gelmesini söyle."

"O öldü," dedim ve arka cebimde sakladığım bıçağı çıkardım. Bıçağı karnına saplamadan önceki saniyelerde yağmur bıçağın üzerine damladığı için çelik loş ışıkta parlıyordu.

Kanı yapış yapıştı, ellerimi kapladı ve ben onu çevirip daha sert bastırdıkça kırmızıya boyadı.

Daha derine.

Etrafımızdakiler bağırırken bıçağı geri çektim ve Tony beni tutup çekmeden önce art arda üç kez daha sapladım. "Seni aptal küçük pislik," diye homurdandı, beni yere fırlattı ve elimdeki bıçağı tekmeleyerek aldı.

Orada öylece yatıp ona baktım, gözlerinde dans eden iyiliği bana yapması için ona meydan okudum.

İçini çekti ve yere düşen arkadaşına baktı. Nefes nefese kaldığında gözleri hâlâ açıktı ve kan kaybından ölmesini izleyen arkadaşlarına acı içinde bakıyordu.

"Doktoru arayayım mı?" diye sordu içlerinden biri
Tony'ye. "Hiç zahmet etmeyin. Ölmüş sayılır," diye
cevap verdi.

"Peki ya çocuk?" diye sordu diğer adam, botuyla beni dürterek. Hırlayarak ona doğru döndüm, yanıma yuvarlandım ve onu ayak bileğinden yakalayıp kendimle birlikte aşağı çektim.

Sert bir şekilde düştü, yanımdaki kaldırıma indi, böylece ben de onun üzerine yuvarlanıp üzerine çıkabildim. Yüzüne yumruk attım.

Bir
kere.
İki
kere.

Her atışta yumruklamaya devam ettim, bunun kız kardeşimin sahip olmadığı kalbin bir pompası olduğunu biliyordum. Alması gereken ve bir daha asla alamayacağı bir nefes.

"Yeter evlat, demek istediğini anladın," dedi Tony, beni çekerek ve bana bakarak. "Franco sana elini sürdüğünde, seni öldürmüş olmayı dileyeceksin," dedi ve elini geri çekip şakağıma vurdu.

Her şey kararmadan önce son bir düşüncem vardı.

Ben zaten biliyorum.

5

SCAR

Yanağıma değen bir elin acısı beni sarsarak yerden doğrulmamı sağladı. "Uyan evlat," dedi bir adam. İçimdeki sisi göz kırparak dağıttım.

Gözlerimdeki uykuyu silmek için ellerimi kaldırdım, sonra sadece adını bildiğim bir adamın karanlık gözlerine baktım.

Vitrinlerinde televizyonlar olan mağazaların önünden geçerken onu haberlerde görmüştüm. Sokaklarda adının fısıldandığını duymuştum, sanki yüksek sesle söylemek bile onun gazabını celp edebilirmiş gibi.

Franco Bellandi doğruldu ve ben ona göz kırparken başını yana eğdi. "Benim kim olduğumu biliyor musun?" diye sordu, sesi sakin ve ölçülüydü. İfadesinde öfke yoktu, satıcılarından birini öldürdüğüm için kızgın değildi.

Sadece serseri bir çocukla uğraşmak zorunda kaldığı ve benimle uğraşmak için gününden zaman ayırdığı için hafif bir kızgınlık. Bellandi ailesi *göze göz* anlayışıyla çalışırdı. Onlara bulaştığınızda, daha sert bir şekilde karşılık görmeye hazır olmalıydınız.

Benden alabilecekleri başka bir şey yoktu.

"Evet," dedim, başımdaki ağrıya rağmen çenemi kaldırarak. Zonkluyor, vücudumdaki kan akışıyla aynı anda nabız atıyormuş gibi görünüyor ve her geçen saniye bana hayatta olduğumu hatırlatıyordu.

Ve Cesca değildi.

"Bugünlerde iyi bir yardımcı bulmanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun acaba?" diye sordu, ellerini kaldırarak

başparmağıyla tırnağı.

"Hayır," dedim ve başımı sallayarak vurguladım. Bırakın benim için çalışan insanları, birine güvenmenin ne demek olduğuna dair en ufak bir fikrim bile yoktu.

Franco kaşlarını kaldırıp başını eğerek beni inceledi. "Sinirlisin," diye gözlemledi ve köşede duran benim yaşlarımdaki bir çocuğu başıyla işaret etti. İleriye doğru yürüdü, gençliğine rağmen hareketleri ölümcüldü ve duvarın dibinden bir sandalye kaptı. Bir tür spor salonu gibi görünen odanın ortasına yerleştirerek bana bir el uzattı.

Şok içinde ona baktım, elimi uzatıp tutuşunu kabul ettiğimde vücudumu bir şaşkınlık kapladı. Beni ayağa kaldırdı, sandalyeye oturmam için beni bırakırken Franco'nun yanına döndü ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

Franco'nun koyu renk saçları varken o sarışındı ama mavi gözleri ve sert çeneleri ikisinin yakın akraba olduğuna dair pek şüphe bırakmıyordu.

Bellandi'nin bir oğlu olduğu ve krallığının tek varisi olduğu söyleniyordu.

Gü

nah*Matteo Bellandi.*

. "Tony kız kardeşin hakkında bir şeyler söyledi," dedi Franco başını sallayarak.

Boynumda asılı duran kelebek tılsımı. Kan, bükülmüş, eski metalin kenarlarını lekelemişti, yaşlılık onu pas bakırına çevirmişti.

"Aşırı doz," diye homurdandım. "Senin eroininle."

Ellerini yatıştırıcı bir şekilde kaldırdı. "Uyuşturucu satıldıktan sonra olacaklar konusunda hiçbir sorumluluk kabul etmiyorum."

"Hiç kimse yapmaz," dedim başımı ondan yana çevirerek. "Beni öldürecek misin, öldürmeyecek misin? Bitir artık şu işi."

"O öfke nöbetinde senden iki kat ağır iki adamı yere serdin," diyerek gözlerini bana dikti ve bir adım daha yaklaştı. Başparmağıyla işaret parmağını çenemin altına sıkıştırdı ve başımı kaldırıp tekrar gözleriyle buluşmamı sağladı. "Doğru eğitimi aldıktan sonra bu tür dövüşler benim gibi adamlar için değerlidir."

"Peki ya dövüşmek istemezsem ne olacak?" Çenemi tuttuğu yerden çekip çıkararak sordum.

Omuz silkti, sanki onun için çok önemsizmiş gibi geri adım attı. "Sen güzel bir çocuksun. Sana verdiğim fırsatı göremeyecek kadar aptalsan, senin için başka bir kullanım alanı bulabileceğimize eminim. Beynini kullan ve

hayatının değiştiğini fark edeceksin. Bana bir borcun var. Bunu nasıl ödeyeceğin sana kalmış."

"Bir şartım var," diye karşı çıktım ve oğlunun başını eğip kaşlarını kaldırmasını izledim. Yaşlı Bellandi'nin tahammül edebileceği sınırı zorluyor olmam umurumda bile değildi. Ölü ya da dirinin pek önemi yoktu.

"Gerçekten şu anda pazarlık yapabilecek bir konumda olduğunu mu düşünüyorsun?" Franco ceketinin altına uzanarak sordu. Satıcısına karşı kullandığım bıçak, tabancasının namlusunu yüzüme doğrulttuğunda spor salonunun ışıklarındaki siyah parıltının yanında önemsiz kalıyordu. Bir adım daha yaklaştı.

Soğuk metal alnıma bastırırken yutkundum, Franco'ya baktım ve geleceği kesin olan ölümü bekledim. Çabuk olacaktı.

Yaşamaktan çok daha az acı verici olurdu. Hak etmediğim bir hediye olurdu.

"Kaybedecek hiçbir şeyim kalmadı," dedim, omuzlarımı hafifçe silkerek ve seçimini yapmasını bekleyerek. Bir an beni inceledi, sanki kararlılığımı sınıyor gibiydi. Hareket etmediğimde ya da hayatım için yalvarmadığımda, ağzı geniş bir sırıtışa dönüştü ve silahı yüzümden çekti.

"Cesursun evlat. Hakkını vermeliyim," diye güldü ve silahı tekrar ceketinin altına soktu. "Bu durum nedir?"

"Bir listem var," dedim ve gözlerini tavana dikmesini izledim.

"Neyin listesi? Lanet olası talepler mi?"

"İsimler," dedim, kararlılığımın sertleştiğini hissederek. Eğer Bellandi bana Cesca'nın çektiklerinin bir kısmını telafi edebilecek tek şeyi verebilirse, o zaman ona her şeyi borçlu olacaktım.

Ona hayatımı borçlu olurdum.

"Kimin isimleri?" diye sordu oğlu, yaklaştı ve bakışlarında yoldaşlığa benzer bir şey kaynayarak bana baktı.

"Öldürmek istediğim insanlar," dedim ve Franco'nun sırıtışı karşılık olarak daha da genişledi. "O uyuşturucuların kız kardeşimin eline geçmesiyle kim bağlantılıysa bu işin içinde olacak."

Yaşlı adam başını binanın diğer tarafındaki spor aletlerine doğru sallayarak, "Sanırım sıska kıçını forma soksak iyi olacak," dedi. "Adın ne senin?"

"Paolo," dedim ve dudaklarını büzüştürmesini izledim.

"Pek korkutucu değil, değil mi? Tişörtünü çıkar. Bakalım neyle başlıyoruz." Ayağa kalkıp bir elimle tişörtümü başımın üzerinden sıyırarak ağırlıklara doğru ilerlerken mide bulantımı bastırdım.

Ben hareket ettikçe Franco ve Matteo'nun gözleri üzerimde ağırlaşıyor, gövdemdeki ve kollarımdaki her bir yara izini inceliyorlardı. Pazularımdaki sigara yanıklarından ön kollarımdaki beyaz, benekli deriye ve sırtımdaki kesiklere kadar.

Franco Bellandi vücudumdaki tahribata şöyle bir baktı ve gözlerini tekrar benimkilere dikti.

Gülümsedi. "Senin adın Scar."

BÖLÜM II

UYANIŞ

6

IRINA

Thirteen ay önce

Fresh'te gezinirken topuklarım yerde tıkırdadı. *Başlayın*. Sabahın erken saatlerinde, günün ilerleyen saatlerindeki koşuşturma ve telaş yoktu. Çocuklar koruyucu aileleriyle birlikte kendi evlerinde okula hazırlanıyorlardı ve daha sonra oyun oynayan çocukların sesleri ve onları mutlu bir şekilde eğlendiren personelin sohbetiyle dolacak olan merkez tuhaf bir şekilde sessizdi.

Sessiz sabahlar, mümkün olan en iyi evleri bulmak için yerleştirme ve sponsorluğa ihtiyaç duyan çocuklara yetişemediğimden, neredeyse her gün devlete vermem gereken evrak işlerini bitirmek için çok daha elverişliydi.

Ben bir sosyal hizmet uzmanı değildim. Bunun faydaları olduğu kadar kısıtlamaları da vardı, ancak devlet kurumları içindeki bağlantılarım, yetkiler ve yönergeler dahilinde kalmaya devam ederken bazı yaratıcı lisanslarla çalışmama izin verdi.

Kalıcı eşleşme bulmadaki başarı oranımız, vakalarla o kadar doluydu ki yetişemedikleri ve her çocuğa istedikleri şekilde bireysel ilgi gösteremedikleri kamu sisteminden çok daha yüksekti.

Çocuklar çatlaklardan kayıp giderdi. Benim işim düştüklerinde onları yakalamaktı.

Ofisimin kapısının tokmağını çevirdim, içeri ittim ve düzen ihtiyacıma hitap eden temiz hatlara sahip parlak, beyaz alana adım attım. Etrafımdaki kaos beynimi daha dağınık, daha çalkantılı hissettiriyordu.

Atakları daha olası hale getirdi ve ben tüm gençlik ve yetişkinlik hayatımı bunları en aza indirmek için çalışarak geçirdim.

Dağınıklık yoktu, masaüstümde bir dizüstü bilgisayar ve bir ajanda dışında hiçbir şey yoktu. Masamın arkasındaki sandalye altın ayaklı soluk bir allık rengindeydi ve steril bir odaya tek bir kadınsı dokunuş katıyordu.

Açık renkli ahşap masanın ve ziyaretçiler için ayrılmış iki sandalyenin etrafından dolaştım, yerime oturdum ve gece boyunca orada bıraktığım dizüstü bilgisayarın dokunmatik ekranına dokundum.

Bir gece önce gece yarısına kadar çalıştıktan sonra, ertesi gün dönmeden önce sadece uyumak ve duş almak niyetindeyken, onu eve taşımaya değmez gibi görünüyordu. Bazı günler, ofisimin yan tarafındaki odalardan birini yatak odasına dönüştürmeyi ve oraya taşınmayı düşündüm.

Sadece uyuduğum bir daireye kira ödemek, çok daha iyi bir amaca harcanabilecek parayı boşa harcamaktı.

Bir gün önceki terapist ziyaretinden notlarımı yazmayı bitirirken parmaklarım klavyenin üzerinde dans ediyordu. Çocuklarımızın hepsi onunla konuşmazdı ama konuşanlar genellikle benim ya da koruyucu ailelerinin de katılmasını isterdi.

İstismar edildikten, kullanıldıktan ya da hepsine yardım edemeyen kusurlu bir sistem tarafından başarısızlığa uğratıldıktan sonra güvensizlik yaygınlaştı. Kendileri için en iyisini düşünen birini bulduklarında, ona sıkıca sarıldılar.

İhtiyaç duydukları sürece her zaman ellerinden tutacak, hazır olduklarında kendi bağımsızlıklarını kendi zamanlarında geliştirmeleri için onları zorlayacaktık.

Bu işlem tamamlanır tamamlanmaz başka bir sekmedeki e-postama geçtim. Açtığımda, yıllar önce tuttuğum özel dedektiften hiçbir şey bulamayınca hayal kırıklığı içinde iç çektim. Bunca zaman geçmesine rağmen hâlâ her gün kontrol ediyordum.

Aradan geçen bunca zamandan sonra, Chicago'dan gizemli bir şekilde ortadan kaybolan annemden hiçbir iz yoktu. Beni terk ettiğinde şehri hemen terk etmemişti; aniden ortadan kaybolana kadar yıllarca bölgede kaldığına dair işaretler vardı. Beklendiği gibi Philadelphia'daki Regas ailesinin yanına gitmemişti.

Öylece gitmişti.

"Irina?" diye sordu asistanım Megan, açık kapı aralığından içeri adım atarak. Gizli bir konuşmanın ortasında olmadığım sürece, kapım her zaman açık kalırdı. Etrafta koşuşturan çocukların sesleri hoşuma gidiyordu - neredeyse kaçırdıkları çocukluklarının sesleri, neden günde en az on iki saat çalıştığımın mükemmel bir hatırlatıcısı olarak hizmet ediyordu.

"Neye ihtiyacın var?" Ağır bir iç çekişle odaya girdiğinde ona gülümseyerek sordum.

"Skylar burada. Bakıcısı bu sabah gelmedi ve bugün matematik sınavı var. Öğretmeninin tekrar telafi etmesine izin vereceğini sanmıyor. Bebeği ondan alırdım ama yirmi dakika içinde okuldaki toplantıya gitmem gerekiyor," diye açıkladı.

"Onu içeri gönder. Ben birkaç saatliğine ona bakarım," dedim ve dizüstü bilgisayarıma bakmadan cümlemi yazmayı bitirdim. Megan gülümseyerek Skylar'ı lobiden almaya gitti.

Birkaç dakika sonra ben notlarımı bitirirken döndüler, lise son sınıf öğrencisinin yüzü çizilmiş ve bitkin bir haldeydi. "Gözünü kırpmış gibi görünmüyorsun tatlım," dedim, ayağa kalkıp kucağından bebek Hayden'ı aldım. Hemen bir o yana bir bu yana sallanarak kucağımdaki on aylık bebeğe gülümseyerek baktım. "Bu senin hatan mıydı, küçük adam?"

"Bütün gece ders çalıştım," diye cevap verdi Skylar. "Bugün ona göz kulak olduğunuz için çok teşekkür ederim Bayan Ryan. Ben olsam ne yapardım bilmiyorum."

"Sen git o sınavı geç. Biz burada iyi olacağız, değil mi?" Hayden'a bebek bezi çantasının askısını Skylar'ın omzundan çekip kendi omzuma takarak sordum. Renk bloklu blazer ceketimin taba rengi kumaşının üzerine yerleşti, morun parlak şoku nötrlerime karşı sarsıcıydı.

"Annen seni seviyor, tatlım. Uslu bir çocuk ol, tamam mı?" diye sordu ve matematik sınavına yetişmek üzere uzaklaşmadan önce öne eğilip Hayden'ı alnından öptü. Hayden onun ardından mırıldanarak koridorda geri çekilirken mırıldandı ve ona dönmedi.

"Annenin senin için ne paketlediğine bakalım mı?" Masamın altındaki açık gri tüylü halıya doğru zıplayarak ilerlerken ona sordum. Çantadan bir battaniye çıkardım ve halının üzerine koydum, Hayden'ı nazikçe battaniyenin üzerine yatırdım ve çantayı onun yanına bırakıp karıştırmaya başladım.

Doldurulmuş baykuşunu çantadan çıkardım, kıkırdayarak ona uzattım, o da kabul etti ve hemen gagasını ağzına götürdü. Onun çıngırağı

Hemen baykuşla değiştirdiği silikon anahtar setiyle birlikte onu takip etti.

Birkaç dakika eğlenmesinden memnun olarak ayağa kalktım ve yanımdaki sandalyeme oturdum. İşe geri dönerek, küçük çocuklar gelmeden önce birkaç dakika boyunca gevezelik ederken ve oyuncaklarını bana şakacı bir şekilde gösterirken onu izledim.

Çoğu, *Fresh Start*'ın sağladığı program finansmanıyla desteklenen kreşe gidiyordu, ancak zaman zaman bazıları kreşin bu koşullar altında sağlayabileceğinden daha fazla ilgiye ihtiyaç duyuyordu.

Ya da güvenlerini kıran bir hayatın içinde geçirdikleri birkaç yıldan sonra kendilerini güvende hissettikleri bir yerde olmaya ihtiyaçları vardı.

Çocuklardan biri içeri baktı, genç yüzü fazlasıyla yaramaz görünüyordu. Okula gidiyor olması gerektiği düşünüldüğünde bunun bir nedeni vardı. "Senin otobüsü beklemen gerekmiyor mu?" Hayden ayaklarımın dibinde mızmızlanmaya başlayınca kaşlarımı kaldırarak ona sordum.

Özgürlüğüne kavuştuğu an sona erdiğinde onu yerden kaldırdım ve kucağıma oturttum. Dizim içgüdüsel olarak zıpladı, anahtarlarının üzerine salyalarını akıtırken kıkırdamasına neden oldu.

"Muhtemelen," dedi Zachariah omzunu kapının çerçevesine yaslayarak. On beş yaşındayken merkezdeki en aktif çocuklardan biriydi. Üçüncü tutuklanmasından sonra devlet müdahale edene kadar hayatının çoğunu sınır koymayı ihmal eden bir aileyle geçirdiği için yaşına göre yüksek risk altındaydı. Merkez ona bir yer, küçük çocuklara çocukken görmediği ilgiyi göstermek için bir amaç veriyordu.

Ama yine de her gün onun için endişeleniyor, yaşlandığında şehrin köhne yeraltı dünyasının onu yutacağından korkuyordum.

"Ne zaman kendi çocukların olacak?" diye sordu, konuşmayı konuşmak istemediği konulardan uzaklaştırarak. Bir şey onu sabahları otobüsten uzak tutuyordu, ama rahatsızlığıma rağmen buna izin verdim.

"Burada, sizlerle birlikte ne yapacağımı bilemeyeceğim kadar çok sevgiye sahibim. Neden bundan daha fazlasına ihtiyacım olsun ki?" Ona genişçe gülümseyerek sordum.

Yüzündeki şakacı sırıtış kayboldu, çenesi bir an için şokla gevşedi ve sonra doğal ifadesine geri döndü. Hafifçe gülümsedi, başını sallarken ağzının bir tarafını yukarı kaldıran çarpık küçük bir şey. "Bu dünya için fazla iyisiniz, Bayan Ryan."

"Pek sayılmaz," diye güldüm, o kıkırdarken Hayden'ı daha yükseğe zıplattım. "Şimdi sınıf öğretmeninden geç kaldığına dair bir telefon daha almadan önce kıçını kaldırıp okula git. Eğer ilgilenmem gereken bir şey varsa..." Başını sallayışını izleyerek devam ettim.

"Hayır, sadece erkek işleri. Ben hallederim. Sen o küçük güzel kafanı yorma. Düşünmen gereken daha önemli şeyler var," dedi ve başını bacağımın üzerinde dengede duran bebeğe doğru salladı.

"Hiçbir şey her birinizden daha önemli değil, Zachariah. Bir sorun olursa bana söyleyeceksin, anladın mı?" Kullanmaktan nefret ettiğim bir ses tonuyla talepte bulundum.

Ancak en güçlü çocukların bile arada sırada bir başkasının devreye girmesine ihtiyacı vardı. Günün sonunda yetişkinlerin onları önemsedikleri için onlara patronluk tasladıklarının hatırlatılmasına ihtiyaçları vardı. Çünkü onları seviyorlardı.

En azından iyi olanları.

"Anladım, Bayan Ryan," dedi ve başka bir şey söylemeden dışarı çıktı. Uzun boyu koridorda kayboldu, beni işimle ve kucağımda mızmızlanmaya başlayan bebeğimle baş başa bıraktı.

Yine uzun bir gün olacaktı ama her saniyesine değecekti.

7

SCAR

Ivory mutfakta dans ediyordu, yeni doğmuş kızı göğsündeki askıya sıkışmış, yavaşça hareket ediyor ve sallanıyordu.
hoparlörlerden çalan müziğin ritmiyle birlikte. Şarkı sözlerini söylerken dudakları kıpırdıyordu ama sesi mutfağın diğer tarafından duyamayacağım kadar kısıktı.

Göğsüm sızlıyordu ve neredeyse beni öldürecek olan kurşunun -daha doğrusu neredeyse beni öldürecek olan altı kurşundan birinin- kalbime en yakın yerinde duran yara izini ovmak için elimi uzattım. Sadece Ivory için duyduğum korku beni ölümün karanlığına gömülmekten alıkoymuştu.

İlk uyandığım anlarda onu hayatta ve iyi bulduğum için rahatlamıştım. Korkmuştu ama düşmanımızı boğazından bıçakladıktan sonra kanlar içinde kalsa da çoğunlukla zarar görmemişti.

İyi olduğunu öğrendiğim için minnettar olmuştum ve sonra hemen o yere geri dönmüştüm. Bir parçam ölümün bir gün benim için geleceğini ve geldiğinde onu eski bir dost gibi karşılayacağımı biliyordu.

Sadece ölüm beni sevdiğim tek insanla yeniden bir araya getirebilirdi.
Ben.

Tek pişmanlığım listemde hâlâ bir isim daha olmasıydı.
Tüm ortaklarının öldüğünü gören ve arkadaşlarının maskeli bir kanunsuzun ellerinde can verişine tanık olan adam.

Sadece Brad bağlantıyı kurabilirdi. Sadece o duvardaki yazıyı görebilir ve hepsinin küçük bir çocuğa haksızlık eden insanlar olduğunu anlayabilirdi.

sadece kız kardeşini korumak istemişti.

Chicago'yu arkada bırakarak kaçtı ve beni onu bizzat avlamaya zorladı. Onu bulmam an meselesiydi, çünkü onu ararken bilgisayarlarla ilgili bir hüner keşfetmiştim.

Teknolojiye ve onu kullanarak yumruklarımın dokunamadığı her yerde insanlara acı çektirmeye, kurbanlarımın her şeyini almaya ve onlar için geldiğimi çok önceden belli etmeye aşık olmuştum. Aynı beceriler bir gün beni ona götürecekti ve istediğini almadan önce benimle oynadığı gibi ben de onunla oynayacaktım.

Sadece canını almakla kalmaz, korkunun her anının nasıl hissettirdiğini bilmesini sağlardım. Bazı kaderlerin ölümden daha kötü olduğunu ve acıyı beklemenin nihai acıyı daha da kötüleştirdiğini anlayacaktı.

"Yine yapıyorsun," diye gözlemledi Ivory, dikkatimi yazmaya devam ettiğim dizüstü bilgisayardan uzaklaştırarak. Matteo için bir devlet veri tabanını hacklemek tüm konsantrasyonumu alması gereken bir şeydi, ama benim gibi bunu yüzlerce kez yapmış bir adam için çocuk oyuncağından başka bir şey değildi.

"Ne yapıyorsun?" Yüzümü bilgisayar ekranına doğru eğik tutarak ama gözlerimi onunkilere çevirerek sordum.

"Düşünceler içinde kayboldum. Bu sefer ne oldu?" diye sordu ve Luna'yı serbest bırakmak için askıyı çözdü. Uyuyan bebeği kucağına aldı, bana doğru ilerledi ve bilgisayarımın ekranına baktı. İçini çekti, koddaki anlamı bir kez daha anlamaya çalışırken ciğerlerindeki nefesi dışarı attı.

"Sana öğretebilirim," diye teklif ettim.

"Hayır teşekkürler, beni tanıklık etmeye zorladıklarında cahil olduğumu iddia edebilmek istiyorum," dedi, sesi tamamen donuktu. Uzandı, kolumu kaldırıp yerine yerleştirirken Luna'yı dikkatlice avucuma bıraktı.

"Dur bir dakika," diye itiraz ettim, omuz silkip adanın diğer tarafına geçerken ters ters baktım.

"Onu biraz tut. Dizüstü bilgisayardaki saçmalıklarını tek elinle de yapabilirsin," diye karşı çıktı Ivory, mikseri köşeden çekerken elini salladı.

"Bence asıl noktayı kaçırıyorsun. İstediğin zaman bebeğini bana zorla veremezsin," dedim Luna'nın tatlı yüzüne bakarak. Her ne kadar

Onu güvende tutmak istedim, onu korumakla onu gerçekten tutmak zorunda kalmak arasında çok büyük bir fark vardı.

Bir erkek bir bebekle ne yapabilirdi ki? Luna'nın doğumundan bu yana geçen bir ay içinde, yeniden bir bebek kucağıma alacağım için duyduğum ilk heyecan yerini derin bir ihanet duygusuna bırakmıştı. Kucağıma aldığım son bebek, sevdiğim son bebek kız kardeşimdi. Bir daha kimsenin hayatımda o yeri doldurmasına izin vermeyeceğime yemin etmiştim.

Ve sonra Luna geldi.

İnsanlardan nefret ederdim. Dokunulmak normal bir insan için söz konusu bile olamazdı ama Luna'nın tuluma sarılmış minik bedeni beni aynı şekilde rahatsız etmiyordu. Bu, Ivory'nin bunu bilmesi gerektiği anlamına gelmiyordu, Tanrı aşkına.

"Yapabilirim gibi görünüyor," diye gülümseyerek karşılık verdi Ivory, uykusundan uyanan kızına dikkatle bakarak. Onu kucağımda kaydırdım, yıllar önce Cesca'ya yaptığım gibi başını desteklemeye çalıştım, ona bakmayı umursamayan ebeveynleri olan bir bebekken.

"Fildişi," diye homurdandım, Luna'nın gözlerinin açılıp ona bakmasını Be izlerken
n.

"İyi olacaksın. İnsanların sevgisini kabul etmek iyi bir şeydir Paolo," dedi, artık kimsenin beni çağırmadığı ismi kullanarak.

Franco Bellandi'nin bana Scar ismini verdiği günden beri kimse vermedi. Paolo De Luca'nın Francesca De Luca ile birlikte öldüğü günden beri.

Luna esnedi ve sarılmak ister gibi elini uzattı. Onun elini yavaşça kendi elime aldım, tekrar vücudunun üzerine koydum ve yumruğunu başparmağıma doladığında yüzümü buruşturdum. Luna'yı korkutmak istemediğimden, "Fildişi," diye mırıldandım. "Ne yapmalıyım?"

"Sadece konuş onunla," diye güldü Ivory. "Senin sesini dinlemekten hoşlanıyor." "Neden hoşlansın ki?"

"Çünkü seni seviyor, şapşal," diye güldü Ivory, ben ayağa kalkıp tezgâhın etrafından dolaşarak kızını geri verirken. Dizüstü bilgisayarımı kapattım, onu aldım ve Matteo'nun ofisinin bulunduğu koridora doğru ilerledim. "Bir gün birinin seni sevmesine izin vermelisin!"

Ben de bundan endişeleniyordum.

O kadını ve çocuğunu uzakta tutmak için ölene kadar Matteo'nun ofisinde saklanabilirdim. Onlar zaten çok yakınımdaydı, ben gidersem onlara ne olacağından endişelenecek kadar içime girmişlerdi.

Zaten o kadar içime işlemişti ki kendimi onlardan sorumlu hissediyordum.

Benim gibi adamlar için *aşk* söz konusu bile olamazdı. Kurtarılmaya değer hiçbir şey kalmayacak kadar kırılmış erkekler için.

"Yine mi seni zorluyor?" Ofisine girdiğimde Matteo bilgisayar ekranından başını kaldırmaya zahmet etmeden sordu. Ama dudaklarında bir gülümseme belirdi, çünkü benim aksime o karısının maskaralıklarını son derece eğlenceli buluyordu.

"Acımasız biri," diye homurdandım. "Daha az sinir bozucu biriyle evlenemez miydin?"

"Günün birinde Meleğini bulacaksın. O zaman anlayacaksın," dedi ve parmak eklemlerini iki kez masaya vurdu. Karısından ve kızından bahsetmek bile onu ofisten dışarı çıkarmaya yetiyordu, tüm zamanını onlarla geçirmek istiyordu.

Şehri demir yumrukla yönetiyordu ve içgüdülerinin yanıldığı pek sık görülmezdi ama bu olayda yanılmıştı.

Çünkü hiçbir kadın benim gibi biriyle kalmayı hak etmiyordu.

8

IRINA

Day içmek genellikle repertuarımda yoktu.

Bu hiç yapmak istediğim bir şey değildi.

çocuklarımdan birinin beni görmesi riskini göze alamazdım. Sorunlarımla başa çıkmanın daha iyi yolları vardı.

İlaçlarımla kombine ettiğimde yan etki riskinden bahsetmiyorum bile.

Ama bazı günler bu riske değerdi. Bazı günler sadece içmeye değerdi. Oğullarımdan birinin o sabah okula gittiği yerde ölü bulunduğu haberini almak?

Bunun için lanet bir şişe ve pervasızca bir şey gerekiyordu.

Zachariah, öğleden sonramın geri kalanını onun için cenaze hazırlıkları yaparak geçiremeyeceğim kadar gençti. Ve ona okula gitmesini söyleyen de bendim. Onu gitmek istemediğinden şüphelendiğim bir yere göndermiş, yardıma ihtiyacı olursa bana söyleyeceğini *ummuştum*.

Yapmamıştı ve şimdi göğsümdeki ağırlık biraz daha artmıştı.

Bir çocuk daha gitti, ellerimi lekeleyecek bir başarısızlık daha.

Kadehi dudaklarıma götürdüm, *Glenfiddich'*in kokusunu içime çektikten sonra geri yatırdım ve ağzıma bir yudum aldım. İçimdeki mazoşist, annemin anısı üzerinde durmayı seviyor, aşk söz konusu olduğunda ne kadar işe yaramaz olduğumu hatırlatarak gelişiyordu.

Herkes gitti. Herkes öldü. Neredeyse hiçbir şey kalmayana kadar.

Kulüp çoğunlukla boş olmasına rağmen bir figür yanıma oturduğunda, gölgeler *Indulgence*'ın barının üzerinde asılı olan sarkıt lambaların loş ışığını kovaladı. Viskiyi yutarken gözlerimi sıkıca kapattım, açmadan önce boğazımda bir yol açmasına izin verdim ve kederli anımı işgal eden yabancıyla yüzleşmek için döndüm.

Gözlerim mükemmel dikilmiş bir takım elbisenin içindeki geniş gövdeye takıldı. Bakışlarımı pazularının kalın kaslarından ve siyah kumaşın onu zar zor içine alıyor gibi görünmesinden çekmem çok uzun sürdü. Başımı sallayıp bakışlarımı yukarı kaldırarak kendimi bakmaktan vazgeçmeye zorladım.

Ve

yukarı.

Ve

yukarı.

Hay

sikeyim.

Benden en az bir karış daha uzun olmalıydı ve ben de 1.80 boyumla tanıdığım en uzun kadınlardan biriydim. O kadar uzun olmak... uhrevi bir şeydi.

Gölgelerden gelen ruhani bir yaratık gibi başını bana doğru çevirdi ve gece kadar karanlık gözleriyle beni olduğum yerde sabitledi. Alt dudağımın açıldığını hissettiğimde bakışlarımı hiç bırakmadılar.

Gözümü kırpamadım. Arkamı dönemedim.

Ondan başka hiçbir şey yoktu ve aklımda bu adamın tehlikeden başka bir şey olmadığına dair hiçbir şüphe yoktu.

Bir elini kaldırdı, başının üstündeki kırpılmış siyah saçlarını taradı ve aramızdaki trans halinden silkinerek çıktı. O anın geçmesiyle, beni olduğum yere hapsetmiş gibi görünmesinden, hiç kimsenin görmediği bir şekilde içimi görüyor gibi görünmesinden nihayet kurtulmuştum.

Sanki tüm kırık parçaları, kendimi asla bir araya getiremediğim sivri uçları görebiliyordu.

"İyi bir zevkin var," dedi, boğazını temizlerken sesi derindi. "Özür dilerim?" diye sordum, dudakları yukarı doğru kıvrıldığında yanaklarım kızardı.

ve bana kaşlarını kaldırdı.

"İçkiniz," dedi ve bardağı elimden alıp burnunun altına yerleştirdi. Derin bir nefes aldı, armut ve karamela notalarının duyularına nüfuz etmesine izin verdi. Dudaklarını rujumun bardağı lekelediği noktaya yerleştirdi ve kehribar rengi sıvıdan bir yudum dudaklarının arasından kayana kadar bardağı geriye doğru eğdi.

Onu dikkatle izledim ve çok pahalı viskime el atma cüretine bir kahkaha attım. "Lütfen, buyurun," dedim, elimi kaldırarak.

Bacaklarımı birleştirip tekrar birleştiriyor ve gözlerinin kalem eteğimin ortaya çıkardığı çıplak tene inişini izliyordum.

"Planlıyorum," dedi ve bardağı önüme uzattı. Elimi uzattım, parmaklarımın uçları bir an için tenine değdi, sonra elini sertçe geri çekti ve bardağın içindeki sıvıyı karıştırdı.

Yüzündeki çizgileri hemen düzeltti, aşırı tepkiden sonra rahatladı. Bardağı kavrayışına bakarken, ellerinin arkasını kaplayan ve insan olamayacak kadar büyük görünen dövmeleri dikkatle inceledim. Onlar bile kaslarla akorlanmış gibiydi, mürekkep altlarındaki kabarık beyaz yaraları örtüyordu.

"İzin ver," diye mırıldandı, bardağı bana doğru kaldırdı ve ağzım ikimizin de içtiği aynı noktaya değecek şekilde çevirdi. Bardağı ağzıma doğru kaldırdı, yavaşça geriye doğru eğdi ve o kadar baştan çıkarıcı bir hareketle en küçük yudumu ağzıma döktü ki eridim.

Eğer izin verirsem bu adam beni mahvedecekti. Zaten mahvolmuş olmam iyi bir şeydi.

Bardak boşaldığında, barmene iki parmağını kaldırdı, o da hemen doldurdu. Ödeme yapmadı, hesabıma atıfta bulunmadı ya da buna benzer bir şey yapmadı.

Aralarındaki selamlaşma sıradan olmaktan öteydi. Birbirlerini tanıyorlardı ve ben de zırh gibi yara izleri taşıyan ve dövmelerle kaplı bir adamın *Hoşgörü'*nün etrafında dolaştığını anlayacak kadar tanıyordum.

Baştan aşağı bir Bellandi adamıydı.

"Sana nasıl hitap edeyim?" diye sordu, koltuğunda dönerek tamamen yüzüme baktı. Elleri bacaklarımın dışındaki tabureye indi, bana hiç dokunmadı ama beni döndürürken tahtayı kavradı. Bacakları benimkileri içine aldı, kalın kalçalarının uzunluğu beni bir kucaklamayla sardı.

"Fark eder mi?" Yüzünde beliren eğlence ifadesine kıkırdayarak sordum.

Öne doğru uzandı, teninin benimkine değmesine izin vermeden siyah saçlarımın gevşek bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdı. Pervasız olmayı seçersem gerçekleşebilecek teması ima etmek için aramızda sadece havanın hareketi vardı.

Ve bir yabancıyla umursamaz bir akşam, günümün ardından kulağa oldukça iyi geliyordu.

"Tamam, Kelebek," diye mırıldandı, yüzü benimkinin üzerine gelene kadar eğildi. Nefesindeki viski kokusu yanağımı gıdıklıyordu.

İstediğim yerde olmaya çok yaklaşmıştı.

Dudaklarını dudaklarımda hissetme dürtüsünün hiçbir anlamı yoktu. Yine de, işte oradaydı, yüzümden geçen her düşünceyi izleyen obsidyen gözler gibi yüzüme bakıyordu.

"Kelebek mi?" Kaşlarım birbirine çarparak sordum. Beni çok az tanıdığını düşünürsek bu lakaptan hoşlanmamam gerekirdi ama kelebekler *özgürdü*. Olmak istediğim her şey onlardaydı.

"Yeşil kelebekler. Kanatlarında sarı benekler var. Tıpkı senin gözlerin gibi" dedi, bakışlarını benimkilerden hiç ayırmadan.

Bu... garip bir şekilde tatlıydı.

"Peki sana ne demem gerekiyor?" Boğazımı tıkayan yabancı duyguları uzaklaştırmak için boğazımı temizleyerek sordum.

"Ben o kadar da gizemli değilim," dedi gülümseyerek. "İnsanlar bana Scar der."

"Doğru. Çünkü bu hiç de tuhaf ve gizemli bir isim değil," diye güldüm ve göğsünden vücudumda yankılandığını hissettiğim kısık bir kıkırdama yükseldi. Karnımda bir şeyler sıkıştı ve kalçalarımın arasındaki o şaşırtıcı güzellikteki yüzün fantezilerini yarattı.

Hiç bu kadar güçlü tepki vermemiştim. Sadece birkaç dakikalık bir sohbetten sonra bir adamı hiç istememiştim ama onda inkâr edilemeyecek bir şey vardı. Ölmeyi hak etmeyen o çocuk için üzülürken bile ondan uzaklaşamıyordum.

Belki de bu beni, onun bana vermesini beklemek yerine istediğimi almaya itti.

Bir elimi kalçasının üst kısmına attım, pantolonunun ince kumaşı açık avucumda pürüzsüz bir his uyandırdı. Sertleşti, gözleri benimkilere dönmeden önce bir yutkunmayla dokunuşuma baktı.

Parlıyorlardı, karanlık derinliklerde dans eden ateş gibi bir şey. "Bana gerçekten dokunmamalısın, Küçük Kelebek," dedi, sesi neredeyse bir hırıltı gibiydi. İçinde tehlikeli bir şey dolaşıyor, insanlığının yüzeyinin hemen altında dans ediyordu.

Kafesini tıkırdatan bir canavar gibi, kapının açılmasını ve saldırma fırsatını bekliyor.

"O zaman belki de onun yerine bana dokunmalısın," dedim, ona yaklaştım ve sırtımı hafifçe eğdim. Bluzuma baktı, hiç beklemediğim bir şekilde küçük göğüs dekolteme baktı.

Zayıf olmanın ve nevrotik derecede sağlıklı beslenmenin avantajları vardı. Büyük göğüslere sahip olmak bunlardan biri değildi, ama elleri taburemin oturağına kenetlenirken bu onu en ufak bir şekilde rahatsız etmiyor gibi görünüyordu. Tahta, bu tutuşun baskısı altında gıcırdıyor, içinde gizlenen ve dışarı çıkmak isteyen her şeyi dizginlemek için sahip olduğu her şeyi alıyordu.

Ben de hareket ettim, öne doğru eğildim ve dudaklarımı hafifçe ağzının köşesine dokundurdum.

Kaskatı kesildi, kalçasındaki elimin altında vücudu buz gibi dondu. Gözlerimi açtığımda onu hâlâ bana bakarken ve öpücüğüme karşılık vermek için hareket etmezken buldum.

Durumla ilgili niyetini *açıkça* yanlış anladığım için geri çekilmeye başladım. Sonra kıyamet koptu.

9

SCAR

Ağırlığımı geriye ve istiladan uzağa atarken sandalye devrildi, yere çarptı. Dudakların hissinden

Yüzümde sıcak bir nefes ve göğsüme çok yakın bir kalp atışının hissi.

Barın kenarını tuttuğumda kelebeğim ayağa fırladı, nefes kesici güzellikteki yüzüne şok oldum, bir podyuma aitti ve günün ortasında içmiyordu, o kadar büyük bir hüzünle, hayat onu çiğnemiş ve tükürmüş gibi görünüyordu.

Dudaklarındaki kırmızının bir tarafı lekelenmişti - benimkine dokunan tarafı. O canlı yeşil ve sarı gözler şokla açılmıştı ve onu korkuttuğum için bir an utanç duydum, sonra göğsümdeki telaş beni kapıya doğru koşturdu.

"Scar!" diye seslendi, ben çoğunlukla boş olan kulübe doğru ilerlerken peşimden geliyordu. "Bekle, özür dilerim! Yanlış okumuş olmalıyım. *Kahretsin*," diye küfretti ve bu kelime onun mükemmel dudaklarından o kadar yanlış çıkmıştı ki geri dönmek istedim.

Onu domaltmak ve kelimenin anlamını gerçekten kavrayana kadar becermek istiyordu.

Ama göğsümdeki panik dinmiyor, duvarlar nefes almak imkânsız hale gelene kadar üzerime kapanıyordu. Ona asla istediğim gibi dokunamazdım.

Çünkü dudaklarının tenimde olmasına bile tahammül edemiyordum.

Kulübün kapılarını iterek açtım ve Chicago'da Şubat sonunun soğuğuna adım attım. Dışarıdaki caddede rüzgâr esiyordu ve hava henüz yağmurun kara dönüşmediği kadar sıcaktı.

Dışarıda bardaktan boşanırcasına yağan sulu kar, tentenin altından dışarı adımımı atar atmaz beni sırılsıklam etti. Arkamdan seslenen kelebeğimi duymazdan geldim, köşeyi dönüp ara sokağın ağzına girene kadar büyük ve hızlı adımlar attım.

Yeşil kelebek gözlü kadın beni geçmişe döndürdükten sonra Cesca'nın görüntüsü zihnimde tazeliğini korurken, anılar bana saldırdı.

Rüzgâr sesini taşımayı bıraktığında, sanki sadece benim içinmiş gibi bir elimi tuğla dış cepheye dokundurdum. Ona doğru eğildim ve başımı öne eğdim, eriyip yüzüme damlayan sulu kar başımdan aşağı dökülürken soğuk havayı açgözlü ciğerlerime çektim.

Ellerim tuğlaya karşı titredi, keskin kenarlar beni gerçeğe bağlamak için bir parça acı veriyordu.

Bir an için, daha fazlasını yapabileceğime kendimi inandırmıştım. Güzel bir kadınla sohbet edebileceğime ve onu eve götürebileceğime. Sanki bana dokunmasına izin verilmeyen rastgele kadınlarla hızlıca sevişecek kadar çökmüş değildim.

"*Siktir!*" Kükredim, yumruğumu duvardan geriye doğru kaldırdım ve Yeraltı'nda bir rakibin yüzünü kırmak için kullanacağım tüm güçle yumrukladım. Tuğlalar deriyi yararken, içindeki kemikler çürüyüp çatırdayarak beni gerçekliğime geri döndürürken acı patladı.

Ben onun için bir hiçtim ve o da benim için asla bir hiç olamazdı.

Otoparkta bir gölge ilerlediğinde başımı kaldırdım ve kelebeğimin otoparkın ortasındaki Audi'ye doğru ilerleyişini izledim. Anahtarının düğmesine bastı, kapıyı açtı ve benim kadar sırılsıklam olmamak için hızla içeri girdi.

Telefonunu kulağına götürürken, başını direksiyona yaslarken ve boştaki elini yüzüne sürerken gölgelerin arasından onu izledim. Endişeli görünüyordu.

Tek umursadığım, içkiliyken araba kullanarak kendini tehlikeye atmamış olmasıydı. Sonunda o kadar içmemiş olabilirdi ve bunu umursamamalıydım. O benim için endişelenecek biri değildi ve asla da olmayacaktı.

Omzumu tuğlalara yasladım, yanına yaklaşmam hiç mantıklı olmasa da arabasının plakasını not ettim.

Yine. Audis kullanan kadınlar benim gibi erkeklerle ilişki kurmazlardı. Borsacıları ve avukatları istiyorlardı. Takım elbiseli bir haydut gibi görünmeyen profesyonel erkekler.

Adamı sokaklardan çekip alabilirsin ama beni asla sokaklardan çekip alamazsın. Ivory yüzüme kaç tane sığır Wellingtons'ı iterse itsin.

Kelebeğim ara sokağa doğru kısa bir bakış attı ve bir an için onu izlediğimi görmüş olabileceğini düşündüm. Saklandığım yeri görebiliyordu ve *neden* saklandığımı biliyordu. Ama onu eve bırakacak araç gelene kadar beklemeye devam etti, gölgelerin arasında saklandığımı görmeyince yüzünü başka yöne çevirdi.

Hiç yapmadılar.

I Range Rover'ın ön koltuğuna tırmandım ve saçımdaki fazla suyu atmak için başımı salladım. Giysilerim hemen ıslandı ama cebimden cep telefonumu çıkardım ve ona baktım.

Başımı sallayarak onu yanımdaki yolcu koltuğuna fırlattım ve parmağımı SUV'u çalıştırmak için düğmeye soktum. Hastaneden eve döndüğü ilk günlerde Luna'ya sarılmak gibi bir hata yaptığım için Ivory durmadan başımın etini yerken Bellandi Malikânesi'nde daha iyiydim.

Bu uzun vadede yapabileceğim bir şey değildi ve Ivory'nin bunu anlamasını sağlayamazdım. Geçmişte kalması daha iyi olan bir şey hakkında konuşmadan olmazdı.

Paolo De Luca Francesca ile birlikte ölmüştü. Bebekleri sallayarak uyutan ve onlarla kucaklaşan oydu.

Yara, bir kalkan ve yumruktan başka bir şey değildi.

Aracı vitese taktım, ayağımı gaza koydum ve park yerimden dışarı doğru ilerledim, ancak frene bastım ve derin bir nefes aldım.

Sadece bir isim. Kelebeği kafamdan atmak için, zengin bir kızın bir öğleden sonrası için yaptığı bir gecekondu girişiminden başka bir şey olmadığımı kanıtlamak için bir isme ihtiyacım vardı. Vitesi tekrar parka ittim, orta konsola uzandım ve telefonumu bir kez daha elime aldım.

Sistemi hacklerdim. Adını bulurdum. Hiçbir sebep yokken aklımdan çıkaramadığım bu kadından kurtulacaktım. Parmaklar

Ekranın üzerinde dans ederek Bellandi'lerin evinde ihtiyacım olan şeyi bulabilecek tek kişinin numarasını çevirdim.

Don ikinci zil sesinde cevap verdi. "Evet?" diye sordu, sesi dikkati dağılmıştı ve Luna'nın sadece var oluşunu izlerken büyülendiğine şüphe yoktu.

"Benim için bir tabağa bakmanı istiyorum," dedim, sinirli sinirli oflamasını dinleyerek. Yine de, Bellandi Malikanesi'ndeki ofisinde hareket ederken telefonun diğer ucunda bir karışıklık vardı.

"Git," dedi.

Karakterleri sıraladım, parmaklarının tuşlar üzerinde çıkardığı sesler ruhumu yatıştırdı. Ritmik bir sesleri vardı ve tıkırtılar beni rahatlatıyordu. "Irina Ryan'ın etrafında ne yapıyorsun?" Don sordu, ardından gelen sessizlikten önce sesi çok ciddileşmişti.

"Onun kim olduğunu bilmem mi gerekiyor?" Gözlerimi tavana doğru devirerek sordum. Chicago'daki siyaset sahnesi beni hiç ilgilendirmiyordu ama bu adam sadece onun benim ligimin o kadar dışında olduğunu ve ona yaklaşmaya bile hakkım olmadığını doğruluyordu.

"Yargıç Ryan'ın tek kızı. Bilirsin, Yargıç Ryan?"

"Kahretsin," diye inledim, içim nefretle dolmuştu. Bellandilerle bu kadar bağlantılı olduğuna göre, o kulübe girdiğinde tam olarak ne aradığını biliyordu.

Tehlikeyle bir dans ve beni bunu elde etmek için bir kanaldan başka bir şey olarak kullanmamıştı. Hiçbir şey beni şımarık zengin bir kız kadar kızdıramazdı.

Ayrıca ondan nefret etmem için başka bir neden daha vardı. Muhtemelen bilmese de, onun da benden nefret etmesinin bir nedeni vardı.

"Nerede çalışıyor?" Don'un telefonun diğer ucunda uzak durmam gerektiğine dair mırıldanmasını duymazdan gelerek sordum. "Oraya gitmiyorum, dostum. Sadece ona daha dikkatli olması gerektiğini söylemek istiyorum."

"*Fresh Start*'ı yönetiyor," dedi Don ve bu bilginin araştırması gereken bir şey olmadığı belliydi. "Bunu nasıl bilmezsin?"

"Neden yapayım ki? Şımarık bir kadının vaktini nasıl geçirdiğinden bana ne?" Öne doğru eğilip alnımı direksiyona dayayarak sordum.

Kıkırdadı. "O Chicago'nun çocuklarının koruyucu meleği," diye mırıldandı. "Şımarık belki, ama karşılığını da veriyor."

"Eminim hepsi biliyordur," dedim ve aramayı sonlandırıp adresini yazdım.

GPS'ime *Taze Başlangıç*. Eğer şımarık küçük kelebek

benim gibi adamlarla birlikte olup zarar görmeden çıkarsa, ona hayatının korkusunu yaşatırım.

Bir daha asla karanlık tarafta dolaşmaya cesaret edemezdi.

Çocuk merkezine doğru birkaç blok ötedeki yol istediğimden daha hızlı ilerledi, yüzleşmenin yaklaşması kanımı heyecanla pompaladı. Hayatımı bir anda alt üst eden kadından nefret etmek, alternatifini düşünmekten çok daha kolaydı.

Onun yanında, kulaklarımda tatlı, melodik sesiyle geçirdiğim birkaç dakikadan sonra kanımda kaynayan saplantı hakkında.

Fresh Start şehrin merkezinde modern mimarinin bir canavarıydı. Tek katlı binanın mimari beyaz çizgileri ve tüm binayı camla kaplamış gibi görünen devasa pencereleri vardı. Bina kalabalıktı, çocuklar yüzlerinde kahkahalarla içeride koşuşturuyordu.

Kelebek, *İrina,* kendi halinde, pencerelere açık olan ana mekânın bir tarafında bir kadınla bir şeyler tartışıyordu. Arabayı park edip, konuştuğu kadından çiçekleri kabul ederken birkaç dakika onu izlemek için yerleştim.

Yüzü o kadar belirgin bir şekilde buruştu ki uzaktan bile görebiliyordum, başını iki yana sallarken elleri yüzünü örtmek için kalktı. Ben onu izlerken yanakları duygusallıktan pembeleşti ve göğsümdeki bir şey hafifledi.

Onu günün ortasında içmeye iten şey her ne idiyse, belki de sadece bir erkekle ayaküstü sevişmenin heyecanı değildi.

Kendini toparlamaya çalıştı, onu ele geçiren duygulardan sıyrıldı ve küçük bir kızı yerden kaldırıp kollarına almak için eğilirken yüzünü gülümsemeye zorladı. Diğer kadınla konuşmasını bitirirken onu zıplattı, iyi çalışılmış bir hareketle bir yandan diğer yana sallandı.

Küçük kıza gül demetini uzattı, çiçeklerden birinin yapraklarını koparıp ayaklarının dibine bırakmasına aldırmadı.

Diğer kadın konuşmasını bitirip başka bir şey yapmak için acele ettiğinde, Irina'nın etrafı dikkatini çekmek isteyen çocuklarla çevriliydi. Yüzünde geniş bir gülümseme vardı, onları teker teker sıralıyor, onlarla konuşuyor, sarılıyor ya da başlarını okşuyordu.

Başka bir küçük kız ona bir tür çizim olduğunu tahmin ettiğim bir kâğıt parçası getirdi ve kocaman bir gülümseme onu ele geçirirken göğsüne dokundu

Geniş, büzgülü dudakları yüzünü doldurdu.

Göğsümdeki boşluk sıkıştı.

"Lanet olsun," diye inledim, bir elimi saçlarımda gezdirirken. Onun hakkında yanılmış *olabilirdim*.

Chicago'daki çocuklar ona hayrandı ve koruyucu ailelerin çocuklarını kolay kolay güvenmeyeceklerini bilecek kadar iyi tanıyordum. Ancak onunla olan etkileşimlerinde, onun evrenlerinin merkezi olduğunu açıkça ortaya koyan bir şey vardı.

O onların kurtarıcısıydı. Çocukları çiğneyip tüküren bir şehirde onları hayatın acımasız gerçekliğinden korumak için gönderilmiş bir melek.

Ama en başta Bellandi'ye ait bir kulübe gitme konusundaki pervasız davranışı inkar edilemezdi ve ihtiyacı olan koruma kendisinden olsa bile korumasız olduğunu aniden fark ettim.

Daha iyi bir adam olsaydım, çeker gider ve bu görevi onu daha çok hak eden bir adama bırakırdım, çünkü kimliğiyle ilgili yeni bilgilerle donanmış olarak, yüzündeki mirasın izlerini inkar etmek mümkün değildi. Annesinin tıpatıp aynısıydı.

Maya Regas.

Yıllar önce listemden kırmızı mürekkeple çizdiğim bir isim; Irina'nın kendisinin bile *bilmediğinden* şüphelendiğim kadın ölmüş ve bir metre altında çürüyordu.

Tetiği çeken de bendim.

10

IRINA

Onunki *saçmalıktı*.

"Sana karşı bir tür yükümlülüğün olduğunu düşünmen umurumda değil.

Durumdan haberdar olabilecek personeli koruyun. Bir çocuk öldü. Hayatını değiştirmeye ve içine doğduğu bataklıktan çıkarmaya çalışan *iyi* bir çocuk. Sistem onu yüzüstü bıraktı ve hepimiz bunun bir parçasıyız. İnsanlar bu okulda yaşanan zorbalık ve çete faaliyetlerine göz yumduklarında sorumlu tutulmalılar," dedim ve ellerimi sandalyenin kollarına koyarak koltuğumda öne doğru eğildim.

"Bayan Ryan, bunun hepimiz için bir şok olduğunu tahmin edersiniz," dedi Müdür Davis, ellerini masasının üzerinde birleştirip bana bakarak. Adamın, çocuklarını savunmak isteyen öfkeli ebeveynlerle çalışırken gözdağı verme taktiğine alışık olduğundan emindim.

Ne yazık ki onun için öfkeli bir ebeveyn değildim. Haksızlığa uğramış bir çocuk için adaleti sağlayacak ve bunun bir başkasının başına gelmemesi için elimden gelen her şeyi yapacak bir kadındım.

"Oh evet, kesinlikle şok olmuş olmalısınız. Bu okuldaki çocukları sizin hayal bile edemeyeceğiniz kadar iyi tanıyorum Bay Davis. Onları tanımak için zaman ayırsaydınız, okulunuzun son birkaç aydır eroinle dolup taştığını ve Tiernan Murphy'nin adamlarının eroini satmak için öğrencileriniz arasında en savunmasız olanları düzenli olarak aradıklarını bilirdiniz," dedim. Ayağa kalktım, elbisemi bacaklarımdan aşağıya doğru düzelttim, sonra çantamı yerden kaldırmak için hafifçe çömeldim. "Müfettişlerle tam bir işbirliği içinde olmanızı bekliyorum ve isimlerin bir listesini bekliyorum.

Bunun olmasını engelleyemeyen tüm çalışanların isimlerini bugün ilerleyen saatlerde e-postamda bulabilirsiniz."

"Elbette polisle işbirliği yapacağız, ancak Zachariah ile teması olan öğretmenlerle zaten görüştüler. Onlara yardım etmek için başka ne önerebileceğimizden emin değilim," dedi ve ayağa kalkarak tokalaşmak için bir el uzattı.

"Bu şehrin çocuklarının hayatını Chicago Polis Departmanı'nın ellerine bırakacağımı mı sanıyorsun?" Bir kahkaha attım ve uzanan elini görmezden gelirken çenemi biraz daha yukarı kaldırdım. "Müfettişlerimle de işbirliği yapacaksınız."

"Peki ya yapmazsam?" diye sordu, kaşlarını bana çevirdi ve sonunda ipucunu anladığında elini bıraktı.

Döndüm, kapıya doğru ilerlerken yavaş bir dönüşle karo zemine bastım. "O zaman buradaki pozisyonunuza pek değer vermediğinizi varsayabilirim. Değer veren birini bulacağım."

"Dur bir dakika. İşimi tehdit edemezsin. Babanın kim olduğu umurumda değil."

"Bana baktığında tehditler savuran bir kadın görüyorsan, dikkatini vermemişsin demektir." Pis işlerimi yapması için kesinlikle babama güvenmek zorunda olmadığım gerçeğini konuşmanın dışında bıraktım. "İrtibatta olacağım." Kapıyı çekiştirerek açtım ve topuklu ayakkabılar üzerinde ustalaşmak için yıllarca çalışmam gereken bir adımla kendimi ofisten dışarı attım. İnsanların sizi hayal kırıklığına uğratmasını beklemenin dışında, annemin bana öğrettiği tek değerli şey buydu.

Resepsiyonist aceleyle ayağa kalkarken yüzümde bir gülümsemeyle onun ofisine doğru yürüdüm. Dışarı çıkarken, lisenin koridorlarında bir yol açtım. Ön lobiden geçip kapılardan çıkarken zil çaldı, öğrenciler bir sonraki derslerine gitmek için acele ederken arkamdan koridorları doldurdular.

Arazinin kenarlarındaki çit hattını buraya ait olmayan insanlara dair bir işaret var mı diye taradım ama boş şehir sokakları ve ara sıra yoldan geçenlerden başka bir şey yoktu. Oyalanan kimse yoktu.

Normalde, mahalle savaşlarının yaşandığı bir şehirde bunu bir lütuf olarak görürdüm ama uzun boylu, yaralı bir yabancı gölgelerin arasından çıkıp bana bir gece önce aceleyle gittiği için pişman olduğunu söylemediğinde hayal kırıklığı yaşamadığımı iddia etmek yalan olur.

Hâlâ umursamaz bir şey istiyordum, kısa bir an için bile olsa aklımı kederimden uzaklaştıracak bir dikkat dağıtıcı, ama Scar delici bakışlarıyla beni kıstırdığında vücudumun aydınlanmasında ve kalbimin hızla çarpmasında daha fazla bir şey vardı. Evrak çantamdaki cep telefonumun zil sesi beni sıçrattı ve aceleyle derinin üzerindeki dış cepten telefonumu aldım. "Alo?" "Alo?" diye sordum. numarayı tanımadı.

"Irina?" diye sordu telefonun diğer ucundaki kadın. Ses tuhaf bir şekilde tanıdıktı, ama beni arayan insanların bana ilk adımla hitap etmeleri pek sık rastlanan bir durum değildi.

"Bu o," dedim, evrak çantamdan arabamın anahtarlarını çıkarıp bloğun etrafındaki ziyaretçi otoparkına doğru ilerlerken.

"Ben Ivory. Birkaç ay önce sanat galerisinden sonra sizi arayacağıma söz vermiştim ama hayat biraz yoğun geçti," dedi.

"Oh! Tahmin edebiliyorum. Şimdiye kadar bebeği doğurmuş olmalısın," diye güldüm. "Her şeyin yolunda gittiğini varsayıyorum?"

Ivory gülerek, "Tam bir ıstırap ne kadar iyi olabilirse," dedi. "O mutlu ve sağlıklı. Benim için önemli olan tek şey bu."

"Çok sevindim. Eminim sen ve Matteo birlikte çok mutlu olacaksınız. Geçmişinizi geride bırakabilirseniz her şeyin üstesinden gelebilirsiniz," diye takıldım.

Güldü. "Bir araya gelmeliyiz!" Durakladı, sesine tereddütlü bir şeyler sızıyordu. "Ama itiraf etmekten ne kadar nefret etsem de, senden bir iyilik isteyeceğim ve bu arama tamamen bencilce değil."

"Senin için her şeyi yaparım. Bunu biliyorsun," dedim arabamın uzaktan kumandasındaki kilit açma düğmesine basarak. Ivory'yle liseden beri görüşmüyor olabilirdik ama Bellandi ailesiyle olan ilişkisi son aylarda bizi ara sıra yeniden bir araya getirmişti. Galalar, yardım etkinlikleri ve benzerleri Ivory'nin yeni normali haline gelmiş, onu doğrudan benim içinde gelişmek üzere yetiştirildiğim dünyanın içine itmişti.

"Lino bana dün *Indulgence*'da Scar'la seni konuşurken gördüğünü söyledi," dedi, sesi sanki bir sırmış gibi hafifçe kesilerek. "Tanıması kolay biri olmadığını biliyorum, ama ondan vazgeçmeyeceğine söz ver. Hiç kimse ona bu çabaya değdiğini hissettiremedi, biliyorsun değil mi?"

"Scar'ı nereden tanıyorsun? Yani, bu biraz açık sanırım, ama Matteo'nun adamlarına bu kadar yakın olduğunu düşünmemiştim," dedim kendimi düzelterek. Cahil numarası yapmanın bana bir yararı olmazdı. Scar'ın tehlikeli olduğunu biliyordum.

Yine de onu eve götürmek niyetindeydim.

"O benim korumam," dedi Ivory ve bir sonraki cümlede sesinin aldığı şekle bakılırsa, hayat dolu kadının çoğu kişi için sıradan bir bilgi olması gereken şeyi açıklamaya çalışırken ellerini çırpışını hayal edebiliyordum. "Benimle resmi etkinliklere gelmiyor. Çok fazla insan var, bu yüzden kişisel nedenlerden dolayı başka birinin bana eşlik etmesi daha iyi."

Bir korumayı resmi bir etkinlikten neyin uzak tutabileceğini düşünmeye çalışarak durakladım. Ona dokunduğumda sertleşmesi, onu öptüğümde paniklemesi. "Dokunmaktan nefret etmek gibi kişisel nedenler mi?"

Ivory cevap vermedi, hattın diğer ucundan gelen sessizlik şüphelerimi doğruluyordu.

En azından benimle ilgili değildi, ama kalbim fiziksel şefkate tahammül edemeyen adam için ve böyle bir şeyin nedeninin ne olabileceği için acıyordu.

"Her ne kadar yardım etmek istesem de, bana tam olarak numarasını vermedi. Onu öptükten sonra hızla dışarı çıktığında beni bir daha görmek istemediğini açıkça belli etti. İlgilendiğimi belli ettim," dedim ve koltuğuma çöktüm.

Küçük bir çığlık attı, ellerini sessizce birbirine vurdu. "Onu öptün mü?! Demek Lino haklıydı; *ortada* bir şeyler dönüyordu."

"Eğer 'bir şeyler oluyor' derken ikimizi de aptal yerine koymamı kastediyorsan, evet," dedim, Ivory'nin sevinci karşısında gülümsememi engelleyemeyerek. Zavallı adamı muhtemelen travmatize ettiğimi bilsem bile, mutluluğundaki bir şey bulaşıcıydı.

"Yardım edebilirim! Mesela tamamen tesadüfi bir şekilde öğle yemeğinde buluşursak..." Ben kahkahalara boğulunca sözlerini yarıda kesti.

"Sen her zaman işgüzarın tekiydin. Ne zaman ve nerede olacağımı mesaj at, orada olacağım.
Sadece fazla umutlanmanı istemiyorum."

"Bana umutların ve hayallerin kraliçesi de. O senin gibi birini hak ediyor. Teo'yla konuştuktan sonra sana mesaj atarım."

Vedalaştık ve yüzümde bir gülümsemeyle arabayı çalıştırdım. Ona ulaşabilecek biri varsa o da Ivory Bellandi'ydi.

11

Bazı günler, Ivory Matteo ile evli olmasaydı onu kendim öldüreceğime dair Tanrı'ya yemin ettim. İşbirlikçi, her şeye burnunu sokan bir kadın.
benim ölümüm olur.

"Sadece öğle yemeği," dedi, ben arkasına geçerken Luna'yı arkadaki araba koltuğundan çıkarmak için eğildi.

"Senden nefret ediyorum. Bunu biliyor muydun?" diye sordum. Ne kadar az umursadığını gösteren ışıltılı bir gülümsemeyle bana döndü. Çoğu erkek nefretimin kendilerine yönelmesinden dehşete düşerdi, en azından yarım beyni olanlar ya da Yeraltı'nda kafataslarını ezdiğimi görenler.

Yine de bir kolunda bebek bezi çantası ve göğsünde bebeği olan yemek bloggerı gözünü bile kırpmadı. Eğer erkeklerin korkudan sinmelerine ya da altlarına işemelerine neden olmasaydım, erkekliğimi sorgulayabilirdim.

"Sanırım aşk demek istedin," dedi Range Rover'ın kapısını kapatıp parmak uçlarına kalkarak dudaklarını alaycı bir şekilde yanağıma dokundurarak. O ve Luna, beni paniğe sürüklemeden ya da bir erkeğin bana dokunması durumunda kontrol edemediğim bir öfkeye kapılmadan bu kadar basit bir şeyi yapabilen tek iki kişiydi.

Homurdandım, o modern binaya doğru ilerlerken peşinden gittim. Birkaç gün önce arabada oturup Irina'yı bir sürüngen gibi izlediğim yerde olacağımı bilmek kendimi iyi hissettirmiyordu.

Ben ne zaman Ryker oldum?

"Madem sadece öğle yemeği yiyeceğiz, neden onunla restoranda buluşmadık?" Ben sordum. Öğle yemeği kolaydı. Yüzümü yemekle doldurabilir ve onu görmezden gelebilirdim.

Kadınlar, kamusal alanı güvenliklerine yönelik tehditlere karşı taramakla meşguldü.

Bunun sadece yiyecek almakla ilgili olduğunu düşünecek kadar aptal değildim. Ivory her zaman yemek yapardı. Dışarı çıkmak yerine insanları her zaman şehrin en güvenli yerinde öğle yemeğine davet ederdi. Onun için sorun Matteo'nun ofisine kaçabilmemdi.

"Bir tur istemiş olabilirim. Merak ediyordum. Burası çocuklar için bir sığınak olmasıyla ünlü bir yer; artık bir anne olduğuma göre, belki bir şekilde dahil olmak isterim diye düşünüyorum."

"Matteo'yu, onun ölmesini isteyen insanlarla potansiyel bağlantıları olan bir grup risk altındaki gençle takılmana izin vermesi için ikna etmede iyi şanslar. Bunun iyi sonuçlanacağı kesin," dedim ve cam kapının kolunu tutmak için onun etrafından d o l a ş t ı m . Çekerek açtım ve Ivory'yi içeri yönlendirdim. "Cam tek başına bir güvenlik tehlikesi. Açık hedef olursun."

"Kurşun geçirmez," dedi Irina, bize yaklaşırken melodik sesi lobide yankılanıyordu. "Birkaç yıl önce Adrian biraz daha cesur olmaya başladığında hepsini değiştirttim."

Yeni keşfettiğim bir takdirle ona bakarak sustum. Bellandi mahalle savaşları hakkında bildiklerini saklamak için hiç çaba sarf etmiyordu, her şey ortadayken değil. Artık benim kim olduğumu biliyordu.

Çocukları kucağında zıplatan ve onların her ihtiyacıyla ilgilenen kadın ile şehri yöneten suç imparatorluğunun farkında olan kadını bağdaştıramıyordum.

Onun gibi kadınların bu tür şeylere karşı çıkan değerleri yok muydu?

"Seni tekrar görmek güzel, Scar," dedi İrina, uzanıp nazik bir eliyle kravatımı düzeltmek için dokundu. Bana dokunmaktan dikkatle kaçınıyor, sadece özünün en zayıf ipucunun boynumdaki derinin üzerinde gezinmesine izin veriyor gibiydi.

Kokusu duyularımı tüketti, narin güller ve çikolata gibi kokan bir şey dikkatime hükmediyordu.

Sanki sadece onu görmek yetmiyormuş gibi.

"Kelebek," diye mırıldandım, kulağa benden gelemeyecek kadar gergin gelen bu kelimeyi yutkunarak söyledim.

Ivory tökezleyerek yanıma geldi ve dikkatini Irina'dan bana kaydırdı. "Ona *kelebek* dedin," dedi, dudakları bir ahh'a dönüşerek. Lakabın kökenini anlamasa da bana kocaman gözlerle baktı.

Hayatındaki her erkeğin karısına özel bir isim koymasının, aynı şeyin Irina ve benim için de geçerli olabileceğine dair ona sahte bir umut verdiğinden şüpheleniyordum ama bu asla gerçekleşmeyecekti. Irina ilk düşündüğümden daha çok bir kelebeğe benziyordu. Güzeldi ama kırılgan bir kalbi vardı. Bir kafesin içinde tutulması ve dünyadaki çirkinliklerden korunması gereken bir şey.

"Güvenliğiniz nerede?" Konuyu takma adı gibi rahatsız edici bir konudan uzaklaştırmak için sordum. Ona İrina demeye niyetlenmiştim ama bunu benden duyması yanlış gelmişti.

"Güvenliğim mi?" diye sordu bana gülümseyerek ve başını sevimli bir şekilde yana eğerek.

Başımı Ivory'ye doğru eğerek yavaşça ekledim: "Babanın güvenliğin için sana taktığı adam," dedim.

Merhaba.

"Benim güvenliğim yok, Scar." Irina güldü, öne doğru eğildi ve parmağının ucuyla Luna'nın göğsüne dokundu. Küçük kız gözlerini kocaman açtı, bir bebeğinkine değil de babasınınkine benzeyen o sessiz yoğunluğuyla İrina'yı inceliyordu.

"Korunmalısın. Seni ona karşı kullanabilecek düşmanları var," diye homurdandım ve onun bana sırıtışını izledim. Elimi uzatarak onun güvenliğini önemsediğimi ima etmiştim.

Kahretsin.

"Bütün kadınlar babaları tarafından kontrol edilmek istemez. Benim bunu kabul etmem için farklı türde bir erkek gerekir," dedi ve meydan okurcasına başını yana eğdi.

Dilimi ısırdım, kanamadan önce onu dişlerimin arasında ne kadar tutabileceğimi merak ediyordum.

Bu lanet kadın.

Ne tür bir canavarı baştan çıkardığı, böyle bir izinle neler yapabileceğim hakkında hiçbir fikri yoktu. Irina gibi bir kadının hayatı boyunca ona destek olacak nazik bir ele ihtiyacı vardı, sahip olduğu her şeyi alıp yine de daha fazlasını talep edecek yürüyen bir felakete değil. Tüm evreninin merkezi olmaya ve gözlerini önemli işlerinden ayırmaya ihtiyacı vardı.

Luna askının içinde kıpırdandı ve Irina onu nazikçe çıkarmak için içeri uzandı. Onu ustalıkla kucağına aldıktan sonra topuklarının üzerinde döndü ve bize binayı gezdirirken takip etmemizi işaret etti. Sayamayacağım kadar çok oda vardı: ofisler, dinlenme alanları, bir sanat odası ve bir müzik odası. "Her ne şekilde olursa olsun tutkuyu teşvik etmeyi seviyoruz.

Açıkçası, sanat veya müzik alanında kariyer yapmak çok rekabetçi, bu nedenle onları mümkün olan en kısa sürede doğru kurslara ve okullara kaydettirmeye çalışıyoruz."

"Kulağa pahalı geliyor," diye işaret ettim iki kadının arkasından giderken. Tedirgin edici bir his içime yayılırken, kurşun geçirmez olduğu varsayılan pencerelere bakarak kendimi tetikte tuttum. Ivory için hayatımı vermeye hazırdım -aslında bunu yapmak için altı kurşun yemiştim. Ama iki kadın birlikteyken biri bizi pusuya düşürürse ne yapacağımı düşünmek bile istemiyordum.

Ivory benim sorumluluğumdaydı. O benim arkadaşımdı. Cesca'yı sevdiğim gibi sevmeye yaklaştığım tek kadındı.

Irina bambaşka biriydi, asla anlayamayacağım bir şeydi.

Bir kalp gibi hissetti.

Artık bedenimin dışında var olan benimkini.

"Öyle," diye onayladı Irina başını sallayarak. "Hepsini biz finanse ediyoruz elbette."

"Bu nasıl mümkün olabilir?" Ivory, Irina'yı kızıyla birlikte izlerken niyetli bir gülümseme takınarak sordu. Ivory birdenbire bir aile babası olacağımı ve etrafta koşuşturan bir yığın çocuğum olacağını düşündüyse, başka bir şey düşünüyor olmalıydı. Ben bu olasılığı yıllar önce elemiştim.

"Çoğunlukla bağış toplayanlar ve bağışlar. Şehirdeki en iyi finanse edilen kar amacı gütmeyen kuruluşlardan biriyiz."

"Şirketin yüzü olmak için sana benzeyen biri olduğunda daha kolay," dedi Ivory, bir erkekten cinsiyetçi gelebilecek bir yorumdu bu, ama ses tonunda yargılama yoktu. Sadece saygı ve bazen güzelliğin doğru amaçlar için kullanılabileceğine dair bir kabul vardı.

"Muhtemelen zararı yoktur," diye onayladı Irina, bizi ortak alanların geri kalanında gezdirirken. Ofisini görmek, gününü nasıl geçirdiğini ve bunun bana onun hakkında neler söyleyebileceğini öğrenmek için ani bir istek duydum. İşi ve Chicago'nun en kötü şöhretli ve saygın yargıcının kızı olma kimliği dışında kim olduğunu.

Ama bizi kapıya kadar götürdü, tur bitti.

Bir gün ofisini göreceğim. Muhtemelen orada olmayacaktı, çünkü son birkaç gün içinde açıkça bir sapık haline gelmiştim.

T saçmalamaya başlamıştı.

Üç gece üst üste, Matteo işini bitirir bitirmez ve güneş batar batmaz, kıçımı kaldırıp SUV'uma bindim ve Butterfly'ın evim dediği apartmanda. İki kat yukarıdaydı, onun servetine sahip birinden beklediğim gibi çatı katında değildi. Bina temiz ve bakımlıydı ama onun sahip olabileceği lüksten çok uzaktı.

Onu sadece oturma odasının ya da mutfağının pencerelerinin önünden geçerken görebileceğimi bilsem bile uzak duramıyordum. O kısa anlarda bir şey bana onun iyi olduğuna dair güven veriyordu.

Gecenin çoğunu cipte geçirdim, evini izledim ve güvende olduğundan emin oldum. Onun iyiliği, kurtulamadığım bir saplantı haline gelmişti. Tüm ailemi yok eden eroin ve kokain kadar zehirli bir bağımlılık.

Durması gerekiyordu.

Başımı salladım, Bellandi Malikanesi'ndeki odama geri dönmeye ve yatağımda uyanık yatmaya hazırlandım - onun iyi olup olmadığını merak ediyordum ama kendimi daireye geri götürüp kendim görmek istemiyordum.

Diğerlerinin neden kadınlarını toplayıp yanlarına taşıdıklarını çok daha iyi anlıyordum. Irina benim bile değildi ve ben böyle hissediyordum, bu yüzden senin olduğunu iddia etmeye istekli olduğun bir kadına sahip olmanın ve ondan ayrı olmanın ne olduğunu hayal edemiyordum.

Bu şekilde endişelenmek kulağa acı verici geliyordu.

Irina pencerenin önüne geldi, saat ilerlemişti ve panjurları kapatıp yatmak için ışıkları söndürme zamanı yaklaşıyordu. Bunun yerine camın önünde durdu, arkasındaki ışık siluetini mükemmel bir şekilde aydınlatıyordu.

Bir elini saçına götürdü, çalışırken onu tutan tokayı serbest bıraktı, böylece uzun kuzguni katlar omuzlarına ve omurgasına düştü. Pencereye doğru döndü, bir kolunu arkaya doğru kıvırdı ve elbisesinin fermuarını indirdi.

Lacivert kumaş arkadan bollaşıyor, bir elini omzuna götürüp askıları fırçalayana kadar gövdesinin etrafında gevşiyordu.

İçimde öfke yükseldi, kendini tehlikeye atacak kadar dikkatsiz olabileceği için mutlak bir öfke. Kalbim vücudumdaki kan akışıyla birlikte hızla çarpıyordu ama kıpırdayamıyordum, olduğum yere yapışmış, çıplak göğüslerine bakıyordum.

Elbise kalçalarına takıldı ve ayaklarının dibinde bir su birikintisine düşene kadar son birkaç santim aşağı itmek için küçük bir salınım yaptı. Topuklu ayakkabılarını çıkarmak için ayaklarını teker teker kaldırdı ve saatlerce evde kaldıktan sonra nihayet onları giyerek ne kadar rahat ettiğini gösterdi.

Kukusunu örten ince bir kumaş parçasıyla ellerini başının üzerine kaldırdı ve saçları dağılana kadar salladı. Yüzünü pencereye dönerek ellerini pervaza dokundurdu ve göğüsleri neredeyse cama değecek kadar öne eğildi.

Cipime doğru baktı ve gülümsedi. Sonra o zalim küçük şey el salladı, sonunda perdelerini kapattı ve perdelerin arkasında kayboldu. Parmağımı arabayı kapatmak için düğmeye soktum, sonra kapıyı arkamdan çarparak çıktım. Onu gördüğümde felç olmuştum, benim için kasten kurduğu tuzağa düşmüştüm ama bedeni gözümün önünden çekilince, vücudum nihayet yeniden işlevini yerine getirebiliyordu.

Binadan çıkan bir kişiyi iterek geçtim ve asansörden daha az zamanımı alacak olan merdivenlere yöneldim. Merdivenleri ikişer ikişer çıktım, ikinci kata çıktım ve yönümü bulup dairesini bulmak için bir an durakladım.

Kapısına vardığımda kapıyı açmış ve meydan okurcasına bana bakıyordu. Vücudunu ince omuzlarından sarkan ipek bir bornoz zar zor örtüyordu. "Aptal mısın lan sen?" Hırladım. "Bir tür yırtıcıyı baştan çıkaracaksın."

"Amaç da buydu zaten," diye mırıldandı, omzunu kapının çerçevesine yasladı ve sanki sadece bu bakışıyla bana meydan okuyabilir ve yapmamam gereken bir şeyi yapmam için beni ikna edebilirmiş gibi bana baktı.

Yeşil gözlerinde muziplik dans ediyor, beynim vücudumun zaten bildiği şeyle bağlantı kuramadan beni daha da yaklaştırıyordu.

Bu kadın beni mahvedecekti. Zaten mahvetti.

"Siktir et," diye inledim, ileri atıldım ve aramızdaki mesafeyi kapattım. Dudaklarıma doğru inlerken ağzım onunkine çarptı, ellerim başını inatçı bir kavrayışla sardı. Benim tarafımda hiçbir incelik yoktu, sadece deneyimsizdim, onu yağmalarken ağzının her santimini tatma arzusu duyuyordum.

Bunun tek öpücüğümüz olacağını biliyordum. Kendimi böyle bırakabileceğim tek an. Şimdiden panik ciğerlerimi ele geçirdi, uzun zamandır gömülü olan anılar ortaya çıkmaya ve bunu da benden almaya çalışıyordu.

Bir daha asla sahip olamayacağım bu güzel anı çalmak için.

Ona saldırdığım kadar hızlı bir şekilde geri çekildim, ciğerlerime kadar hava çektim ve içimde kopan fırtınaya rağmen yüzümü nötr tutmaya çalıştım. Dudakları şişmiş, yanakları kızarmıştı.

Dokunulmaktan duyduğum tiksintiyi bastırıp onu içime almaktan başka bir şey istemiyordum.

Ama yapamadım. Yapamazdım ve o kendisini *sevebilecek* birini hak ediyordu. "Bu bir daha olamaz," diye mırıldandım ve bu kez koridorda asansöre doğru yürümeye başladım. Gerçekten uzaklaşacaktım, onu terk edecektim ve bana bunu yaptıran yeşil gözlü kızı düşünmeme bile izin vermeyecektim.

aptalca şeyler.

Ta ki o konuşup Irina lanet olası Ryan'ın da benim gibi biraz kafayı yemiş olduğunu kanıtlayana kadar.

"Beni takip ettiğini biliyorum," diye seslendi.

Döndüm ve yüzünün, insanların izlediğini bildiğinde taktığı dikkatli maskeye geri döndüğünü gördüm. Ona bakarak, bunun için beni kınamasını bekledim. Ama bu hiç olmadı.

"Sanırım hoşuma gitti," dedi dişlerini alt dudağına geçirerek. "Bu muhtemelen beni de en az senin kadar sapkın yapıyor."

"Takip edilmek hoşuna mı gidiyor?" İçime bir taş oturmuş gibi hissederek sordum. Herhangi biri tarafından tecavüze uğramak, bu şekilde istismar edilmek istediğini düşünmek...

"Beni takip *etmen* hoşuma gidiyor," diye düzeltti, başını salladı ve beni koridorda takip etti. Gözlerim, ipeğin göğsünde açıldığı, göğüslerinin arasındaki ince bir dekolte çizgisini ortaya çıkardığı yere düştü, tek bir çekişle tüm vücudunu çıplak bırakabileceğimi biliyordum.

Tek bir çekişle mutlak mükemmelliğe tanık olabilirdim. "Yapmamalısın," diye homurdandım.

"Bana zarar vermeyi mi planlıyorsun? Yoksa beni güvende tutmak için mi takip ediyorsun?" diye sordu, aramızdaki son mesafeyi de kapatarak, çenesinin yapısındaki meydan okumayla yüzüme baktı. "Niyetin bu durumda her şeyi değiştirir."

"Yaptığın şey önemli. O çocukların iyiliği için birinin seni koruması gerekiyor," dedim, kelimeleri zorlayarak. Bu sözleri sayısız kez düşünmüş, saplantımın gerçek olduğuna ve her fırsatta geceleri onu evine kadar takip etmenin neden bu kadar doğru olduğuna kendimi ikna etmeye çalışmıştım. Ama yüzünün düşüşünü izledim, reddediş sert bir acıyla iniyordu.

Onu hayal kırıklığına uğratmıştım. Onu incitmiştim ve utanç anında bedenimi sıcakla doldurdu.

Onu asla incitmek istemedim. Bu yüzden uzak durmam gerekiyordu.

Duvarlarını yeniden inşa etti, hüzün göz alıcı yüzünden eriyip gitti ve geriye sadece o dikkatli maske kaldı. *Bu* geçişi izlemek, kendini ne kadar çabuk toparladığına ve her duygu izini nasıl gizlediğine tanık olmak, Irina Ryan'ın kafasının içine ilk kez gerçek bir bakıştı.

Kafasının içinde yaşayan kişi, herkesin her gün gördüğü yüz ifadesinden çok farklıydı ve orada bir yerde acı gizleniyor ve ortaya çıkmayı bekliyordu.

"Hepsi bu mu?" diye sordu, elime dokunmak için uzandı. Yavaşça hareket etti, parmaklarının uçları tenimi zar zor sıyırırken bir tepki için yüzümü izledi. Kaosa sürükleneceğim o anı bekledi, tepki vermediğimde daha fazla baskı uyguladı.

Narin parmaklarını elime doladı ve daire kapısına doğru geri geri yürürken nazikçe tuttu. Beni içeri götürüp kapıyı arkamızdan kapatırken sirenin tuzağına tamamen kapılmış bir şekilde onu takip ettim.

Daire temizdi ama beni oturma odasına doğru götürürken kayda değer bir şey yoktu. Kendi elinde tuttuğu elini kaldırarak, bana dokunmamak için tutuşunu değiştirdi ve kendi elimi pantolonumun fermuarının yanındaki uyluğuma bastırdı.

"Kelebek," diye uyardım, parmaklarını ön kolum boyunca kaydırıp beni dirseğimden yakaladığında sesim titriyordu. Elimi fermuarıma doğru kaydırdı ve takım elbise pantolonumun içerdiği sert uzunluğa sürttü. Yutkundum ve kendi elini çekip kanepeye doğru geri çekilmesini izledim. Gözleri kendime dokunduğum noktadan hiç ayrılmadı, elim kendi iradesiyle hareket ederek boyum boyunca minik, alaycı vuruşlar yapıyor gibiydi.

Tam da bana dokunacağını hayal ettiğim şekilde.

"Bence bundan daha fazlası var," dedi, dili mükemmel alt dişlerinin üst kenarında gezinirken. "Bence bana dokunmak istiyorsun ama dokunamıyorsun."

"Senin için fazla edepsizim," dedim, kelimeler kendimi yakalayamadan ağzımdan kaçtı. Bunlar bir itiraftı, bilmesine gerek olmayan her şeyin bir onayıydı.

Kelebek gibi bir kadın ruhumdan geriye kalanın içine girecek, ben nerede bittiğimi ve o nerede başladığını bilmeyene kadar orada evini yapacaktı.

Bunu kasıtlı olarak yapmazdı, çok geç olana kadar benimle ilgilenmenin sonuçlarını anlamazdı. O sadece... *benimdi.*

Onun olamayacağı bir şekilde.

"Her ne yaptığını düşünüyorsan, benim için fark etmez," dedi bir kaşını kaldırarak ve ellerini bornozunun bağlarına götürdü. Yavaşça çözdü ve önünü açarak pürüzsüz, açık kahverengi teninin her santimini bakışlarıma sundu. Pencerede amını örten küçük kumaş parçası artık yoktu ve bornozu omuzlarından sıyırırken ipek ayaklarının dibinde birikmişti.

Daha önce hiç bir kadını tamamen çıplak görmemiştim. Karşılık veremeyeceğim birinden bu tür bir savunmasızlığı hiç istememiştim. Ama Irina'ya bakınca, birden bundan memnun oldum.

Hiç *kimse* onun kadar mükemmel olamazdı.

Elim sikime doğru daha hızlı hareket etti, fermuarımı açma dürtüsünün üstesinden geldim. Temas arasındaki kumaş bariyeri çok fazla, çok sıcak, çok boğucuydu. Ama daha önce başka bir kadını çıplak görmediğim gibi, hiçbiri de benim bu yanımı görmemişti.

Manikürlü tırnaklarını göğüs dekoltesinde gezdirip düz karnının üzerinden geçerek kalçalarının arasındaki kesilmiş tüylere doğru ilerlediğinde donup kaldım. Nefes alışım hızlandı, parmaklarım pantolonumun üstündeki düğmeyi ararken utançla ilgili tüm düşüncelerim aklımdan uçup gitti.

Elini kalçasının üst kısmındaki beyaz bir çizgiye sürttü ve dikkatimi parmaklarını kendi üzerinde kaydırdığı yerden uzaklaştırarak parmak kümesine çekti. Elim durduğunda yüzüme baktı, delici yeşil gözleri benimkilere takıldığında kendi parmakları da aynı şeyi yaptı.

Çenemi sıktım, elimi pantolonumun düğmesinden çekip yanımda yumruk yaptım. "Kelebek," diye homurdandım, sesimdeki uyarı onu yerden bornozunu almak için acele ettirdi.

Hareket ettiğimi fark etmeden önce aramızdaki boşluğu kapattım, onu küçük güzel boynundan yakaladım ve tekrar dik durana kadar kaldırdım. Bana baktı, dudakları aralandı ve içimi onları tekrar dudaklarımda hissetme arzusuyla doldurdu. Elim boğazında sıkılaştı, nefes alış verişi kısıtlanırken kendi tutuşu ellerimin arkasındaki mürekkebi pençelemek için yukarı kaydı.

Onun içinde olmaya ihtiyacım vardı. Bir parçamın onun bir parçası olmasına ihtiyacım vardı, ama panikle çarpan kalbimi ve onda gördüklerimi düşününce

kalçalar, bu olamaz.

Sadece kontrolün çok açık bir şekilde bende olduğu gerçeği, boğazını kavrayışım ve savunmasız olanın o olması, şeytanları uzak tuttu. Ağzını daha geniş açtı, yeterince hava almak için mücadele ederken adım sert bir törpüyle çıktı.

"Yara," diye yalvardı, vücudu gevşedi ve onu ayakta tutan tek şey boynuna sarılmam oldu. Eğer dürtülerimi, damarlarımda kabaran şiddeti kontrol edemezsem, ona zarar verecektim.

Onu kırardım.

Diğer elimle etrafına uzandım ve kanepenin yanındaki sehpanın üzerinde duran viski bardağını aldım. Tepkisini izleyip bekleyerek ağzıma bir yudum aldım ve orada dinlenmeye bıraktım.

Yanığın beni tüketmesine izin verdim, sonra bardağı masaya geri bıraktım ve yüzümü onunkine yasladım. Yüzü yere paralel olana kadar boynunu geriye doğru eğdim ve nefes almasına yetecek kadar sıktım.

Ağzı şokla açıldı, gözleri yaşlarla dolarken başka bir yakarışta bulundu.

Benim yanımda merhamet bulamazdı. Yara izlerini görerek uyandırdığı canavardan korunamayacaktı. Viskiyi açık ağzına tükürdüm ve doğal olmayan açısıyla yutmaya çalışmasını izledim.

Sonunda viskiyi kısıtlı boğazından aşağı indirdiğinde, içime bir şey yerleşti. Onun içindeydim. Onun bir parçasıydım. Ve eğer içimdeki canavara teslim olursam, beni asla kesip atamazdı.

Boğazını sıkan elimi gevşettim ve o gözyaşlarını silerken alnımı onunkine değdirdim. "Şimdi," diye homurdandım, diğer elimi kalçalarının üstünü kaplayan kabarık beyaz çizgilere götürdüm. "Bunlar da neyin nesi ve kimi katletmem gerekiyor?"

12

Bana bakan gözleri o kadar karanlıktı ki neredeyse siyahtı, vahşetle bükülmüş bir yüzde parıldayan gece yarısı mücevherleri

Hiç şüphem yok.

Bana zarar vereni öldürecekti.

Gözyaşlarımı yuttum, dudaklarımı birbirine kenetleyerek onun pençesinde titreme dürtümle savaştım. Yüzü o kadar yakındı ki, dudakları benimkilere o kadar yakındı ki, tekrar öpüşmemize sadece bir nefes kalmıştı. Gece rayından çıkmıştı, onu kızdırmaya başladığımda ilk niyetlendiğim nazik kandırmacadan çok uzaktı.

Yara izlerine vereceği tepkiyi hiç beklemiyordum. Çoğu erkek onları fark etmezdi bile, fark etseler bile yaptıkları işi bırakıp cevap istemeyi, soracak kadar bile durmazlardı. Viskim midemde çalkalanıyor, onun yoğunluğu karşısında kendimi ağırlaşmış hissediyordum.

Cevap vermedim, dişlerini sıkarken ve çenesi kenetlenirken sesimi bulamadım. "Seni kim incitti lan?" dedi, sesi o kadar derindi ki neredeyse duyulmuyordu. Sanki sadece diğer canavarların duyabileceği bir şeydi, geceleri kendilerine ait olduğunu iddia ettikleri avları için avlanmaya gelen diğer iblisler.

"Evet," dedim, gözlerimi sımsıkı kapatıp beni tutuşundan geri çekerek. Parmakları boğazıma doğru kaydı, gözleri genişlerken bir anlık şokla beni tutuşu gevşedi. Yüzü şaşkınlıkla buruştu, sonra silkinip elini enseme doladı.

"Yaptım da ne demek?" diye sordu. "Neden?"

"Bu seni ilgilendirmez," diye uyardım, elini geri çekerek. Bornoz hâlâ ellerimdeydi ve beni örtmek için bekliyordu.

artık samimi gelmeyen bir an.

Artık gösteriyi ben yönetmiyordum.

Kavrayışını sıkılaştırdı, dudakları dişlerini ortaya çıkarmak için geriye doğru sıyrıldı, hırlama gibi bir şeydi - hayvani ve acımasız. "Bir şeyi açıklığa kavuşturalım, Kelebek," dedi, dizlerimin arkası kenara çarpana kadar beni kanepeye doğru yürüterek. "Sen benimleyken, kontrol bende olur."

Beni serbest bıraktı, bir elini çıplak omzuma koydu ve ben düşüp kanepeye yuvarlanana kadar itti. Bir anlık şaşkınlıkla yere düştüm ve o üzerimde nefes nefese kalırken ona baktım. Koyu renk gözlerinin daralmasını, bakışları kalçalarımdaki yara izlerine düştüğünde içinde kabaran şeyi kontrol etmek için savaşmasını izledim.

Dikkatini çekmek istediğim yere çok yakın ama bir o kadar da uzaktı.

Kolu yanına düştü, parmakları belli belirsiz çizgilerin kenarlarında zar zor geziniyordu. "Neden?" diye tekrar sordu, onları bir baş belası ya da çirkin bir şeymiş gibi değil de ilgisini çekmiş gibi inceliyordu.

Ellerindeki kabarık beyaz yara izleri benimkilerin yanında çok doğal görünüyordu.

Bir bütünün iki yarısı gibi, basitçe ait olan bir resim.

"Çünkü buna ihtiyacım vardı," dedim belli belirsiz, kafamdaki fırtınayı ele vermemek için. Kontrol edemediğim duygularla yaşamak bir kâbustu. İnişler, çıkışlar, korkular ve her zaman ulaşılamaz gibi görünen hayallerle, ta ki o an gelip beni istikrar ekseninden fırlatana kadar.

"İhtiyacın olduğu için mi?" diye sordu başını yana eğerek. Parmaklarını kalçamın iç kısmına doğru kaydırırken burun delikleri alevlendi, sanki beni ve devam eden uyarılmamın ipuçlarını kokluyordu. Elleri boğazımdayken bile onu istemiştim. İstilacı sorularına rağmen onu hâlâ istiyordum.

Scar'ın o mürekkepli, yaralı ellerin üzerimde olmasını arzulamamam için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Karşı koymadığımda bacaklarımı bastırarak kanepenin üzerine yaydı. Direnmeden istediğine boyun eğdiğimde, uyluklarımın arasındaki yere baktı, dikkati bağımlılık yapıcı ve baş döndürücüydü.

Bana gökyüzünde parlayan tek yıldızmışım gibi baktı. Çiçek tarlasında çırpınan tek kelebekmişim gibi. Nadir bulunan bir şeymişim gibi, diğer insanlar için yapabileceklerinden daha önemli biriymişim gibi.

Sanki bir insanmışım ve bir amaç için araç değilmişim gibi.

"Kendine dokun," diye homurdandı, o karanlık gözlerini tekrar benimkilere dikerek. Temkinli bir şekilde hareket ederek dediğini yaptım ve sağ elimi bacaklarımın arasından geçirerek onun görüş alanından çıkardım. "Beni duydun, Kelebek. Beni kızdırmak istedin. Şimdi seni o güzel küçük amcığınla oynarken görmek istiyorum."

O bunları söylerken parmakları yara izlerimin üzerine bastırdı, yıllar içinde çok hassaslaşan derime uyguladığı bu baskı beni titretti. İlgiyle baktı, beni izlerken bakışlarında bir şeyler çalkalanıyordu.

Benim razı olmamı beklerken.

"Yapmazsam ne olur?" Bana daha fazla manevra alanı sağlamak için bacağımı daha da dışarı kaydırarak sordum. Geniş vücuduyla bacaklarımın arasına girdi ve onları daha da genişletip bana baktı.

O kadar uzundu ki. O kadar büyüktü ki, karanlık gözleri bana dik dik bakarken tüm odayı kaplıyor, odadaki oksijeni emiyor gibiydi. "Henüz buna hazır değilsin, Küçük Kelebek," diye mırıldandı.

Cümlenin sonuna eklediği kelime çok maksatlı görünüyordu. Bir söz gibi, ama aynı zamanda beni erteledi. *Henüz* bana dokunmayacaktı ama bir gün ellerinin üzerimde olmasının ne demek olduğunu öğrenecektim.

"Söyle bana," dedim, gerçeğe ihtiyacım vardı. Scar gibi bir adamla birlikte olmak her anlama gelebilirdi. Basit, geçici bir tutku olabilir ya da dünyamı ekseninden çevirebilir, bildiğimi sandığım her şeyi değiştirebilirdi.

Elini benden çekip pantolonunun düğmesini kavradı ve bel bandı açılana kadar delikten geçirdi. Parmakları fermuarını kavradı ve ben gözlerimi ondan alamadan izlerken yavaşça aşağı kaydırdı.

"O zaman benden nasıl sır saklayacağını unutana kadar seni bedereceğim. O güzel küçük kafanın içindeki her düşünceyi öğrenene kadar," diye cevap verdi ve pantolonunun içindeki boxer külotuna uzandı. Kendini serbest bıraktı, uzunluğu elini doldurmaktan daha fazlaydı. Kökten uca doğru okşadı, ağzım açık kaldığında bir tepki verip vermeyeceğimi görmek için yüzümü izledi.

"Sorun nedir, Kelebek? Şu anda kendini pek cesur hissetmiyor gibisin," dedi, sözleri alaycıydı ama ses tonu eğlendiriciydi. İri yarı bir adamdı, her şeye rağmen bir şekilde boyuyla orantılıydı. *Bunun* bir kadının içine sığması fiziksel olarak mümkün değildi.

Kesinlikle ben değilim.

Eli tabanı kaplıyordu ama arada bir elini kaydırdığında, şaftının üst kısmında ince yara izleri görünüyordu. Benimkine dikkat ettiğinde hissettiğim gibi rahatsız olmasını istemediğim için yorum yapmaktan kaçındım ama yine de kafamda sorular dönüp duruyordu. Kendini okşadıkça, sertleşmiş sikinin etrafında gergin duran derisinin hafif pürüzlü dokusunu daha çok fark ettim.

Bir gün cevabı kendim bulacaktım. Bu bilgiyle ne yapacağımı düşünmek istemiyordum.

"O şeyin içime sığacağını sanıyorsan aklını kaçırmışsın demektir," dedim, der demez de ellerimi ağzımı kapatmak için kaldırdım.

Kıkırdadı, daha hızlı okşadı ve müdahaleci bakışlarına tamamen açık olan amıma doğru başını salladı. "O zaman ben seni sikimle doldurmadan önce parmaklarını o lanet amcığa soksan iyi edersin."

Yutkundum ve elimi tekrar bacaklarımın arasına bıraktım. Avucumun topuğunu klitorisime dayadım, onu izlerken hafif bir dokunuş yaptım.

"Uh uh," diye azarladı, başını bana doğru sallayarak. "Geceleri yatağında beni düşünürken kendine nasıl dokunduğunu görmek istiyorum, dışarıda daireni izlediğimi ve seni geceleri çarpışan tüm şeylerden koruduğumu bilerek. Açgözlü küçük klitorisinle mi oynuyorsun? Yoksa kendini parmaklarınla o kadar dolduruyorsun ki, içine giren benim sikimmiş gibi mi davranıyorsun?"

Sikeyim.

O da kimdi ve ne zaman bu kadar pisleşti?

Cevap vermedim, kelimeleri düşünemeyecek kadar şaşkındım. "Cevap ver bana Küçük Kelebek," diye ısrar etti. "Sana bir soru sorduğumda *her zaman* kelimelerini kullanacaksın. Anladın mı?"

"İkisi de," diye fısıldadım, kabul aramızda geziniyordu. "Aletine dokunurken beni düşünüyor musun?" Cevabının hayır olması halinde beni ezeceğini bildiğimden yutkundum.

"Hayır," dedi, ezici darbe inerken. "Çünkü bir kez başladığımda, senin için gelmeyi asla bırakmayacağımı biliyorum." Göğsümdeki acı hafifledi ve geceleri yatağımda yalnızken yaptığım gibi klitorisimi iki parmağımla daire içine almak için elimi kaldırdım.

"Bu doğru, *cuore mio*. Şimdi bana *nedenini* söyle," dedi ve ben geri çekilmeye başladığımda bileğimi kavramak için uzandı. Beni yönlendirdi

Elimi tuttu, öne doğru eğilip gözlerimin içine bakarken klitorisimi ovuşturmaya devam etmemi sağladı.

"Neden ne?" Ölümün gözlerinin içine bakarak fısıldadım. Tehlikeli ve sakatlamaya hazır her şeyin.

Öldürmeye hazırım.

"Neden kendini kestin lan?" diye sordu, elimle klitorisime daha sıkı bir baskı uygulayarak. Yıldızları görecek kadar kenara yaklaşarak inledim.

Sonra elimi geri çekti.

"Scar," diye tısladım, alnı alnıma değdiğinde ona ters ters baktım. Aleti aramızda ağır ağır sallanıyordu, eli hâlâ üzerindeydi ve o kadar umutsuzca ihtiyaç duyduğu cevaba odaklanmıştı ki, onu elde etmek için bedenimi manipüle edecekti.

"Neden, Irina?" diye homurdandı, beni sabit tutuyor ve ihtiyacım olan yerlere hafif dokunuşlar yapabilmem için yeterli alan sağlıyordu. Bu beni diken üstünde tutmaya yetiyordu ama asla beni cennete göndermeye yetmiyordu.

"Bunu yapamazsın," dedim ve ondan uzaklaşmak için hareket ettim.

Eli şaftından ayrıldı, omzuma geldi ve beni tekrar kanepeye bastırdı. "İzle beni," dedi, ben debelenirken beni sabit tutarak. O kalçalarımın arasındayken ve elleri omzumu ve bileğimi sıkarken, gidecek hiçbir yer yoktu.

Duyularıma yaptığı saldırıdan kaçmanın bir yolu yok.

"Bir şeyler hissetmeye ihtiyacım vardı," dedim, çaresizliğim beni ele geçirmişti. Bu çok fazlaydı.

"Acıya mı ihtiyacın vardı?"

"Her şeye ihtiyacım vardı ve acı *hiç yoktan* iyidir," diye itiraf ettim. Bileğimdeki tutuşunu hafifletti, omzumu bıraktı ve elini hızlıca okşamak için horozuna geri koydu. Parmaklarım klitorisime geri döndü, onun sözleri beni hayatımın en yoğun orgazmına sürükleyene kadar dönüp durdu ve beni tekrar eşiğe getirdi.

"Benim için gel, Küçük Kelebek," diye mırıldandı, dikkatle bana bakarak.

Yaptım, sırtımı kamburlaştırırken haykırdım. Scar homurdandı, ıslak ve yapışkan bir şey karnımı ve amımın hemen üstündeki boşluğu kaplarken alçak sesle inledi. Boşaldı, beni salgısıyla kapladı ve hayranlıkla izledi.

Hiç bitmeyecekmiş gibi görünüyordu ama bittiğinde parmaklarını ona dokundurdu ve tenime yaydı. Sonra parmaklarını ağzıma götürdü ve alt dudağıma dokundurdu.

"*Apri la bocca*," diye emretti, bana İtalyanca emirler veren sesinin tonu tüylerimi diken diken etti. Hâlâ orgazmın doruğundayken dudaklarımı araladım ve parmaklarını ağzımın içine sokmasına izin verdim, ta ki onun tadı dilimin üzerinde patlayana kadar. "Em."

Y a p t ı m . Her zaman onun dediğini yapacağımdan şüpheleniyordum, bir parçam
kısa bir süreliğine kontrolü bırakmak *istiyor*.

Parmaklarını geri çekti, pantolonunun içine soktu ve hiçbir şey olmamış gibi görünmeye çalıştı. "Bir daha bir şey hissetmek istediğinde bana gel İrina," dedi ve sehpanın üzerinden telefonumu kaptı. Telefonu bana doğru itti, ben ekran kilidini açıp numarasını girmesi için ona geri verirken ona bakakaldım. Sonra başka bir şey söylemeden kapıya yöneldi ve beni, beni kullandığı yerden gidişini izlemek zorunda bıraktı.

Ön kapıyı açarken, "Beni düzeltemezsin, Scar," diye seslendim.

"İzle beni," diye homurdandı ve kapıdan çıkıp arkasından kapatarak gözden kayboldu.

Bir gün onu bıçaklayacağım. Çünkü bu da ne böyle?

13

Kambur.

Güm.

Güm.

Ön kapıdan içeri girdiğimde yumrukların ete ya da torbalara değme sesi spor salonunda yankılanıyordu. Bunca yıldan sonra, ana girişteki sandalyeyi hâlâ görüyordum. Hâlâ Franco Bellandi'nin başımda durduğunu, beni hiç istemediğim ve geleceğim olabileceğini hiç düşünmediğim yeni bir hayata buyur etmek için beklediğini görüyordum.

Bildiğim her şeyi ve sevdiğim tek şeyi kaybettikten sonra bana yeni bir amaç vermek için bekliyordu.

Cesca'nın ölümünü takip eden aylarda spor salonu güvenli bir sığınak haline gelmişti; şeytanlar susturulamadığında bedenimi eğitmek ve zihnimi sakinleştirmek için gittiğim bir yerdi. Kelebeğim bazen sadece bir şeyler hissetmeye ihtiyaç duyduğunu ve her şeyin boşluktan daha iyi olduğunu söylediğinde onu anlamıştım. Günlük hayatın sonsuz uyuşukluğunu sona erdirmek için kan dolaşımınıza akan acı ve endorfin gibi bir şey yoktu.

Asıl soru şuydu: Neden hissizleşmişti? Yaşadığı hayatın güvenli ve korunaklı olması gerekirken neden en başta bu telaşı hissetmeye ihtiyaç duyuyordu?

Cevapları bilmiyordum ve onunla birlikte olduktan bir gün sonra bile sorular beni durmadan rahatsız ediyordu. Yara izlerini aklımdan çıkaramıyordum, kendi eliyle çizdiği kusurlu cildinin görüntüsünü. Eğer o olsaydı

Ona z a r a r veren başka birini dünyanın öbür ucuna kadar avlar ve ona çektirdikleri her acıyı çekmelerini sağlardım. Bunu kendi kendine yaptığında ne y a p m a m gerekiyordu? Asla incitmek istemediğim bir kadını gerçekten ne k a d a r cezalandırabilirdim? Cezalandıramazdım, Özellikle de benim komutam altında gelişiyor gibi görünürken.

Irina ona verdiğim her şeyi alır ve daha fazlası için bana yalvarırdı. O tehlikeliydi. Bedenim ve insanlığımdan geriye kalan her şey için.

Acıya en az onun kadar benim de ihtiyacım vardı. Bu yüzden buradaydım.

Ryker orta ringden aşağı atladı, rakibi topallayarak uzaklaşmadan önce rahatlamış bir iç çekti. Matteo'nun infazcısı sadece nadiren spor salonuna geliyordu, çünkü zamanının çoğunu deposundaki yıpranmış sakinlerle ya da boş zamanlarında takip ettiği kadını takip ederek geçiriyordu.

Son zamanlarda bunu çok iyi anladım.

"Seni bir süredir burada görmüyordum," diyerek başını salladı ve alnındaki teri silmek için bir havlu aldı.

"Meşguldüm," diye kabul ettim ve gömleğimi başımdan sıyırdım. Spor salonundaki çocukların hepsi beni vücudumu kaplayan yara izlerine bakmamaları gerektiğini bilecek kadar sık görmüşlerdi. Bakmadığımı düşündükleri anlarda kısa bakışlar atıyor, tüm gerçeği bildiklerini düşünene kadar yara izi yara geçmişimin yapbozunu bir araya getiriyorlardı.

Hiçbir şey bilmiyorlardı.

"Ben de öyle duydum," dedi sırıtarak ve kendini tekrar ringe attı. Ben de onu takip ettim, aramızdaki sözsüz iletişim doğal yerine oturdu. Ryker anlamıştı. Benim yaşadığım türden bir çocukluk geçirmemiş olabilirdi ama çoğu insandan daha iyi kavrayacak kadar aşinaydı.

Ailesi şiddet uygulayan kişilerdi. Çocukları gece yataklarından alıp kölelik hayatına satan, onları başkalarının eğlencesi için akılsız nesneler olarak eğiten istismarcılar.

"Kapa çeneni," diye homurdandım, kelebeğimle ilgili ayrıntılara henüz kimseyle girmek istemiyordum, hele ki saçmalıklarımın iç yüzünü gören tek adamla. Bana onu hak ettiğimi söylemeye çalışacaktı. Pis ellerimi onun üzerinde gezdiremeyecek kadar kirli olmadığımı.

Gerçek bir şans vermem için beni ikna etmeye çalışırdı, daha başlamadan mahvolacağımızı asla anlamazdı.

"Bir şey söylemeyecektim. Söylemem gerektiğini de sanmıyorum," dedi ve ringin ortasına doğru ilerledi. Ben de onu takip ettim ve bana doğru attığı ilk yumruğu engellemek için yumruklarımı kaldırdım. Ryker güçlü bir dövüşçüydü, muhtemelen kaba kuvvet açısından en güçlü olanımızdı ama cüssesi ve kas kütlesi onu yavaşlatıyordu.

O daha kısa boylu ve iri yapılıydı, oysa benim kollarım ve bacaklarım daha uzundu ve daha hızlı hareket edebiliyordum. Çoğu gün, kavgalarımızda avantaj bendeydi.

Bu çoğu günden farklıydı. Ringe kemerimin altında bir galibiyet istemeye gitmemiştim. Galip gelmek ve övünme hakkına sahip olmak istememiştim.

Kafamın içinde bana yanlış bir şey yaptığımı söyleyen yerden beni sarsacak bir tekme yemek istiyordum. Korumam gereken birini kirlettiğimi ve dokunuşlarımla onu lekelediğimi.

Ryker ilk darbeyi yanağıma indirdi, ben engellemeye bile çalışmadım. Bölgeye anında acı doldu ve Ryker geri çekilirken duraklayarak gözlerini yüzüme dikti. "Görüyorum ki o günlerden biri, ha?" diye sordu ikinci yumruğu diğer yanağıma indirirken.

Kendimi savunmaya çalışmadığımda diğer erkeklerin çoğu dururdu. Zehirli döngünün bir parçası olmayı reddederlerdi ama Ryker öyle değildi. Neye ihtiyacım olduğunu ve bunun beni ayakta tutmaya nasıl yardımcı olduğunu biliyordu.

Ve her zaman teslim etti.

Gövdeme darbe üstüne darbe indirdi ve moraracağını bildiğim ağrıyan yaralar bıraktı. Bunu bir dövüş haline getirmek, durmaması karşılığında ona ihtiyacı olan antrenman seansını vermek için yeterince sık karşılık verdim.

Beni zihnimin içindeki kafesten kurtardı ve sadece netlik kalana kadar ihtiyacım olan fiziksel rahatlamayı sağladı.

Irina'nın ihtiyacı olan şey ben olamazdım, hem de kendime karşı onun işlediği suçların aynısından suçluyken. Acıya ihtiyacı olduğunda bana gelmesini istemiştim ama bununla ne yapacaktım? Onun kanını kendim akıtacak, bıçağım boyunca akan koyu kırmızıyı izleyecek ve en son yarasının benim elimden çıktığını mı bilecektim?

İçimdeki en karanlık tarafa hitap etse bile ben öyle düşünmüyordum. Ona acı çektirmek, onunla yaşamak istediğim şeyler listemde yoktu. Benden çok daha donanımlı birinden yardıma ihtiyacı vardı ve benim de onu bulmasına yetecek kadar uzun süre yolundan çekilmem gerekiyordu.

14

Arnavut kaldırımlı patikadan gül bahçelerine doğru yürüdü ve Ivory'nin söylediği binaya giden kıvrımlı yolu takip etti. erkeklerin kullandığı spor salonuna gittim. Kot pantolonum bacaklarımı sımsıkı sarıyor, Mart ayının soğuk esintisini ve kalçalarımın üzerine kadar inen uzun yün paltomu dışarıda bırakıyordu.

Ellerimi birbirine sürtüp üflemek için yüzüme götürdüm ve keşke arabamın orta konsolundan eldivenlerimi alacak kadar ileri görüşlü olsaydım diye düşündüm. Scar'ın Ivory'yle birlikte ana evin içinde olacağını düşünerek arazinin arka tarafına doğru yürüyeceğimi tahmin etmemiştim.

Ama onu bütün gün görmediğini söyledi ve bunu itiraf ettiğinde yüzü endişeyle gerilmişti. Gün içinde ortadan kaybolması pek sık görülen bir şey değildi. Beni takip ettiği zamanlardaki yokluğu daha çok Matteo'nun yanında olduğu gece saatlerine yönelikti.

Bahçelerin arka kenarından dolaşırken tuğla bina manzaranın içinden çıktı, neredeyse depo gibi bir yapıya sahipti ama beklediğimden çok daha modern ve temizdi.

Kapıları iterek açtım, aceleyle içerideki sıcaklığa girdim ve kapıları arkamdan kapatıp soğuğu dışarıda bıraktığımda rahat bir nefes aldım. Ön taraftaki açık alana geçtiğimde tüm gözler üzerime çevrildi ve bir anlık güvensizlikle etrafıma dikkatlice baktım.

Genellikle, bilinmeyen yerler iş yüzümü takmamı gerektiriyordu. Çocukları için adaleti sağlamak adına ne gerekiyorsa yapan cesur kadın maskesini takmamı. Sadece *Irina* olmak beni huzursuz ediyordu.

Çalışmaları olmadan onun kim olduğunu bilmiyordum.

Biri ıslık çaldı ve bu tepki beni hayallerimden kopardı. Omuzlarımı dikleştirdim ve bana bir et parçası gibi tepeden tırnağa bakan adama döndüm. "Kayıp mı oldun, Küçük Kuzu? Evinin yolunu bulmana yardım edebilirim."

"Scar'ı arıyorum," dedim daveti görmezden gelerek. "Ivory onu muhtemelen burada bulabileceğimi söyledi."

"Yazık. Senin gibi bir kızla ne yapacağını bilemezdi," diye homurdandı ve başıyla salonun arka tarafındaki boks ringlerini işaret etti.

"Bütün o büyük penis enerjisi şeyini deniyorsun. Hakkını vereyim," dedim kahkaha atarak. "Sana küçük bir sır vereyim. Gerçekten büyük aletleri olan erkekler bunun için bu kadar iğrenç ve çaresiz olmak zorunda değiller."

Arkadaşı arkasından kahkahayı patlattı ve bana bakarken omzuna bir tokat attı. "Lanet kız, ne oluyor?"

"Scar bu tarafta mı demiştin?" Sakin bir gülümsemeyle boks ringlerini işaret ederek sordum. Bir ya da iki basamak aşağı indirilmesi ve biraz saygı öğrenmesi gereken bir azgınla yaptığım kısa görüşmeyi izlemek için duraklamış olan adamların yanından geçtim.

Gözlerim ortadaki ringe takıldı ve hangi uzvun kime ait olduğunu bilmenin neredeyse imkânsız olduğu kadar hızlı hareketlerle dövüşen iki adamı izledim. Scar'ın nefes kesici güzellikteki yüzünü eğilip yumruk atarken görmek mümkün değildi; sadece hafifçe çarpık burnundaki yara izi yüz hatlarının mükemmelliğini bozuyordu.

Birisi ikinci kez daha yüksek sesle ıslık çaldı ve ben de ilkinden sonra benimle uğraşan kişiye ters ters bakmak için geri döndüm. Ringe doğru başını salladığında geriye döndüm ve Scar ile rakibinin dövüşmeyi bıraktığını gördüm.

Gözleri orada duran bana takıldığında nefes nefese kalmıştı, antrenmandan bitkin düştüğü belliydi. Vücudu morarmıştı, Ryker'ın vücuduna şiddetli yumruklar attığı yerlerde koyu kırmızı yaralar oluşmuştu. Yüzünün bir tarafı şişmiş, elmacık kemiğinin üzerindeki deri yarılmıştı.

Ama ilgilenmek istediğim taze yaralar bile beni vücudunun tamamen yok oluşundan uzaklaştıramadı. Eski yaraların izleri göğsünde çapraz çizgiler oluşturmuş ve sırtında da devam ediyormuş gibi görünüyordu. Yanık izleri pazularını ve ön kollarını kaplıyordu ve altı mermi izi kısa bir süre önce Ivory'nin hayatını kurtarmak için aldığı kurşunları işaret ediyordu.

Daha varlığından bile haberdar değilken onu kaybetmeye ne kadar yaklaştığımı fark etmek, beni dalgaların altına çekmekle tehdit eden bir dalga gibiydi.

duyguların.

İplerin arasından manevra yaparak ringden aşağı atladı ve hışımla yanıma geldi. Vücudu terden kayganlaşmıştı ve vücudunun her yerinde morlukların ilk renkleri belirmeye başlamıştı. "Burada ne işin var Irina?" diye sordu, ismimi kullanması bile başlı başına bir ihanet gibiydi.

Ben Irina değildim, onun için değildim.

Ama görünen o ki, toplum içinde de onun kelebeği değildim. Koleksiyonuna ekleyeceği bir sır daha.

"Dün geceden sonra sadece seni kontrol etmek istedim," dedim, tüm endişelerim geri gelirken kollarımı bilinçsizce kavuşturdum. Buraya gelerek çizgiyi aşmış mıydım?

Bir gece önce aniden gitmişti, kafasında neler olup bittiğini bilmeye ihtiyacım vardı. Çok sıcak ve soğuktu, çok öngörülemezdi ve ben buna dayanamıyordum.

Nerede durduğunu bilmem gerekiyordu ama o anda ona bakınca zaten bildiğimi hissettim. Önümde duran Yara, bir daha acı hissetmek istediğimde ona gelmemi söyleyen adamdan çok farklıydı. Yara izlerimi gördüğünde öfkelenen adamdan dünyalar kadar uzaktı.

"Zahmet etmeseydin," dedi sertçe, yüzünü çevirip yakındaki diğer adamlardan birine bakarken sesindeki zalimlikten irkilmeme neden oldu. Bu apaçık bir kovmaydı ama ayaklarımı hareket ettiremiyor gibiydim.

Bana her şeyi olabilirmişim gibi bakan adam gitmişti. Yerinde soğuk, duygusuz, bana ayakkabılarının altındaki kir kadar bile değerim yokmuş gibi bakan bir canavar vardı.

Elimi uzattım, parmaklarım köprücük kemiğindeki korkunç kesiklerden birine dokunmaya çok yaklaşmıştı. "Yapma İrina," diye uyardı ve elimi geri çekmemi sağladı. Bir gece önce paylaştığımız bağın bir benzerini bulmayı düşünmüştüm.

"Bunu yapamam," diye fısıldadım, kalbimin göğsümün içinde çatladığını hissettim. Dün gece bir anlığına da olsa beni bir şeylerin mümkün olabileceğine inandırmıştı. İkimizin de açıkça başa çıkması gereken sorunları aşmanın bir yolunu bulabileceğimize ve diğer tarafta bir şeyler bulabileceğimize.

"Güzel. Şimdiye kadar yeterince gecekonduda yaşadın mı?" diye sordu.

"Demek istediğim bu değil," dedim ve gözyaşlarım boğazımı yakarken başımı öfkeyle salladım. Ağlayamazdım, burada, tüm seyirciler izlerken olmazdı. Aşağılanmışlık içimi yakıp kavurdu ve bana bunu yaptığı için içimde yükselen bir öfke bıraktı. Kendi kıçına o kadar sıkışmıştı ki beni ne kadar incittiğini göremiyordu.

Ya da belki de umursamıyordu.

"Çok sıcak ve soğuksun. Bir an benden her şeyi talep ediyorsun... ve sonra..." Her sözümüzü dinleyen adamların fazlasıyla farkında olarak sözümü yarıda kestim.

"Ben bir erkeğim*, Kelebek,*" dedi alaycı bir tavırla. "Kendini müsait hale getirdin. Hepsi bu kadar."

Başımı salladım, topuklarımın üzerinde dönüp başka bir şey söylemeden kapıya yönelirken gözümden ilk yaşın boşaldığını hissettim. Omuzlarımı dik tuttum, kırıldığımı görmesine izin vermemeye kararlıydım. Bu, kimsenin izlemediği kapalı kapılar ardında olacaktı.

Çıkışa doğru ilerledim ve Mart ayının aniden ferahlatan keskin havasına çıktım. Beni takip etmedi, edeceğinden de şüpheliydim.

Scar gibi adamlar için bir hiçtim. Kimsenin yanında kalması için yeterli değildim.

Böylesi daha iyiydi.

I çantamı mutfak tezgahının üzerine düşürdüm, devrildiğinde ve içindekiler beyaz mermerin üzerine döküldüğünde göz kırptım. Benim

Kırmızı ruj imzası yüzeyde yuvarlandı ve diğer ucundan küçük bir gümbürtüyle yere düştü.

Arkamı dönüp yatak odama doğru ilerledim. Giysilerimi çıkarıp üzerime rahat bir gecelik geçirdikten sonra, Scar'ın beni reddetmesinden ve kendimi onun kullanması için bir fahişe haline getirdiğimi ima etmesinden sonra üzerime çöken uyuşukluk içinde odada ilerledim.

İhtiyacı olduğunu kabul etmediği şekilde onun yanında olmaya çalışarak, kendimi bir hiç olmanın getirdiği kalp kırıklığına açmıştım. Onun eğlencesi için canlı pornodan başka bir şey değildim.

Yatağın kenarına çöktüğümde komodinin üst çekmecesinden uyku haplarını çıkardım. Kapağını çevirerek açtım, iki tanesini salladım.

elime aldım ve ağzıma attım. Hiç zorlanmadan yutup kuruladıktan sonra şişeyi komodine geri koydum ve yastıklara yaslandım.

Yorganın altına girmeye zahmet etmedim, bunun yerine uyluklarımdaki silik yara izlerine baktım ve tırnaklarımı hassas derinin üzerinde gezdirdim. İzlere ekleme yapma dürtüsü neredeyse ezici bir güçtü ve boşluğun çok fazla geldiği geceler için komodinin çekmecesinde sakladığım bıçağa uzanma arzusuyla parmaklarımın seğirmesine neden oldu.

Uyku bile içindeki o boşluk hissini silkeleyemediğinde

Ben.

Scar'ın, acıya ihtiyacım olduğunda ona gitmemi istemesi, acımı daha da artırdı.

Arzu, bu küçük yalanın gerçekliği tenimin üzerinde kayıyor ve beni kirli hissettiriyordu. En karanlık gerçeklerimi biliyordu. Onları gelecekte bir şeyler olabileceğini düşünmemi sağlamak için kullanmıştı, eğer beni derimi kesmekten alıkoyacak kadar önemsiyorsa. Hiçbir şey olmadığını bilmek... Bu aldatma en çok canımı yakan şeydi.

Erkeklerin yalan söylediğini ve kullandığını, incittiklerini ve aldıklarını hatırlatıyordu. Günün sonunda hepsi aynıydı.

Sadece kurtulmak için başka bir yol arıyorum.

Elim komodinin çekmecesinde dolaşırken başımı yastığa yasladım ve bıçağı çekip açtım. Yüzüme doğru kaldırdım, parmaklarımı pürüzsüz metal yüzeyde gezdirdikten sonra geceliğimi kalçalarımdan yukarı kaldırdım.

Scar'ın dikkatini amıma verişinin anısı üzerime çöktü ve bıçağın ucunu yara izlerinin hassas derisi üzerinde gezdirirken bacaklarımı açmam için beni cesaretlendirdi. Bıçağı uyluğumun iç kısmına doğru kaydırarak, küçük bir kan çizgisi çizecek kadar sertçe bastırdım.

Kesiğin yakıcılığı tıslamama neden oldu, uyuşukluğu bir yıkım topunun gücüyle geri itti. Onunla birlikte hissetmeyi ihmal ettiğim acı, çok az önemli olmanın ıstırabı da geldi.

Ama en azından uyuşmamıştım. En azından hayatta olduğumu biliyordum.

Yürüyen bir ceset olmadığımı hatırlamak için kanamam gereken bir şekilde yaşamak ironikti. Bilişsel ve duygusal işlevlerimi tam olarak yerine getirmeden ölümden dirilmediğimi.

Gözyaşlarım gözlerimi yakıp yavaşça yüzümden aşağı akarken bıçağı bir kenara koydum. Başımı yastığa daha da yasladım ve hissetmek için kendimi kesmeye devam etmem gereken bu yerden beni uzaklaştıracak olan uyku haplarımın mutluluk veren bulanıklığında rahatladım.

Herkesin bana baktıklarında gördüklerini sandıkları mükemmel prenses değildim. Duygusal olarak çok kırılgan bir kadının kırık bir kabuğundan başka bir şey değildim, bir reddedilme beni ilaç tedavisine ve kendime zarar vermeye sürükledi.

Ama en azından uyuşmamıştım.

15

Ione doğru eğildim ve başımı önümdeki direksiyona değdirdim.

Geç kalmıştı. Irina'yı gölgelerden bir sürüngen gibi izleyerek geçirdiğim onca gün boyunca, onun *Fresh Start*'a şafağın sökmesinden daha geç geldiğini hiç görmemiştim. Ama o saat çoktan geçmiş, güneş doğmuş ve küçük çocuklar kreş çalışanlarına bırakılırken ebeveynleri okula, işe ya da zamanlarını nerede geçiriyorlarsa oraya gitmişlerdi.

Yine de, organizasyonun iyi yağlanmış bir makine gibi çalışmasını sağlayan kadından hiçbir iz yoktu. Otoriter hissedilebilecek mekâna renk katan alametifarikası kırmızı rujundan da eser yoktu.

Yolcu koltuğunun yanından cep telefonumu kaptığım gibi numarasını çevirdim ve kulağıma dayadım. İş yerinde onu izlemeye hakkım yoktu, bir gece önce ona söylediğim şeylerden sonra onu aramaya hakkım yoktu.

İhtiyacım olan tek şey onu bir kez daha görmek, mutlu yüzünü yapıştırmasını izlemek ve her zaman olduğu gibi hayatta kalacağını ve gelişeceğini bilmekti. Kendime sadece önemsiz bir adam olduğumu ve bensiz daha iyi olacağını hatırlatmak.

Cevap vermediğinde telefon sonsuz gibi görünen bir tekrarla çaldı, sonunda telesekreteri açana kadar. Aramalarıma cevap vermediği için onu tam olarak suçlayamayacağımı bildiğimden, mesaj bırakmadan aramayı sonlandırdım.

Ben olsam ben de yapmazdım.

Sikeyim.

Telefonu koltuğa geri attım, SUV'u vitese taktım ve otoparktaki yerimden çıktım. Irina'nın dairesine doğru ilerlerken

Doğal olarak, asla yapmamam gereken bir şeydi ama yine de onu görmem gerekiyordu.

Trafiğe rağmen yol kısaydı, çünkü Irina dairesini çok değer verdiği iş yerine yakınlığı için seçmişti. Arabasını bulana kadar otoparkta dolaştım, sonra yanındaki boş alana park ettim ve şaşkınlıkla arabaya baktım.

Penceresine baktığında yatak odasının perdelerinin hâlâ kapalı olduğunu gördü; sabah uyandığında perdeleri *hep* açardı.

Hasta mıydı?

Gitmesine izin vermem gerekiyordu -uzak durmam gerekiyordu- ama kapımı açıp arabadan inerken kendimi telefonumu arka cebime sokarken buldum. Binaya doğru ilerlerken anahtarlığımın kilit düğmesine bastım ve bir gece önce benim yaptığım kadar kolay bir şekilde biri çıkarken ön kapıdan içeri süzüldüm.

Güvenliğe, bir kapıcıya, kameralara ve alarmlara ihtiyacı vardı. Bunun yerine, kendisine benzeyen bir kadını koruyacak hiçbir şeyin olmadığı, erkeklerin kullanıp istismar edeceği ve ilk ipucunda bundan kurtulabileceklerini düşündükleri bir yerde yaşıyordu.

Onun tüm ışığını alıp söndürecekler, onu Cesca gibi karanlık ve hasarlı bir şeye dönüştüreceklerdi. O daha iyisini hak ediyordu.

Güvende olmaya ve dünyanın dehşetinden korunmaya ihtiyacı vardı.

Merdivenleri ikişer ikişer çıkarak dairesinin köşesini döndüm. Sonunda kapısına ulaştığımda elimin topuğunu kapısına vurdum, kulağımı ahşap yüzeye bastırdığımda ses koridorda yankılandı.

Diğer tarafta hiçbir hareket yoktu, evde olduğuna dair hiçbir işaret bile yoktu.

"Irina! Aç şu lanet kapıyı!" Parmak uçlarımı kapıya vurarak, yan komşusunun kapısını açıp bana ters ters bakmasına neden olacak kadar yüksek sesle emrettim. "Belki de evde değildir," diye önerdi kollarını göğsünde kavuşturarak.

Sessiz bakışlarım onu dairesine geri gönderdi ve beni kapıya bir kez daha vurmak zorunda bıraktı. "Yemin ederim, onu kıracağım Kelebek."

Hiçbir şey.

Hayal kırıklığımla inledim ve kapıyı tekmeleyip yenisini taktırmakla uğraşmadan önce topuzu test etmek için uzandım.

Elimde döndü, kilidi açıldı, içimi bir korku kapladı.

Tanrım. Hay sikeyim.

Bir anlık korku beni dondurduktan sonra kapıyı iterek açtım ve yanımdaki silaha uzanarak harekete geçtim. Silahı çekip kurtardım, hızla dairesine doğru ilerledim ve koridorun sonundaki yatak odasına gitmeden önce ana alanı temizledim. Ona seslenmek, adını haykırmak ve artık onun alanında olduğuma göre cevap vermesi için onu zorlamak için titreşen dürtüyü görmezden geldim.

Eğer biri ona zarar verdiyse ve hâlâ etrafta dolaşıyorsa, umutsuz bir şey yapma riskini göze alamazdım.

Yatak odasına girdim, bakışlarım yatağın üzerinde yayılmış yatan yüzüstü yatan formuna takıldı. Kapıya vurmama rağmen derin bir uykuya dalmıştı, evde başka kimsenin olmadığından emin olmak için ana banyosunu temizlerken varlığımdan tamamen habersizdi.

Yatak odasına geri döndüğümde komodinin üzerindeki hap şişelerini fark ettim.

Her şey sessizleşti. Kulaklarım çınladı ve göğsümde hâlâ çalıştığına inanmayı reddettiğim o organ *durdu.*

"Kelebek," diye mırıldandım, yatağa yaklaştım ve dikkatle ona baktım. Kalbim yeniden canlanırken göğsü sabit, güven verici nefeslerle inip kalkıyordu.

Yaşıyordu amına koyayım.

Kalçasının iç tarafında yeni bir yara kabuğu, mükemmel teninde küçük bir kırmızı iz bırakmıştı. Bir başka acı daha etine işlemişti ama bu seferki farklıydı.

Bu benim sorumluluğumdu ve beni canlı canlı tüketmekle tehdit ediyordu.

Komodini açtım, içinde bir bıçak buldum ve cebime attım. Gerekirse mutfak bıçaklarını temizlerdim. Sırf hissetmek için kendine zarar vermesini engellemenin bir yolunu bulmalıydım. Başka yollar da vardı, daha iyi yollar.

Alay ettim. *Arkadaşının seni boks ringinde eşek sudan gelinceye kadar dövmesine izin vermek gibi mi?*

Yaşadığını hissetmek için yaptığı şey yüzünden onu yargılamaya hakkım yoktu.

Yatağın kenarına oturdum ve kendimi rahatlatmak için göğsünü izledikten sonra dikkatimi komodinin üzerindeki şişelere verdim. İlki yaygın olarak bilinen bir uyku ilacı, ikincisi ise bir antidepresandı. Çekmecenin içinde anksiyete ilaçlarından vitaminlere kadar yarım düzine şişe daha vardı.

Emrinde koca bir eczane vardı ve neden birinin onun ilaca ihtiyacı olduğunu düşündüğüne dair en ufak bir fikrim yoktu. Olduğu gibi mükemmeldi.

Çekmeceyi kapattım, neden böyle zorluklar yaşadığını daha iyi anlamak için daha fazla araştırma yapmaya kararlıydım. Uyanacağı o kaçınılmaz anı bekleyerek onu ne kadar süre izlediğimi unuttum.

Sonunda oldu. Bir iniltiyle yavaşça açtığı göz kapakları bir kelebeğin kanatları gibi çırpındı. Perdelerindeki aralıklardan sızan güneş ışığı yüzüne vurduğu anda panik içinde doğruldu.

"Şşşt," dedim, onu arkasına yaslanmaya teşvik ederek. Dikkati bana yöneldi, öfkesi artarken dudakları birbirine sıkıca yapıştı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Bu sabah işe gelmedin. Senin için endişelendim Kelebek," diye cevap verdim ve yataktan kalkıp banyo tezgahından bir bez aldım. Üzerine soğuk su döktüm, yatağa döndüm ve gözlerini kapattığına bakılırsa, gözlerinin arasında oluştuğuna emin olduğum baş ağrısına yardımcı olması için alnına bastırdım.

"Bana öyle deme," diye karşı çıkarak bezi elimden kaptı. Bezi kendi alnına koydu, görünüşe göre ihanetimin ardından bunu kendisi için yapmaya kararlıydı.

"Daha önce aldırmıyor gibiydin," diye işaret ettim, yatağın kenarında daha rahat bir pozisyona geçerek. Kıpırdandı, ikimizin de zaten gördüğümü bildiği taze yarayı örtmek için geceliğini kalçalarından aşağı çekti. "Sana beni aramanı söylemiştim."

"Bunların hepsi sen bana sadece 'müsait' olduğumu söylemeden önceydi. Bana anlamsız bir lakap takmanı ya da beni yarı ölü gibi hissettiren sen olduğun halde beni canlı hissettirmek için burada olmanı istemiyorum," diye karşı çıktı ve oturmak için kendini itti. "İşe gitmem gerek. Bence kapıyı kendi başına bulabilirsin."

"Anlamsız değil," dedim. "Bu lakap muhtemelen hayatımda anlamı *olan* tek şey."

"O zaman bunu senin için önemli olan birine saklamalısın," diye tükürdü, yataktan kalktı ve onu yalnız bırakmak için hiçbir hareket yapmadığımda banyosuna doğru ilerledi.

"Sen önemlisin."

"O zaman neden dün o şeyleri söyledin? Eğer önemliysem neden beni incitmeye çalıştın?" diye sordu kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak. Göğüslerini yukarı kaldırarak daha önce olmayan göğüs dekoltesini ortaya çıkardı ve beni yüzünden uzaklaştırdı.

Kadınlar hakkında pek bir şey bilmiyordum ama bana kızgınken göğüslerine bakmanın hata olacağından emindim. "Sana veremeyeceğim şeyler istiyorsun."

"Sadece birinin beni sevmesini istiyorum," diye mırıldandı, sanki bunun çok fazla şey istemek olduğu gerçeğini düşünmek ona acı veriyormuş gibi aniden kollarını indirdi. "Ama bunun imkânsız olduğunu biliyorum."

"Eğer birini sevebilecek olsaydım, bu sen olurdun," dedim, itiraf ben durduramadan ağzımdan çıkınca irkildim. Bunun doğru olduğunu şüpheye yer bırakmayacak kadar iyi biliyordum. Irina'daki bir şey en karanlık yanlarımı çağırıyordu ama onun aydınlık yanlarımı da çağıracağını biliyordum.

Eğer kalsaydı.

"Eğer yapabilirsen?" diye sordu, bir adım daha yaklaşarak. Yüzü yana eğildi, daha önce hissetmeye cesaret edemediği umut o yeşil gözleri doldurdu.

"Benim sevecek bir kalbim yok. Sana bunu asla veremeyeceğim," dedim, bir adım uzaklaşıp aramıza daha fazla mesafe koyarak. Bir uçurum gibi düştü ve bizi imkânsız bir boşluğun karşı taraflarında bıraktı.

"O zaman sanırım bir konuda haklıydın," diyerek benden uzaklaştı ve sanki ben yokmuşum gibi duşu başlattı. "Her şeye rağmen gitmelisin."

Geceliğini başının üzerinden çıkarıp altına girmeden önce bir elini suyun altına tutarak sıcaklığı test etti.

Görevden alındım ve Irina için önemli olan her şey için çoktan gitmiştim.

İstediğini yaptım, onun için yapabileceğim en iyi şeyin bu olduğunu bilerek onu yalnız bıraktım. Hayal edebileceği tüm sevgiyle dolu bir kalbi olan bir adamı hak ediyordu.

O adam ben değildim.

16

I onu düşünmeden duramıyordum.

Kesinlikle çok saçmaydı. Bu benim Kontrol. O, istememem gereken her şeydi. Parçalarımı bir araya getirmeme yardım edemeyecek kadar kırılmıştı ama bu, o sabah gözlerimi açtığımda aklıma gelen ilk kişinin onun yüzü olmasını engellemedi.

Boşaldığında çıkardığı hırıltılı iniltiyi ya da gözleri bedenimdeyken hissettiklerimi düşünmemi engellemedi. İlk tanıştığımızda sınırı çok zorlamadan önce gösterdiği tuhaf mizahı ya da Ivory ve Luna'ya gösterdiği şefkati düşünmemi engellemedi.

Bunların hiçbiri aşk değildi. Bunların hiçbiri zamanın testine dayanabilecek istikrarlı bir ilişkiye eşit değildi, ama onu kafamdan çıkarabilirsem lanet olsun.

Eğer onun izini kalbimden çıkarabilirsem.

Ofisin kapısı çalındı ve beni bu korkunç zamanlamalı düşünceden uzaklaştırdı. Hatırlayabildiğimden çok daha fazla işim vardı, bir gün önce sabahki verimliliğimi ilaçlı sersemliğimle uyuyarak kaybetmiştim.

"Selam yabancı," dedim, ayağa kalktım ve kapımın önündeki adama gülümsedim. Grant Dumas en iyi bağışçılarımızdan biriydi, Chicago'daki çocuklara yardım etmek için çek yazmaktan asla çekinmeyen bir adamdı. Çoğu insanın hayatında göremeyeceği kadar değerli bir çek.

İlgisini çekmek için yarışan onca hayır kurumu arasından neden *Fresh Start*'a yatırım yapmayı seçtiğini, motivasyonunu asla itiraf etmemişti. Cevaptan korktuğum için hiç sormamıştım.

Babası benimkiyle yakın arkadaştı. Bilmem gereken tek sebep buydu.

"Selam güzelim," dedi açık kapının eşiğini geçip ofisime girerken. Yumuşak aksanı tenimde yuvarlandı, sesi çocukluğumdan kalma yatıştırıcı bir merhem gibiydi. Grant ve annesi, annemin kayboluşundan sonraki haftalarda bizimle kalmaya gelmişlerdi. İtiraf etmek istediğimden çok daha fazla gece ağlarken bana sarılmıştı, yoğun kederime tahammül edebilecek sabra sahip tek insanlardan biriydi.

Ellerimi tuttu, birini kaldırıp o kültürlü tavrıyla sırtımı öptü. "Burada ne işin var?" Dudakları tenime dokunduğunda kaşlarımı kaldırarak sordum. "Fransa'daki yeni lokasyonda inşaatı denetlediğini sanıyordum?"

"Bensiz birkaç gün idare ederler. Geleneğimizi dünyada özlemezdim, Iri," dedi ve bana son zamanlarda duygusal patlamaların artmasının nedenini hatırlattı.

Annemin beni terk ettiği günün yıldönümü yarındı ve Grant ve ben rutin olarak o günü, beni ağlatan şeyin bu olduğunu iddia edebilmek için televizyonda sevimsiz bir şeyler izleyerek dondurmanın altına gömülerek geçiriyorduk.

Sanki beni herkesten daha iyi tanıyan bir adamı kandırmak mümkünmüş gibi.

Tüm umutlarıma rağmen güvenliğim olmaya gelen çocuğun bana aşkın heyecanını yaşatan çocuk olmasını dilemekten gözlerim yaşardı. Kalbimin göğsümde çırpınması ve onu tekrar görmeyi dilemek.

Ama öyle olmak istese bile değildi.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım, başımı göğsüne yaslamak için öne doğru eğildim. Grant kollarını belime doladı ve her zaman yaptığı gibi ona yaslanmama izin verdi.

"Bu gece dansa gidiyoruz," diye fısıldadı, kalçalarımın sallanmasını teşvik etmek için ellerini kaydırırken saçlarımın arasına duyurarak. "Bu gece yaşamakla ilgili. Yarın ise geçmişle ilgili."

Bir önceki yıl hayır diyebileceğim yerde, tereddütlerimi bir kenara ittim ve başımı salladım. Belki kalbimi çarptırmadı ama o da beni gördü. Bana başka bir eğlence aracıymışım ve yerim doldurulabilirmişim gibi davranmadı.

Chicago'dayken bana dünyasını verdi.

"Saat dokuzda *Indulgence*'da buluşalım mı?" Kulübü bilinçli olarak seçerek sordum. Scar'ın oradaki anısını silmek, geçmişe sünger çekmek istiyordum, böylece onun anısını çağrıştıracak hiçbir şey kalmayacaktı.

Sadece kendime ait yeni bir başlangıç.

Kapıda biri boğazını temizledi ve ben de parlak bir gülümsemeyle, o anımıza giren çocuklardan hangisiyse ona döndüm.

Onun yerine, güneşi gölgede bırakacak kadar karanlık gözlerle karşılaştım; kötülük ve pişmanlıkla çarpılmış yakışıklı bir yüz bana bakıyordu. Scar'ın ağzı ince bir çizgi halinde sıkılmış, yumrukları iki yanında kenetlenmişti. "*Kelebek*," diye homurdandı, Grant'e olan yakınlığımı incelerken başını yana eğdi. Grant'in göğsünü okşadım ve istenmeyen davetsiz misafirle yüzleşecek kadar uzaklaşmadan önce ona gülümsedim.

"Grant, bu Scar. Bir arkadaşımın güvenliğinde çalışıyor," dedim, tüm kişisel bağlantıları tanıtımımdan çıkararak. Bana istediğimi asla vermeyeceğini itiraf ettikten sonra, Scar'la bir ilişkinin benim için sadece kalp kırıklığıyla sonuçlanacağı gerçeğini kendime kabul ettirmem gerekiyordu.

Ne pahasına olursa olsun kaçınmam gereken bir şey.

"Merhaba," dedi Grant, sırtıma dolanan kolunu çekmeyi reddederek.

Scar'a, "Grant çocukluk arkadaşım," diye açıkladım.

"Ben olsam 'arkadaş' kelimesini kullanmazdım, Kelebek," dedi Scar, bakışlarını Grant'in üzerine dikerek. "Şimdi elini ondan çekersen muhtemelen daha akıllıca olur."

"Özür dilerim?" Grant, Scar'ın sesini bozan tehlikenin sahiplenici yanını tam olarak anlayamamış gibi kıkırdayarak sordu. Scar gibi erkeklerin nasıl çalıştığını anlayamayacak kadar nazik ve tatlıydı.

Grant beni korumak için asla bir kafese koymazdı. İstediğim yere uçabilmem ve istediğim kişi olabilmem için her zaman kanatlarımı tamir ederdi.

"Sorun yok," dedim Grant'e gülümseyerek ve ona güven vererek. "Akşam görüşürüz."

"Emin misiniz?" Grant endişeli bakışlarını Scar'a çevirerek sordu. "İyi olacağım. Belli ki Scar'la konuşmamız gereken bazı şeyler var.

-Ama seninle dokuzda orada buluşuruz. Sıkı giyin," dedim ve yanağına bir öpücük kondurmak için eğildim. Scar'ın göğsünden gelen hırıltıyı ve yumruklarının hâlâ sıkılı olduğunu görmezden geldim.

Grant başını salladı, dönüp Scar'ın yanından geçmeden önce saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. Yanımdan geçerken kısa bir an iki adamın yumruklaşıp yumruklaşmayacağını merak ettim, ama ben farkına bile varmadan sakin bir şekilde kapıdan çıkmıştı.

Rahat bir nefes aldım ve masamın etrafından dolaşıp yerime oturmadan önce bir an için dikkatimi Scar'a çevirdim. Ne yazık ki klavyemde bir şeyler yazmak Scar'a kaybolması gerektiğini ve önceki geceden sonra konuşacak başka bir şeyimiz olmadığını anlatamamıştı.

"Bu konu hakkında konuşmayacak mıyız?" Scar kollarını göğsünde kavuşturup masamın önüne gelerek sordu.

"Konuşacak bir şey yok," dedim, gözlerimi dizüstü bilgisayarımdan ayırmadan.

Her iki elini de masamın kenarına koydu ve yüzü benimkine sadece birkaç santim kalana kadar öne doğru eğildi. "Sanki yokmuş gibi," diye gürledi.

İçimi çektim, ellerimi klavyemden çektim ve koltuğumda geriye yaslandım. "Beni asla sevmeyeceğini açıkça belirttin," dedim ve beni incittiği kadar onu da inciteceğini bildiğim darbeyi indirirken gözlerinin içine bakmak için döndüm. "O sevecek." Hafifçe irkilmesini izleyerek ekledim.

"Irina," diye uyardı.

"Beni istemediğini iddia edip hala bana sahip olamazsın. Sen seçimini yaptın, şimdi ben de kendi seçimimi yapacağım."

"Bu gece onunla çıkmayacaksın. Buna izin vermeyeceğim," diye karşı çıktı.

Ayağa kalktım, masanın etrafından dolaştım ve ofisimin kapısına doğru ilerledim. Bir kez olsun kapalı olmasını diledim, böylece dramatik bir şekilde açabilecektim. "Defol git," dedim, sesim bir fısıltı kadar alçaktı ama bir şekilde odada yankılanıyordu.

Yavaşça döndü ve avını takip eden bir orman kedisinin tüm zarafetiyle bana doğru yürüdü. Yanımdaki kapıya yaklaşırken sinirlerime hâkim olamadım.

Elini kapının kenarına koyduğu anda kalbim durdu, sonra kapı kolunu kavrayıp arkamdan iterek kapatana kadar tahtadan aşağı kaydı. Gümbürtü aramızdaki boşlukta yankılandı ve kalbim yeniden atmaya başladığında *hızla* çarpmaya başladı.

"Benimle konuşurken ses tonuna dikkat et, Küçük Kelebek," dedi ve aramızdaki mesafeyi kapattı. Birkaç adım geri çekildim ve arkamda duvarın baskısını hissedene kadar devam ettim. Bir elini başımın yanına koydu, dokunacak kadar yakınıma eğildi ama asla temas etmesine izin vermedi.

"Siktir git," diye soludum, ellerimi göğsüne bastırmak ve onu itmek için kaldırdım. Hafifçe irkildi, ellerimi avuçlarının içine aldı ve başımın üzerine doğru uzattı. Onları duvara sabitledikten sonra iki bileğimi de tek eliyle kavradı ve beni orada tuttu.

"Bu gece o kulübe gidersen, dudaklarında benim lanet adımın anısıyla gideceksin," diye mırıldandı ve boştaki eliyle dizimin çıplak tenine dokundu. Eteğimi kalçalarıma doğru çekerek beni protesto edercesine kıvrandırdı.

Bu gezgin dokunuş uyluğumun iç tarafındaki taze yaranın üzerinde gezindi ve etimde bir acı zaplayana kadar üzerine bastırdı. Beni külotumun üzerinden kavradı, ona karşı sıcaklığımı hissettiğinde inledi. Tek yapabildiğim bakmaktı, bir tepki için yüzümü incelerken karanlık gözlerinin daralmasını izlemek.

Onları yana çekti, parmaklarını yanımda olduğu anda toplanmış gibi görünen ıslaklığın içinden geçirirken beni dokunuşuna maruz bıraktı. İnledi, iki parmağını yavaşça içime soktu ve sığ bir şekilde pompaladı.

Dişlerini alt dudağına gömüp, beni yutmak istiyormuş ama yapamıyormuş gibi ağzıma baktı. Sanki izin verse tüm dünyası ben olabilirmişim gibi.

Başparmağı klitorisimi okşuyor, koordinasyonsuz, deneyimsiz hareketlerle klitorisimin etrafında dönüyordu ve sadece o olduğu için bile harika hissettiriyordu. Tüm bu süre boyunca yüzümü izledi. Nefes alış verişlerimi ve beni onun için titreten şeyleri ezberliyordu.

Bedenimi öğreniyorum.

"Benim için gel, Kelebek," diye emretti ve parmaklarının içimdeki açısını değiştirmek için sırtımı kamburlaştırdım. Parmak uçları G noktamın üzerinde gezindi ve onları daha sert hareket ettirirken benden irkilmiş bir nefes aldı. Daha hızlı.

Ona dokunmak isteyerek bileklerimi aşağı doğru çektim. Yüzümdeki ifadeyi okudu. "Bana dokunamazsın," dedi. "Ama görünüşe göre ben sana dokunabilirim."

"Yara," diye yalvardım, kalçalarım serbest kalmam için gereken son baskıyı ararken kıvranıyordu. Bana ihtiyacım olanı verdi, yıldızları görüp uçurumun kenarına yuvarlanana kadar avucunun topuğunu klitorisime sürttü.

"Aferin kızıma," diye mırıldandı ve ben gerçekliğe dönmeye çalışırken alnıma zarif bir öpücük kondurdu. Parmaklarını kurtardı ve ben lanet olası adımı hatırlamak için mücadele ederken onları emmek için ağzına çekti.

"Evde kal, Irina. Yapmazsan olacaklardan hoşlanmayacaksın," diye emretti ve kapıya dönüp beni yalnız başıma nefes almaya bıraktı.

Siktir et.

17

To o ön kapı için onu daire bina açıldı, Irina'nın nefes kesici figürü, asılı duran ışıkların altından çıkıyordu.
binanın tentesi. Ceketini daha sıkı kavradı, bundan daha fazlası olmayı asla hak etmeyecek bir arkadaşın piçini etkilemek için giydiği her şeyi gizledi.

Kaldırımda bir taksi belirdiğinde öne doğru bir adım attı, bacaklarının pürüzsüz uzunlukları ay ışığında parıldıyor gibiydi. Hızla hareket ettim, onunla taksinin arasına girdim ve açık pencereden bekleyen şoföre yüz dolarlık bir banknot uzattım.

"Zamanınızı harcadığım için üzgünüm. İyi geceler," dedim ve bana ters ters bakan kelebeğimin kuşkulu yüzüne döndüm.

Kollarını göğsünde kavuşturdu, taksi onsuz uzaklaştığında ağzı açık kaldı, sonra bileğinden sarkan debriyajın fermuarını açtı. "Sen bir pisliksin," dedi başını sallayarak ve işe yaramaz çantasından cep telefonunu çıkardı.

"Sana evde kalmanı söylemiştim," dedim ve ileri uzanıp telefonu elinden kaptım. Arka cebime soktum ve yüzünün öfkeden iki büklüm oluşunu izledim.

"Sen benim patronum değilsin. Erkek arkadaşım ya da önemli *bir şey* değilsin. Cehenneme kadar yolun var Scar," diye karşı çıktı ve kıçımı avuçlamak zorunda kalsa bile telefona ulaşmak için öne atıldı. Bunu yapmaktan hiç çekinmiyor gibi görünüyordu.

Bileğini havadan yakaladım, onu kendime çekmek için kullandım, ta ki vücudu benimkinden sadece bir nefes uzakta olana kadar ve onun sıcaklığı

Etrafımızdaki havanın soğukluğu. "Daha önce parmaklarıma dokunduğunda edindiğim izlenim bu değildi."

"Şey *Scar*," diye öfkelendi. "Ben bir kadınım ve sen kendini müsait hale getirdin. Teklifinden yararlandığım için beni suçlayabilir misin? Bu hiçbir şey ifade etmiyor."

Sözcükler kalbimin olması gereken yere, tam çukura inerek çarptı. Eğer ona söylediklerimi aynen taklit etmeseydi, bu sözlerin doğru olduğuna bile inanabilirdim. Ama inanmadım, gözlerindeki hayal kırıklığı ve gözyaşı parıltısı, benim onu incittiğim gibi onun da beni incitmek istediğinden şüphe duymamama neden oldu.

Ayrıyken, kendi sorunlarımızla boğuşan iki kırık insandık. Birlikte mi?

Düpedüz zehirliydik.

"Sana kadar yalanların bir tadı olduğunu hiç düşünmemiştim," diye mırıldandım, verdiği nefesi içime çekmek için eğildim. Bana ters ters baktı, yalanı hakkındaki iddiama karşı çıkmaya cesaret edemiyordu. "Seninkinin tadı nasıl biliyor musun?"

Elbisemin kumaşını elleriyle sıktı ve yüzünde bir hırıltıyla bana dokundu. Muhtemelen geçmişte yaptığım gibi ondan uzaklaşacağımı umuyordu ama ten tene temas olmadan, artık ona tahammül edebileceğimi fark ettim.

Yavaş yavaş savunmamın içine doğru ilerliyordu ama kim olduğumun özünü bulduğunda neler olabileceğini düşünmeye cesaret edemiyordum. Kimse bu tür bir kırılmışlıkla uğraşmak istemezdi.

"Nefret mi?" diye sordu göğsüme bastırarak.

"Arzu," diye cevap verdim, onu serbest bıraktım ve yanımdan geçip yola doğru ilerlemesini izledim. Yanında cep telefonu bile olmadan Chicago'da gecenin tehlikelerine göğüs gererek kaldırımda ilerliyordu. Onun önüne geçtim. "Kimin haklı olduğunu öğrenelim mi?"

"Siktir git," diye tersledi ve etrafımda dolaşmaya başladı. Onun yerine, kısa süre sonra ellerimi belinde buldu. Onu omzumun üzerinden yukarı kaldırdım ve yüzümün yanındaki dar küçük kıçının mükemmel bir görüntüsünü elde ettim. *"İndir beni!"*

Kıçına yediğim sert şaplak onu bir an susturdu, ta ki ben apartmana doğru ilk adımlarımı atana kadar, sonra hızlandım, yürüyüşten yürüyüşe geçtim. Topuklarından biriyle yüzüme vurmak için ayaklarını tekmelediğinde binanın dışındaki ışıklar bizi aydınlattı, ancak dizlerinin arkasındaki sert bir kol bunu imkansız hale getirdi. Çareyi kollarını savurmakta ve kalçamın arkasına vurmakta buldu.

Yürürken bacak kaslarımın seğirmesine neden olan donuk gümbürtü. "Şimdi, seni lanet olası dev!"

Kıçımı avuçladı, mükemmel manikürlü tırnakları pantolonumun kumaşından etime saplandı. Oradaki acının ısırığı, geçmişte kalması daha iyi olan şeylerin anısıyla, okyanusun dalgalanan dalgalarından ortaya çıkan canavarı yüzeye çıkarmakla tehdit etti.

Irina sulara ve o fırtınalı derinliklerde gizlenen canavara güvenmemeyi her zaman hatırlamalıydı.

Endişeyi bir kenara ittim ve kapıyı açmak için o gün bina sahibinden aldığım anahtar kartı kullandım. Kelebeğim omzuma konarak tiz bir çığlık attı ve binanın temiz ama loş lobisinde yankılandı. Onun öfke nöbetini görebilecek kimse yoktu, sadece merdivenlerin başındaki dairelerinden kafalarını çıkaran nadir insanlar vardı.

Asansöre doğru adım attım, kıvranmaları gittikçe agresifleşen Irina'nın kıçına bir elimi bastırdım. Parmaklarım dolgun ete battı ve sessiz bir uyarıyla onu sıkıca kavradı. Yüzümde bir sırıtışla omzumun üzerinden ona bakarak döndüm. "İyi bir kız ol ve benim için çağrı düğmesine bas, Kelebek."

"Biliyor musun, beni gerçekten sadece nefes alırken rahatsız ediyorsun," dedi, asılı olduğu yerden bana bakmak için döndü. Nefesimin altında kıkırdadım, iç çekişinin ve tekrar yere düşüşünün fazlasıyla farkındaydım. "Yine yaptın," diye ekledi iyi bir önlem için.

Her şeye rağmen uslu bir kız olmayacağını varsayarak dirseğimle arama düğmesine vurdum ve dişlerinin arasından tıslamasına neden olacak kadar sert bir dönüş yaptım. "Seni bayılttım mı?" diye sordum.

"Daha çok kusmuk gibi," diye tersledi, kurtulmaya çalışırken vücudunu döndürdü.

"Sakin ol," dedim ve kelimeyi kıçına bir tokat daha atarak vurguladım. Onu çırılçıplak soymak, hıncımı ondan çıkarırken vücudunun hareket edişini izlemek istiyordum.

"Senden iğreniyorum," diye inledi, takım elbisemi kaldırdı ve çıplak tenimi pençeleyebilmek için gömleğimi pantolonumdan çıkarmaya çalıştı. Belimde çok az his kaldığını hemen fark etti, çocukluğumdan kalma yara dokusu sinir uçlarına onarılamayacak kadar zarar vermişti.

Kapılar açıldığında asansöre adım attım, onun katının düğmesine basmak için döndüm ve kelebeğimi ayaklarının dibine bırakmadan önce asansörün kapanmasına izin verdim.

Ağzındaki saçları tükürdü, kuzguni buklelerini çılgınca yüzünden uzaklaştırırken destek için asansörün duvarına yaslandı ve kafasındaki kanın boşalmasını bekledi. "Seni pislik," diye homurdanarak ellerini destek çubuğunun etrafına doladı ve sıkıca kavradı.

"Beni sınamamalıydın, *cuore mio*," dedim ve aramızdaki boşluk bir anıdan ibaret olana kadar ona bir adım daha yaklaştım. Yüzünü iki elimin arasına aldığımda göğüsleri göğsüme sürtündü, teninin sıcaklığı ruhumda bir damga gibi yanıyordu.

Avuç içlerimdeki yanık izlerini canlandırdı ve bana adamın ellerimi alevlerin üzerinde tuttuğu zamanki acıyı hatırlattı. İntikamımı aldığımda attığı çığlıkları bir kenara itip, kocaman gözlerden bana bakan yeşilin şokuna odaklandım.

Irina sustu, yüzümdeki paniğin geçmesini ya da geri çekilmemi bekledi, ama ikisini de yapmadım, onu hissetmeye kararlıydım, sadece bu seferlik.

Onun kusursuz tenine karşı benim yaralı, dövmeli tenim yedi çeşit yanlış olsa bile, buna ciğerlerimdeki bir sonraki nefes gibi ihtiyacım vardı.

Dudaklarımı onunkilere yapıştırdım, Grant Dumas gibi bir adamın onu baştan çıkarmak için kullanacağı inceliklerin hiçbirini kullanmadan onu parçaladım. Öpücüğüm dil ve dişlerden başka bir şey değildi, sahip olduğum şeyle zedelediğim dudaklar üzerinde vahşi bir hak iddia ediyordum. Tek bir kişi olana kadar bizi kaynaştırma arzumla.

Tek bir
zihin. Tek
bir kalp.

Onunki benim için atabilirdi, göğsümün içinde zonklaması gereken şeyin bir yankısı.

Ağzımın içine doğru inledi ve kollarını kaldırarak boynuma dolandı. Narin parmakları hafifçe tenime değiyor, sanki her an kaçmamı bekliyormuş gibi boynumun yan tarafına doğru uzanan dövmenin üzerinde geziniyordu.

Dürtü geldi ama ben onu asansör duvarına daha fazla bastırmak için kullandım. Sırtının alt kısmı destek çubuğuna çarptı, asansör durduğunda omuzları metal duvara çarptı.

Kapıdaki biri boğazını temizledi ama Irina sadece tırnaklarını tenime geçirdi ve beni kendine çekti. İniltimi bastırmayı başaramadım, elimi bıraktım.

Ellerimi yüzünden kalçalarına doğru uzattım ve onu bir kez daha ayağa kaldırana kadar kavradım.

O zarif, hiç bitmeyecekmiş gibi görünen bacaklarını içgüdüsel olarak belime doladı, ellerini boynumdan yüzüme doğru kaydırdı ve ben asansör kapılarından çıkarken beni sıkıca tuttu. Ben koridorda tökezleyerek ilerlerken bekleyen insanlar aceleyle yoldan çekildi, Irina'yı en yakın duvara yasladı ve kendimi onun amına sürtmeye başladım.

Aramızda sadece iç çamaşırının kumaşı varken ve elbisesi kıçını zar zor örtecek kadar yukarı kaldırılmışken, neredeyse herkesin görebileceği şekilde onu orada beceriyordum.

Kadının benim olduğunu bilsinler. Her gün gelip giderken onu izleyebilecek ve o gece yataklarına gittiklerinde onu hayal edebilecek her sapığa yasaktı.

Ama Irina elini kolunu sallayarak dairesinin anahtarını çıkardı ve beni tüketen şehvet sisine bir anlam kazandırdı. Seks hiçbir zaman hayatın gerekli bir parçası olmamıştı, sadece stres atmanın bir başka yolu
-Kolayca iyi bir dövüşle değiştirilebilir.

Ama Irina'nın içinde olma ihtiyacı varlığımın her zerresinde titreşiyor, kendim hakkında bildiğim her şeyi yok etmekle tehdit ediyordu, eğer sadece onun lanet kapısına giden yolu bulabilirsem. "Sola," diye mırıldandı kıkırdayarak ben tökezlerken, nereye gittiğime bakacak kadar ondan ayrılmak istemiyordum.

Sonunda kapısının önünde durduk ve anahtarları elinden aldım. Onu bir kolumla kıçının altından tutarak destekledim, kapının kilidini açtım ve içeri girdim. Arkamdan kapıyı tekmeleyerek kapattım, dairenin içinde kendine dokunuşunu izlediğim kanepeye doğru yürüdüm.

Onu kanepenin koluna bıraktığımda çıkardığı inilti, kendime olan son hakimiyetimi de yok etti. Parmakları takım elbise ceketimin düğmelerine gitti, beni içine almak için en az benim kadar açgözlü görünüyordu.

Ellerini ittim, yüzünü kanepeye dönmesini sağladım ve karnı kola dayanana ve topuklarının ucu yere değene kadar onu aşağı ittim. Şok içinde bana dönüp baktı, kırmızı dudakları ayrılmış ve ruju bulaşmıştı ama ben gözlerimi ondan ayırıp kalçalarının pürüzsüz genişliğine baktım.

Ceketini omuzlarından kabaca çektim, acelemden bana yardım etmek için manevra yapmasına zar zor zaman tanıdım. Elbisesinin kumaşını yukarı doğru iterek

Beline doladığı tangasını sıyırarak öne doğru eğildim ve dişlerimi tangasının bana açıkta bıraktığı kıçının kıvrımına geçirdim. İnleyerek bir kolunu geriye attı ve elini saçlarımın arkasına sokarak beni tenine daha da yaklaştırdı.

Sanki beni yeterince yaklaştıramamış gibi.

Geri çekildim, çıplak kıçına öyle sert bir tokat attım ki, şiddetinden kıçının sallandığını ve teninde pembe bir el izi oluştuğunu gördüm. Tangasını elimle kavrayarak dizlerine d o l a n a n a kadar bacaklarından aşağı yırttım.

Bacaklarını birbirine bastırdığında tek görebildiğim kıçının kıvrımı ve bacaklarının arasında parlayan küçük, güzel amının dikişiydi. Ellerim pantolonumun fermuarına gitti, fermuarı aşağı kaydırdım ve ona bakarken kendimi serbest bıraktım.

Bekledi, vücudu hareketsizdi ve sikimi okşamamı izlerken bir kez olsun ağzını açmadı. Dişleri alt dudağına gömüldü, beni ilk gördüğünde gösterdiği aynı endişe yüzünü buruşturmasına neden oldu.

Ateşle oynuyor, vücudumun tahammül edebileceği sınırları zorluyordum. Kelebeğim söz konusu olduğunda doğru olanın çok ötesine geçiyordum.

Çünkü hâlâ gerçeği bilmiyordu ve bana bir daha bakmasını istesem bile bunu asla yapamazdı.

Boştaki elimi omurgasına bastırdım, vücudunun üst kısmını aşağı doğru ittim ve onu tuttum, böylece sikimi amıyla hizalarken kontrolün bende olduğunu hissettim. Başını onu kaplayan ıslaklığın içinden kaydırdım, klitorisine çarptığımda onu terk eden düzensiz inilti doğrudan taşaklarıma atıyor gibi görünüyordu.

Daha iyi bir adam onu daha çok hazırlardı. Daha iyi bir adam ona dokunur ve onu arzudan çıldırtırdı.

Sikimin başını girişiyle hizaladım, amcığı istilaya karşı kenetlendiğinde karşılaştığım direnci iterek geçtim. Tekrar inledi, ben geri çekilip ikinci itişte daha da içeri iterken insandan çok hayvana benzeyen alçak bir ses.

"Bekle," dedi, göğsüme ulaşmaya çalışmak için arkasına uzanırken yüzü buruştu.

Bana doğru uzandığında bir an panikledi, ancak bileğini kavrayıp sırtına sabitlediğimde paniği yatıştı. Onu b ö y l e kemerli görünce, yüzü kanepenin minderine bastırılmış ve kıçı

ve sikimin onun inanılmaz dar amcığına kayması içimdeki bir şeyi serbest bıraktı.

Daha sert girdim, kalçalarım kıçına o kadar sert çarptı ki şapırtı oturma odasında yankılandı. Boşta kalan eli altındaki mindere gömülürken inleyerek hepsini aldı. Geri çekildim, hızlı ve sert bir tempo tutturarak tekrar içine girdiğimde vücudunun kaymasını izledim.

Bilinçli değildi, sadece eşini kendisininmiş gibi işaretlemek isteyen bir adamın acımasız kızgınlığıydı. Ve amcığının beni mükemmel bir şekilde sıkma şekliyle, farklı bir dünyada benim için yaratıldığına dair aklımda hiçbir şüphe yoktu.

Eğer hayatlarımız farklı olsaydı, hayatımın geri kalanını onun içine gömülerek ve onu döllerimle doldurarak geçirirdim.

Onu becerirken kıçını tokatladım, her vuruşta inlemesine ve inlemesine neden olan saldırı ile cildini pembeye çevirdim. Kelebeğimin her zaman masum bir çiçek olacağını hayal etmiştim ama amının dokunuşuma verdiği tepkiyi inkâr etmek mümkün değildi.

Onu becerme şeklimdeki vahşeti sevdiğini.

"Kahretsin, Kelebek. *Quanto sei stretta*," diye inledim amcığı çırpınırken. Sikimin üzerine boşaldı, çaresiz inlemeleri beni de onunla birlikte sürükledi, ta ki iniltilerim odada yankılanana ve onu serbest bırakana kadar.

Alnımı omurgasına dayadım, o inlerken sikimi vücudunun mengenesinden kurtarırken kumaşın tenine yapıştığını hissettim. Döllerim kalçalarından aşağı damlıyor, teninde daha önce hiç görmediğim bir şekilde parlıyordu.

Kendini ayağa kaldırıp yüzünde acı dolu bir ifadeyle yavaşça dönene kadar ne yaptığımı anlamadım.

Geri çekildim, ellerimi saçlarımda gezdirerek onun darmadağınık bedenine baktım. Chicago'nun meleğine verdiğim zarara. Kanepenin koluna yaslandı, kendi üzerine katlandı ve bana küçük bir gülümseme verirken bir kolunu karnının etrafına koruyucu bir şekilde sardı.

"Seni incittim," dedim, kendimi pantolonumun içine geri sokarak.

Sikeyim.

"Ben iyiyim," dedi, bakışlarımı tuttu ve beni rahatlatmak için gülümsemesini genişletti. Bana beklememi söylediği ana, dudaklarındaki yalvarmaya rağmen istediğim her şeyi yaptığım ana geri döndüm.

Onu bir hayvan gibi becerdim, beni almaya hazır olmasını umursamadan.

Bir vahşi gibi.

"Scar, tatlım. Söz veriyorum iyiyim," dedi, ileri doğru iterek bana doğru adım attı. Kendimi kafese kapatılmış bir hayvan gibi hissederek içgüdüsel olarak geri çekildim. Bunu düzeltmek için söyleyebileceği hiçbir şey yoktu.

Hiçbir şey onu kirlettiğim gerçeğini değiştiremezdi.

Onu mahvetti.

"Bu bir hataydı," dedim. Ellerimi kaldırdığımda, tenimin harap olmuş etini onun mükemmel vücuduyla aynı manzarada gördüm. Kalçalarına boşalmıştım ve dudakları açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi ağzını yaladığım için lekelenmişti.

"Kalbimi kırmayacağın bir gün gelecek mi merak ediyorum. Senin olmayabilir ama yemin ederim benim var," dedi ve gözleri yaşarırken kollarını göğsünde kavuşturdu. "Beni kaba seksten daha fazla incitmedin, ama beni böyle becerdikten sonra tekrar gidersen? O zaman beni fahişen yapmış olursun."

"Bunu kendi başına yaptığına eminim," diye homurdandım ve yaralayıcı sözlerin göğsüne çarpmasını izledim. Sözlerimi hemen geri almak istedim, onu bilerek incittiğim için şimdiden pişmanlık duyuyordum ama şimdi biraz acı çekmek, ileride daha fazla acı çekmekten çok daha iyiydi.

İrkildi, omuzları çöktü, alt dudağı birkaç saniyeliğine titredi, sonra kendini toparlayıp daha dik durdu.

Amacıma ulaşmıştım, kapıya doğru yürümek için ona sırtımı döndüm. "Scar?" dedi tatlı sesi, dünyasına hükmederken kullandığı çelik gibi. "Eğer şimdi o kapıdan çıkıp gidersen, geri dönmeyi aklından bile geçirme. Beni bir kere kandırırsan iki kere kandırmış olursun," diye ekledi kendini küçümseyen bir gülümsemeyle. "Ama üçüncü bir vuruş olmayacak. Umarım aradığın her şeyi bulursun ama bu kesinlikle ben değilim."

Hak etmediğim bu garip yakınlaşmadan kaçarak ön kapıdan çıkıp gitmemi izledi.

Onu yaraladıktan sonra bile Irina Ryan, gecenin karanlığında kaçmama izin vermek için bilerek açtığım yarayla ilgilenmektense bana iyi dileklerde bulunmakla daha çok ilgilendi.

Bir an için bile olsa daha fazlasına sahip olabileceğimi düşündüren yeşil bir kelebeğin parlayan ışığı olmadan dünyamda ait olduğum yere geri kaçtım.

Birinin atmadığı bir kalbe sahip olabileceğimi.

18

IRINA

I Kadehimdeki şarabı yudumladım, başımı arkaya doğru eğdim ve sıvının boğazımdan aşağı akmasına izin verdim. Ben Grant'in yıllık geleneğimiz için geldiğinde kendi şarabını getireceğini bile bile şişeye itiraf etmek istediğimden daha fazla para harcadım.

Scar'ın acı verici reddinin ardından annemin kaybının anısı daha da yakın görünüyordu ve umutsuzca istediğim cevaplar sanki avuçlarımın dışında duruyormuş gibi hissediyordum. İnsanlar öylece ortadan kaybolmazlardı ve bir yanım neden umursadığımı sorgulamak isterken, diğer yanım hâlâ, eğer araya bir şey girmemiş olsaydı, belki bir gün bana dönebileceği umuduna tutunuyordu. Ryan Malikânesi'nden ayrıldıktan sonra aylarca şehirde kaldığına dair kanıtlar olduğu düşünüldüğünde, bu ne kadar ihtimal dışı olsa da.

Kapının çalınmasıyla şarabın son damlalarını bir dikişte yuttum, sıvı cesareti beni şarap kadehimi tezgâha koymaya ve kapıya yönelmeye zorladı. Genellikle yıllık geleneğimiz beni en rahat pijamalarıma sarınmış, üzerime yıpranmış bir bornoz geçirmiş ve saçlarımı dağınık bir topuz yapmış halde bulurdu.

Ama beni istemeyen erkeklerle işim bitmişti. Karnımda kelebekler uçuşmasına neden olan bir adam için beklemekten bıkmıştım. Onu bulmuştum ve bana güven ve emniyet sunabilecek bir adam değildi.

Beni sevecek ve hayatımın geri kalanında yanımda duracak adam o değildi.

O adam küçüklüğümden beri oradaydı ve benim de aynı şeyi isteyebileceğime dair bir işaretimi bekliyordu. Scar'a bunu söylediğimde ciddiydim.

Grant beni severdi.

Bundan hiç şüphem yoktu. Benim en kötü yanlarımı, güvensizliklerim çok fazla olduğunda kullanmak için silah haline getirdiğim sivri uçlarımı biliyordu.

Onu pek çok kez incitmeye çalıştım, ama o her zaman saçmalıklarımı anladı.

Scar'ın bir gece önce beni kanepenin koluna yatırıp nasıl siktiğini aklımdan uzaklaştırarak kapıyı açtığımda Grant'in gülümseyen yüzüyle karşılaştım. Genelde alametifarikası olan sırıtışı loş ışıkta daha yumuşaktı, içindeki sempati kalbimin sıkışmasına neden oluyordu.

O akıllıca bir seçimdi. Tam bir kalp kırıklığına yol açmayacak bir seçim. Sinirlerime ve beni rahatsız eden şüpheye rağmen kendimi gülümsemeye zorladım.

Bu da başka bir pervasız an mıydı? Kontrol edemediğim bir şeye verdiğim başka bir tepki, düşüncesizce yaptığım ve sonunda pişman olacağım bir seçim mi?

"Daha iyi hissediyor gibi görünüyorsun," dedi Grant, bakışlarını atletime ve şortuma indirirken kaşlarını kaldırarak. İpeksi pijama takımı, aramızdaki çizgileri kumda çizilmiş tutma çabamla, genellikle onun yanında giydiklerimden çok farklıydı.

Onu, kalmasını istediğimi düşündüğüm arkadaş bölgesinde tutmak için.

"Evet, sanırım bir tür alerjiydi," diye yalan söyledim ve onunla kulüpte neden buluşmadığıma bir açıklama getirdim. Scar bir gece önce beni terk ettikten sonra gitmeyi düşünmüştüm ama tek yapabildiğim banyoya girip duştaki buharlı suyun üzerime dökülmesine izin vermek olmuştu. "İyi bir gece uykusu yardımcı oldu."

Daireme girerken elinde tuttuğu çiçekleri bana uzattı, burnuma götürmeme ve güzel kokuyu derin derin içime çekmeme izin verdi. "Pizzayı sipariş edeceğim ve şarabı dolduracağım," dedi ve gidip kanepeye oturdu. Ben mutfağa girip bir vazo alırken cebinden telefonunu çıkardı, çiçeklerin saplarını açıp içine yerleştirdi.

"Aslında *Angel'ınkini* sipariş etmiştim," dedim, bakışlarına karşılık veremeden. Geleneğimizden tüm bu sapmalar yanlış geliyordu ama kelimelerle ifade edemeyeceğimi düşündüğüm şeyi anlattıklarını umuyordum.

Bizim için bir şeyleri değiştirmeye çalışmak istediğimi. Benim için her şey değişmişti, onu Scar'ın oturduğu yere bu kadar yakın otururken görmek bile

beni becermek beni kızarttı.

"Tamam, kulağa hoş geliyor," dedi Grant, cep telefonunu eşofmanının cebine geri sokarken. Kanepeden kalktı ve hâlâ bir elinde tuttuğu pahalı şarap şişesini adanın tezgahına bıraktı. Ceketini çıkarıp bar taburelerinden birinin arkasına örttü. Kendini evindeymiş gibi hissetti, benim alanıma olan aşinalığı dolaplara doğru ilerleyip iki temiz şarap kadehi ve tirbuşonumu alırken belli oluyordu, ben ise çiçeklerle gergin bir şekilde oynuyordum. "İyi olduğuna emin misin?"

Başımı salladım, yüzümü ona dönerken gülümsedim. Şarabımızın mantarını çıkardı, bana dikkatle bir bardak doldurdu ve uzattı. Kadehi kabul ederken parmaklarımız birbirine değdi, bu dokunuş Scar'la *Hoşgörü*'de geçirdiğimiz o ilk gecede hissettiğim her şeye ihanet gibi gelmişti.

Bunu yapamazdım. Eşofmanlarımı ve tanıdık olanın rahatlığını istiyordum. Bir daha asla risk almak istemiyordum ama hayatımın geri kalanını yalnız geçiremeyeceğimi, benim için kötü olan birini bekleyemeyeceğimi bilmek beni ilerlemeye zorluyordu.

"Bana karşı bir şeyler hissediyor musun?" Kelimeler ağzımdan dökülürken irkilerek sordum. Onlardan hiç bahsetmek istememiştim, daha önce gerçeği bilmek için herhangi bir istek duymamıştım, bunun her şeyi mahvedeceğine ya da en azından aramızdaki şeyleri garipleştireceğine ikna olmuştum.

Ama içimde kabaran bilme ihtiyacı beni gücümü geri almak için bir şeyler yapmaya itiyor, bir erkeğin beni istediği zaman kullanıp atmasını bekleyen bir kadın olmayacağımı kanıtlıyordu.

Seçeneklerim vardı. Yara bunlardan biri değildi.

Grant şarabının içine tükürdü, soru onu açıkça hazırlıksız yakalamıştı. Kadehi dikkatlice tezgâhın üzerine bıraktı ve gri gözlerini benimkilerle buluşturmak için kaldırdı. "Bu nereden geliyor?" diye sordu, bir elini yüzeye doğru uzatarak.

Parmak uçları benimkilere değdi, tenine dokunduğum anda içimi bir rahatlık dalgası kapladı. Bu Scar'ın dokunuşunun elektriği değildi, daha çok bir aile rahatlığı gibiydi ve kederli bir iç çekiş ağzımdan kaçmaya çalıştı. Onu geri çektim, serbest kalmasına izin vermeyi reddettim.

"Sadece bilmem gerekiyor," dedim ona bir adım daha yaklaşarak. Parmaklarım bileğinin derisine doğru kaydı ve bileğinin pürüzsüz iç kısmıyla oynadı. Bakışları dokunuşuma kaydı, gözleri yavaşça kapanırken sabitlenmiş bir şekilde ona bakıyordu.

"Bu konuşmayı bu gece yapmamalıyız," diye mırıldandı, sesi yumuşak ve nazikti ve Scar'ınkinde olmayan her şey vardı.

"Neden olmasın?" Başımı arkaya eğip dişlerimi alt dudağıma geçirerek sordum, çünkü yeni bir reddedilme korkusu içimi kaplamıştı.

O *kadar* emindim ki. Grant'in bana karşı romantik hisler beslediğinden o kadar emindim ki. "Şu anda savunmasızsın. Senden faydalanmayacağım.

Böyle, Iri," dedi ve kolunu kaldırarak çenemin kenarına dokundu. Bir dokunuşun hayaleti gibiydi, teninin benimkine değdiği bir fısıltı bile yoktu.

Ama bana dokunurken gözlerindeki nezaket beni şok etti, sanki korunması gereken bir şeymişim gibi. Değer verdiği bir şey.

Öyleyse neden bu dokunuş kalbimin göğsümde hızla çarpmasına neden olmadı? "Ya benden faydalanmanı *istersem*?" "Ya benden faydalanmanı istersem?" diye sordum.

utancımı atlattım.

"Sen bir geceden çok daha fazlasına değersin. Eğer bunu istiyorsan," dedi, durakladı ve kaşlarını kaldırarak yaklaştı, böylece vücudu benimkinden sadece bir nefes uzaktaydı. "O zaman bunun benim için geçici bir şey olmayacağını bilmelisin. Eğer bunu yaparsak, ne yaptığının farkında olmanı ve bunun ikimiz için de ne anlama geldiğini anlamanı istiyorum. Beni görmen için çok uzun zaman bekledim Iri. İstediğinin bu olduğundan emin olman için bir gün daha bekleyebilirim."

"Bu ikimiz için de ne anlama geliyor?" Beni incelerken gri gözleri sertleşip gümüşe dönerken kirpiklerim titreyerek sordum.

"Benim olacağın anlamına geliyor. Paylaşmayacağım anlamına geliyor ve geçici bir şeyden bahsetmediğim anlamına geliyor. Sen ve ben birbirimizi tanımak için bir ömür geçirdik; konuşma aşamasını hemen geçeceğiz ve sana sahip olduktan sonra seninle ağırdan almayacağım," dedi, kelimeler içimde bir şeyleri aydınlattı.

İstediğim her şeydi. Sadece bunu onunla istediğimi bilmiyordum. Bu ne ona ne de bana haksızlıktı.

Ama hayat adil değildi.

Ayak parmaklarımın ucuna kadar uzandım ve dudaklarımı hafifçe onunkilere değdirdim. Bir an olduğu yerde dondu kaldı, bir an tam ve mutlak bir sessizlikten başka bir şey yoktu.

Bir sonraki seferde eli saçlarımın perdesinin altından kayarak başımın arkasını kavradı ve dudakları ayrılırken beni kendisine daha sıkı çekti. Dilini ağzımın içine kaydırdı, beni hem şok eden hem de beni tüketmekle tehdit eden acımasız bir sahiplenmeyle benimkiyle karıştırdı.

Susuzluktan ölmek üzere olan bir adam gibi benden içti, vücudu ön tarafıma öyle sert bir şekilde bastırdı ki sanki tek bir varlıkta eriyecekmişiz gibi hissettirdi.

Öpücüğü derinleştirdiği kadar hızlı bir şekilde geri çekti, dokunmak için parmağını uzattığında dudakları şişmişti. Yüzü şaşkınlıkla buruşmuştu ama başını öne eğdi ve iç çekti. Ona bir an verdim, benden faydalanmayacağına dair sözlerine sadık kalıp kalmayacağını görmek için bekledim.

O anda, benden faydalanmasını istediğimden çok emin olsam bile.

Gözlerini açtığında, normal gri renklerine geri dönmüşlerdi. "Yarın, Iri. Eğer bunu hâlâ yarın istiyorsan...." Sözlerini yarıda kesti, kelimelerin ve itirafın aramızda asılı kalmasına izin verdi.

Yarın bana istediğimi verecekti, ama bu gece sadece arkadaşmışız gibi davranacaktık ve kederim boyunca bana sarılacaktı.

Yarın, hayatım değişecekti. Eğer bunu başarabilirsem.

19

My Yumruklar sıkılmış ve an ve sikik geldi at Irina'nın dairesi. Daracık kıyafetlerle kapıyı açmasını izliyordum,

Kimsenin onu görmesine izin verilmemesi gereken bu durum beni çıldırtmaya yetmişti.

Sonra güzel siyah kirpiklerini bir kelebeğin kanatları gibi ona doğru savurarak kendisine yaklaşmasına izin verdi. Ona dokunmasına ve tenini parmak uçlarında hissetmesine izin verdi.

Onu öpmek için uzandığı an, kırıldığım andı. Irina'nın onu hak etmeyen erkeklerle pervasızca birlikte olmaya kararlı göründüğünü fark ettiğim andı.

İşteyken onun güvenliği için yerleştirdiğim kameralardan izledim, bu bana onu uzaktan izlemek için bir bahane verdi ve *orada* olma ihtiyacını hafifletmeye çalıştım. Aramızda ne kadar mesafe olursa, o kadar iyi olacaktı, ama bu yaptığım takipten vazgeçebileceğim anlamına da gelmiyordu.

Birinin onu koruması gerekiyordu. O biri ben olmalıymışım gibi görünüyordu. Dudakları onunkilere değmeden önceki anlarda, yüzünün değişmesini izlemiştim.

Sonunda kendisi için çok istediği avı köşeye sıkıştırdığını fark ettiğinde, temiz ve düzenli görünümünün altında saklı olan yırtıcının ortaya çıkışını izledi.

Uzun bir oyun oynayacak kadar istediği avı, sabırla onun tuzağına düşmesini bekliyordu. Irina'nın Grant Dumas'ın iyi bir adam olduğuna inandığından hiç şüphem yoktu, hayır kurumuna yaptığı bağışlar onun yararına çizdiği illüzyonu besliyordu.

Ama Londra ve Paris'teki köhne yeraltı dünyasıyla uzun ve kirli bir geçmişi vardı. Irina'nın babası ve onun babası birbirleriyle bu şekilde tanışmışlardı.

o yıllar önce.

Irina'ya karşı ne hissederse hissetsin, o da benim kadar Irina'ya layık bir adam değildi.

Onların bu anını bölme, şehre inip korkunç bir hata olacağını bildiğim bir şeyi yapmasını engelleme arzumu bir kenara ittim. Ona sahip olamasam bile, bu Grant gibi bir adamın onu kendi lekesiyle lekelemesine izin verilmesi gerektiği anlamına da gelmiyordu.

O, dünyada ışık olan her şeydi. Öyle kalması için her şeyi yapardım.

Bunun için benden nefret etse bile.

Öpüşmelerini sonlandıran Grant'ti, bir tür sadakat duygusuyla kelebeğim değil, ama stratejik olarak yerleştirilmiş kameralarımdan bile yüzündeki şaşkınlığı görebiliyordum. Benimle ilgili düşüncelerinin onu çaresizlik noktasına sürüklediğini, ona veremediğim şeyi verebilecek birinden aradığını çok iyi biliyordum.

Akşamlarının geri kalanını geçirmelerini izledim, Irina'nın annesinin kayboluşunun yıldönümünde dikkatini dağıtmak için paket servislerini yerken ve romantik komediler izlerken kolu sanki oraya aitmiş gibi ona sarılmıştı.

Benim asla yarışamayacağım bir geçmişi paylaşıyorlardı. Ama ona sahip olmasına izin vermeden önce ölmüş olurdum.

I Cipime binip dairesine doğru yola çıkmadan önce Irina'nın gözlerinin uykulu hale gelmesini bekledim. Arabadan izledim Binanın ön kapısından çıkıp otoparkın önündeki misafir alanlarından birine park ettiği Lexus'a doğru yürürken gölgeler.

Arabasıyla Chicago ziyareti sırasında evim dediği otel odasına doğru giderken onu takip ettim. Irina'nın dairesinden çok uzakta değildi, ziyaretinin öncelikli amacı kendisi için istediği kadınla vakit geçirmekken değil.

Ben onu takip ederken o da otoparka girdi, iki sıra ötesine park etti ve hızla arabadan indi. Lexus'tan iner inmez gözleri üzerime dikildi, sanki beni ölçüp biçiyormuş gibi vücudumda bir aşağı bir yukarı gezindi.

"İrina'nın arkadaşı mısın?" diye sordu, sanki kim olduğumu tam olarak bilmiyormuş gibi davranabilirmiş gibi kaşlarını çatarak. Benimle daha bir gün önce tanışmıştı ve benim ölçülerimdeki erkekleri unutmak pek kolay değildi.

"Bize arkadaş demezdim ama dün gece onu güzel kanepesinde beceren adam benim," dedim ve bu kaba ifadeden ürkmesini izledim.

"O zaman onun için pek bir şey ifade etmiyor gibiydi," dedi, onu tam da niyet ettiğim yerden vurduğunu bilmeme rağmen konuyu geçiştirerek. Bu gece onun ribaundu olmuştu.

Ne daha fazlası ne de daha azı.

"Onun bir geceliğine bir şeyler hissetme çabasından başka bir şey olduğunu mu sanıyorsun? Bunu her yerinde görüyorum. Onunla bir geleceğin olduğunu düşünüyorsun ama yok."

"Nedenmiş o? Senin kızın olduğu için mi?" diye sordu kollarını göğsünde kavuşturarak. "Onun bir ilişki yaşadığını gördüğüm ilk erkek sen değilsin. Sonuncusu bile olmayabilirsin. Ama hepsinin seninle tek ortak noktası ne? Eninde sonunda sen onun için bir hiç olacaksın ve ben hâlâ burada, onun yanında olacağım."

"Senin için nasıl gidiyor?" diye sordum.

"Bu gece onu yatağa götürmeme izin vereceğini düşünürsek, eğer onu muhtemelen senin yaptığın gibi kullanmaya istekli olsaydım? Oldukça iyi gittiğini söyleyebilirim."

Yumruklarım iki yanımda kenetlendi, kendimi ona karşı haklı çıkarma ihtiyacı beni öfkelendiriyordu. Benim hayatım, benim ihtiyaçlarım onu ilgilendirmezdi. Onun yerine "O senin için fazla iyi," dedim.

Grant yanımdan geçerken omuzlarını silkerek, "O herkes için fazla iyi, ama bu, sonunda bana gelmeye hazır olduğunda onu benim yapmama engel olmayacak," dedi.

"Irina'dan uzak dur," diye emrettim ve otele doğru giderken onu kolundan yakaladım.

Gözlerini benimkilere dikmeden önce kolunu kavrayışıma bakarak dondu kaldı. "Kendimi bildim bileli onun hayatının bir parçasıyım. Eğer beni onun yanından uzaklaştırmak istiyorsan, bu pasif tehditlerden çok daha fazlasını gerektirir."

Onu boğazlamaktan kaçınmayı gerçekten ummuştum. Irina'ya ne yaptığımı belli etmemeyi umuyordum.

Ondan uzak durmayı reddedince tüm bunlar boşa gitti. Eğer ona başka bir şey veremezsem, onu diğer erkeklerden koruyabilirdim.

Benim gibi.

Bilinçli bir seçim bile yapmadan vurdum, yumruğum elmacık kemiğine o kadar sert çarptı ki vücudu benden uzaklaştı. Kendine gelmesi için ona zaman tanımadım, ikinci bir yumrukla karnına vurdum ve burnuna bir yumruk daha indirdim.

Yumruğumun altında kırıldı, kan fışkırdı ve ceketinin koyu grisini kapladı. Bacaklarını altından çekip aldım ve nefesi ciğerlerinden çıkarken betona çarpışını izledim.

Ayakkabımın altını yanağına bastırdım ve bana dik dik bakarken onu sabitledim. Daha iyi bir adam olsaydım, dövüşmesine izin verirdim, böylece pozisyonlarımız eşit ve daha az saldırı gibi hissedebilirdi. Ama ben iyi bir adam değildim ve onun için ne yapacağımı bilmesini istiyordum.

Hayatı buna bağlıydı.

"Kelebeğimden uzak dur," diye emrettim, yüzüne daha sıkı bastırarak. Yüzünü buruşturdu ve cevap veremeden cipime geri döndüm.

Otoparktan çıktığımda ayağa kalkmak için kendini zorluyordu, uzak durmasını umuyordum.

Ama yapmazsa Irina ile dövüşmeyi dört gözle bekliyorum.

20

Ionu öldürecekti.

Onun *kanamasını* izlerdim.

Öfke beni tüketti ve Ivory'nin o sabah erkeklerle çalışmaya gittiğini söylediği spor salonuna doğru sürükledi. Ben Bellandi'nin spor salonuna giden yolda kıçımı kaldırıp yürürken o da arkamdan geliyordu, yüzü endişeyle çizilmişti.

Ivory'nin arkamda olmasının kimsenin bana ikinci bir bakış atmaması anlamına geldiği gerçeğini takdir ederek kapılardan ite kaka geçtim. Eğer Bellandi Malikânesi'nin hanımefendisiyle birlikteysem, ofisten doğruca gelmiş olmama rağmen oraya ait olduğum kesindi.

Ayağımdaki ince topuklu ayakkabılara ve beni soğuk havadan korumak için hiçbir şey yapmayan dar elbiseme rağmen, Scar'ın beni o spor salonunda en son nasıl aşağıladığını hatırladıkça başımı dik tutuyordum.

Onu da sikeyim, bunu da sikeyim.

"Bayan Ryan?" dedi adamlardan biri önümü kesmek için adım atarken. Yanından geçtim, bir elimi göğsüne bastırdım ve yolumdan çekilmekten başka çaresi kalmayana kadar sertçe ittim. Scar dikkatini ringde dövüşen iki adamdan ayırmaya zahmet etmemişti, ben yanına yaklaşıp ona yetişkin erkekleri korkutacak bir bakış fırlattığımda gözleri onların üzerinde geziniyordu.

Gözlerini arenadan ayırmadan, "Görüyorum ki Grant koşup sana ne yaptığımı anlatmış, tıpkı küçük bir sürtük gibi," dedi.

"Hemen şimdi bana bak," dedim, o karanlık gözlerini çevirip bakışlarımla buluşacağı anı bekleyerek. Yüzü boş ve ifadesiz kaldı. Sanki değer verdiğim birini incitmişken gününü böldüğüm için baş belasıymışım gibi.

Ne için?

"Beni istemiyorsan başka erkeklerin bana sahip olmasını engelleyemezsin," diye uyardım.

"İzle beni Kelebek," diye homurdandı, çenesini bana daha dikkatle bakmak için aşağı eğdiğinde gözlerindeki tehdit derinleşti. "Ama bir şeyi açıklığa kavuşturalım, kendi iyiliğim için uzak durmuyorum. Senin iyiliğin için uzak duruyorum."

"En iyi arkadaşımı bir otoparkta dövmek benim iyiliğim için mi?" diye sordum, sesim inançsızlığımla birlikte yükseliyordu. Bu adamda yanlış bir şeyler vardı, içinde kesinlikle mantıklı olmayan bir şeyler.

"Benden çok daha fazlasını hak ediyorsun. *Ondan* çok daha fazlasını. Seni hak eden biriyle tanışacağın gün geldiğinde, gitmene izin vereceğim ve seni beyaz çitlerine ve bebeklerle dolu hayatına götüreceğim, ama bir gün önce değil, *cuore mio."*

"Grant beni hak ediyor," diye karşı çıktım. O her zaman yanımdaydı, her zaman beni kolladı. Eğer bir şey varsa, onu hak etmeyen bendim. Ona hak ettiği sevgiyi asla veremeyen bendim.

"Grant senin için hiçbir zaman gerçekleşmeyecek, bu yüzden şimdi bu fikri bırak. Bırakmazsan sonuçlarından hoşlanmayacaksın," diye uyararak aramıza uzandı. Parmakları, Grant'in evimin mahremiyetinde dokunduğu çenemdeki aynı noktanın üzerinde gezinerek kanımın buza dönüşmesine neden oldu.

Ama bu imkânsızdı.

"Kiminle sevişeceğime sen karar veremezsin," diye homurdandım ve dokunuşundan irkilerek geri çekildim. Bana dokunmayı hak etmiyordu. Yaptığı onca şeyden sonra.

"Artık biliyorum," dedi, kollarını göğsünün üzerinde kavuştururken ayrıntıya girmeye zahmet etmedi. Yüz ifadesindeki bir şey parıldadı, bana bakarken yüzünde keyif aldığını hissettiren bir ipucu belirdi.

"Scar, belki-" diye araya girdi Ivory.

Scar ona, "Senin sirkin değil," diye çıkıştı, ses tonundaki sertlik diğer kadına karşı kullandığını hiç duymadığım bir şeydi.

"Benden ve Grant'ten uzak dur," dedim başımı tiksintiyle sallayarak ve topuklarımın üzerinde dönerek. Ivory yolumdan çekildi ve Scar'a sanki aklını kaçırmış gibi baktı.

Belli ki, bunların normal olduğunu düşünüyorsa, başlangıçta orada pek fazla bulunmamıştı.

"Küçük Kelebek?" Scar sordu, ses tonundaki bir şey beni olduğum yerde durdurdu. Omzumun üzerinden ona bakmak için döndüm ve karanlık gözleri benimkilerle buluştuğunda parıldadı. "Ona bir daha dokunursan, ben onunla işimi bitirene kadar nefes alamaz hale gelir. Beni anlıyor musun?"

"Sende bir sorun var," diye fısıldadım, hâlâ şoktaydım.
Ciddi olamaz.

"Olduğun gibi çok güzelsin," dedi ve parmağı dudaklarımın kenarına hafifçe dokunana kadar yaklaştı. "Beni kanatlarını kırpmak zorunda bırakma."

Elini ağzımdan çekti, yanımdan geçip gitti ve başka bir şey söylemeden salondan çıktı. Dönüp Ivory'ye baktığımda onun yüzünde de benimkiyle aynı şoku buldum.

21

Six ay sonra

Cehennemi yaşamıştım. Hayatın bana sunduğu en kötü şeyleri gördüğümü sanmıştım.

ama Irina'nın kalçalarını başka bir erkeğinkilere dolamasını izlemek yeni bir işkenceydi. Gözleri benimkilere takıldığında mini elbisesinin parlak mor kumaşı neon ışıklarında parıldıyordu.

Beni izliyor. Beni test ediyor.

Onu hak etmeyen herkesi öldüreceğimi açıkça belirttiğim günden beri yaptığı her şey bir gösteriydi, zorlamak için tasarlanmıştı. Irina ona istediğini asla veremeyeceğimi hâlâ anlamamıştı.

Elleri kalçalarının üzerinde geziniyor, erkeklerde ortaya çıkardığı tüm çaresizliği ima eden bir kavrayışla onu sıkıca kavrıyordu. Hak etmediğimiz türden zevklerin kışkırtıcı bir tadı. Yunan annesinden miras kalan kusursuz, açık kahverengi teninin. Koyu renk saçları ve sıcak teniyle neredeyse bir kedi gibi tezat oluşturan canlı, açık yeşil gözleri.

Parmaklarım silahımı ararken çenem sıkıştı. O hak etmeyebilir

Onu.

Ama ben de bilmiyordum.

Zayıf ve iyi giyimli bir iş adamı olan dans partneriyle yüzleşmek için döndü

Onu kendi pisliğiyle lekelemek isteyen bir adam. Irina bir vücut yuvarlaması yapıp kalçalarını onunkilere değdirirken, saçlarını geriye atıp bana doğru bakarken, elleri kalçalarının etrafına kaydı, parmakları tehlikeli bir şekilde kıçına yaklaştı. Saçlarını savurup dikkatini tekrar ona verdiğinde yüzünde alaycı bir gülümseme belirdiğini gördüm.

Topuklarının üzerinde tökezledi, sonuçları umurunda değilmiş gibi dans edemeyecek kadar sarhoştu. Yüzü duyamadığım bir kıkırdamayla değişirken adam onu vücuduna yaslayarak sabitledi.

Sesi ezbere biliyordum. Varlığıma damgalanmıştı. Benim için olmalıydı.

Elleri daha da aşağı kaydı, elbisesinin kumaşı üzerinden kıçını okşadı. Kız onları düzeltmediğinde gözlerinin açgözlü bir şekilde parladığını izledim ve kızın bir hata yapıp bu gece onunla eve gidecek kadar sarhoş olduğunu anladığı anı gördüm. Kulağına bir şey söylemek için eğildi ve kızın vücudu bir anlığına hareketsiz kaldı.

Irina kısa bir süre bana doğru baktı ve birkaç saniye sonra silkelendi. Tereddütle başını salladı, dişleri kan rengine boyadığı dolgun alt dudağına batıyordu. Adam ondan bir adım geri çekildi ve onu eve götürmesi için elini uzattı.

Onunla seviş.

Siktir et onu.

Bir daha asla yapamayacağım her şeyi.

Durakladı, uzattığı ele baktı ve bunun yeni bir alan olacağını benim kadar iyi anladı. Irina dans etti. Alay etti.

Araya girmeyeceğimi anladıktan sonra hiçbiriyle eve gitmedi. Ama bu geceyle ilgili bir şey farklıydı. Bir şey onu gerçekliğimizin ağırlığıyla sarkıttı.

Son bir kez bana baktığında gözleri ıslaktı, elini onun elinin içine koyarken bana verdiği gülümseme kırılgandı. İçimdeki her şey kasıldı, göğsümde bir kalbin kaplaması gereken boşluğu acı ve öfke doldurdu.

İlk adımını attı, topuklarının üzerinde sallanıyordu ve boştaki eli, pembe yanağından süzülen tek damla gözyaşını silmek için kaldırırken titriyordu. O duraklayana kadar bir adım attığımın farkında değildim, ayakkabıma bakarken yüzünü umut dolduruyordu. Çenem kenetlenirken bakışlarım ayakkabıma kaydı, acısı beni ona yaklaştırırken bedenimi kontrol edemiyordum.

Geniş gözlerle bana baktı, kırmızı dudaklarını ayırarak şok oldu, tam önüme gelene kadar birbiri ardına adımlar attı. Altı aydan fazla bir süredir olmadığı kadar yakındı.

"Bırak, *cuore mio*," diye emrettim. Sanki dokunuşu onu haşlamış gibi elini anında bıraktı ve bana bakarken doğruldu. Beklerken ince vücudu kaskatı kesildi, yoğun yeşil bakışları benimkilerden hiç ayrılmadı.

şüphesiz kaçınılmaz itiş için bekledi. O an için ona benim olmadığını ve asla da olmayacağını hatırlatacaktım.

Irina'nın var olmayan birine karşı hisleri vardı. Olmamı istediği adam için, hasarı kabul etmeden içimde gördüğü umut için.

Elimi uzattım ve ona bakarken onu izledim. Bedenine kabul etmeye hazırlandığı adama dönüp bakmadan, aramızda bir ruh bağı gibi titreşen zehirli saplantıyı kesmek için, mükemmel bakımlı avucunu benimkinin üzerine koydu. Bu dokunuşla içimde elektrik kıvılcımları çaktı ve bana bir anlığına hissetmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlattı.

Ama hissetmek acıyı da beraberinde getirdi.

Tek kelime etmeden onu çıkışa doğru yönlendirirken Irina da beni takip etti. Yürürken her şeyini harcadı, sallanırken adımları daha da dengesizleşti. Kulübün ön kapısından çıktığımızda serin sonbahar havası tenini öptü ve kollarını kendine doladı. Hayal kırıklığıyla iç çekerek döndüm ve onu kollarıma aldım. Şaşkınlıkla ciyaklarken kendi kollarını boynuma doladı ve yorgunluktan başını omzuma yasladı.

Etrafının farkında olamayacak kadar çok cin tonik içmişti ve içimden yükselen kınamayı durdurmaya çalıştım. Irina şehirdeki tehlikelerden habersiz değildi ama yine de risk alıyordu.

Her ay bir gece, profesyonel kabuğundan sıyrılıp *Hoşgörü*'ye gider ve bana işkence ederdi. Şimdi beni incelerken yeşil gözleri pusluydu, attığım her adımda başı daha da ağırlaşarak bana yaslanıyordu. Bacaklarının çıplak teni takım elbiseli kolumun üzerine dökülmüştü. Ellerimi üzerinde gezdirmek istedim. Tenimi onunkine değdirmek istiyordum.

Onu cipimin yolcu koltuğuna oturttuğumda neredeyse uyumuştu, yüzündeki uykulu ifadeyle bana gülümsüyordu. Kalbim sıkıştı, bizi birbirimize bağlayan titreşimli ipliği nihayet kabul ettiğim günün geldiğini düşündüğünü biliyordum. Kelimelerle ifade edemiyordum ama Irina'da bir şeyler bana aitmiş gibi geliyordu. Öyle olmayacağını bilmeme rağmen.

Sonunda, Irina benim harekete geçmemi beklemekten yorulacaktı. Sonunda iyi bir adamla hayatına devam edecek ve adam ona ihtiyacı olan beyaz çitleri ve iki buçuk çocuğu verecekti.

Ben sürücü koltuğuna tırmanırken yumuşak horultuları cipi dolduruyordu. Eğer Bellandi kızlarından biri olsaydı, kıkırdayabilirdim. Irina ile, tek yaptığım

o sesle uykuya dalmaktı.

Onu Bellandi'ye ait en yakın otele götürdüm, giriş yaptırdım ve rezervasyon yaptırdığım odaya taşıdım. Çatı katı değildi ama Irina gece boyunca uyuyacak ve ertesi sabah ilk iş dışarı çıkacaktı.

Dehşete düştüm. Utandım.

Kızgın.

Giriş yaparken talep ettiğim gibi, kapıcı hızlıca bir şişe su ve aspirin bıraktı, yüzümdeki gök gürültüsü ifadesini yakaladığında gözden kayboldu. Onları komodinin üzerine, akşamdan kalma haliyle uyandığında ulaşabileceği bir yere koydum.

Ağırlığını bedenime yaslayarak destekledim ve onu altına sokabilmek için yorganı aşağıya çektim. Sonunda sırtüstü yattığında, parmaklarımı kalbinin sabit bir gümbürtüyle attığı yere dokundurma isteği beni tüketti, ama elim teninden sadece bir inç uzakta durdu.

Kırmızı dudakları parlıyordu, karşı koyamayacağım kadar güçlü bir cazibeyle beni çağırıyordu. Eğildim, dudaklarım onun dudaklarına değdi ve bir öpücüğün en zayıf ipucuyla geri çekildim. Komodinin üzerindeki not defterini aldım ve üzerine hızlıca bir not karaladım. İlk uyandığında göreceği kelimeleri yazarken boğazım düğümlendi.

Evde kal.

Ertesi sabah onu okurken, suyu içerken ve gözlerini çalışmaya zorlarken hapları alırken hayal ettim. Yüzündeki reddedilmiş ifadeyi hayal etmek zor değildi.

Tanıştığımızdan beri onu sayısız kez kendimden uzaklaştırmıştım.

Ona dünyayı verebilecek bir adamı hak ediyordu, dokunulmaya bile tahammül edemeyen birini değil.

Kapıya doğru ilerledim, ona dönüp baktım ve bir gerçeği biliyordum; bu onun *Indulgence*'daki dansını son izleyişim olacaktı. Uzaklaşmak, beni dibe çekmekle tehdit eden her neyse onun sonu anlamına gelecekti.

Döndüm ve yapılması gerektiğini bilerek, içimde yankılanan son bir klik sesiyle kapıyı arkamdan kapattım.

BÖLÜM III

YÜKSELİŞ

22

One Yıl Sonra

Masadan kalkmak için hareket ettiğimde oda sallanıyordu. Bryan rahat bir şekilde karşıma oturdu. Bir elinde turkuaz kahve fincanlarımdan birini sıkıca tutarken diğer elinde telefonunda dalgınca gezinirken gülünç görünüyordu. Göz ucuyla çantamdan ilaç şişesini çıkarmamı izlerken kaşını kaldırdı ve bunu saklamakta yeterince başarılı olamadığımı anladım.

Her geçen gün daha da dikkatli olmaya başladı ve korumam olarak hizmet etmesine daha ne kadar katlanmak zorunda kalacağımı merak ediyordum. Merakının onu yenmesine ve gerçeği keşfetmesine daha fazla dayanamazdım. Kuşkusuz, Scar'a rapor veriyordu, sanki adamın benim sağlığım için en ufak bir endişe duymaya hakkı varmış gibi.

Hiç sahip olmadığınız birini özlemeniz nasıl mümkün olabilirdi?

Yine de onunla tanıştığım andan itibaren bana onsuz ne kadar eksik olduğumu göstermekten başka bir şey yapmadı.

Meraklı gözlerden korumak için çantamı mutfak tezgahına taşıdım, içindeki şişeden bir hapı gizlice elime salladım ve beni dengede tutmak için günlük ilaç dozunu aldım.

"Bana bunların ne olduğunu söyleyecek misin?" Bryan telefonu masaya bırakıp ayağa kalkarken ben hapı ağzıma attım ve şişeyi çantamdaki gizli bölmeye geri soktum.

Bir yudum su içip yuttum ve kırılgan bir gülümsemeyle ona döndüm. "Bunun ne fark edeceğinden emin değilim. Ben ölmüyorum. Senin işini yapman için önemli olan tek şey bu," diye tersledim.

Bryan kollarını meydan okurcasına göğsünde kavuşturarak, "Bu adil değil ve bunu sen de biliyorsun," diye karşılık verdi. Sadece altı gündür tam zamanlı olarak benimle birlikteydi ama ben bile onun olması gerekenden daha fazla önemsediğini biliyordum. Babamın Tiernan Murphy'nin davasına bakma konusundaki kararlılığı göz önüne alındığında, yılın sonunu asla görememe ihtimalim vardı.

Babamın zırhındaki tek zayıflık bendim. Adamı parmaklıklar ardında görme konusundaki fikrini değiştirmesi için kullanabileceği tek kişi bendim. Bellandiler aziz olmayabilirdi ama şehrimiz, Murphy ve onun sokaklardan kadınları ve çocukları çalıp en yüksek fiyatı verene satan serseri çetesinin kontrolü altında olacağından çok daha güvenliydi.

Bellandiler ve Murphy arasındaki savaş hakkında pek bir şey bilmiyordum, sadece Matteo'nun Murphy'yi mümkün olduğunca az sivilin zarar göreceği sistematik bir şekilde alaşağı etmeye kararlı olduğunu biliyordum. Zamanlama her şeydi. Takviye kuvvetler her şeydi.

Kazanmak her şeydi.

"Seni önemsiyor. Bunu hepimiz biliyoruz," diye mırıldandı Bryan ve elini omzuma koymak için yanıma geldi. Çok iyi gidiyordum. Scar'ın bana yaşattıklarından sonra kendimi toparlamam neredeyse imkânsızdı ama devam etme kararlılığım sayesinde bunu başarmıştım. Merkezdeki çocuklara yardım etmek ve çocuklarımın her birinin olumlu bir ev hayatına sahip olmasını sağlamak için sosyal hizmet uzmanlarıyla birlikte çalışmak.

Sponsorları onlara ihtiyaç duyan koruyucu ailelerle buluşturmak, çocukları meşgul edecek, eğlendirecek ve sokaklardan uzak tutacak şeylerin ödenmesine yardımcı olmak için para toplamak için kıçımı yırtarak çalıştım. Sürekli çalışıyordum ve yeni bir mesajla titreyen telefonumun sesi, işimin her şeyden önce geldiğinin bir başka onayıydı.

"Kimse ona bunu söyledi mi?" Alay ederek telefonu elime aldım ve babamdan gelen mesajı görmek için ekran kilidini açtım. Birkaç gün önce Scar'ı Bellandi kadınlarıyla birlikte Indulgence'ta görmek beni günlerce yatağa düşürmekle tehdit eden bir alçalmayı neredeyse tetiklemişti ve babam "ruh hallerimden" birinin ufukta belirdiğini her zaman hissedebiliyordu.

"Scar'a duyguları hissedebileceğini söylemek mümkün değil," dedi Bryan ve içimi kaplayan üzüntüye rağmen homurdanmama neden oldu. İnsanlar çoğu zaman sorunlarımı aşırı hassas olduğum gerekçesiyle geçiştirirlerdi. Sanki bir şeyleri çok güçlü hissetmek, etrafımdaki dünyayı önemsemek bir suçmuş gibi.

"İmkânsız mı?" Telefonumu masaya bırakıp buzdolabından içinde chia pudingim olan iki kavanozu almaya giderken kaşlarımı kaldırarak sordum.

Omuz silkerek benden bir tane aldı ve yüzünü buruşturdu. "Yeğenim bunu her zaman söyler." Tam zamanlı korumam olmasının kendi ailesiyle hiç vakit geçirmediği anlamına geldiğini bildiğim için suçluluk duygum arttı.

Tüm bunları hayatını riske atarak yaptı.

"Beğendiğini sanıyordum?" Her gün bahsettiği yeğeni hakkında yorum yapmak yerine sordum, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve kapağı açmasını izledim.

Bryan gülerek, "İstiyorum ama bir erkek senin sağlıklı yiyeceklerinden ancak biraz delirmeden önce alabilir, Iri," dedi. "Proteine ihtiyacım var."

"Chia tohumlarında *ve* fıstık ezmesinde protein var," diye belirttim, gülümsememi bastırarak her birimiz için birer kaşık almaya döndüm.

"Ukala. Ne demek istediğimi biliyorsun. Diyetin konusunda neden bu kadar katı olduğunu anlamıyorum. Kilo vermen gerekmiyor ki." Böyle tehlikeli sularda dolaştığı için boğazına yumruk atma isteğimi bastırarak gülümsedim. Bir kadının kilosu, ister "çok zayıf" ister "çok şişman" olsun, hiç kimse için asla bir sohbet konusu olmamalıydı.

Özellikle de penisi olan biri.

"Kilo vermek için sağlıklı beslenmiyorum. Sağlıklı olmak benim için önemli," diye mırıldandım, ağzıma bir lokma atarken. Bryan'ın sağlıklı beslenmenin kontrolle ilgili olduğu gerçeğini bilmesine gerek yoktu.

Bedenimi kontrol edebilirdim. Onu mümkün olan en sağlıklı kap haline getirebilirdim. Bazen bu, kafamın içindeki kargaşanın o kadar da kötü olmadığına beni ikna etmeye yetiyordu. Öyle olmasa bile, sürprizsiz bir rutine sahip olmak ruh halimi düzenlemek için önemliydi.

Kendimi aşırı derecede dibe vurmaktan alıkoymak için her şeyi yapardım.

Telefonum tekrar çaldı, ikinci titreşim daha uzun sürdü ve beni başkan yardımcımdan gelen bir telefonla uyardı. "Hey, Megan. Kapıdan çıkmak üzereyiz," dedim ve Bryan'a göz kırparak işaret ettim. Sabahları hazırlanırken yanımda başka birinin olmasına henüz alışamamıştım ve hayatımda hiç geçen haftaki kadar geç kalmamıştım.

"Babanız dokuzdaki toplantınızı iptal etti. Polis, arama emrini imzalaması için ona ihtiyaç duyuyor."

"Tamam o zaman, saat ondan önce vaktim olduğu için gelirken markete uğrayıp çocuklar için simit alırım. Olur mu?" Bryan kahvaltısını mideye indirirken yüzünü buruşturdu ama ben onun için market alışverişi yapmayı aklıma not ettim. Yemeklerini kendisi yapmak zorunda kalacaktı ama sırf ben istikrara ihtiyaç duyuyorum diye benim katı diyetimi uygulamak zorunda değildi.

"Seni sevecekler. Her zamanki gibi." Arka planda küçük çocukların sesi yankılanırken Megan kıkırdadı. Pazartesi sabahı o kadar erken saatte merkezde olacak olanlar sadece koruyucu aileleri çalışırken çocuk bakımına ihtiyaç duyan gerçek gençlerdi.

Ne olursa olsun Chicago'daki çocuklara yardım ettik.

"Buraya geldiğinde," diye devam etti, "seninle konuşmak istiyorum-

" Ön kapım pat diye açılınca sesi kesildi.

Bryan anında hareket etti ve elindeki kavanozu hiç beklemeden yere bıraktı. Cam çarpmanın etkisiyle paramparça oldu, dört adam daireme girerken kırıklar yere saçıldı. Ellerinde sıkıca tuttukları ve bize doğru doğrulttukları silahlarıyla çok kalabalıktılar.

Bryan silahını her zaman durduğu kılıfından çıkardı ve beni arkasından yatak odasına giden koridora doğru itti.

"Dur!" Çığlık attım, etrafından dolaştım ve elimi koluna koydum. "Ona zarar vermeyin," diye yalvardım, sesim odada yankılanırken öndeki adam düşünceli bir şekilde başını eğdi. "Ben giderim. Sadece ona zarar vermeyin."

"Irina," diye homurdandı Bryan, beni geriye iterek önümde durdu, cam parçaları ayaklarımın tabanlarını keserken risk alarak beni daha büyük bir tehditten korudu. Ama panik beni sarmış olsa bile, olacakları durdurmanın mümkün olmadığını biliyordum. Kapı ile aramızda duran adamların sayısıyla değil.

Hiç vakit kaybetmeden ilk atışını yaptı ve bize en yakın adamlardan birini indirdi. "Yangın merdiveni. Gidin!" diye bağırdı. Dinledim, döndüm ve koridordan aşağı kaçtım.

Silah sesleri arkamda patladı ama durup dönüp izlemeye cesaret edemedim. Yatak odasının kapısını arkamdan kapatıp arkadaki yangın merdivenine yöneldiğimde Megan'ın sesi telefondan bağırıyordu. Kanla ıslanmış ayaklarım parke zeminde kaydı, odanın içinde aceleyle ilerlerken bana çekiş gücü vermeyi reddetti.

Kapı arkamdan açıldı, bana başını eğen adam boşluğa adım attı. Üzerinde hiçbir iz yoktu, Bryan'ın hâlâ hayatta olduğunu gösteren hiçbir şey yoktu. Botunun burnundaki kan, tükürüğümü ve içimi dolduran dehşeti yutmama neden oldu.

Cep telefonumu ve pudingimi pencere kenarına bıraktım, elime aldım ve adam aramızdaki mesafeyi yavaşça kapatırken umutsuzca kilidini açmaya ve kaldırmaya çalıştım ama nafile.

"Nerede o?" Yangın merdivenine çıkmama izin vermek için açılmayan işe yaramaz pencereyi bırakıp beni dikkatle inceleyen adama bakmak için dönerek sordum. Yüzünü kaplayan zalim sırıtış, göğsümde sıkışıp kalan ciğerlerimin ağırlığını daha da artırdı.

"Endişelenmen gereken küçük oyuncağından daha önemli şeyler var." Bana doğru bir adım atarak sırıttı. Cep telefonumu aldım ve yüzüne doğru fırlattım. Eğildi, arkasındaki duvara çarpınca yüz hatlarında şok ifadesi belirdi. Pervazdan kapıp fırlattığım kavanozdan kaçmak için zamanında hareket etmedi, içi chia pudingi dolu ağır bardak alnına çarptı.

Kafasından sekip yere çarparak kırılmasını izledim. "Kahrolası orospu," diye inledi, elini alnına götürdü. Yüzündeki kesik kanla lekelenmiş, gözlerinin arasından aşağıya sızan kırmızı damlıyordu. "Bunun her saniyesinin tadını çıkaracağım," diye homurdandı, ikinci bir adam yatak odasına girerken silahını kılıfına geri soktu.

Aralarında bir şey geçti, ben dikkat çekmeden yatak odasına bakmaya çalışırken sessiz bir iletişim anı. Bir plana ihtiyacım vardı.

Onları öldürecek bir şey.

"Hadi ama aşkım. Bunu zor yoldan yapmak istemezsin," diye mırıldandı ve yavaşça öne çıkan diğer adama başıyla işaret etti. Aynı anda o da bana doğru hamle yaptı ve ben de yatak odamdaki şöminenin demirini kaptığım gibi ellerimle sıkıca kavradım.

Onunla yüzleşmek için dönerek, tüm gücümle kafasının yan tarafına vurdum. Yere düştü, yüzüstü yere kapaklandı ve bir daha kıpırdamadı.

İlk saldırganım bir an için beni inceledi, kabaran göğsüme ve ateş demirini sıkıca kavrayıp yeniden ayarlama şeklime baktı. Yeterince yaklaşması için ona meydan okuyordum. Bir an sonra, o zalim dudaklar

Bir sırıtma daha ve göğsünde bir kahkaha gümbürdediğinde beni şok etti. "Oh, sen eğlenceli küçük bir prensessin, değil mi?"

"Ben lanet olası bir *prenses* değilim," diye hırladım. Aniden saldırdı ve ben sopayı ona doğru savurduğumda sopayı avucunun içinde yakaladı. Sopayı onun çılgın ellerine bırakmayı reddederek sopa için dövüştük. Ayağını benimkinin arkasına dolayarak ayaklarımı altımdan çekti ve geriye doğru düştüm. Diğer adamın bedeni düşüşümü kırdı ve nefesim ciğerlerimden dışarı çıkarken darbenin bir kısmını aldı.

Doğrulmak için çabalarken saçlarımdan bir tutam yakalayıp beni ayağa kaldırdığında çığlık attım. "Kana bulandığında daha güzel oluyorsun," diye fısıldadı, beni sırtım onun önüne gelecek şekilde çevirerek. Ereksiyonu omurgama saplandı ve sözlerine inandığına dair çok az şüphe bıraktı. Alnından bir damla kan damladı ve kolsuz elbisemin ortaya çıkardığı çıplak omzuma düştü.

İnledi, başımı yana doğru itecek şekilde daha sıkı çekti. Ağzının ıslak sıcaklığı kan damlasının üzerine kapandı ve tüm vücudumu titreten özensiz bir dokunuşla onu tenimden yaladı.

Geri çekildiğinde, tabancasının namlusu başımın yan tarafına dayandı. "Gidelim aşkım." Ağzımdaki tükürüğü yutmak için içimden gelen dürtüye karşı koydum, bunun yerine yüzüne tükürebilmek için onu sıkıca kavramayı tercih ettim.

Elinin tersiyle yüzündeki tükürüğü silerken bir uyarı daha homurdandı. Saçlarımı serbest bırakarak kolunu boynuma doladı ve beni ileriye doğru yürümeye zorladı. Koridor göründü, üç kişiden geriye kalan son adam Bryan'ın yarı zayıf bedeninin üzerinde duruyordu. Silah elinden kayıptı, kolu imkansız bir açıyla bükülmüştü.

"Bryan!" Diğer adam kaburgalarına tekme atarken tüm vücudunun titrediğini görerek çığlık attım.

"Iri..." Bryan inledi, başını çevirirken kırılmamış kolu bana doğru uzanıyordu. Vücudunun etrafında biriken kan, kendisinden sızarken parke zemine yayılıyordu.

Arkamdaki adamın kaburgalarına dirsek atarak, onun elinden kurtulmaya çalıştım. Bryan'ın yanında dizlerimin üzerine çökerek, gövdesindeki kurşun deliklerinin her birine belli belirsiz parmaklarımı dokundurdum.

On atış. Hâlâ nefes alıyor olması, konuşabilmesi bir mucizeydi. "Senin için gelecek," diye fısıldadı, sesi ciğerlerinden çıkarken kırılıyordu. Göğsümden bir hıçkırık yükselirken, kan kabarcıklarını izledim.

Dudaklar. "Sadece dayan." Üzerine eğilip başımı sallayarak beni bırakmaması için yalvarırken gözyaşlarımdan biri yüzüne düştü.

"Lütfen, yapma-"

Odada bir el silah sesi daha duyuldu ve Bryan'ın başı yana düştü. Şakağındaki taze kurşun yarasından kan damlarken, gözlerinin camsı ve görmez hale gelişini şok içinde izledim. Onu vuran adama bakmak için döndüğümde, silahını kılıfına rahatça geri koymasını izledim.

Sanki artık kendisini tehdit etmeyen bir adamı soğukkanlılıkla öldürmemiş gibi.

Öfke içimde kaynıyor, taşana kadar ısınıyordu. Her şey çok anlamsızdı. Çok gereksizdi. Bryan yaşayabilirdi.

"Jack nerede?" diye sordu diğer adam. En büyük tehdit olduğunu kanıtlamış olan lider uzandı ve beni kol çukurlarımın altından kavradı. Ben çığlık çığlığa bağırırken beni ayağa kaldırdı ve omzunun üzerinden fırlattı.

"Ölmüş. Bu da kafasını ezmiş," diye kıkırdadı lider. "Lanet olsun," diye ıslık çaldı diğer adam. Tek şansımı kullanarak belindeki silaha uzandım, onu elime aldım ve diğer adama doğrulttum. "Dikkat et, Darragh!"

Nişan alma şansım olmadı. Lider Darragh beni o kadar hızlı düşürdü ki kaburgalarımda acı patladı ve nefes alamadım. Belime sarıldı ve ben nefes alamadan kolumu bileğimden kavradı.

"Bırak gitsin," diye emretti, yüzüme bakarak. Tetiği çektim, şu anda nereye ya da neye ateş ettiğimi umursamadan ve sadece rastgele bir şansla onlardan birine isabet etmesini umarak.

"Siktir!" diye bağırdı diğer adam, inlerken vücudunun yere düşme sesi duyuldu. "Bu lanet olası kaltak!"

"Buraya şımartılmış bir prenses almaya geldiğimizi sanıyorduk. Görünüşe göre onun yerine vahşi bir kedi aldık," diye güldü Darragh. Bileğimi yerden kaldırarak tüm gücüyle geri indirdi. Acı kolumda patladı, ama yine de içimde kalan tüm güçle silaha sarıldım. "Bırak onu," diye tekrarladı.

"Siktir git!" Bağırdım.

"Bu," dedi, diğer eliyle beni dirseğimden morartıcı bir şekilde kavrayacak şekilde üzerime eğilerek. İnledim, boştaki elimi onun elini yumruklamak için kullandım.

Ben onun altında debelenirken o devam etti. "Kesinlikle ayarlanabilir, tatlım. Silahı bırak."

Ona hırladım, çok yaklaştığında tekrar yüzüne tükürdüm. "Bok ye, seni orospu çocuğu-" sözlerim bir çığlık patlamasıyla kesildi. Beynim ne olduğunu anlamadan çok önce içimde beyaz bir acı patladı.

Darragh kolumu dirseğimden geriye doğru büktüğünde kolumun kırılma sesi bir silah sesi gibi boşlukta yankılandı, silahı gevşek parmaklarımdan çekerken acı beni kör etti. Ayağa kalkıp silahı kot pantolonunun ön kısmına sokarken ön kolum yanımda, işe yaramaz bir halde yatıyordu.

"Silahı bırakmalıydın tatlım," diye mırıldandı, sesi beni incittiğine pişman olmuş gibi alçalmıştı. İkimiz de bunun yalan olduğunu biliyorduk. "Kalk lan ayağa," diye tersledi ortağını. Bulanık bakışlarım onu takip etti, ayağa kalkışını ve pazusunu vücuduna sıkıca kavrayışını izledim.

Onu da öldürmemiş olmam utanç vericiydi.

Darragh eğildi ve cebinden bir şırınga çıkardı. "Beni vurmadan *önce* onu neden indirmedin?" diye sordu arkadaşı, bir o yana bir bu yana zıplayarak.

"Kaçınılmaz olana karşı savaşan bir kadında bir şeyler var. Neredeyse bittiğine üzüleceğim," diye cevap verdi Darragh, eğilerek boşluğuma doğru. İğneden ürkerek, kanla ıslanmış zeminde kayarak uzaklaşmaya çalıştım.

"İyi geceler aşkım," diye mırıldandı usulca, boynuma bir bıçak saplarken. Bıçağı geri çekti, kenara fırlattı ve beni farkındalığımın üzerinde yükselen hızlı pusla savaşmaya bıraktı. Darragh ve diğer adam Bryan'ın cesediyle ilgili planlarını tartışıyorlardı, beynimdeki sisin içinden rastgele kelimeler süzülüyordu.

Kafa kesme. Bir mesaj. Parçala onu.

Başımı çevirecek gücü bile toplayamadım ve her şey karanlığa gömülürken gördüğüm son şey Bryan'ın cansız bakışları oldu. Neredeyse acıdan, hayatımın neye mal olduğu gerçeğinden kurtulmak için hoş bir ertelemeydi.

Neredeyse.

23

I oturma odasının pencerelerinin yanında duruyordu.

Bir şekilde bağlantılı ama bir şekilde değil. Asla gerçekten bir parçası olmadım

etrafımda gerçekleşen aile aktiviteleri. Ben bir makineden, Ivory ve Luna'yı Matteo'nun en kötü düşmanlarına karşı koruyacak acımasız bir silahtan başka bir şey değildim.

Aileden biriymişim gibi davranmamı, onlara ve gülen yüzlerine gerçekten ait olabileceğimi düşünmemi istediler. Sadie ve Enzo'nun paylaştıkları sevinçle, ikinci bir spor salonuna sahip olmak için belgeleri imzalamalarıyla ve neredeyse ölmek üzere olmalarına rağmen hayata olumlu bakışlarıyla.

Çatışmada yakalandıklarında Sadie'nin Enzo'yu kurtarmak için bir kurşun yediğini.

Sadece ikisi böyle bir şeyden kendilerini tamamlanmış hissederek ve gelecekleri için heyecan duyarak çıkabilirdi çünkü birbirlerine sahiptiler.

Buna asla sahip olamayacaktım; istediğim tek kadın, sahip olmama izin veremeyeceğim biriydi. Tüm kontrolümü elimden aldı, altındaki kırık adamın katmanlarını ortaya çıkardı ve geriye kalan tek şey onu en kötü şekillerde kırmaya kararlı bir canavar oldu.

Ben de izledim. Korudum. Hatta bazen daha fazlasını diledim.

Bedenimin dışında yaşayan kalbimin bana geri dönüş yolunu bulmasını diledim. Eğer bir şekilde kendi sorunlarımızı aşmanın bir yolunu bulabilirsek, aramızda var olabilecek şeylere güç vermesi için.

Asla olamayacak bir şey diledim.

Enzo, imzasını atması gereken yerleri işaret ederken Sadie kıkırdadı. Mutluluk anlarındaki tek kesinti ön kapıdan gelen dahili telefonun vızıltısı oldu.

Matteo ona doğru ilerledi ve düğmeye basarak sert bir sesle, "Evet?" diye cevap verdi. "Yargıç Ryan burada," dedi nöbetçi gardiyan, sesinde bir şey vardı

ensemdeki tüyleri diken diken ediyor.

"İçeri alın," diye karşılık verdi Matteo, gözleri benimkilerle kısa bir süre için buluştuğunda kaşları çatılmıştı. Enzo bile bu birkaç kelimedeki söylenmemiş mesajı duyarak gerildi.

Bir sorun vardı.

Enzo tekrar Sadie'ye döndü, ikisi belgenin son sayfasını imzalarken özel bir anı paylaşıyorlardı. Sonunda ön kapı çalındı, ses vücudumda yankılandı. Don'un diğer odadan çıkıp kapıyı açmasını izlerken içimdeki her şey gerildi.

Kapı aralığında gördüğüm şey vücudumun kilitlenmesine neden oldu. Dondum, daha önce hiç bilmediğim bir korku içimi doldurdu, ta ki var olduğunu düşünmediğim kalbim göğsümde çarpana kadar.

Hiçbir şey o anla kıyaslanamaz. Tecavüzler değil. Çığlık atarken etimin yanması değil. Altı kez vurulmak ve kendi kanımda boğulmak değil.

Cesca'yı kolunda bir iğneyle ölü bulamamak ve onu ne kadar büyük bir başarısızlığa uğrattığımı bilmek.

Hiçbir şey.

Yargıç Ryan açık kapıdan tökezleyerek içeri girdi, gömleğinin önü kurumuş kanla ıslanmıştı. Gözlerini hızla kırpıştırırken tuzlu ve biberli saçları dağılmıştı, kendi kendine mırıldanıyordu ve her zaman sakin olan adamı göreceğimi hiç düşünmediğim bir şekilde kaybolmuş görünüyordu.

"Irina nerede?" diye sordum, sesim ölüm sessizliğindeydi. Cevap vermedi, kanımı kaynatan bir baş sallama hareketiyle gözlerime baktı. "IRINA NEREDE?!" Kükredim, sesimin gücü yüksek tavanda yankılanıyor ve havada asılı kalıyordu.

Nefes alamıyordum. Görüşümü dolduran kırmızının ötesini göremiyordum. Çok fazla kan vardı.

SIKTIR.

Ivory yargıcın yanına giderek koluna nazikçe dokundu. "Yaralandın mı?" diye sordu, hemen endişelenmeye başlamıştı. Adamın bir an önce

Arkadaşı için duyduğu endişe onu içinde taşıdığını bildiğim kana susamış öfkeye boğmakla tehdit etse bile, kanlar içinde yere yığıldı.

İrina'nın babası onun dokunuşundan ürkerek geri çekildi. "Benim değil. Bryan'ın. Onu Irina'nın dairesinde bulduk. Onlar-" Durakladı, kusma isteğini bastırmak için yutkundu. "Onu parçalamışlar."

"Irina nerede?" Ivory sordu, sesi sonunda hepimizin hissettiğini bildiğim korkuyu yansıtıyordu. Irina hepsine birbirlerine oldukları kadar yakın olmayabilirdi ama o bir arkadaştı.

Şehir için bir kurtarıcı.

"Onu götürdüler," dedi Yargıç Ryan, gözlerindeki bulanıklık nihayet azalarak mevcut duruma ve yapılması gerekene geri döndü. "Kızımı aldılar." Elini uzattı, içinde buruşturulmuş bir kâğıt vardı, Ivory onu aldı ve kocasına götürdü. Matteo çenesini sıkarak notu Enzo'ya uzattı, ben de ancak sözcükleri seçebildim.

Bir Bellandi fahişesi.

Matteo bana doğru ilerledi, gözlerimle buluştuğunda yüzü tuhaf bir şekilde yumuşaktı. "Onu bulacağız," dedi. Sesinde beklediğimden daha nazik bir şey vardı. Kırılmanın eşiğindeki insanlara gösterdiği yumuşaklığı istememiştim.

Dünyayı, onu bizden alan insanların kanında boğmak istedim. O eve sağ salim dönene kadar her şeyi yakıp yıkmak istedim.

Gerçekten kırılmak böyle bir şey miydi?

Onu ittim, belimdeki silaha uzandım ve ön kapıya doğru ilerledim. Enzo, Sadie'nin yanından hızla uzaklaşarak yolumu kesti. "Biliyorum. Hepsini öldürmek istediğini *biliyorum*," dedi ve dikkatimi ona çekti.

Onu gördüm. Yüzünü gördüm. Tanımam gereken bir adam olduğunu biliyordum ama içimde insana dair hiçbir şey kalmamıştı.

İnsandan çok canavara benziyordum, tek hissettiğim kelebeğimi tehdit eden herkesi ve her şeyi öldürme dürtüsüydü.

"Önce onu bulmalıyız," dedi Enzo, sanki sözleri benim için bir şey ifade ediyormuş gibi devam ederek. "Biz onu bulmadan önce ölürsen onun için iyi olmazsın."

"O zaman bul onu!" Silahımı benden almaya çalışan Enzo'nun meraklı ellerinden çekip alarak bağırdım.

Ivory araya girdi, yanağıma dokunduğunda elinin sıcaklığı çok soğuk tenime sızdı. "Onu bulup eve getirecekler, Scar.

Bunu yaptıklarında sana ihtiyacı olacak," dedi ve elini silahın üzerine kaydırdı. Silahı onun tutuşuna bıraktım, vücudum beni ikiye bölecekmiş gibi bir hisle sarsıldı.

Ağzımdan çıkan boğuk ses insandan çok hayvana aitti, parçalandığım iki yarım arasındaki boşluğu doldurduğunu asla hayal edemeyeceğim türden bir acı.

Ivory bakışlarını Matteo'ya çevirdi, bakışları sert ve affetmezdi. "Onu *şimdi* bul," dedi, kendi canavarının ortaya çıkmasına izin verirken o kana susamış öfke sonunda gözlerini doldurdu.

Ivory Bellandi'yi bizim gibi bir canavara dönüştürebilecek pek bir şey yoktu ama sevdiklerinin tehlikede olması bunu her seferinde yapardı.

Matteo ve Enzo başlarını sallayarak yargıcı aldılar ve başka bir şey söylemeden ön kapıdan çıkıp gittiler. Bir şeyleri yok etmem gerekiyormuş gibi hissederken beni başımda bekleyen kadınlarla baş başa bıraktılar.

Herhangi bir şey.

"Luna'yı buradan götür," dedim, kelimeler dişlerimi sıkarak çıkıyordu. Ivory Sadie'ye başıyla işaret etti, o da yürümeye başlayan çocuğu kucağına aldı ve merdivenlerden yukarı fırlayarak onu yatak odasının ve tüm oyuncaklarının güvenliğine götürdü.

Ivory ve ben kapının kapanmasını dinledik, klik sesi çatı katında ve ana oturma odasında yankılanana kadar mutlak bir sessizlik içinde durduk.

Saçlarımın kenarlarını tuttum, içimden çıkan kulakları yırtan kükreme havayı yarıyor ve camları sarsıyordu. Ivory irkildi, sırtını duvara dayadı ama içimdeki her şey sonunda kırılırken beni asla yalnız bırakmadı.

Elimdeki ilk sandalyeyi yere çarpana kadar farkında bile değildim, ahşap yapısı saldırımın gücüyle paramparça oldu.

"Scar," dedi Ivory, yalvaran bir sesle.

Sehpadan vazoyu aldım ve hem ekran hem de vazo milyonlarca parçaya ayrılıp camları parke zemine yağana kadar düz ekrana fırlattım.

"Yara," diye tekrarladı Ivory, asla yanıma yaklaşmaya çalışmadan.

Odaya saldırım devam etti, elime geçirebildiğim her şeyi yok ettiğim akıl almaz bir çılgınlık. Bir gün, Irina'ya bakmaya bile cüret eden adamların boyunlarını kesecektim.

Bir gün onlara *acı* çektireceğim.

Ama şimdilik, onun sevgisi olmadan bir canavardan başka bir şey değildim.

"Yara!" Ivory sonunda sisi delerek bağırdı. Duvarı iterek bana yaklaştı ve ayaklarını kaldırarak bir zamanlar oturma odası olan katliamın üzerine bastı.

"Özür dilerim," diye mırıldandım, dizlerimin üzerine çökerek. "Çok özür dilerim."

Yanıma çöktü, bir kolunu omzuma doladı ve ağzını başımın yan tarafına bastırdı. Orada diz çöktük, zamanın nasıl geçtiğini anlamadık.

Ta ki gömleğimin önünü ıslatanın sadece Ivory'nin gözyaşları olmadığını fark edene kadar.

Ama benimki.

24

Kolum zonkluyordu.

Fark ettiğim ilk şey buydu, ilk bilinçli düşünce Göz kapaklarımın ilk çırpınışıyla birlikte gelen. İnledim, daha önce hiç hissetmediğim beyaz bir sıcaklıkla acıyan tarafıma doğru kıvrıldım.

Hareket ettikçe kaburgalarım yanıyor, omurgam hareketi protesto ediyordu.

"Günaydın, Wildcat," dedi bir erkek sesi ve unutmayı tercih ettiğim bir anının zayıf kalıntılarını gıdıklayan bir şey vardı. Kendimi yarı kamyon çarpmış gibi hissetmemin bir nedeni vardı.

Uyanmak istemememin bir nedeni vardı.

Göz kapaklarım açıldı ve hayat bana fırsat verse çıplak ellerimle deşebileceğim dünyadaki tek adamın buz gibi mavi bakışlarıyla karşılaştım.

Bryan'ı soğukkanlılıkla öldüren adam.

"Bana öyle bakma," dedi Darragh, önüme çömelip kırık kolumdan tutarak. Beni ayağa kaldırırken acı içinde çığlık attım, bacaklarım altıma çöktü, oda etrafımda dönerken sistemimdeki ilaçlar beni hala tamamen işe yaramaz hale getiriyordu.

Çıplak ayaklarımın altındaki zemin ipliksi bir halıydı, yeşil ve kahverengi rengi ayak altında olabilecek pislikleri gizliyordu.

Beni yanında sürüklemek için kırık kolumu kullanarak ilerlemeye devam ederken ayakta durmaya çalıştım. Darragh beni bir masanın önündeki sandalyeye bırakırken başka bir adam, "Bana bir tehdit gibi görünmüyor," dedi. Adam

arkasındaki sandalyesinde arkasına yaslanmış, ellerini dizlerinin üzerine koymuş, bir bacağını diğerinin üzerine çaprazlamıştı.

"Jack'i o öldürdü Murphy," dedi Darragh, sertçe düzelterek. "Kafasını bir ateş demiriyle ezdi..." sesi bir kahkahaya dönüştü. Daha önce yaptıklarımı tekrarlamakla ilgilenmiyordum, sadece cehenneme inerken olabildiğince çoğunu haklamak istiyordum, ama bacaklarımdaki jöle ve yanımda işe yaramaz bir şekilde asılı duran kolum tüm bunları imkânsız kılıyordu.

Ve açıklamasında tüm bu saçmalıkların üzerinde duran bir şey vardı. Benim bile tanıyacak kadar bildiğim bir isim.

Murphy.

Tiernan Murphy sayamayacağım kadar çok çocuğun ölümünden sorumluydu. Onun sokak haydutları Chicago'nun yetim çocuklarını, bir sponsorları ve içine doğdukları hayatların getirdiği zorluklardan kurtulma yolları olsa bile, işe almak için çok çalıştılar.

Peki ya biri hayır dediğinde?

Sonları tıpkı Zachariah gibi oldu. Kendilerine sahip olmak isteyen aynı sokaklarda vuruldular, hayatları ve tüm potansiyelleri bir anda yok oldu.

Tiernan Murphy Chicago'nun belasıydı, dokunduğu her şeyi tüketen silahları ve şiddetiyle tüm emeklerimi boşa çıkarıyordu. O anda onu ölü göreceğime yemin ettim. Tetiği çeken ben olmasaydım, öldüğünde cesedine tüküren ben olacaktım.

"Bir kadının onu alt etmesine izin verdiği için onu vurma zahmetinden kurtarıyor beni," dedi Murphy Darragh'a. Sinirli iç çekişi ve kalkık kaşları, basit bir kadının üstesinden gelemeyen erkekler hakkında ne kadar az düşündüğünü gösteriyordu. "Sonunda sizinle tanışmak bir zevk Bayan Ryan. Aldığınız kaba karşılama için özür dilerim. Darragh'a size zarar vermemesi talimatı verildi. Eğer sessizce gelmiş olsaydınız, tüm bunlar önlenebilirdi."

"Siktir git," dedim başımı sallayarak ve bacaklarımdaki son uyuşukluk kalıntılarını da itmeye çalışarak.

"'Seni besleyen eli ısırma' diye bir deyim duydun mu hiç?" Murphy bacaklarını açıp öne doğru eğilerek kollarını masanın kenarına dayadı. Gözlerini bana dikmiş, gözlerinde gizlenen şeytanla durumun ciddiyetini anlatmaya çalışıyor gibiydi. Sanki kırık kolum ve ölü güvenliğim bunu zaten yapmamış gibi. "Babanın taleplerimle işbirliği yapmayı seçeceği bir zaman gelene kadar, sen benim

bakım. Bizimle kalışınızı kimin denetleyeceği ve hangi koşullarda yaşayacağınız bana bağlı."

"Ve eminim uslu durursam beni bekleyen güzel, rahat bir yer vardır?" Duruşunu yansıtmak için elimden geldiğince öne doğru eğilerek, hareketin neden olduğu acıyı görmezden gelerek sordum.

"Elbette. Bellandilerle olan ünümün ima ettiğinin aksine, kadınlara gereksiz yere zarar verme alışkanlığım yoktur," diye açıkladı ve onlarla *kalışımın* niteliği konusunda anlaştığımız için memnun olmuş gibi gülümsedi.

"Hayır, tabii ki hayır. Bu tür bir tedavi ancak sana hayır dedikten sonra olur," dedim ve sağlam kolumu kaldırarak kırık kolumu yanıma aldım ve kolumun ağırlığının yarattığı baskının bir kısmını yıkılmış kemik kalıntılarından uzaklaştırdım.

"Kesinlikle," diye kabul etti Tiernan, gülümsemesi genişleyerek. "Yani senin gibi zeki bir kadın, evet demenin senin için ne kadar faydalı olacağını anlayabilir."

Tenimde görünmez örümcekler geziniyordu, sanki bütün bir kış boyunca dokunulmamış apartmanımın bodrumuna iniyormuşum gibi. "Peki tam olarak neye evet diyecektim?"

"Bahsettiğin o güzel, rahat yer benim yatağım olacak. Seni sağ salim gözetimine teslim ettikten sonra, babana seçimini ertelediği sırada yaptıklarımızın tüm iğrenç ayrıntılarını anlatabilmekten büyük keyif alacağım. Tabii seninle işim bittikten sonra gitmek istersen. Kalmayı seçersen seni suçlamam. Her zaman bir metresi daha ağırlayacak yerim vardır," dedi ve kıkırdayarak parmaklarını masanın tahtasına vurdu.

Güldüğünde saçlarının hafif, bakırımsı telleri yan tarafına doğru kaydı, gri gözleri yalan iddiasını yalanlamam için bana meydan okurcasına bakışlarımı tuttu.

Kimsenin onun yatağında geçirdiği zamandan keyif aldığından şüpheliydim.

"Peki ya alternatifi?" Boğazımdaki safrayı yutarak sordum.

"Bodrumda kilit altında tuttuğum ve satılmayı bekleyen diğer kadınlara katılacaksın. Sana söz veriyorum, onların yaşam kalitesi senin alışık olduğun gibi değil" diye açıkladı.

Öne doğru eğildim, sağlam kolumu sandalyenin kenarına bastırdım ve titreyen bacaklarımın üzerine kalktım. Tökezleyerek ilerledim, sağlam kolumu

masasına oturdu ve ona baktı. "Şansımı bodrumda deneyeceğim. Bedenim satılık değil."

Arkasına yaslandı ve hayal kırıklığı içinde içini çekerken bir elini saçlarında gezdirdi. "Bu çok utanç verici. Gereksiz yere acı çekmek..."

"Dürüstlüğüm gereksiz değildir. Bedenimi kırabilirsin. Hatta ruhumu bile kırabilirsiniz, ama yatağınıza isteyerek gittiğimi bilmenin mutluluğunu asla yaşayamayacaksınız. O benim."

"Onu bodruma götürün," diye emretti Darragh'a. "Babasının durumu nasıl ele almayı seçtiğini görene kadar, ona tecavüz edilmeyecek. Hem de hiçbir deliğine, Darragh. Bu emrin ihlal edilmediğinden emin olmak senin sorumluluğunda; beni anlıyor musun?" Tiernan sordu.

Darragh başını salladı ve beni sağlam kolumdan tuttu.

Elinden çekip aldım, ona ters ters baktım ve uzaklaştım. Kaçmak için hiçbir hamle yapmadım, böyle bir çabanın tamamen faydasız olacağını biliyordum, ama kendi başıma yürüyecektim. Yapacağım son şey olsa bile başımı dik tutacak ve o bodrumdaki ahlaksızlık çukuruna doğru adım atacaktım.

"Kendi başıma yürüyebilecek durumdayım," diye hırladım.

"Sana söyleneni yapma konusunda tamamen yeteneklisin," diye hırladı Darragh, açık avucu aramızdaki havada o kadar hızlı süzüldü ki, yüzümün yan tarafına çarpmadan önce tepki verecek zamanım olmadı.

Çarpmanın şiddeti beni savurmaya yetti, zayıf bedenim yere sağlam tarafımın üzerine düşene kadar devrildi. Çarpmanın etkisiyle kırılan kolumdan acı fışkırdı ve ağzım zonkladı, kanın bakırımsı tadı alt dişlerimin üzerinde gezdirirken dilimle alay etti.

Yırtılan dudağımdan sızan kanı tükürerek Darragh'a ters ters baktım. "Seni kırmaktan zevk alacağım," dedi, kendimi sağlam kolumun üzerine zorladığım yerde bana sırıtarak.

"Beni bulduklarında seni canlı canlı deşmelerini izlemekten zevk alacağım," diye hırladım ve onlar izlerken sağlam kolumu kullanarak kendimi ayağa kaldırdım.

Bana karşı döndüğünde kendi zihnimin tacizine dayanabildiysem, bana ne atarlarsa atsınlar dayanabilirdim. Tek yapmam gereken ayakta durmaya devam etmekti. Beni boyun eğdirmek için darbeler indirdiklerinde ayağa kalkmaya devam etmek.

"Bellandiler için önemli olduğunu düşünmen çok hoş, ama sen babanın işbirliğini kazanmak için bir araçtan başka bir şey değilsin," dedi Tiernan masadaki koltuğundan kalkarak. "Senin için intikam olmayacak. Şiddetli bir öfkeyle adamlarımı yok eden tutkulu bir öfke olmayacak. Sadece sessiz bir dönüş

Yaşamanızın ya da ölmenizin kimsenin umurunda olmadığı lüks hayatınız, *sevgili babacığınıza* yapacağınız hakaretin ötesinde."

Kalbimin hızla çarpmasına ve söylediği her kelimenin doğru olduğunu bilmeme rağmen ayağa kalktım. Beni seven kimse yoktu. Beni geri almak için her şeyini feda edecek kimse yoktu.

Ama çocuklarım beni özleyecekti ve şimdilik bu yeterli olmalıydı.

"Yürü," dedi Darragh, ben onun önünde ilerleyene kadar omurgamı dürttü. Ofisin köşesini döndük, pis mutfağa ve arka taraftaki kapalı kapıya doğru ilerledik. Mutfakta aylak aylak dolaşan adamlardan biri kapıyı çekip açtı ve içinde ışık olmayan karanlık bir merdiven boşluğu ortaya çıktı.

Kendi kişisel cehennemimin çukurlarına doğru inmeye başladığımızda sadece korkuluktaki elim beni sabit tuttu. Sonunda gözlerim alıştı.

Keşke yapmasalardı.

25

Şapkalı piç, şehrin "daha büyük ihtiyaçlarını" kendi kızının güvenliğinden üstün tutmuştu. Yargıç Ryan, Tiernan'ın listesini almıştı.

Irina'nın güvenli dönüşü için talepte bulundu ve *reddetti.*

Yasayı kızının önüne koymak zorundaydı. Dürüstlüğü ve adaleti, onu içine soktukları cehennemden korumaktan daha önemliydi. Suçlularla pazarlık yapmazdı.

"Onu neden bulamadınız?!" Bağırdım. Irina'nın kaçırılmasının üzerinden yirmi dört saatten fazla zaman geçmişti. Onun düşmanlarımızın pençesinde olduğu, ona kim bilir neler yaptıkları ve onu sadece korumak istediğim türden acılara maruz bıraktıkları bir günden fazla bir süre.

Ama onu terk ettim, yanında kalmam ve onu hiçbir şeyin incitemeyeceği yaldızlı bir kafese k a p a t m a m gerekirken. Onu terk ettim ve şimdi....

"Ed Ryan onun kaçırıldığını bize haber vermeden önce onunla birlikte şehri terk etmiş olmalılar," diye açıkladı Ryker. "Daha geniş bir ağ onu bulmamın daha uzun süreceği anlamına geliyor, Scar. Bütün adamlarımızı bu işe verdim."

"Bu yeterli değil," diye tersledim. "Calla'yı alsalardı ve sen onu bulamasaydın nasıl hissederdin? Lanet olası mutfakta durup sana beklemen gerektiğini söylememi dinlemezdin. Dışarıda arıyor olurdun!"

"*Biliyorum*," dedi gözlerini sıkarak.

"O zaman gitmeme izin vermelerini söyle. Onlar ona *zarar* verirken ben bu evde lanet bir çocuk gibi kilitli kalmayacağım," diye karşı çıktım ve Ivory'nin onu rahatlatmak için öfkeyle yemek pişirdiği mutfak adasından hışımla uzaklaştım.

kendi endişem. Evin içinde ilerlerken beni oturma odası karşıladı, Matteo'nun dört adamı kapıya doğru yaklaşıyordu.

Yirmi dört saat boyunca beni kilit altında tuttular.

Yirmi dört saat boyunca, biri bana bilmem gerekenleri söyleyene kadar Murphy'nin bağlantılarının her birini avlamamı ve hepsini katletmemi engellediler. Ryker bunun üzerinde çalışıyordu ama durum, şu anda yapamayacağımı söyledikleri bir dikkat ve incelik gerektiriyordu.

Onu bulma konusundaki çaresizliğim Murphy'yi kızdırırsam onu daha fazla tehlikeye atacaktı. Ve eğer onun Ed Ryan'ın kızından daha fazlası olduğunu zaten bilmiyorlarsa - Bellandi'nin malı olduğunu bilmiyorlardı - onu kullanabilecekleri başka bir yol için onlara ipucu vermiş olurdum.

Bunu biliyordum. İliklerime kadar, ben öldürme çılgınlığı yapmadan onun daha güvende olduğunu biliyordum. Ama Ryker profesyonel bir takipçiydi, Chicago'nun efsanevi işkencecisi.

Neden kelebeğimi bulamadı?

Ivory ve Ryker'la yüzleşmek için geri döndüm, elimi saçlarımda gezdirirken içimde bastırılmış bir öfke vardı. İçimdeki tüm öfke dışarı akmakla tehdit ediyordu. "Eğer ona dokundularsa..."

"Biliyorum tatlım," dedi Ivory, elindeki spatulayı tezgâha bırakıp aramızdaki mesafeyi kapatarak. Kollarını belime doladı, vücudumdaki uyuşukluk bana dokunmak isteyen herhangi birinin beni tamamen rahatsız etmesine izin vermiyordu.

Ivory zaten çoğu gün idare edebiliyordu ama Irina'yı almalarının ardından, bir yabancının bedenimi kullanabileceğinden ve hiçbir şey hissetmeyeceğimden oldukça emindim.

Onun güvenliğinden başka hiçbir şeyin önemi yoktu ve eve sağ salim dönmesi anlamına gelecekse onunla yer değiştirmekten memnuniyet duyardım. Nefret ettiğim hayata, bir daha asla yaşamayacağıma yemin ettiğim hayata kendimi feda ederdim.

Ve her şeyi onun için yapardım.

"Onu korumalıydım," diye mırıldandım, başımı Ivory'ninkinin üstüne yaslayarak. "Onun evinde onunla birlikte ben olmalıydım."

"Güvenlik kayıtları dört adamın onun dairesine girdiğini gösteriyor. Eğer orada olsaydın ölmüş olurdun, Scar," dedi Ryker, bana içeriye yerleştirdiğim kameraları hatırlatarak, ne yaptıklarını ve Bryan'la birlikte katlandıkları her şeyi kendi gözlerimle görebileceğim gerçeğini. Bir gün bununla başa çıkabilecektim ama şimdilik tek düşünebildiğim onu koruyabileceğimdi.

Nereye gitmiş olabileceklerine dair ipucu araması için Ryker'a görüntülere erişim izni vermek yapabildiğim tek şeydi.

"Her şey bundan daha iyidir," dedim.

"Irina'yı geri getirdiklerinde sana ihtiyacı olacak. Onun için burada olman daha iyi," diye araya girdi Ivory.

"Ve onu hafife almayın. Matteo ve Enzo ile daireye gittim. O çok güçlü, dostum. Orada gördüklerimden ve bize verdiğin görüntülerden anladığım kadarıyla, ona yaşattıkları her şeyden sağ çıkabilir," diye ekledi Ryker, başını sallarken yüzünde küçük bir gülümseme belirdi.

"Anlat bana," diye bağırdım. Ayrıntıları bilmek istediğimi düşünmemiştim. Ne kadar korkmuş olabileceği hakkında bir şey bilmek isteyeceğimi düşünmemiştim ama Ryker'ın sesindeki bir şey buna ihtiyacım olduğunu hissettirdi.

"Söyleyebildiğim kadarıyla Bryan ilk girdiklerinde onlardan birini indirdi. Beynine bir kurşun isabet etti ve adam hemen öldü. Irina yangın merdivenine doğru koşarken diğerleri Bryan'ı tam on kez vurdu. En az ikisi onu yatak odasında yakaladı. Onlardan birine yangın demiriyle vurdu ve kafatasını parçaladı," dedi ve Enzo'yla birlikte onun dairesinden topladıkları bilgileri özetlemeye devam etti. "Onu hafife almışlar. Siz de aynı hatayı yapmayın."

"İyi bir görüntü çiziyor," dedim başımı sallayarak. Kelebeğimin yalnız olmadığı zamanlarda ona zarar vermek isteyen erkekleri, şehrimizin suçlularını parçaladığını kesinlikle görebiliyordum. Savaşçı maskesini takmak ve olduğundan daha cesur davranmak için bir neden olduğunda.

Ama onun akıl sağlığıyla mücadelesinin sonuçlarını bizzat görmüştüm, kimse görmezken kendini incittiği kalçalarındaki yara izlerini ve kabukları görmüştüm.

Irina bir adamı öldürerek hayatta kalabilirdi. Tecavüzden kurtulabilirdi.

Ama gecenin köründe zihninin bu şeyleri ona karşı ne şekilde çarpıtacağını, yaşadığı travmayla başa çıkmak için neler yapabileceğini tahmin etmek mümkün değildi.

Kelebeğim tek parça halinde bana geri dönebilir ama bir daha asla uçamayabilir. Kim olduğunu görmelerine izin verirse kanatlarını keserler. Eğer maskesinin ardında saklamaya çalıştığı savunmasız kadını görürlerse.

Ivory geri döndüğünde bana ihtiyacı olacağını söylemişti ama Irina'nın gerçekten ihtiyacı olan tek şey kendini dünyanın geri kalanının gördüğü gibi görmekti. Ötesini görmek için

geceleri ilaçsız uyuyamayan kırık kız.

Tiernan Murphy onu ele geçirirse o kız öylece kırılmaz. Paramparça olurdu.

26

I Anladığımı sanıyordum.

İnsanlığın en kötüsünü gördüğümü sanmıştım.

asla affedilemeyecek suçlar. Bir fark yaratabileceğimi düşünmüştüm.

Yanılmışım.

Bedenlerin bana karşı baskısı, birbirlerine çok sıkışık olan kadınlardan damlayan ter kokusu, köşede atık için kullanılan kovaların kokusuyla karıştı.

Bir sürü kadın ve çocuk benimle birlikte buraya tıkılmıştı, vücutları doğdukları günkü gibi çıplaktı ve her türden çürüklerle renkleri solmuştu. Beton zemine büzülmüş, bacaklarını uzatacak yer olmadığı için vücutlarının içine doğru kıvırırlarken sessizlikten başka bir şey yoktu.

Işık olmadığı için sadece bana en yakın olanları iyi görebiliyordum ama gölgelerin gizlediği cesetleri saydım. Sayıları beni dehşete düşürene kadar her bir kafayı saydım.

Yirmi sekiz.

Yirmi sekiz kadın ve kız çocuğu evlerinden ya da sokaklardan çalındı, tüm eşyaları ellerinden alındı. Kendilerinden mahrum bırakıldılar.

G ö t ü r ü l e c e k l e r i yeri beklerken çürümeleri için bir bodruma tıkıldılar. Alıcılarının gelmesini beklerken.

Onların arasında yere oturdum, vücudumdaki giysiler başlı başına bir ihanet gibi geliyordu. Bende onlarda olmayan bir şey vardı ama hiçbirinin umurunda değildi. Hiçbiri çıplaklıklarından rahatsız olmuş gibi görünmüyordu ve merak etmek için birkaç dakika duraklamak zorunda kaldım.

Ne zamandır buradalar?

Yanımdaki genç kız başını omzuma yasladığında gözlerim yaşardı. Sarı saçları yağ ve tozla keçeleşmiş, yüzü kir lekeleriyle lekelenmişti. Yüzüne baktım, masum kahverengi gözleri bana bakıyordu. Korkudan irileşmişlerdi, kolları çıkıntı gibi görünen kemiklerle minyon vücudunu sarmıştı.

"Adın ne senin?" diye sordum, sesimin fısıltısı sessiz odayı çatlatır gibiydi. Hepimizi izleyen gardiyanlar diğer taraftaki kapalı kapının dışında bekliyordu ama kimse irkilmedi bile.

"Madison," diye mırıldandı, alnını omzuma yaslayarak. Bluzumun ipeği tenine sürtünerek üzerindeki kirin bir kısmını sildi.

"Ben İrina, tatlım," diye mırıldandım, başımın yanını onunkinin üzerine koyarak. "Kaç yaşındasın?"

"On yedi," dedi ve gözlerimi sıkarak kapatmamı sağladı. "Başkaları da var... daha genç olanlar" diye ekledi, sesi çatlayarak.

"Tamam," dedim, sözcükleri boğuk çıkmaması için zorlayarak. "Buradan çıkacağız." Nasıl olacağını, neleri gerektireceğini bilmiyordum ama giderken her birini yanımda götürecektim.

Hepsini.

"Asla dışarı çıkamayız," dedi üzüntüyle başını sallayarak. "Ta ki onlar bizi götürmeye gelene kadar."

"Kim gelene kadar?" diye sordum. Diğer kadınlardan biri beni susturdu, bakışları gözlerimle buluştuğunda paniklemişti.

"Onları satan adam," diye cevap verdi Madison, omuzlarını silkerek ne kadar bitkin olduğunu belli eden küçük bir hareket yaptı.

Odanın diğer ucundaki kapı açıldı ve bir avuç adam içeri girdi. "Bu o mu?" Fısıldadım, başını sallayıp arkamda sinmiş gibi durmasını izledim. Açık kapıdan odaya ışık dolduğunda adamlar mahkûm sıraları arasındaki dar boşluklardan geçtiler.

Hareket ederken ayak parmaklarına basmaları umurlarında değildi, kendilerini olabildiğince küçülten kadınlara ve kızlara bakıyorlardı.

İlk adam uzanarak kadınlardan birini saçlarından yakaladı ve ayağa kaldırdı. Kadın çığlık attı, elleri adamın kirli saç tutamlarını çekmek için havaya kalktı. "Kapa çeneni," diye hırladı adam, elini kadının boğazının ön kısmına dolayarak.

Onu ayağından kaldırdı ve tekmeleyip nefes nefese kalırken kapıya doğru taşıdı.

"Onu nereye götürüyor?" Ayağa kalkmaya çalışarak talep ettim.

"Yapma," diye karşı çıktı Madison, beni durdurmak için elini koluma koydu. "Müdahale edersen onun yerine seni alırlar." Hıçkıra hıçkıra ağladı, bu kadar genç yaşta ona bu kadar ihanet eden çirkin bir dünyada bana bir cankurtaran salı gibi yapıştı. Onun histerik gözyaşları tenimi ıslatırken, adamın çığlık atan kadınla birlikte bodrumdaki odadan kayboluşunu izledim ve kendimden *nefret* ettim.

Bir sonraki adam da aynısını yaptı ve onu odadan çıkardı. Karşı koymadı, adam onu götürürken sakin bir şekilde gitti. Odadaki kederden, hepsinin yüzlerini ve bedenlerini olabildiğince saklamalarından, gidebilecekleri tek bir yer olduğu anlaşılıyordu.

Kusmak istedim. Kıymetli birkaç lokma chia pudingim midemde çalkalanıyor, tüm bu kadınların halihazırda çektiklerini düşündükçe midem bulanıyordu. Eğer bir şey yapmazsam çekmeye devam edecekleri acılar.

Adamların sonuncusu önümde durdu, buz mavisi gözleri ona attığım bakışa dikilmişti. Bana dokunamazdı, vermediğim şeyi alamazdı, Tiernan'ın uyarısı aramızda asılı dururken olmazdı.

Dokunulmazlık beni olmam gerekenden daha cesur yaptı, bakışlarını üzerimde tutmam ve çenemi kaldırmam için beni cesaretlendirdi. Madison yanıma sinmişti, vücudundaki titreme Darragh'ın değerlendirici bakışlarını üzerine çekti. Gözlerini onun vücudunda gezdirdi ve korunmak için yanıma sokulduğu yere baktı.

"Görüyorum ki bir arkadaş edinmişsin, Yaban Kedisi," diye mırıldandı ve başparmağıyla yanağımı okşamak için elini uzattı. Yutkundum, niyetinin korkunç bir şekilde farkına varmıştım. Eli yüzümden ayrıldı ve kısa mesafeden onu kolundan tutup ayağa kaldırdı.

Madison çığlık attı, diğerleri izlerken tiz sesi sessiz odada yankılandı.

Tekme attım, ayağım Darragh'ın bacaklarının arasındaki boşluğa o kadar sert girdi ki hırıldadı. Eğildi ve Madison'ı serbest bırakarak, vücudunun o kadar içine sokmuştum ki bir daha asla bulamayacağını umduğum aleti yakaladı.

Onun zayıf anında ayağa fırlayarak, Madison'ı arkamdan itmek için sağlam kolumu kullandım. İkisinin arasında durarak, ilerleyip Darragh'ın suratına diz çökmeden önce sadece bir an tereddüt ettim.

Burnundan kan fışkırdı, kırmızı leke çıplak tenimi ve işe hazırlanmak için giydiğim krem rengi kalem eteğimi kapladı. "Kahrolası orospu!" diye bağırdı ve Darragh tam boyuna geldiğinde kapıdaki korumalar dönüp kavgayı izlemeye başladılar.

Yüzünden akan, ağzını kaplayan ve dişlerini her gün kâbuslarımda göreceğim ürkütücü bir renge boyayan kanla ilgilenmiyor gibiydi. "O değil," dedim, emri verirken başımı dik tutuyordum.

Darragh başını yana eğdi ve kelimeleri düşünürken gözlerini bana dikti. Sonra güldü, tehditkâr sesi kollarımdaki tüm tüyleri diken diken etti. "Sırf bunun için onu kanayana kadar becereceğim," diye homurdandı.

Yumruğu kaburgalarıma çarptı, zaten ağrıyan bölgeye gelen darbe ciğerlerimdeki nefesi çaldı. Öne doğru eğildim, keskin bir acı vücudumda yankılanan bir çatırtıyla patlarken, elim organlarım düşecekmiş gibi gövdemi bastırıyordu.

Yüzümün yan tarafına gelen yumruğu göremeyecek kadar dikkatim dağılmıştı ve görüşüm yıldızlarla doldu. İnledim, bir şekilde onunla inciteceği kız arasında bir bariyer olmak için ayakta kaldım.

Benim yerime kıracağı.

"Lanet çeneni kapatmayı öğrenmen ne kadar sürecek?" diye sordu, yüzümün diğer tarafına bir sol kroşe vurarak. Dizlerimin üzerine düşerken mide bulantısı dalgasını geri yuttum. Beton dizlerimi sıyırıp açtı, ama bu acı kafamdaki çarpıntıyla kıyaslanamazdı bile.

Ama ayağa kalktım, diğer tarafımdaki kadın elini uzattığında tökezleyerek ayağa kalktım. Bunun için kaval kemiğine bir tekme yedi, boğuk acı çığlığı ruhumda yankılandı.

Darragh'ın botu dizimin üst kısmına çarptı. Bacağımdaki bir şey patladı, yere düşerken dudaklarımdan bir çığlık koptu. Avuç içim ve başımın yan tarafı betona çarptı, bacağım acı içinde patlarken derim yarıldı.

Sanki ikiye bölünüyormuşum gibi hissettim. Sanki bacağımın yarısı *gitmişti*.

Darragh Madison'ı arkamdan yakaladığında dişlerimi sıktım, elimle yukarı ittim ve ayakta durmaya çalıştım. Bacaklarım ağırlığımı taşımayı reddetti ve bir yığın halinde betona düştüm. Madison onunla mücadele ederken yüzüme tekme attı, çığlık atıyor ve yerde bir su birikintisi içinde yattığım yerde bana uzanıyordu.

Darragh'ın kanı.

Yoksa benim mi?

"Artık o kadar da güzel değil, Prenses," diye güldü ve Madison'ı ayaklarından kaldırdı. Kollarını arkadan Madison'a doladığında elleri göğüslerine değdi ve kendimi oturmak için itecek kadar uzun süre acıdan kurtuldum.

Damarlarımda yangın varmış gibi titreyen dizlerimin üzerine kalkıp "Onun yerine beni al" diye bağırdığımda neredeyse odadan çıkmışlardı.

Sessiz kelimeler odada yankılandı. Tüm gözlerin bana döndüğünü hissettim, Darragh'ın donup kaldığı ve yavaşça dönüp bana şaşkınlıkla baktığı anı izledim. Madison'ı kenara itti ve kalabalığın arasından hızla geçip yanıma gelmesini eğlenerek izledi.

Ağırlığımı aldı, titreyen parmaklarını dizimin üstündeki yaraya ve oradan akan kana dokundurdu.

Ön yerine yandan çıkıntı yapan yumruya. "Hayır," dedi.

Başımı salladım, Darragh nöbet tutan arkadaşlarına dönerken nazik bir elimle başının tepesine vurdum. "Gönüllü olursa tecavüz sayılır mı?"

Sırıttı, aramızdaki mesafeyi kapattı ve beni kırık kolumdan yakaladı. Acı kolumda patladı ve beni ilk adımda ileriye doğru sürüklerken kör etti.

Bacağım tutmadı, altıma çöktü ama o yine de yürüdü.

"Kimse kıza dokunmasın," diye emretti ve başını sallayarak Madison'ın hıçkırıklarla sarsılan bedenini izlediği yere doğru döndü.

Beni merdivenlerden yukarı sürükledi, böylece gün ışığına geri çıkarken istismara uğramış bedenim her birine çarptı.

Neredeyse keşke yapmasaydık, bodrumda kalsaydık diye düşünecektim.

Bazı şeylerin karanlıkta kalması daha iyiydi.

27

F parmakları saçlarımı okşuyor, bir kızın yumuşak mırıltısı beynimdeki sisin hemen ötesinde geziniyordu.

Tatlı, nazik.

Bulunduğum yerden bir dünya uzakta gibi görünen her şey.

Acı, hissettiklerimi tanımlamak için yeterince güçlü bir kelime değildi. Vücudumdaki ıstırap için kelimeler yoktu. Yüzümdeki görmeyi daha da zorlaştıran şişlikten ciğerlerimdeki tıkırtıya kadar. Kırılan kemiklerimden uyluklarımı kaplayan kana kadar.

Karnıma, oradaki saatler önce açılmış yaradan sızan kana. Sadece durmasını istedim.

"Neden gidip bunu yapmak zorundaydın ki?" Madison fısıldadı, parmakları kanla keçeleşmiş saçlarımı okşamaya devam ediyordu.

Etimi oyan ellerden akan kan.

Diğer kadınlar gibi çırılçıplak, başımı Madison'ın kucağına daha da bastırdım. Etrafımızdaki kadınlar, bana uzanacak yer açmak için sahip oldukları azıcık kişisel alanı feda ederek dağılmışlardı.

Etrafımda mırıldanıyorlar, duyamayacağımı düşündükleri şeyler fısıldıyorlardı. Ama ben duydum. Yüzlerini göremesem bile seslerindeki sempatiyi duydum.

Darragh'a göre, onun vahşetini hak etmiştim. Beni sakatlama şeklini hak etmiştim. Boğazımı kesip acıma son vermesini umana kadar durmadan devam etmesine neden olan saplantıyı hak etmiştim.

"Hareket etmeliyiz!" dedi bir erkek sesi. Bodrumun kapısı ittirilerek açıldı ve karanlık oda ışıkla doldu. "Herkes ayağa kalksın. Şimdi."

Etrafımdaki kadınlar ayağa kalkıp beni takip etmeye başladılar ve Madison'la beni yerde yalnız bıraktılar. "Git," diye fısıldadım, sözcükler çığlıklarım yüzünden kazınmış olan boğazıma takıldı.

Sessiz kalmaya çalıştığımda benden çaldığı seslerle.

Madison başımın altından kayarak, "Ayağa kalkmalısın Irina," dedi. Olabildiğince dikkatliydi ama başımı destekleyecek enerjiyi toplayamadığım için başım güm diye beton zemine düştü.

Verecek bir şeyim kalmamıştı.

Ellerini altıma sıkıştırdı, tüm gücüyle kaldırdı ve vücudumda daha fazla acıya neden oldu. İnledim, tahammül edemediğim dokunuştan geri çekildim.

"Lütfen ayağa kalk," diye yalvardı ve adamlar son kalan kadınları da odadan çıkarırken yanımda dizlerinin üzerine çöktü.

Darragh arkamdan yaklaşırken, "Hadi gidelim," diye tersledi. Adamların geri kalanı sertçe fısıldadı, sesleri paniklemişti.

"Hareket edemiyor," diye açıkladı Madison, adam ona vurmak için hamle yaptığında sinerek uzaklaştı.

"Kaldır kıçını da kamyona bin," diye çıkıştı Darragh ona, elleri vücudumun altından kayarak beni havaya kaldırdı. Beni omzuna aldı ve içimde kırdığı ne varsa ezerken benden bir çığlık daha çıkardı. Madison, Darragh'ın sesindeki şiddetten kaçarak diğer kadınları takip etmeye başladı.

"Başaracak mısın Prenses?" diye sordu merdivenleri ikişer ikişer çıkarken, bedenimi olabildiğince itip kakarak. Ses tonu alaycıydı. Çektiğim acılar onu eğlendiriyordu. "Eminim daha önce hiç bu kadar iyi sikilmemişsindir."

Arka kapıdan dışarı çıktığımızda gün ışığı gözlerime hücum edince yüzümü buruşturarak gözlerimi kapattım. Beni kamyonun arkasına kaldırdı, tekrar yuvarlanmaktan kendimi alamadığımda diğer kadınların beni tutmak için uzanmasına izin verdi.

Darragh bir an için bakışlarımı karnımdaki yaralara kaydırdı. Nazik bir parmakla kenarlardaki kabuklara dokundu ve kanaması durmamış taze, etli kısmımı bulana kadar kesiklerin üzerinde kaydırdı.

Parmakları içime girdi, ben acı içinde çığlık atana kadar yarama bastırdı. Parmaklarını çektiğinde onları ağzına götürdü ve emerek temizledi.

Tıpkı bıçağı aldığı gibi.

"Senin içinde olmayı sevdiğim kadar içimde olmanı da seviyorum Pet. Yakında görüşürüz," diye söz verdi ve kamyonun kapılarından birini tutup sallayarak kapattı. Kapılar kapanırken on sekiz tekerlekli araç inledi ve bizi tekrar karanlığa gömdü.

Karanlıkta, insanların bana hasarlı biriymişim gibi bakmadığını görmek daha çok hoşuma gidiyordu.

Öyle olsam bile -tamamen ve onarılamaz bir şekilde- bunu bilmek istemiyordum. Hiçbir şey bilmek istemiyordum.

28

Matteo, arkasında yargıçla birlikte bitkin bir halde ön kapıdan içeri girdi. Ed Ryan'ın yanında görmek istediğim son adam duruyordu.

Irina eve sağ salim döndüğünde ne olacağı konusunda söz sahibi olmasını istediğim gezegendeki en son adam.

Matteo içini çekerek alnını elinin içine bıraktı ve elini yorgun yüzünde gezdirdi. "Scar, bu Grant Dumas-" diye başladı, tüm dikkatini bana çevirdiği anda dondu kaldı.

Grant'in gözleri benimkileri tuttu, içlerinde sessiz bir soru vardı. Yaşadığı şok neredeyse hissediliyordu. Belli ki beni Bellandi'lerin evinde bulmayı beklemiyordu. "Ne yazık ki zaten tanışıyoruz," dedi, bakışlarını benimkilerden hiç ayırmadan.

"Tanrım, bu saçmalık için çok yorgunum," diye inledi Matteo, beni incelerken başını salladı. "Yargıç Ryan, yardım edebileceğini düşünerek Grant'i çağırdı."

"Hayır," dedim, onun sağlayabileceği türden bir yardımla ilgili hiçbir şey yapmak istemiyordum. Mesele kadınıma asılması falan değildi; Irina'nın eve sağ salim dönmesi için *her şeyi* yapardım. Bu onu başka bir adama teslim etmek anlamına gelse bile.

Kendine ait bir şöhreti vardı ve bu şöhretin onu öldürmeyeceğine güvenmiyordum. Büyük kumar oynar, muazzam riskler alırdı ve çoğu zaman nasıl hayatta kaldığı bir muammaydı.

"Yardım teklif etmenin en iyi yolu Murphy'nin taleplerini kabul etmek ve onu güvenli bir şekilde evine götürmek olurdu," dedim ve yargıca sert bir bakış attım. Bana kaşlarını çattı, sorması gereken soruları sormamıştı.

Kelebek'in kaçırıldığını söylemeye geldiğinde tamamen çöküşümün ardından.

Neden önemsediğimi bilmek istiyordu ama endişelenecek daha önemli şeyler varken bunu soramazdı.

"Dürüstlük ve onur gibi şeylerin bir *Bellandi* için pek bir şey ifade etmeyebileceğini anlıyorum ama bunlar benim için önemli. Kurduğum hayat ve dönüştüğüm insan için her şey demek," dedi Ed Ryan takım elbisesinin yakalarını düzelterek.

"Kendi kızından daha mı fazla?" Ses tonumdaki suçlama karşısında irkilmesini izleyerek sordum.

"Irina'yı eve getirmenin başka yolları da var," dedi Grant ve araya girip elini yargıcın omzuna koydu. Sessizce destekliyordu, ancak yüzündeki bir şey bu konuda hissettiği iç kargaşayı ima ediyordu.

Yargıcın davranışlarını o da benim kadar onaylamıyordu.

"Ne gibi?" Matteo kollarını göğsünde kavuşturarak sordu.

"Bağlantılarımı getireceğim. Fazladan adamlar daha hızlı bir şekilde daha geniş bir ağ oluşturabilir ve onu bulup zarar görmeden ona ulaşmayı başarırlarsa onlara ödeyeceğim parayla çok motive olurlar," dedi Grant, Matteo'nun sert bakışlarını tutarak.

"Paralı askerler," dedi Matteo tiksintiyle başını sallayarak. Adam çalıştırıyordu ama sadece onun için çalışıyorlardı ve sadakatleri test edilmeliydi. Grant'in bahsettiği paralı askerler sadece en yüksek teklifi verene sadıktı.

Cebinde ondan daha fazla parası olan biri çıksa, anında ona sırt çevirirlerdi.

"Peki senin çıkarın ne?" Bu çözüm için ne kadar para harcamak zorunda olduğunu bildiğimden sordum. Irina'nın babası zengindi ama onun bile bu tür bir operasyonun gerektireceği kadar parası yoktu.

"Bu Grant ve benim aramda," dedi Yargıç Ryan, kalbimden geriye kalanlar mideme inerken dudaklarını büzerek. Grant'in yüzündeki kendini beğenmiş memnuniyet, bunun düşünmek bile istemediğim bir şey olduğunu anlamam için görmem gereken tek şeydi.

"Iri'nin burada güvende olmadığı açık. Şehre son geldiğimde, ona karşı oldukça korumacı olduğunuz ve ona göz kulak olacağınız izlenimine kapılmıştım. Bunu feci bir şekilde başaramadınız. Bunu artık onun hayatının bir parçası olmadığına dair bir uyarı olarak kabul et," dedi Grant, içimdeki her şeyin nasıl durgunlaştığının tamamen farkında olmadan.

Sanki organlarımın çalışması durmuş gibi, vücudumdaki kan pompalanmayı durdurdu. Her şey onun kelebeğimin güvenliğinden sorumlu olacağına dair verdiği rahat güvenceye odaklanmak için sustu.

"Az önce bana ne dedin sen?" diye sordum, sesim aramızda yankılanıyor gibiydi. Yumruklarım iki yanımda daha yeni sıkılmıştı ki Matteo ikimizin arasına girdi.

"Onun güvenliğini buradan itibaren ben devralıyorum. Benim korumam altında *Fresh Start*'ın yeni bir şubesini açmak için Londra'ya taşınacak," dedi ve bakışlarını benden çevirip Irina'nın babasının başını ellerinin arasına aldığı yere baktı. Utanç gibi bir şey onu tüketmiş gibiydi, bir anlık pişmanlık yüzünü Bellandilerden saklamasına neden oldu - küçümseyerek bahsedebileceği ama nihayetinde şehrin iyiliği için birlikte çalışacak kadar saygı duyduğu Bellandilerden. Grant son çiviyi çaktı. "Karım olarak."

Matteo küfrederek başını öne eğdi, sanki Grant'in bunu açıkça itiraf edecek kadar aptal olduğuna inanamıyormuş gibiydi.

"*Karın* mı?" diye sordum, sert sesim içimde kaynayan öfkeyle fokurduyordu.

Lanet olası cesedimi çiğnemen lazım.

Yargıç Ryan, Matteo'nun kendisine yönelttiği kınayıcı bakışlardan dikkatle kaçınarak, "Grant, Irina'nın yaşadığı travmadan kurtulduktan sonra onunla evlenmesi koşuluyla, onu kurtarmak için hizmet vermeyi teklif etti," diye açıkladı.

Adam teşkilatı içinde anlaşmalı evliliklere olan ihtiyacı ortadan kaldırmış, bunları geçmişte bırakmak için yorulmadan çalışmıştı. Bu kuralın tek istisnası Liam O'Connell ve Yavin Mahoney arasında yaptığı anlaşmaydı; şehri korumak için zorunluluktan doğan bir anlaşmaydı bu.

Ve iki aile arasında tutkal görevi görecek olan kızın bilgisiyle.

"Peki Irina'nın bu konuda ne diyeceğini düşünüyorsun?" Matteo sordu, kendi öfkesi benimkini yansıtacak şekilde yükselirken çenesi sıkıştı.

"Uzun bir görücü usulü evlilik soyundan geliyor. Eminim bununla başa çıkmanın bir yolunu bulacaktır," dedi Yargıç Ryan, başını Grant'e doğru sallayarak. "Ayrıca, Grant küçüklüğünden beri hayatında değişmeyen tek şey oldu. Bana bir şey olursa ona göz kulak olunacağını bilmek beni rahatlatıyor."

"Ona göz kulak oluruz," diye homurdandı Matteo. "O bizden biri."

"Son baktığımda, bir kadının Bellandi olmasının tek yolu evlilikti ve kimsenin onu korumak için adım attığını görmüyorum," diye tartıştı Grant, küçük sırıtışı içimde bir şeyleri büktü.

Ne yaptığımın farkına varmadan hareket etmiş, aramızdaki mesafeyi kapatmış ve Grant'e çarpmıştım. Karşı duvara çarptık, ön kolum boğazına bastırdı ve silahımın namlusu aniden şakağına dayandı, bana nefret dolu bir bakışla baktı.

"Bana istediğin kadar vurabilirsin, ama hiçbir şey gecelerinin geri kalanını benim yatağımda geçireceği gerçeğini değiştirmeyecek. Çünkü sen onu zaten hiç hak etmemiştin," dedi acı bir zaferle.

"Aramızdaki fark şu ki ben onu hak etmediğimi biliyorum. Sen de benimle aynı durumda olduğunu fark edemeyecek kadar aptalsın ama Irina, açık artırmadaki değerli bir inekmiş gibi onu evlendirdiğin için seni asla affetmeyecek. Elindeki tüm şansı yok ettin."

"Onu güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapacağım. Bu, hayatının geri kalanında benden nefret etmesi anlamına gelse bile," dedi Grant ve ben yarım adım geriye sendeleyene kadar beni itti.

"Sana da paralı askerlerine de güvenmiyorum," dedi Matteo, tartışmamızı bölerek ve çektiğim silahla ilgilenmiyormuş gibi görünerek. "Bu yüzden üzülerek söylüyorum ki sorumlu olduğum hiçbir operasyonda yer almayacaksın. Bırak onu Scar."

"Ivory olsaydı sen yapar mıydın?" Ben sordum.

"İkiniz, o eve sağ salim döndükten sonra kavga edebilirsiniz ya da doğru olanı yapıp onun kendi kararlarını vermesine izin verebilirsiniz. Bu noktada, umarım düşündüğüm kadar akıllıdır ve ikinizden birini seçmez," diye homurdandı, kapıya doğru başını sallarken sesi sinirliydi. "Bu arada, onu eve götürmeye odaklanalım *ki* ikinize de kızabilsin."

***

Ryker ertesi gün Rafael ve yanındaki güvenlik görevlileriyle birlikte hücuma geçti. Lino ve Yavin bizimle gelebilmek için mücadele etmişlerdi ama sonunda Bellandi Malikânesi'ndeki kadınlarla birlikte kalmaya mahkûm edilmişlerdi.

Her şey cehenneme dönse bile temiz kalmaları gerekiyordu. Yasal Bellandi işlerini temsil ediyorlardı ya da en azından Yavin, Aoife ile evlenip İrlanda mafyasını ele geçirmek için eğitim almaya başlayana kadar temsil ediyordu. Bu başlı başına bir hikayeydi.

Şehir sınırları dışındaki harabe evin ön bahçesine yaklaştığımızda hava kararmıştı. Illinois'de, ıssız bir yerin ortasında, saklanmak için daha uzak bir yer bulabileceklerini sanmıyordum.

İtiraf etmek beni ne kadar üzse de, Ryker'ın onları bulmak için birkaç güne ihtiyaç duyması hiç de şaşırtıcı değildi.

"Çok sessiz," dedi Calix yanımda. Philadelphia'dan gelen Yunanlı, ağırlık kaldırmaktan çok dayanıklılık antrenmanı yapan bir adamın yağsız kaslarıyla mütevazı görünüyordu. Ama gözünü kırpmadan adamları ikiye böldüğünü, çocukluğunun gladyatör arenasına bir gönderme olarak kılıç gibi arkaik silahları tercih ettiğini görmüştüm.

Tüfeğimi omzuma dayayıp gözümü dört açarak onaylarcasına homurdandım. Ryker ve Rafael ön kapıya doğru ilerlediler ve Ryker çizmeli ayağını kaldırıp kapıyı kırmadan önce hızlıca bakıştılar. Rafael ön kapıdaki nöbetçiyi fark etti ve aniden açılan kapı aralığından ilk ateşi ederek onu dışarı çıkardı.

Uyum içinde hareket ettiler, silah seslerinin yankıları evin önündeki açıklıkta yankılanırken açık alana adım attılar. Avuçlarım terledi, parmaklarım sakatlama ve öldürme dürtüsüyle seğirdi.

O pisliklerden herhangi biri Irina'ya el kaldırabilirdi. Ona zarar verebilirlerdi, ya da daha kötüsü.

Calix dirseğiyle beni dürttü, bakışlarımızı paylaşırken gözlerinde anlayış vardı. Her gün, karısı olacak kadının istismar dolu bir çocukluğa terk edildiği ve bunu durdurmak için yapabileceği hiçbir şey olmadığı bilgisiyle başa çıkmak zorundaydı.

Henüz değil.

"Temiz!" Rafael odanın önüne doğru ilerleyerek bağırdı. Merdivenlerden yukarı çıktı, Matteo ve Simon da onu takip e d i y o r d u . Calix ve ben sonunda

yere saçılmış cesetlerin üzerinden geçerek eve girdi.

Çorak oturma odasından geçip mutfağa doğru ilerlerken bina sessizdi, neredeyse sessizdi. Bodruma açılan kapı ardına kadar açık bırakılmıştı, doğruca oraya yöneldiğimde içerisi zifiri karanlıktı.

Doğru olmayan bir şeyler vardı.

Irina gibi önemli bir kadını korumak için sadece bir aptal bir düzine adam bırakır, daha fazlasını değil.

Calix'in arkamdan bağırmasına aldırmadan merdivenlerden hızla indim. Onu bulmamı engelleyecek hiçbir şey yoktu.

Merdivenlerden kırık beton zeminli bodrum katına çıktığımda karanlık beni karşıladı ve bütünüyle yuttu. Mekânın arka tarafındaki oda gözüme çarptı, yerdeki belirgin kan lekeleri görmezden gelemeyeceğim bir işaret gibiydi.

Muhafızlar onları göremeyecek kadar ışık körü olacağımı, görüşümü ayarlamama izin vermeden bir tuzağa doğru yürüyeceğimi düşünmüş olmalılar.

Ama ben karanlıkta doğmuştum ve bodruma inmek tanıdık bir kucağa geri adım atmak gibiydi. Bakışlarım beni bekleyen iki adama takılınca gözlerim hızla alıştı.

Arka odaya girer girmez döndüm ve ben içeri girer girmez kapıyı kapatmak için hamle yapan adama bir el ateş ettim. Yere düştü, karnından kan akıyordu ama ben tüfeği elinden alıp betonun üzerinde kaymasını izlerken hayattaydı.

İkinci adam saldırmak için harekete geçti. Silahı olacak kadar önemli biri değildi herhalde, elinde sadece bir bıçağın keskin parıltısı vardı. Döndüğümde ön kolumu kesti, siniri ve eti yırtarak açtı. Yaradan kan akıyordu ama görmezden geldim. Bıçağı elinden alıp yüzüne bir el ateş ettim.

Kafatasının arkasından fışkıran beyin parçaları ve kan, duvarları ve beton zemini daha fazla pisliğe boyadı. Çok yavaş, çok acı verici bir ölümle karnından kanlar fışkırarak ölecek olan adama dönerek, elinin uzanamayacağı bir yerden silahı almaya çalışan bileğine bastım.

Bana ters ters bakarak haykırdı. "Bellandi pisliği."

"Ben Bellandi değilim, seni küçük pislik," dedim ve eğilip onu yakasından yakaladım. Onu ayağa kaldırdım ve silahımı sırtıma geçirirken duvara doğru ittim. "Kadın nerede?"

"Hangisi? Aralarından seçim yapabileceğimiz bir sürü şey var," dedi homurdanarak, çirkin suratı zevkten iki büklüm olmuştu. Ona yumruk attım.

Karnındaki yara yüzünden kendi üzerine kıvrıldı.

Kapı açıldı, Calix'in yüzü odaya adım attığında içeri girdi. "Bu," diye homurdandı, elinde bir demet giysi tutarak. Bu kıyafeti, Irina'nın güvenliği için çekip gitmeden önce ona göz kulak olduğum haftalarda birkaç kez görmüştüm.

En sevdiğiydi: krem rengi kalem etek ve koyu lacivert üst. Calix'in elindeki kanlı ve yırtık elbiseleri görünce kan beynime sıçradı.

"Ah, *eğlenceli* olan," dedi adam zayıf ama kin dolu bir kahkaha atarak. "O çoktan gitti. Darragh'ın ona karşı büyük bir ilgisi var, bu yüzden onu tek parça halinde geri alabileceğinden şüpheliyim. Bıçağına çok düşkündür, bilmem anlatabildim mi?"

Calix beni omuzlarımdan yakalarken elimi boğazının ön tarafına dolayarak hamle yaptım. Ona dokunan herkesi öldürecektim. "Hangi cehennemdeler?" O nefes almak için çırpınırken ben hırladım.

"Ben zaten ölüyüm," diye hırıldadı. "Neden sana bir bok söyleyeyim ki?" "Çünkü söylemezsen, acı çekmeni sağlarım. Ya ona sahip olamazsam?

Bunu yapana kadar seni hayatta tutmamı engelleyecek hiçbir şey yok. Seni *Darragh'*ın sevdiği şekilde oymak işe yarayabilir," diye homurdandım, ismin dilimde yuvarlanmasına izin verdim.

Ezberlerdim. Lanet olası kırmızı isim listeme eklerdim.

Gözleri irileşti ama tutuşum sıkılaşınca yüzünü buruşturdu. "Bellandi'lerde böyle bir şey yok," diye kıkırdadı ama Rafael Ibarra odaya girdiği anda sesi değişti. Adamın psikopatlık konusundaki ünü asla geçilemezdi; en yaratıcı, en acı verici işkenceleri ve infazları bulmaktan aldığı keyif efsanelere konu olmuştu.

"Öyle," dedi Rafael, kollarını göğsünde kavuşturup kapı aralığına yaslanarak. "O yapmasa bile *ben* yaparım."

"Nerede lan o?" Tekrar ettim.

Seçeneklerini tartışıyor gibi görünerek bir ileri bir geri baktı. Sonunda, kendini korumak Tiernan Murphy'ye duyduğu sadakatin önüne geçti. "Bir depolama tesisi," dedi ve bir adres verdi. "Konteynırlardan birinin içinde olacaklar."

"Tanrı aşkına," diye mırıldandı Calix, cebinden cep telefonunu çıkardı ve merdivenlere doğru ilerlerken bir numara çevirdi.

Murphy'nin adamı ellerini havaya kaldırarak, "Bir saat içinde aramazsak kadınları vuracaklar," dedi. "Tik tak."

"Hayır," dedi Rafael başını bana doğru sallayarak. "Aramasına izin verirsek gizli bir mesaj iletme riski çok büyük."

Başımı sallayarak onayladım ve silahımı önüme çektim. Yaklaştım, nefes alış verişinin hızlanmasını ve aktardığı bilgi karşılığında alacağını düşündüğü hızlı ölümü beklemesini izledim.

Ama Irina'ya bakan adamlar için hızlı bir ölüm yoktu. Onun yakalanmasına ve acı çekmesine karışanlar için.

Seçimi yaptığımda ölmelerine izin vermeden önce sonsuza kadar acı çekeceklerdi.

"Seni uyarmaya çalıştım. Ben Bellandi değilim," dedim ve gözlerinin kısa bir an için açılmasını izledim. Tüfeğin ucunu şakağına dayadım ve yere yığılmasını izledim. "Ryker'a söyle onu lanet olası minibüse bindirsin," diye emrettim, merdivenlere doğru ilerledim ve tekrar gün ışığına çıktım. Başka koşullar altında, adamlar benden gelen emre karşı gelebilirlerdi, ama bu koşullarda? Onlara söyleneni yaptılar.

Depoya gitmek için bir saatten az zamanım vardı. Tek bir saniyesini bile boşa harcamazdım.

Tik tak.

29

Karanlığın içinde ilerlerken hava, depolama tesisini ürkütücü bir hale getirdi. Depo sırf sayı. depolama konteynerler yapılmış o Hangisinin kadınları barındırdığını bilmek imkânsızdı. Irina'yı hangisine saklamışlardı ya da Tiernan ve adamlarının dikkatini çekecek kadar talihsiz olan sayısız diğerleriyle birlikte çürümeye terk etmişlerdi.

Bir yıl önce olsa kendimden dehşete düşerdim, çünkü hiçbiri umurumda bile değildi.

Kelebeğim dışında hiçbirinin önemi yoktu ve onu kurtarmak için her birini memnuniyetle takas ederdim. Bunun bir erkek olarak hakkımda ne söylediğinin önemi yoktu. Öldüğümde cehennem ateşine ait olacağıma dair tüm şüphelerim, içimde titreşen o tek düşünceyle buharlaştı - daha önce hiç bilmediğim bir gerçek.

Onu kurtarmak için dünyayı yakarım. Onun için herkesi feda ederim.

Birimlerden birinin köşesinden baktım, gözlerim konteynırlardan birinin önünde duran silahlı bir muhafıza takılınca geri çekildim. Arkamdaki adamlara bakarak, görebileceklerini umduğum bir selamla parmaklarımı salladım.

Görünüşe göre konteynırımızı bulmuştuk.

Matteo, Calix ve Rafael her ne kadar ana aksiyonun içinde olmamak onları öldürse de geride kaldılar. Ryker ve Enzo sürünerek ilerledi, yedi kişilik bir grup da peşlerinden geliyor ve sadece yılların eğitiminin onlara aşılayabileceği türden bir gizlilikle hareket ediyordu.

Takip etmek için hareket ettim, silah sesleri sessizliği aydınlatırken köşeyi döndüm. Metal konteynerin içinden kadın çığlıklarının boğuk sesi geliyordu,

beni ileri götürüyor.

Koluma dokunan bir el beni durdurdu ve riske atamayacağımız adamlarla birlikte beklemem için beni köşeye geri çekti. Savaş zamanında kaybedilemeyecek kadar değerli olanlarla birlikte.

Şehirleri yöneten ya da Chicago savaşı sona erdiğinde yönetecek olan adamlar.

"Onlar ölene kadar bekle," dedi Matteo, sesi duymam gereken tüm uyarıları içerecek şekilde sertti. Adamlarının kendisini test etmemeleri gerektiğini bilmelerini istediğinde kullandığı sesti bu.

Normalde dinlerdim.

Ama bugün değil.

Kolumu tuttuğu yerden çektim, ona ters ters baktım ve eğer biri onu karısının peşinden gitmekten alıkoymaya çalışsaydı ne yapacağını düşündüm. "Scar, onun sana canlı ihtiyacı var. Onu kurtardığımızda sadece senin cesedine bakmak zorunda kalmasının ona ne yapacağını bir düşün," dedi ve mantığa karşı gelmem için bana meydan okurcasına bir kaşını kaldırdı.

Hayal kırıklığımla homurdandım ve Ryker'ın baltasıyla düşmanlarını kesmesini izlemeye döndüm, diğerleri ise normal bir insan gibi bir silahla uğraştıysa, deli götün sahip olduğu tüm hassasiyet ve beceriyle ateş ediyordu.

Bir mermi başımın yanındaki konteynıra çarptı ve Matteo'ya bir bakış daha atarak geri çekilmemi sağladı. Herifin iyi bir günde bile haklı çıkmasından nefret ederdim.

Ama özellikle bugün nefret ettim.

Bekledik, kanım hareket etme ihtiyacıyla karıncalanıyordu. Parmaklarım ve ayaklarım zonkluyordu, Irina'ya ulaşmak ve düşmanlarımıza acı çektirmek için çaresizdim. Ama onun ve iyileşmesi için en iyi olanı yaparak bekledim.

Çünkü iyileşecekti. Alternatif bir seçenek değildi.

"Temiz!" Ryker sonunda bağırdı. Kilitteki anahtarın metalik sesiyle köşeyi döndüm ve ceset yığınının üzerinden atlayarak tam Ryker kapıları açarken kapıya ulaştım. Metal inledi ve bir grup çıplak kadın ve kız konteynırdan dışarı fırladığında Ryker yana savruldu.

Koşarken çığlık atıyor ya da ağlıyorlardı, sanki kurtarıcıları ile tacizcileri arasındaki farkı anlayamıyorlarmış gibi erkek grubunun arasına dalıyorlardı. Vücutlarındaki çürüklerin durumuna bakılırsa, ayırt edemediklerinden şüpheleniyordum.

Konteynırın içine doğru ilerlerken cesetlerin baskısına karşı savaşarak umutsuzca onları aradım. Koku duyularıma bir saldırı gibi çarptı.

vücut kokusu ve metalik kan kokusu en kötü kabuslarımdan bir şey gibi.

Irina'dan hiçbir iz yoktu ve en kötüsünden korkmaya başladım.

Ya diğerleriyle birlikte değilse? Ya Tiernan her şeye rağmen onu yanında tutmaya karar verdiyse?

Sonunda kadın ve kızların arasından geçmeyi başardığımda olduğum yerde donup kaldım. Kalbim durdu. Ciğerlerim hava çekmeyi bıraktı.

Karanlıkta bile o kuzguni saçları nerede görsem tanırım.

Kendi bedenime hapsolmuş bir hayalet gibi hissederek ilk adımı attım. Sanki çoktan ölmüştüm ve uzuvlarım kendi istekleriyle hareket ediyordu. Bir kızın omzuna yaslanmıştı, boynu geriye doğru bükülmüştü, böylece başı kızın dirseğinin kıvrımından sarkıyordu. Kız onunla konuştu, gözleri cam gibiydi ve yanakları gözyaşlarıyla ıslanmıştı.

Irina'nın yüzü neredeyse tanınmaz haldeydi; morarmış ve küçük kesiklerle kaplanmıştı. Dudağı yarılmış ve şişmişti ve gözlerim vücudunda gezinirken, tenindeki her izde öfkem artıyordu.

Boğazının etrafındaki morluklardan kalçalarını kaplayan kana kadar, kırmızı görüşümü doldurdu. Şehri boyayacağım kırmızı kan lekesinden başka hiçbir şey yoktu. Bu kadar güzel bir şeyi alıp parçalayan dünyayı yakmak için kullanacağım ateşten başka hiçbir şey yoktu.

Hiçbir şey.

Kız onu göğsüne doğru daha sıkı kıvırırken Irina kıpırdamadı, onunla konuşurken onu ileri geri salladı. Kelebeğimin çıplak vücudu bir travma tuvaliydi, etinde daha önce hiç görmediğim türden yaralar vardı.

Benim dışımda.

"Beni kurtardı," diye mırıldandı kız, kocaman gözlerle bana bakarak. Irina'yı daha da yakınına çekti, sanki onu koruması gerekiyormuş gibi arkasını döndü.

Korkusuna rağmen kızın bakışlarındaki öfke bana tam da bunu yapmayı planladığını söyledi. Gerekirse Irina'nın anısını hayatıyla onurlandıracaktı.

Irina'nın çıkardığı inilti, hayatta olduğuna dair ilk işaretti ve göğsümü umutla doldurdu. Öfkemi bastırdım, onu uzaklaştırmaya çalıştım. Alacağım intikam Irina iyileşene kadar beklemek zorundaydı. Bellandi Malikânesi'nde güvende olana kadar. Ona şiddetle yaklaşmanın kimseye faydası olmazdı, düşmanlarının kalplerini ayaklarının altına sermek istesem bile.

"Ona yardım etmek istiyorum," dedim, kıza yaklaşırken silahımı sırtıma çevirdim ve ellerimi yatıştırıcı bir şekilde kaldırdım. Tutuşunu gevşeterek Irina'nın beni görebilmesi için başını yana eğmesine izin verdi.

Gözlerimiz ilk kez buluştu, normalde canlı yeşil olan gözleri puslu ve donuktu. Sanki tüm ışık onları terk etmiş gibi, beni görmeden bana baktı.

Sanki içinde zaten ölüymüş gibi.

"Kelebek," diye fısıldadım, kurumuş kanın yapıştığı yanağındaki saçları silmek için uzandım. İrkildi, beni *kıran* bir iniltiyle kızın içine doğru geri çekildi. "Sadece benim, *cuore mio*. Sana zarar vermeyeceğime söz veriyorum."

Cevap vermedi, o boş gözlerle bana bakıyordu.

"*Kelebek*," diye mırıldandım tekrar, gömleğimin altından bir el uzattım. Görmesi için kolyeyi çıkardım, parlak yeşilin siyah kumaşta bir an parlamasına izin verdikten sonra boynumun arkasına uzandım ve tokasını açtım. Kız kardeşimin ölümünden bu yana ilk kez kolyeyi göğsümden çekerek Irina'ya yaklaştım ve önünde dizlerimin üzerine çöktüm.

Tekrar irkilerek uzaklaştı, bakışlarındaki boşluğun bir kısmı kaybolurken yerini korku aldı. Kalan mesafe boyunca uzandım, vücudu titrerken kelebeği boynuna doladım.

"Bir doktora ihtiyacın var, Iri. Sana yardım etmeme izin ver," diye yalvardım, ona doğru yaklaşırken. Nefesini içine çektiğinde nefesi tıkırdadı ve kollarımı vücudunun altına kaydırdım.

Nefes nefese kaldı, beni itmek için kollarından birini kaldırdı; diğeri yanında gevşekçe asılı duruyordu. Bir bacağı beni itmek için çırpınırken diğeri hareket edemiyor gibiydi. Dizinin yan tarafından çıkan şişlik hareket eksikliğini açıklıyordu.

Onu parçalara ayırır, lime lime eder ve elime geçirdiğimde kendi etini yediririrdim.

"Sana yardım etmeme izin ver," diye tekrarladım, alt dudağının titremesini izleyerek. Mücadele etmeyi bıraktı, bir an için bana baktı ve sonunda içimdeki her şeyi sahiplendi.

"Yara," diye fısıldadı, başını öne eğerek omzuma yasladı. Gözlerim yandı ama onu kollarıma çektim. Boğazım nefes alamayacak kadar daralmışken, elimden geldiğince yumuşak bir manevrayla ayağa kalktım.

Enzo çoktan bir SUV'un ön koltuğuna oturmuş, Irina'yı güvenli bir yere götürme umutsuzluğu içinde onlara ne kadar az değer verdiğinden düşmanlarımızın cesetleri lastiklerin altında ezilmişti.

Onu yanımdan geçirirken diğerleri gözlerini kapattı, yüzlerindeki dehşeti Irina'nın asla görmek istemeyeceğini biliyordum. Onu aceleyle cipin arkasına götürdüm ve sürücü koltuğundaki Enzo ile göz göze geldim.

"Olabildiğince hızlı, ama yapmamaya çalış-"

"Biliyorum," dedi arabayı vitese takarken.

Bellandi Malikanesi'ne yeterince hızlı gidemedik.

30

Saçlarımı okşayan parmaklar Madison'a ait değildi. Altımdaki beden çelimsiz ve çok ince değildi. Dönüp onu aramak istedim. Kızın güvende olduğundan emin olmak için.

Güvende olması gerekiyordu.

Her şeyin ötesinde, şu anda önemli olan tek şey buydu.

Araba bir köşeyi hızla döndü, çok hızlı gidiyordu ve bir tümseğe çarptı, sarsıntıya garip bir ses eşlik etti. Kısık sesin benden geldiğini fark etmem çok uzun sürdü ve kelimelerin ötesinde bir ses çiğ boğazımı tırmaladı.

"Özür dilerim Kelebek," dedi Scar, o yaralı eller saçlarımın tepesini okşarken sesi kırılmıştı. Parmaklarını düğümlerin arasından geçirmeye çalıştı, bir zamanlar tek istediğimin bu olduğunu düşündüğüm bir kibarlık vardı onda.

Onun için önemli olduğumu hissetmek için. Benim dünyam olabileceğini bildiğim şekilde onun dünyası olduğumu hissetmek. Asla geri alamayacağımız kadar çok zamanı boşa harcamıştık.

Gözlerim ağırlaştı, vücudumdaki her şey kaldıramayacağım kadar ağırdı. Uzuvlarımdaki acı, sadece uyuşukluk kalana kadar azaldı. Yine de, işkence çekmiş gibi bakan o tanıdık akik gözlere baktım.

Takma adımı her söylediğinde ya da bana her bakışında midesinde kelebekler uçuşan o kızı, beni önemseyen o parçamı içimde aradım.

Ama o gitmişti, bedenimi dolduran boşlukta kaybolmuştu. Asla iyileşemeyeceğimi düşündüğüm o kadar çok acının ardından kayboldu.

İstemedim bile.

Dünya çirkindi. Bozulmuştu ve onarılamazdı. Darragh gibi erkekler özgürce, hayatı dolu dolu yaşarken, benim gibi kadınlar...

Öldü.

Sadece uyumak istedim. Sadece acının dinmesini ve artık hiçbir şeyin önemli olmadığı o yere gitmeyi istedim. Hayattan sonra ne olduğunu bilmiyordum.

Ama bundan daha iyi olmalıydı.

"Hey," diye fısıldadı Scar, gözlerim kapanırken sesinde bir panik havası vardı. "Gözlerini açık tutmalısın, *cuore mio*."

Ona baktım, yüzü kenarlardan bulanıklaşıyordu, öyle ki zeytin teniyle çevrili bir çift siyah gözden başka bir şey değildi. "Beni düzeltemezsin," dedim, aylar önce evimden çıkıp gittiğinde ona söylediğim sözleri yineleyerek.

"Beni izle," dedi ve başını öne doğru eğerek alnıma yasladı. Yüzümü artık benim değilmiş gibi hissettiren şişlik ve morluklara rağmen acı yoktu.

Hiçbir şey yoktu.

"Sorun yok," dedim boğazımdaki yumruyu yutkunarak geçiştirerek. "Artık acımıyor."

"*Kelebek*," diye inleyerek elimi avucunun içine aldı. Sağlam kolumu kaldırdı ve parmaklarımı göğsüme yerleştirdiği tılsımın etrafına doladı. "Kelebekler krizalitten daha da güzel olarak çıkarlar. İyi olacaksın."

Hüzünle gülümsedim, vücudumda kalan tüm gücü kullanarak sağlam kolumu kaldırdım ve yanağını okşadım. "Ama ben zaten senin kelebeğindim, Scar. Kelebekler bir daha değişmez," diye mırıldandım, kolumu tekrar yanıma bırakarak. "Ölürler."

Scar başını iki yana sallayarak, "Sakın buna cüret etme," diye uyardı. Bu hareket beni sarstı ama gözlerimin açılmasına neden olduğu için umurunda değilmiş gibi görünüyordu. Tekrar kapanmaya başladıklarını fark etmemiştim bile, bakışlarının son bir kez üzerimde olduğunu hissetmeye dalmıştım. "Kalbim olmadan nasıl yaşayabilirim ki?"

Elini göğsüme dokundurdu ve oradaki zayıf ritme bastırdı.

Islak bir şey yüzüme dokundu, elmacık kemiğime damladı.

Ve kaçtım.

31

Gözleri kapalı.

Son enerjisi de tükenirken başı yana doğru eğildi.

vücudundan.

"Kelebek," dedim, sesim yabancıydı. İçimi panik kapladı, daha önce hiç bilmediğim mutlak bir korku her yanımı sardı. "Irina!" Sert parmaklarımı yüzüne vurarak tekrarladım. Eğer bu onun yaşaması anlamına geliyorsa, bunun ona vereceği acı umurumda bile değildi.

"Scar," dedi Enzo ön koltuktan. Gözleri dikiz aynasından benimkilere kilitlendi, bakışlarını ayırıp tekrar yola dönmeden önce ağzı gergindi.

O bakışın ne dediğini biliyordum. Vücudundaki hasarın ne anlama geldiğini biliyordum. Bir şeyler artık acımadığında bunun ne anlama geldiğini biliyordum.

Hayır.

"Hadi, Kelebek. Lütfen uyan," diye yalvardım, dokunuşum nazikleşti. Saçlarını ittim ve şişliğin altında hâlâ güzel olan huzurlu yüzüne baktım.

Bu asla mükemmel olamaz.

"Lütfen beni burada sensiz bırakma," diye yalvardım, alnımı tekrar onunkine değdirerek. Bekledim, nefesini hissettim, göğsünde neredeyse hiç olmayan kalp atışlarını hissettim. Enzo gaza daha sert basıp şehrin içinden hızla geçerken, onu incitmekten duyduğum tüm korkuyu unutarak, parçalanmış bedeninin üzerine kıvrıldım ve onu kendi bedenimle sardım.

Yer değiştirdim, yüzümü boynuna gömdüm ve *ondan* geriye kalanları içime çektim. Taklit edilmesi imkânsız olan kokusunu, başka hiç kimsenin

başarabileceğini düşündüm. "Özür dilerim. Çok özür dilerim," diye fısıldadım, gözyaşlarım onu ıslattıkça teni de ıslanıyordu. Vücudunu boyayan kurumuş kan, bedenini daha yakına çektiğimde pembe çizgiler bırakarak yıkandı.

Ve ağladım.

Kaybettiğim her şey için. Elimdeyken değerini bilmediğim her şey için. Dünyanın ihtiyacı olan kadın ve artık yok olan ışık için.

Tekrar bir bütün olmak için tek şansımı kaybettiğim için.

Enzo, Bellandi Malikanesi'ndeki araba yolunun sonuna doğru hızla ilerledi, frene basma zahmetine girmeyince korumalar kapıları açmak için acele ettiler. Virajı o kadar hızlı aldı ki, Irina ve ben koltuğa doğru kaydık.

Yine de ondan hiçbir ses çıkmadı, ayağı kapıya çarptığında bacağından yukarı fırlamış olması gereken o dayanılmaz acıya hiçbir tepki vermedi. Araba durur durmaz Enzo dışarı çıktı ve kapıyı yırtarak açtı.

Irina'yı manevra yaparak onun kucağına bıraktım ve koltuktan kalkmam için gereken süre boyunca onu almasına izin verdim. Serbest kaldığım anda onu geri verdi ve ben kollarımda onunla ön basamakları üçer üçer çıkarken arkamdan koştu.

Yaklaştığımızda ön kapı açıktı, Ivory'nin gözyaşlarıyla lekelenmiş yüzü elleriyle ağzını kapatırken beni karşıladı.

"Doktor nerede?" Onu selamlama zahmetine girmeden ya da yüzünde gördüğüm yazıyı onaylamadan talep ettim.

Çok geç kalmıştık.

Yıktığım oturma odasına adım attığımda Irina'nın başı doğal olmayan bir açıyla geriye doğru sarktı. "Soldaki ikinci misafir odası," dedi Ivory, merdivenleri göstererek. Dolambaçlı merdiveni olabildiğince hızlı bir şekilde çıktım, yukarı doğru koşarken tek sayıda basamağı atladım.

Merdivenlerin üstündeki köşeyi dönüp Ivory'nin gösterdiği yatak odasına doğru ilerlerken mutfağın girişinden beni izleyen Enzo'nun kızlarla konuştuğunun sadece belli belirsiz farkındaydım.

"Onu yatağa yatırın," dedi doktor. Emredileni yaptım, başını yastıkların üzerine koyacak şekilde nazikçe yerleştirdim. "Lanet olsun."

Doktor ona doğru ilerledi, stetoskopunu kulaklarına yerleştirdi ve göğsüne dokunmak için öne doğru eğildi. Durdu, dinlerken mutlak bir sessizlik içinde bekledi.

Kalbimden geriye kalanlar boğazıma kaçtı, beklerken içimdeki her şey kasıldı.

Bana döndü ve inanamayarak başını salladı. "Yaşıyor," dedi ve sandalyenin üzerindeki çantasına gitti.

Düştüm, dizlerimin bağı çözüldü ve yatağın kenarına yığıldım. Yere düştüm, onun *hayatta* olmasının verdiği ezici rahatlama beni ele geçirirken gümbürtü vücudumda yankılandı.

Ivory yanıma gelip hıçkırarak ağladı, ben alnımı yatağa yaslarken o da yanımda dizlerinin üzerine çöktü.

Hayatımda ilk kez Tanrı'ya inanmayı diledim. Kırık kelebeğimi düzeltmesi için dua edebileceğim birinin olmasını diledim.

Ivory kollarını omuzlarıma dolayarak, "O iyi olacak," dedi.

"Şuna bakın!" Bağırdım. "Ona yaptıklarından sonra asla iyi olamayacak!"

Ivory'nin gözleri Irina'nın karnındaki yaralara takıldı. Derisindeki, onu asla olamayacağı bir şey olarak etiketleyen oyuklara.

"Bunu atlatacaktır, çünkü sen varsın," diye fısıldadı Ivory, bedenimin öfkemle titreşmesine rağmen başını omzuma yaslayarak.

Tüm bunlardan önce yeterli olamamıştım. O zamanlar ona ihtiyacı olanı ve hak ettiğini verememiştim.

Şimdi bunu nasıl yapacaktım?

32

Göz kapaklarıma ışık bastırdı.

Zihnimdeki ilk kıpırtıların şaşkınlığıyla gülümsedim hafifçe. Acı vurmadan önceki o anlardan zevk alarak, sonrasının sıcaklığına gömüldü.

Bir sel gibi geldi, başımın üzerinden geçen ve beni boğmakla tehdit eden bir gelgit dalgası. Ciğerlerimden nefesimi çaldı, boğazımdan boğuk bir inilti kopardı. "Uyanıyor," dedi kadınsı bir ses, narin parmakları elimi sıkıyordu.

"Onu temizlememiz gerekiyor," dedi bir adam. "Neyle uğraştığımı daha iyi görmem lazım."

"Irina, gözlerini aç tatlım," dedi kadın, tekrar nazikçe sıkarak. Gözlerimi açtığımda Ivory'nin bana baktığını gördüm. Gülümsedi, yüzü yanında duran adama doğru döndü.

Scar'ın karanlık gözleri benimkilerle buluştu, eliyle alnıma serin bir bez tutuyordu. Ona baktığımda gülümsedi, yüzü ıslaktı ve gözleri rahatlamıştı. Ağzıma bir şişe su uzattı, başımı çevirdiğimde kaşlarını çattı. "Hey, Kelebek," diye mırıldandı, bezi ve şişeyi arkasından yere fırlattı. "Seni içeri götürüp yıkayacağız, tamam mı?"

Kollarını yatağın üzerindeki bedenimin altından geçirerek beni yumuşak yüzeyden kaldırdı. Bedenim ve uzuvlarım onunkilerin etrafında kıvrılırken ve basınç değişirken, gözlerimin gözyaşı tehdidiyle yandığını hissettim.

"Yanındayım," diye mırıldandı, banyoya doğru ilerlerken başının yan tarafını benimkine dokundurdu. Ivory önümüzden yürüyerek duşu açtı. Scar beni kapalı tuvalete yatırıp soyunurken o da duşu test etti.

külotuna kadar indirdi. Ivory şaşkınlıkla ona baktı ama eli belindeki kemere gittiğinde onu yalnız bırakmak için başka tarafa baktı.

Duş doğru sıcaklığa geldiğinde, Scar beni kucağına aldı ve duşa girdi. Sıcaklığın bana değdiği anda irkildim, tenimdeki ürpertiyi kovaladım ve sağlam kolumla duşun duvarına tutundum.

Canım yanıyordu, su beni sardıkça kanla pembeleşiyordu. "Acıyor," diye mırıldandım, boğazım kuruyarak ve ağrıyarak kelimelerin etrafında sıkıştı.

"Biliyorum," dedi Scar, kir ve pislik yıkanıp temizlenirken, kan durulandıkça tenim ilk kez nefes almaya başladı.

Scar, gerçek olmadığını bildiğim bir gülümsemeyle bana bakarak, "İşte orada," dedi. İçimde onun tanıdığı kadından geriye hiçbir şey kalmamıştı. Kırmızı ruj süren ve dünyaya meydan okuyacak kadar kendinden eminmiş gibi davranan kadından geriye hiçbir şey kalmamıştı.

Keşke küvette olsaydım ve o ve Ivory gitselerdi de suyun altına dalıp ciğerlerimi doldurmasına izin verebilseydim. Bu, suyun karnımdaki yaralara batmasından ve sanki biri elini içeri uzatıp organlarımı koparmış gibi hissetmeme neden olmasından daha az acı verirdi.

Scar etkili bir şekilde hareket ederek bezi boynumda ve omuzlarımda gezdirdi. Karnıma kazınmış kelimelerin kenarlarındaki kurumuş kanı yıkadığında çığlık atmak istedim. Bu dürtüyle titriyor, kapalı gözlerle ve sadece akan suyun sesiyle dolu bir odada çok yüksek görünen iniltilerle kendimi tutuyordum.

Scar beni temizlemeyi bitirdi, vücudumdaki her kan izini elinden geldiğince sildi. Ivory çıkarken bana destek oldu, elini uzatıp beni sudan çıkarmadan önce kurulandı. Külotunu değiştirme zahmetine girmedi, beni tekrar tuvalete koydu, böylece beni etkili bir şekilde kurulayabilecekti.

Karnımdaki ve bacağımdaki yaraların en kötüsü taze kan sızdırırken çabaları boşa gitti. Havluyu etrafıma sararak beni kollarının arasına aldı ve ben acının ardından gelen uyuşukluğa gömüldüm.

Hissedemediğim o yerde yaşamak bir lütuf gibi görünüyordu ve kendimi her kestiğimde lanetliyordum. Hiçbir şey hissetmemenin güzelliğini takdir etmediğim her seferinde.

Bu hatayı bir daha yapmazdım.

33

I onu yatağa taşıdı ve yatağın ü z e r i n e yatırdı. Doktor temkinli bir şekilde ona yaklaştı ve İrina olduğu yerde hareketsiz kaldı. Vücudu dondu

Katı, o canlı, hüzünlü gözler korkuyla doluyordu.

"Irina, benim adım Doktor Russo. Artık temizlendiğine göre sana iyice bakmam gerekiyor. İlgilenilmesi gereken oldukça ciddi yaraların var," dedi Doktor, yaklaşırken gözleri ihtiyatlıydı. Irina'nın çoğunlukla gevşek olan bedeninde yükselen paniği hissedebildiğinden ya da benimkindeki gerginliğe tepki verdiğinden olsa gerek, dizleri yatağın ucuna değdiğinde durakladı.

Irina gözlerini ondan ayırmak istemeyerek ona baktı. "Havluyu çıkarmanız gerekecek," dedi Doktor, İrina'nın sağlam koluyla havluyu göğsünde tuttuğu yere bakarak.

Yavaşça elinde sıktığı kumaşa baktı, alt dudağı titriyordu, sonra gözlerini tekrar onunkilere dikti ve başını salladı.

Ivory banyodan çıkıp yatak odasına girerken, "Irina, tatlım, seni görmesi gerekiyor," diye mırıldandı.

"Git ona kıyafet getir," diye talimat verdim. "Benim gömleklerimden birini ve bir eşofman altı. Ayrı ayrı giyinsin ki adam işini bitirirken bazı yerlerini kapatabilsin. Tekrar açıkta kalmak istemiyor." Ivory başıyla onayladı ve emrettiğim şeyi yapmak üzere odadan çıktı. Koridorda kayboldu ve Don'la benim evimiz dediğimiz evin arka tarafına doğru döndü.

"En acil olan nedir?" Doktor bana sordu. "Midesi mi?"

"Sanırım öyle," diye kabul ettim, vücudunun acıdan bir tuvale dönüştüğünü düşünerek. İç kanama riski, vücudundaki ağrının boyutu düşünüldüğünde yüksekti.

Kaburgalarındaki çürükler, karnına oyulmuş kanayan yaralar bir yana.

"Tamam, alt yarını şimdilik kapalı tutabiliriz, Irina. Ama karnını hissetmem gerekiyor ve içimden bir ses dikiş atılması gerekebileceğini söylüyor. Bir bakabilir miyim?" diye sordu. Vücudunu örten pelüş beyaz havluya baktım, onu küvetten çıkardığımdan beri taze kanın bıraktığı kırmızı leke endişemi artırıyordu.

Kanama durmuyordu. Pıhtılaşmıyor ya da iyileşmiyordu.

Onu her *zaman* iz bırakacak şekilde derinlemesine kesmişti.

Irina tekrar başını salladığında Doktor benimle göz göze geldi ve başını salladı. Kanı görmüş, ne kadar büyük olduğunu anlamış ve benimle aynı korkuları paylaşmıştı. Onu bulduğumda içinde bulunduğu pisliği ve o bodrumda gördüğüm pisliği göz önüne alırsak, enfeksiyon riski yüksekti.

Ciddi kan kaybı riski de yüksekti. Ne kadar kaybettiğini söylemenin bir yolu yoktu.

Geri çekildim ve doktorun parmaklarını havlunun kenarına dokundurmasına izin verdim. Havluyu yavaşça geri çekti ve gözlerini kapatıp onu duymamaya çalışan kadının yüzünü izleyerek bir tepki vermesini bekledi. Serin hava çıplak göğüslerine değdiği anda, kendisine vermiş olması gereken acıya rağmen oturur pozisyona sıçradı.

"Irina!" Bağırdım, doktor omzuna nazikçe dokunup onu geri çekmeye çalışırken öne doğru atıldım.

"Hayır!" diye bağırdı, sesindeki acı göğsüme saplanan bir bıçak gibiydi. İçime saplandı, acı sanki kendim hissetmişim gibi içimde yankılandı. Tırnaklarını doktorun kendisine dokunduğu eline geçirdi ve saldırısının şiddetiyle kan akıttı.

Arkasından yatağa tırmandım, onu kollarımın arasına aldım ve göğsüne sardım. Sağlam bacağını tekmeledi ve çıplak kalana kadar havluyu tamamen yerinden oynattı. Doktor geri çekildi ve onu yerine sabitlemem için bana bir an verdi. "Şşşt," diye yatıştırdım, elimde titremeye başlayınca sesim kesildi. "Sana zarar vermesine izin vermeyeceğim. Sana söz veriyorum; bir daha kimse sana zarar veremeyecek."

Döndü, bacaklarını elinden geldiğince birbirine bastırırken yüzünü boynuma gömdü. Vücudundaki titreme daha da kötüleşti ve ruhumu parçalayan hıçkırıklara dönüşerek onunla birlikte benim vücudumu da sarstı. Dünyam kendi ekseninde dönüyor, onun kollarımdaki hissine daralıyordu. Onu hissetmek için

Travma, hayatta kaldığı her şey, tek bir kişinin içine hapsolmuş ve nasıl başa çıkacağını bilmiyordu.

Daha sonra söylediği sözler beni mahveden sözler olacaktı. Hayatımdaki hiçbir şeyin eskisi gibi olamayacağını bilerek her kırık parçamı aldı ve milyonlarca parçaya ayırdı.

"Bırakın öleyim," diye yalvardı, sözcükler tenimde mırıldanıyordu. Yüksek sesle hıçkırarak ağladı ve karnına bastırıp dürten doktorun dokunuşundan kaçtı. Derisinin altında sıvı ve ameliyat gerektirebilecek bir kan birikimi olup olmadığını hisseden doktor, onları uzaklaştırdığında rahatlamış bir nefesle başını salladı. Çantasından aletleri kaparak, vücudu titrerken bölgeyi sildi, uyuşturdu ve temizledi.

Doktor çantasına gitti, bir şırınga aldı ve bana doğru bakarken içine sıvı çekti. Doktor şırıngayı bana uzatırken Irina'nın gözleri çılgına dönmüş, yüzü korkudan kısılmıştı. "Bir yatıştırıcı," diye açıkladı Doktor. "Bundan sonra olacaklar için."

Başımı salladım, öne doğru eğilip ağzımı başının tepesine değdirdim ve bir kolumla onu göğsünde sabit tuttum. İğne boynunun yan tarafındaki deriye dokunduğu anda elimde sarsıldı, etine girdiğimde inledi. "Tuttum seni, *cuore mio*," diye mırıldandım, umutsuz çığlıkları arasında ona güven vermeye çalışıyordum.

Sonunda hıçkırıkları kesildi. Nefes alıp vermesi sakinleşti, neredeyse robotik, doğal olamayacak kadar ritmik hale gelene kadar sabitleşti. Doktor ona bir ağrı kesici verirken yüzüne baktım ve sonunda karnındaki yaraları dikmeye başladım.

Boğazıma bakarken gözleri bomboştu, doktor muayenesine devam ederken gözlerindeki hayat kaybolmuştu. Çıkık dirseğini yeniden hizalarken küfretti, yüzü tepki vermese bile vücudu irkildi. Çıkık diz kapağıyla ilgilendi, diz kapağını yeniden hizalayan belirgin *çıtırtıya* tepki olarak tüm vücudu sarsıldı. İyileşirken stabilize olmasına yardımcı olmak için üzerine bir kompresyon desteği koydu.

Bu sırada gözlerimi onunkilerden ayırmıyor, Kelebek'ten bir işaret bekliyordum.

Ama sevdiğim Irina gitmiş, yerine artık var olmayan bir kadının boş kabuğu gelmişti. Onunla ilgili her şey, ruhuyla ilgili her güzel şey gitmişti.

Doktor bacaklarını açarak pelvik muayene hareketlerini yaptı. Aletlerini eline aldı, kalçalarının arasına dikiş atarken ben de

Verdikleri hasara bakamıyordum. Yaşadığı vahşeti düşünmek beni hiçbir yere götürmezdi. Ta ki onun intikamını alacağım gün gelene kadar.

Doktor işini bitirdiğinde elindeki muayene eldivenlerini çıkardı ve arkasına yaslanarak yatağın ayak ucundaki sandalyeye çöktü. Ivory havluyu Irina'nın üzerine örttü, ben onu giydirene kadar ona mahremiyet teklif etti, ama Irina kumaşın tenine değdiğini fark etmedi bile, sakinleştirici hissettiği acıya rağmen gözlerinin yavaşça kapanmasına neden oldu.

"Bellandi'lerle geçirdiğim yıllar boyunca çok fazla hasar gördüm," diye mırıldandı elini yüzüne silerek. "Bir sürü dayak. Hayatımda hiç böyle bir vahşet görmedim," diye ekledi sandalyeden kalkarken.

Odadan çıktı, çıkarken de eşyalarını topladı. Ivory, Irina'ya odamdan topladığı giysileri giydirmeme yardım etti ve Irina'mın giysilerin güvenliğini sağladığında ve etrafında yabancılar olmadığında geri döneceği umudu soldu ve öldü.

İlk ayazda donmuş ve bir daha kıpırdamamak üzere yere düşmüş bir kelebek gibi duvara baktı, ben onu sırt üstü yatırırken başı o l d u ğ u yerden hiç kıpırdamadı. Irina'nın başını yastığın üzerine koydum ve yorganı yavaşça üzerine örttüm.

Gözleri tekrar kapandı ve Irina sonunda uyudu, ben de yanında onu izliyordum. Uyanacak kadar cesur olmasını umuyordum. Gecenin içinde kaybolup gitmemesini, bedeninin kalbini takip etmesini.

Bana geri dönmek zorundaydı.

Yapmak zorundaydı.

34

Beyaz, sıcak bıçak karnımın etini kesti, her seferinde sarsılan sert, sivri kesiklerle dokuyu parçaladı.

itti -

Gözlerimi açtığımda boğazımı yırtan bir çığlıkla uyandım. Ellerim karnıma giderken sırtım yataktan ayrıldı ve karnımı saldırıdan koruduğunu sandığım kolumdan acı fışkırdı. Müdahale ettiğimde bıçağın elimin etli alt tarafını kesmesini bekleyerek onu iterken, eller omuzlarıma dokunup beni tekrar yatmam için yönlendirmeye çalıştığında haykırdım. "Hayır!"

Kırık ve yırtık tırnaklarım çıplak derime batıyor, ben çırpındıkça saldırganın kollarını çiziyordu. "Kahretsin!" diye bağırdı bir kadın, ben başımı iki yana sallarken ellerini çekti. "Irina, ben Samara."

Darragh'ın üzerimde beliren yüzünün hatırasında kaybolmuşken, gözlerim çoktan ardına kadar açılmış, görmeden üzerimdeki tavana bakıyordum. Bir daha asla geri alamayacağım bir parçamı aldığı anda etimi oyarkenki şeytani gülümsemesinin.

İçimdeydi.

Beni lekeledi.

"Irina," dedi Samara tekrar, elini kolundaki çiziklerin en kötüsüne bastırarak. Dehşet içinde kan kuyusuna baktım ve sonunda ne yaptığımı anladığımda gözlerimin cam gibi olduğunu hissettim.

Kime zarar vereceğimi.

Hiç bilmediğim bir tiksinti içimi doldurdu ve beni belimden aşağı kaymış olan battaniyeleri sağlam kolumla toplayıp çekmeye zorladı.

Beni daha fazla örtmek için yukarı kaldırdılar. Yan tarafıma döndüm, döndüğümde kaburgalarımdaki ve bacağımdaki şiddetli ağrıya gömüldüm.

Bunu hak ettim.

"Tatlım, sorun yok. Ben iyiyim," dedi Samara, arkamdaki yatağa oturarak. Parmakları sırtıma değdi ve yanımda otururken hafifçe okşadı. Onun gözlerinin içine bakmaya dayanamıyordum. Bakışlarında bildiğini sandığı her şeyi görmeye dayanamıyordum.

Samara eski kocası tarafından tecavüze uğradıktan sonra hayatta kalmıştı. Diğer taraftan daha güçlü çıkmıştı. Başa çıkmanın, onu alt etmeye çalışan bir hayatta başarılı olmanın bir yolunu bulmuştu.

Ama Samara ve ben aynı değildik. Onun zorlandığı yerde ben kendimi isteyerek masaya bırakmıştım. Adamları kendilerine vaat edilen canlı pornoya hazır bir şekilde bakarken Darragh için kıyafetlerimi çıkarmıştım.

Beni mahvetmesine *izin* verirdim.

"Çok özür dilerim," diye fısıldadım, burnumu akıtan gözyaşlarımı geri çekerek. Samara'nın eli saçlarımı okşamak için uzandı, tıpkı kendisi gibi yumuşak ve yatıştırıcıydı.

"Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok," dedi. Ne kadar yanıldığına dair hiçbir fikri yoktu, ne kadar üzgün olmam gerektiğine dair hiçbir fikri yoktu. İyi bir adam benim yüzümden ölmüştü ve ben de kendimi feda ederek bu fedakârlığı onurlandırmıştım.

Kırılmama izin vererek, bundan asla geri dönemeyeceğimi bilerek. İstemeyeceğimi bile bile.

Dönüştüğüm şey için ölüm bir hediye olacaktı.

Scar'ın ciğerleri eforla dolup taşarak odaya girmesiyle kapı açıldı. Madison da onun peşinden geldi ve Samara'nın yanında benim yanıma sokulduğunda ikisi de birbirlerine ters ters baktılar. Kız Samara'nın varlığına aldırmıyor gibiydi ama Scar'la arasına mesafe koydu.

Diğer taraftan geldi, yatağın kenarına diz çöktü ve nazik bir eliyle yanağıma dokundu. Yüz hatlarındaki seğirme neredeyse fark edilmiyordu, diğer iki kadının muhtemelen görmeyeceği kadar gizlenmişti. Ama onu tanıyordum, daha önce de bana dokunmanın ona ne kadar acı verdiğini biliyordum.

Şimdi kendimi kirlettiğime

göre? Acı verici olmalı.

"İyi misin Kelebek?" diye sordu, bana bakarken kaşları gerilmişti. Başımı salladım, sanki yok olabilecekmişim gibi yatağa ve yastığa daha da gömüldüm.

Bana Kelebek demesi hoşuma gitmişti ama şimdi tek hissettiğim, bana benzeyen sayısız diğeriyle birlikte incelenmek üzere kasaya sabitlenmiş ölü bir kabuktu. Eşsiz, özel bir şey değildi. Sadece başka bir istatistik.

Beşte bir.

Gözlerimin kapanmasına izin verdim, karanlıkta huzur buldum. Bir zamanlar arkadaşım olan insanların acıyan yüzlerini göremediğim bir yer. Her şey hissizleşmeden önce sevdiğim insanların.

Şimdi sadece hiçbir şey yoktu. Beni *ben* yapan her şeyin olduğu yerde sadece bir boşluk vardı.

"Ne oldu?" Scar sordu, sesi ancak fısıltıyı geçiyordu. Beni uyandırabileceğinden endişeleniyordu, sanki kâbuslardan sonra uyku bir daha kolay gelebilirmiş gibi. Bana tüm acıları yeniden yaşatan unutulmaz anılardan sonra.

Acı.

"Kabus görmüş olmalı," dedi Samara. "Onu sakinleştirmeye çalıştım. Ona dokunmamalıydım."

Scar, "Evine git," diye emretti. "Lino biraz sakinleşene kadar seni burada istemeyecektir. Sen dönmeden önce sakinleşmesi gerekiyor."

Samara ağlayacakmış gibi burnunu çekerek, "Onu bırakmayacağım," diye reddetti.

"Seni bir daha incitirse asla kendisiyle yaşayamaz. İhtiyacı olan son şey bu suçluluk duygusuyla başa çıkmaktır," dedi Scar, elini başımın tepesindeki saçlarımda gezdirerek. Uyuşukluğumda bile beni tanıyordu. Burayı sonsuza dek terk etmeye hazır olsam bile, beni neyin harekete geçireceğini anlıyordu.

Başka bir zamanda, başka bir durumda, iki ruhun birbirini nasıl bu kadar derinden anlayabildiğini merak edebilirdim. Çok doğal.

Bu sefer, ben gittiğimde onun iyi olmasını umdum. Hak ettiği her şey olabilecek kadar güçlü biriyle gerçek aşkı bulmasını umdum.

Benim asla olamayacağım her şey olmasını umuyordum.

35

Enzo kısa bir süre sonra malikâneye geldi ve Madison'la ayrılmadan önce onunla konuşmak için gittiğim koridorda benimle buluştu. Samara, Irina'nın yanından ayrılmayı reddetti ve sanki ona yeniden hayat verebilecekmiş gibi yatakta hareketsiz yatan Irina'ya baktı.

Irina onun uyuduğuna inanacak kadar aptal olduğumu düşünüyordu ama ben aylardır dairesine yerleştirdiğim kameralardan onu izlediğim için uykuda nefes alışının ritmini çok iyi biliyordum.

Ancak o güvende olduktan sonra yakalandığı günün görüntülerini izleyebildim. Ancak o zaman nelere katlandığını ve nasıl *savaştığını* izleyecek kadar cesur olabildim. Herkesin ona verdiğinden daha güçlüydü, hesaba katılması gereken bir güçtü, eğer sadece bunu görmesine izin verirse.

Onu tekmeleyerek ve çığlık atarak oraya sürüklemek zorunda kalsaydım, bunun diğer tarafından çıkacaktı, ama bu arada, ciyaklatmam gereken başka insanlar vardı.

Enzo'ya, "Gözün hep onun üzerinde olsun," diye emrettim ve bana başını sallayarak karşılık vermesini izledim.

"Ona bir şey olmasına izin vermeyeceğim," diye kabul etti. Sesinde ciddi bir şeyler vardı, adamın başını tutuşunda kederli bir şeyler. Sadie'yle birlikte depodaki saldırıdan sağ kurtuldukları ve kendilerine zarar vermeye çalışan insanları öldürmeyi başardıkları düşünülürse, adamın canını sıkan tek bir şey olabilirdi. "Bu benim hatam," diye ekledi, başını arkamdaki yatak odası kapısına doğru sallayarak.

"Değil," diye cevap verdim, her ne kadar en başta kaçırıldığı için herkesi ve her şeyi suçlamak istesem de. Bryan'ın karşılaştığı adamların ve silahların sayısını gördükten sonra, o gün onun güvenliğinden sorumlu olan adamı suçlayacak gücü kendimde bulamadım.

Denemişti. Hayatta kalma şansı olmadığını bile bile ona kaçması için yeterli zamanı kazandırmaya çalışmıştı.

Enzo başını sallayarak, "Yanına birden fazla adam koymalıydık," dedi. "Bir risk olduğunu biliyorduk."

"Ayrıca bir savaşın ortasındayız. Her zaman herkesi iki katına çıkaracak kadar adamımız yok. O artık burada güvende. Bu yeterli olmalı," dedim, başka bir şeyi kabul etmeyi reddederek. İrina'nın başına gelenler için arkadaşlarımı suçlarsam, günü asla atlatamazdım.

Onlara, onların bana olduğundan daha çok ihtiyacım vardı. Bir kriz anında onlara dayanmam gerekiyordu ve Bellandi Malikânesi, savaş bitene kadar Irina'yı kilit altında tutabileceğim en güvenli yerdi.

Ta ki ona dokunan şerefsizler yerin dibine girene kadar.

Başımı yatak odasına uzattım ve Madison'a benimle gelmesini işaret ettim. Başka bir dünyada olsaydım, genç bir kızı maruz bırakmak üzere olduğum şey için kendimi suçlu hissedebilirdim. Kelebeklerin, onlara bakmayı hak etmeyen erkeklerin ayakkabıları altında ezildiği bir dünyada.

Ama bunda değil.

Rafael beni deponun dışında karşıladı, Madison'ın yolcu koltuğundan inişini izlerken başı yana eğikti.

"İlginç bir arkadaş seçimi," diye yorum yaptı, Madison'ı şöyle bir süzdü. Madison'ın yaşındaki bir kıza bakıp neredeyse uğradığı tacizi düşünmesinin onun için tuhaf olduğundan emindim.

Müstakbel karısı da aynı yaşlardaydı.

Cevap olarak homurdandım, yanından geçip deponun kapısını yırtarak açtım. Madison'a içeri girmesini işaret ettim ve Rafael Ibarra karanlık bir şekilde kıkırdarken kapının arkamdan kapanmasına izin verdim.

Adam muhtemelen daha azı için adam öldürmüştü.

Arkamızdan kapıyı açtı ve beni dondurucuya götürecek olan köşeye yaklaşırken bana seslendi. "Scar," dedi, yüzünde bir şey

Derin bir ses beni duraklattı. "Yöntemlerimin celladınınkinden biraz daha... aşırı olduğunu bilmelisin. İçeride bulacaklarına hazır olduğundan emin ol."

Kurbanlarının derisini canlı canlı yüzmeyi seven bir adamdan daha aşırı.

Çok güzel.

İlerledim ve Madison'ın peşimden daha az güvenle gelmesiyle köşeyi döndüm. Simon bir kez olsun dondurucu kapısının dışında durdu, yüzü Ryker'ın yöntemlerine çok aşina olan bir adamdan beklemeyeceğim şekilde yeşil görünüyordu.

Duraksamadım.

Simon kapıyı çekerek açtı ve ölümün kokusu depoya yayıldı. Kanın metalik tonu duyularıma saldırdı ve dondurucuya girmeden önce durduğumda beni bir adım geriye sendeletti. Simon başını salladı, burnunu iki parmağıyla sıkarak kapattı ve beni içeri buyur etti. "Acele et de şu şeyi kapatabileyim."

İçeriden biri çığlık attı. Ses neredeyse Irina'nın dehşet anlarındaki kadar tizdi ve içindeki bir şey beni yatıştırdı.

Bununla hiç yüzleşmek zorunda kalmasa bile, Irina hak ettiği intikamı alacaktı.

Ona dokunan erkeklerin her birinden bir hediye getirecektim ve bir gün, daha güçlü olduğunda, onu ne kadar hayal kırıklığına uğrattığım için bir özür olarak bunları ayaklarının dibine bırakacaktım.

Derin bir nefes çekerek temiz havayı içime çektim ve odaya girdim. Madison arkamdan geldi, Rafael'in Chicago'ya gelişinden bu yana değişime uğrayan depodaki dondurucuya bakarken gözleri dehşetle açılmıştı.

Ryker yöntemlerinde daha abartısızdı, ellerini kirletmeyi ve insanları bıçaklarla oymayı tercih ediyordu. Rafael'in çoktan geçmiş dönemlere karşı derin bir takdiri vardı ve ortaçağın arkaik işkence yöntemlerine büyük değer veriyordu.

Odanın bir köşesinde metal bir küvet duruyordu, içindeki suyun kaynaması için altına kapalı bir ısıtma ünitesi yerleştirilmişti. Küvetin yanında, bir zamanlar bir erkeğe ait olan ceset, elleri başının üzerinde zincirlenmiş bir şekilde duvara yaslanmış oturuyordu. Çıplaktı, vücudunun tamamı yanık ve kabarcıklarla kaplıydı ve erimiş derisini ısıran soğuk havada titriyordu.

Odanın diğer tarafında, tavana bağlı bir aparattan baş aşağı sarkan bir adam vardı. Bacakları iki yana açılmıştı, her iki ayağı da kancalıydı.

onu yerinde tutan bir çizmenin içine soktu. O da çıplaktı, kasıkları karnının hemen altına kadar testereyle kesilmişti. Bir zamanlar siki olan şey artık parçalanmış bir et yığınından başka bir şey değildi ama yara neredeyse hiç kanamıyordu.

Kafasına kan hücum ederken, hayatını ve acısını uzatırken olmaz.

Arkamda Madison kustu, keskin kokusu zaten dondurucuya sinmiş olan kokuya karıştı. "Onu buraya getirirken aklından ne geçiyordu?" Ryker son kurbanından uzaklaşarak sordu. En sevdiği fileto bıçağını aletlerini koyduğu tezgâha bırakırken elleri kana bulanmış, kırmızı lekeler ön kollarına kadar uzanmıştı. Uğraştığı adam sandalyede oturuyordu, bilinci yerinde olmasına rağmen başı yana eğikti.

Saçlarının yarısı soyulmuştu, Ryker saçlarının altındaki deriyi keserek ham eti ve kafatasını ortaya çıkarmıştı. Derinin yüzülmesi için alışılmadık bir yer seçilmesine bakarken kaşlarımı kaldırdım.

Ryker genellikle çalışmak için daha etli bölgeleri tercih ederdi.

"Güzel saçları vardı," dedi ve bir an için kurbanına bakarken omuzlarını silkti. Dikkatini bir kez daha bana çevirdiğinde yüzünde bir sırıtma vardı. "Artık o kadar da güzel değil."

Rafael dondurucuya adımını attı, Madison'ın başını salladığı yere tiksintiyle baktı ve sanki etrafını saran ölüm bir şekilde lehineymiş gibi etrafından dolaştı. "Sırf senin saçların güzel değil diye, güzel olanları kötülemen gerekmez," dedi ve alet masasından uzun iğnelerden birini aldı.

Henüz zarar görmemiş gibi görünen adamlardan birinin yanına gitti ve adam kendisini altındaki metal sandalyeye bağlayan bağlara karşı mücadele ederken önünde durdu. Rafael iğnenin ucunu test etti, parmağına batırdı ve kan akışını izledi. "En çok neye değer veriyorsun? Gözlerine mi yoksa sikine mi?" diye sordu adama, düşünürken iğneyi kendi yanağına vurdu.

Onu kendi haline bıraktım ve dikkatimi tekrar Madison'a verdim. "Irina'ya hangisi tecavüz etti?" Vücudundaki hastalığı yatıştırmak için ona dokunmaya cesaret edemeyerek sordum. Kelebeğimin dokunuşuna artık daha iyi tahammül ediyor olabilirdim ama bunun başkalarına da geçeceğini varsaymaya cesaret edemiyordum.

"Emin değilim," dedi kendini dik durmaya zorlayarak. Etrafına bakmaya ve odanın geri kalanındaki katliamı görmeye cesaret edemiyormuş gibi görünen gözlerini gözlerime dikti.

Rafael'in eline bir çift pens alıp kurbanının pörsümüş sikini tutuşunu izlerken onu suçlamak için kendimi zorlayamıyordum. Özellikle de iğneyi adamın idrar yoluna soktuğunda, çığlıklar dondurucunun duvarlarında yankılandı ve ben ölüp gömüldüğümde bile çınlamaya devam edeceğine yemin ettim.

"Ne demek istiyorsun?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak sordum. Kızı getirmeyi kabul etmemin tek nedeni, hangi adamları öldürmeden önce onlardan bir parça almam gerektiğini tespit edebilmesiydi.

"Onu üst kata çıkardılar. Ona dokunup dokunmadıklarını kesin olarak söyleyemem ama onu bodruma geri getirdiklerinde konuştuklarını duydum," dedi Madison yüksek sesle yutkunarak. Rafael'in kendi kırpılmış saçlarını dürtmesine rağmen Ryker'ın kafa derisini yüzmeye devam ettiği yere baktı.

"Ne dediler?"

"Sanırım..." Durakladı ve dikkatini tekrar bana çevirdi. "Sanırım çoğunlukla sadece izlediler. Darragh ona tecavüz eden kişiydi."

"Peki hangisi Darragh?" Odanın etrafındaki adamlara bakarak sordum. Umarım diri diri haşlanan adam değildir. Aleti tanınmaz halde olurdu ve Irina'nın neye benzediğini hatırlamasını umuyordum, böylece bir gün onun ölümüne izin verdiğimde kendi kıçına sokabilirdi.

Madison başını sallayarak, "Hiçbiri," dedi. "Darragh burada değil."

"Irina'ya tecavüz eden adam burada değil mi?" diye sordum, vücudumdaki her şey
duruyordu. Başını salladı, gözleri korkudan irileşmişti. Ayaklarımı zorlayarak en yakındaki kişiye, yerde yatan bir adamın haşlanmış kabuğuna doğru ilerledim. Saçlarından tutarak boynunu öyle sert bir şekilde geriye doğru yırttım ki yanıkları çatladı ve kanadı. "Irina Ryan'a dokundun mu?" diye sordum.

Başını salladı ve acıya karşı gözlerini kapattı. "Hayır," diye mırıldandı, sesi zorlukla duyuluyordu. Diri diri kaynatılmanın yemek borusunda yarattığı ısıyı hayal ettim.

"Kim yaptı?" Gözleri açıldığında beni görebilsin diye boşluğuna doğru eğilerek sordum.

Parmak eklemlerimi göğsündeki en kötü yanıklara bastırdığımda yutkundu ve başını salladı. "Sadece Darragh. Onu tamamen kendine istedi."

"Onu kim kesti? Kim dövdü onu?"

"Hepsi oydu. Onu kaçırdığında kolunu kesti. Kızı korurken bacağını kesti ve dövdü. Onu masanın üzerinde becerirken karnını kesti," diye hırıldadı, saçlarını serbest bıraktığımda bakışları parlamaya dönüştü.

"İşi bitince en sevdiği bıçağın sapını kızın amına soktu, sonra da kız kanlar içindeyken götünü sikti. Bu soruna cevap oldu mu, Bellandi pisliği?"

Kıpırdamadan durdum, bedenim içimde biriken öfkeden başka hiçbir şeyin var olmadığı bir yere gömüldü. "Bir sorum kaldı," dedim, sesimdeki sakinlik, masaya doğru ilerleyip bir bıçak alırken duruşumdaki rahatlıkla eşleşiyordu. "İzledin mi?"

"Tabii ki izledim. Çok ateşli bir parça ve çok güzel çığlık atıyor," diye hırladı, öfkemden öldüreceğimi düşündüğü ölüm için bana adeta yalvarıyordu.

Başımı salladım, başını bir kez daha geriye doğru çekerken dudaklarımı büzdüm. Bıçak gözünün hemen altındaki deriye dokundu ve altından kan fışkırana kadar bastırdı. Gözünü kurtarmak için acınası bir çabayla sıktığı göz kapağını ittiğimde Madison arkamdan öğürdü. Bıçağın ucunu göz küresinin kenarına doğru kıvırdım ve o çığlık atarken onu yerinde tutan bağ dokusundan ayırdım.

Serbest kaldığında bir patlamayla avucuma düştü, ıslaklığı beni ürpertti. Rafael yardımsever bir şekilde bana raftan bir kavanoz uzattı ve görmeyen küreyi bardağa bırakmama izin verdi. Diğerine geçtim ve Rafael'in öne eğilip diğer adamın sikine soktuğu iğneyle boş göz çukurunu dürtmesini izledim.

"Umarım temizdir. Göz çukurundaki frengi bana biraz nahoş geliyor."

"Sanırım şu anda endişeleneceği en son şey bu," dedi Rafe, ben ikinci göz küresini çıkarıp kavanoza atarken arkasına yaslanıp adama bakarak. "Gözleri çıkardığınızda bir yüzün kafatasına bu kadar benzemesi şaşırtıcı."

"Şaşırtıcı kelimesi benim kullanacağım bir kelime değil," diye mırıldandı Madison, dondurucunun kapısının yanında kendi içine doğru kıvrıldı. Gidip Simon'la dışarıda beklemesine izin vermeliydim ama onun orada olması bana doğru geliyordu.

Sanki o odaya aitmiş, içimizden biri yaralandığında Bellandilerin ekeceği yıkıma tanıklık ediyormuş gibi.

Odada beş adam daha vardı. Irina'nın acısına tanık olabilecek beş adam. Çıkarılacak on göz küresi.

"Sana bir şey söylediler mi?" Bir sonraki adama doğru ilerlerken Ryker'a dönerek sordum. Baş aşağı asılı olan, Rafael onunla oynamayı bitirene kadar beklemek zorunda kalacaktı. Gözbebeklerini kesmek

kafasına hücum eden kanın boşalmasını sağlayarak ölümünü şeytanın zevkine göre çok daha fazla hızlandırdı.

"Tiernan ve Darragh'ın nerede olduğuna dair hiçbir fikirleri yok. Sorduk ve sanırım gerçeği söylemeleri için onları uygun şekilde motive ettik. Tiernan'ın onu aradığımızı bildiği için çevresini küçük tutması mantıklı," diye cevap verdi Ryker, adamın saçları ıslak, kanlı bir yığın halinde yere düşene kadar kafa derisinin son parçasını keserek.

Madison kuru bir sesle, "Bu leke bırakacak," dedi ve yutkunurken ona baktı. Şokun etkisi geçtikçe hastalığının en kötüsünü atlatmaya çalışarak doğal rengini biraz geri kazanmıştı.

Ryker kıkırdadı. "Sanırım ondan hoşlandım."

Dondurucunun beton zemininin eski kandan kaynaklanan kırmızı ve kahverengi lekelerle kaplı olduğu düşünüldüğünde, lekelerin pek de önemli olmadığını düşündüm. Basınçlı yıkama ancak bu kadar kanı temizleyebilirdi ve şehirde bir savaş olduğu için dondurucu da kıpkırmızı olmuştu.

Sanki Rafael gibi olmak ve onu bir bilim deneyi olarak kullanmak isteseydim, küçük aletini benden kurtaracakmış gibi kalçalarını birbirine bastırmasını görmezden gelerek ikinci adamın başını geri çektim. "Ona dokundun mu?" Adamın başını sallamasını izleyerek sordum.

Hayatı için yalvardı, özgürlüğü için yalvardı ama karşılığında hiçbir şey vermedi. Onun gibi bir adamın bilgi dışında verebileceği hiçbir şey yoktu ve ne yazık ki elinde hiçbir şey yoktu.

Kelebekleri ezen adamlar için bağışlama yoktu. Savaşta merhamet yoktu.

36

IRINA

I Gözlerimi açtığımda sessizlikten başka bir şey yoktu. Yan koltukta uyuyan Samara'nın ritmik nefes alış verişinden başka bir şey yoktu. Yatakta. Hafifçe horluyor, her derin nefes alışında burnundan küçük bir ses sızıyordu.

Örtüleri yavaşça sıyırdım ve adamlardan birinin soru sormak için koridora çektiği Enzo'nun dönüşünü kaçırmış olma ihtimalime karşı odaya baktım. Sağlam kolumla kendimi oturmaya zorlayarak kaburgalarımdaki ağrıyı görmezden geldim.

Olsa olsa hala nefes aldığımı hatırlatan bir şeydi. Olmak istemediğimi düşündüğüm zamanlarda bile bu acıyı hissetmek için hala hayatta olduğumu.

Dünya o kadar çirkinken bile artık onun bir parçası olmak istemiyordum.

Yatağın kenarına doğru kaydım, doktorun bacağıma taktığını bile fark etmediğim atel, ayağım yere değene kadar onu kaldırmamı zorlaştırıyordu. Ayağa kalkmak için kendimi zorladığımda ağrı yukarı doğru yayıldı, ama acıya rağmen kendimi zorladım. Geçerken komodine yaslanarak banyoya doğru ilerledim.

Küçük tavan penceresinden sızan loş ışıkta parıldayan ayna beni ileri çağırıyordu. Scar'ın ve doktorun bana verdiği ilaçların kafamda yarattığı bulanıklığa nüfuz etmeyi başaran acıyla dişlerimi sıkarak komodinle banyo tezgahı arasındaki birkaç adımı atmayı göze aldım.

Elim tezgâhın yüzeyine indiğinde nefes nefese kalmıştım. Üzerine eğildim, derin nefesler alırken yansımama baktım.

Yüzüm şişlikten neredeyse tanınmaz haldeydi ama beni ilgilendiren bu ya da boğazımdaki morluk değildi.

Karnımdaki bandajlar ortaya çıkana kadar bana giydirdikleri gömleği kaldırdım. Gömleğin beyazı taze bir kan parçasıyla lekelenmişti. Bandajın kenarını kavradım ve yaraları çevreleyen hassas deriden sıyırdım.

Bezi geri çektiğimde kuruyan kan dişlerimin arasından bir tıslama çıkardı. Ama onu görmem gerekiyordu, herkesin görmesi için derime kazınmış kelimeleri görmem gerekiyordu. Yavaşça geri sıyırdım, ta ki tezgahın üzerine zarifçe düşene kadar.

En üstteki kelimeler daha küçüktü ve kaburgalarımı diğerlerine kıyasla küçük olan tavuk çizikleriyle kaplıyordu.

Bir Bellandi Fahişesi

Sanki beni kullanırken fikrini değiştirmiş gibi bunun üzerini çizmişti. Sanki içimde olmak onun içinde başka bir şeyin uyanmasına neden olmuş, onu başkasından almaktan, kendisinin olduğunu düşündüğü şeye sahip çıkmaya yöneltmişti.

Sonraki kelimeler daha büyük, daha derindi. Bunlar doktorun beni tekrar diktiği yerlerdi, ancak yaraları kesen dikişler bile derime kazıdığı korkunç kelimeleri sonsuza dek gizleyemezdi.

Darragh'ın Evcil Hayvanı

Cildim yaraların etrafında şişmiş, pembe ve tahriş olmuş, tuvalete gitme çabam sırasında bir ya da iki dikiş attığım yerden kan sızan dikişli etimin yanındaydı. Titreyen bir elimle izlere, o gitmiş olsa bile asla kurtulamayacağım isme dokundum.

"Ayakta durmamalısın," dedi Enzo, odaya geri adım atarken yatak odasının kapısını arkasından kapatarak. Yumuşak bir gülümsemeyle uyuyan Samara'ya baktı ama bana doğru birkaç adım daha atarken yüz hatlarını daha melankolik bir şey çaldı. "Hadi seni yatağına geri götürelim, Iri," diye ekledi ve tutmam için elini uzattı.

Ona baktım, aramızdaki boşluğa uzanıp yardımını kabul edemedim. Elini elime alma düşüncesi bile iğrenç bir ihanet gibi geliyordu, sanki iyi bir adamı kendi pisliğimle kirletecekmişim gibi.

Sonunda başımı salladım ve banyo tezgahından uzaklaşırken dişlerimi alt dudağıma geçirdim. Komodine doğru ilk adımı attım, bacağımdan yukarı doğru acı fışkırırken irkildim. Enzo hareket etti ve bacağım altımda bükülürken beni yakaladı.

Beni kolaylıkla kollarına aldı, ayaklarımdan kaldırdı ve ben başımı iki yana sallayıp kendi üzerime katlanmaya çalışırken beni yatağa doğru taşıdı.

Tenimin ona dokunmasına izin veremezdim. Onu kirletemezdim.

Beni yatağa yatırırken "Kıpırdama," dedi. Elleri pazıma dokundu, çıplak tenimde kayarak arkama yaslanmama yardım etti.

"Dokunma bana," diye fısıldadım, gözlerimi sıkarak. "Kirli," diye ekledim, nefesim düzensiz ve boğuktu.

Yüzü yumuşadı, elini çekip başını yana eğdiğinde kaşları çatıldı. "Sen kirli değilsin, Irina. Tanrım, yakınından bile geçmiyorsun." Konuşurken battaniyeyi çekiştirerek bacaklarımı örttü ve karnımda gömleğin kumaşına kanayan yaralara baktı. "Sana yeni bir bandaj getireceğim."

"Tamam," diye fısıldadım, o banyoya doğru ilerlerken başımı ondan yana çevirdim. Gözlerimi kapattım ve uyanıklıkla uyku arasındaki o yere doğru sürüklendim.

Aynaya yaptığım yolculuk beni düşündüğümden daha fazla yormuştu ve uyanık kalmak için gözlerimi zorla açtım. Rüya görmek imkânsızdı.

Rüya görmek bir kabustu.

Yine de uyudum, su üstünde kalamayacak kadar zayıf bir beden tarafından kendi kişisel cehennemimin derinliklerine geri sürüklendim.

I Vücudumdaki elleri hissedince irkilerek uyandım. Darragh'ın bana dokunmasını izleyen erkeklerin anısına

Ben.

Bacaklarımı kaplayan kanın arasından süzülen parmaklarının anısına, Darragh en mahrem yerime dokunurken...

Karnım guruldadı.

Yataktan fırladım ve boş midemdeki safrayı kusarken yere düştüm. Bacağıma ve koluma vuran acı dayanılmazdı.

Samara ve Madison yerlerinden sıçrayarak yanımda yere diz çöktüler. Samara saçlarımı tutup yüzümden geriye doğru çekerken ben nefes nefese kalmıştım ve mide bulantımla savaşıyordum. "Bir şey yok,

Tatlım," diye mırıldandı, saçımı başımın arkasında eğreti bir at kuyruğu şeklinde tutarken. "Güvendesin."

Bedenim sarsıldı. Ciğerlerim göğsümde yandı. Yüzümdeki küçük kan damarları patladı, nefesimi yavaşlatmaya çalışırken sıcaklık tenimi sardı.

"Neye ihtiyacın var, Irina?" Madison sırtımda yatıştırıcı daireler çizerek sordu.

Kalp şeklindeki tatlı yüzündeki buz mavisi gözlerine baktım ve kelimeler üzerinde düşündüm. Acıya son vermenin yanı sıra, benim için cazip olan tek bir şey vardı.

"Duş," diye mırıldandım.

"Tamam. Yardım edeceğiz," dedi Samara ve sağlam kolumun altından geçerek beni ayağa kaldırmaya yardım etti. Madison diğer tarafa geçerek bir kolunu belime doladı ve atel takılı kolumdan kaçınmak için elinden geleni yaptı.

Beni küvetin kenarına oturttular, duşu açtılar ve sonra geri gelip kolumu geçici olarak atelden çıkarmama ve tişörtü başımın üzerinden çıkarmama yardım ettiler. Çırılçıplak kaldığım anda içime kapandım, gözlerimin vücudumda olmasından nefret ediyordum. Birinin beni görmesinden nefret ediyordum.

Ne kadar kırılmış ve kanamış olsam da, kimse böyle bir manzaraya maruz kalmamalı.

Madison ayağa kalkmama yardım ederken Samara ayaklarımın dibinde diz çöktü ve bacağımı destekten kurtardı. Eşofman altımı dikkatlice indirdi ve ağırlığımın büyük kısmını alarak küvetten duşa doğru yürümeme yardım etti. İçeri girdiğimde Madison kıyafetlerini ıslatan suyu umursamıyor gibiydi, Samara temiz bir bez alıp bana uzatırken vücuduma destek olmak için spreyin içinden geçti.

Yüzümü ve boynumu öfkeyle ovarak cildime uyguladım. Kesikler ve çürükler her geçişte acıyor, omuzlarıma ve kollarıma geçene kadar cildim çiğ bir şekilde sürtünüyordu.

Isırık izi şeklinde çürüklerle kaplı göğüslerime.

Ovaladım, sürtünmeden dolayı cildim kızardı. Karnımdan aşağı indiğimde Samara bezi elimden aldı ve bana baktı. "Dikişlerin var Irina. Dikkatli olmalısın..." dedi, anlamlı anlamlı bana bakarak.

Bezi geri aldım, bacaklarımın arasına kaydırdım ve kendimi nazikçe yıkadım. Bezin her geçişinde dikişler çekiliyor, bacaklarımdan aşağı inene kadar acı dolu bir irkilmeyle kıvranıyordum.

Tüm vücudum pembeleştiğinde Samara uzandı ve bezi tekrar aldı. "Temizsin, tatlım," dedi. "Zaten temizdin."

Özlemle beze baktım, derim tamamen çıkana kadar ovalayabilmeyi diledim. Keşke baştan başlayabilseydim.

"Onu hissedebiliyorum," diye fısıldadım ve yüzünün üzüntüyle buruşmasını izledim. "Biliyorum," dedi, bezi yere bıraktı ve suyu çevirdi

kapalı. "Daha iyi olacak."

"Sadece durmasını istiyorum," diye mırıldandım, Madison ve onun beni duştan çıkarmasına izin verdim. Beni giysilerime, atelime ve korseme geri soktular ve sözde hayatımın önümüzdeki birkaç haftasını geçireceğimden şüphelendiğim yatağa geri dönmeme yardım ettiler.

Bunun pek önemi yoktu.

Zaten ölüyken bir yatak neyi değiştirir ki?

37

Ryan ve Grant Dumas, Bellandi Malikânesi'nde Irina'nın yatak odasının açık kapısından içeri adım attıklarında, her iki çiftin de gözleri

Yorganın altında vücudunun şekli. Battaniyeleri çekiştirerek omuzlarından aşağısını örtmüş, yaralarının en kötüsünü onların meraklı bakışlarından saklamıştım.

Onların görmesini istemezdi.

"Ah, İrina," dedi Ed, yatağın ayak ucunda durup yüzüne bakarak. Şişlik gece boyunca önemli ölçüde inmiş, yüzünün ince çizgilerini benekli ve morarmış bırakmış ve renkleri daha da canlı göstermişti.

Irina uyuyormuş gibi yapıyordu ama nefesindeki kesiklikten babasının geldiğini anladığını biliyordum. Hâlâ gözlerini açmıyor, sanki bu haliyle babasının karşısına çıkmaya dayanamıyormuş gibi sıkıca kapalı tutuyordu.

Saldırılarının detayları vücudunun her yerinde yazılıydı.

"Onu eve götürüyoruz. Bugün," dedi ve Matteo'ya döndü. Sanki emre karşı gelmeye cesaret ediyormuş gibi diğer adama baktı.

Matteo, Ed'in duygusal tepkisi karşısında mantık yürüterek meydan okudu. "Onu istediğin zaman ziyaret edebilirsin Ed, ama şimdilik burada benim korumam altında kalmasını şiddetle tavsiye ederim. Burası onun için en güvenli yer."

Irina gözlerini açtı, önce Matteo'ya sonra da bana baktı. O sessiz anlarda kendisiyle savaşıyor gibiydi, dudakları düşünceli bir şekilde büzülüyor ve büzülmüyordu. İtiraf etmek istediğimden çok daha fazla rahatsız ediyordu beni.

babasının ve ona söz verdiği adamın yanına gitmek isteyebilirdi; benim evim dediğim evi terk etmek ve benden kaçmak isteyebilirdi.

Onu kendimden uzaklaştırmak için kaç ay harcadığımı düşünürsek, bu beni incitmemeliydi. Daha azını hak etmiyordum ve kendime karşı dürüst olursam, aramızdaki ilişkinin nasıl yürüyebileceğinden hâlâ emin değildim.

Irina'nın şeytanlarıyla yüzleşebilecek kadar güçlü birine ihtiyacı vardı. Ben kendiminkilerle bile başa çıkamadım.

Kızının uyandığını fark eden Ed, "İşte benim kızım," dedi. Yatağın yanına geldi, kenarına oturdu ve ona baktı. Bakışlarını karşılayan gözler neredeyse boştu, sanki içinde hiç enerji kalmamış gibi tüm duyguları boşalmıştı.

Kapı aralığında duran Grant'e baktı, gözleri bir an için birleşti. Adam sessiz kaldığında, yorgun bir iç çekişle babasına döndü.

Tenimdeki tüm kan izlerini yıkadıktan sonra gecenin bir yarısı geldim, o uyurken yanında oturdum ve günün geri kalanında uyuyormuş gibi yapmasını izledim. Onu zorlamak için çok erkendi. Canlı gözlerine musallat olan şeytanlarla yüzleşmesini sağlamak için çok hızlıydı.

Zamana ihtiyacı vardı. Ben onu bunları dile getirmeye zorlamadan önce kafasında bazı şeyleri çözmek için alana ihtiyacı vardı. Bu, gözlerini açıp bana bakmaya cesaret ettiğinde bir yaşam belirtisi görmeyi istemediğim anlamına gelmiyordu.

Her şey tanıdığım kadının bu yarı hayaletinden daha iyiydi.

"O iyi mi?" Ed, Irina cevap vermeyince bana dönerek sordu. Matteo'ya baktım, yüzünde Irina'ya yapılan saldırının ciddiyetini babasıyla paylaştığına dair bir işaret arıyordum. Başını salladı, haberi nasıl paylaşacağını bilemiyormuş gibi başını hafifçe öne eğdi. Yargıç kızına dönerek, "İlaçlarını alıyor mu?" diye sordu.

Irina cevap vermedi, kaşları çatılırken başını başka yöne çevirdi ve dudaklarını birbirine bastırdı. Bu ilaç her ne içinse, bizim bilmemizi istememişti.

Benim bilmemi istememişti.

"İlaç mı?" Bu konuda herhangi bir bilgi vermeyince babasına bakarak sordum.

"Irina'da Borderline Kişilik Bozukluğu var," diye açıkladı Grant yatağa ve Irina'nın yanına doğru ilerleyip battaniyeyi indirerek Irina'nın kolunu ortaya çıkarırken. Elini tutmak istedi, kendi eliyle sıkmak istedi, ama kolunu görünce nefesi kesildi.

Yaralı kolunu destekleyen atel. Matteo'ya baktı ve sanki yaraları hakkında bilmediği başka ne olduğunu sorar gibi kaşlarını kaldırdı.

Matteo, "Bilmek istersen sana her şeyi sonra anlatırım, ama senin yararın için, Irina'nın Tiernan'ın adamlarıyla geçirdiği zamanda neler yaşadığını tartışmamamızı öneririm," dedi, sanki bu sözleri onun huzurunda söylemek zorunda kaldığı için pişmanmış gibi sessizdi. Devam etmeden önce Yargıç Ryan'a doğru döndü. "Yargıç olarak kalmanız ve parmaklıklar ardında olmamanız için, iyileşmenin bu kısmını bize bırakmanızın daha iyi olacağını düşünüyorum. Bırakın ne olduğunu bilelim. Onun intikamını biz alalım. Sen ellerini tertemiz tut."

"Aman Tanrım," dedi Yargıç Ryan gözlerini kapatarak. Battaniyeyi tekrar kaldırıp Irina'nın gevşek bedenini örttü, yataktan kalkıp odada bir ileri bir geri volta atarken Grant onun boşalttığı yere çöktü.

"Bir bozukluktan bahsettiniz," dedim ve dikkatini tekrar bana çekti. "Ne bilmemiz gerekiyor?"

"Yarın psikiyatristini çağıracağım ve reçetesini getirecek. Antidepresan kullanıyor ve bunları almazsa kendine zarar verme eğilimi var," dedi Ed. "Borderline Kişilik Bozukluğu, durumlara çoğu insandan farklı tepki verdiği anlamına geliyor. Yoğun bir terk edilme korkusu, aşırı ruh hali değişimleri ve öfkeleri var ve benlik duygusu sürekli değişiyor. Bir an dünyanın zirvesindeyken ve hiçbir şey onu alaşağı edemezken, bir sonraki-"

"Uyuşmuş durumda. Hiçbir şey hissedemiyor," dedim Irina'nın irkildiği yere bakarak.

Babası beni inceledi, yataktaki kızına baktı ve bir iç çekti. "Hâlâ kızımı nasıl tanıdığını bilmek istediğimi sanmıyorum."

"Irina ve ben... arkadaşız," dedim, bizi tanımlarken gösterdiğim tereddütten nefret ederek. Onun erkeği değildim ve hiçbir zaman da olamayacaktım. Onun sevgisini hak etmiyordum. Hayatındaki varlığım onu zarardan kurtarabilecekken hiçbir şeyi hak etmiyordum, ama onu bundan bile mahrum bırakmıştım.

Grant, Ed'den gelen garipliği görmezden gelme çabasıyla devam ederek, "Uyuşukluk kendinden nefret etme duygularıyla birlikte geliyor," diye açıkladı. "Sık sık dünyanın onsuz daha iyi olacağını düşünüyor. Etrafındaki herkes için tamamen önemsiz olduğunu düşünür. Hastalığını düşünmenin en temel yolu onun hassas olduğunu anlamaktır. Bazı şeyleri çok derinden, hiçbirimizin tahmin edemeyeceği şekillerde hissediyor."

"Kulağa cehennem gibi geliyor," diye mırıldandı Matteo, Irina'nın ifadeyi duyduğundan bile şüphelendiğim kadar yumuşak bir sesle. "Kendi kafanın içinde bile güvende olmamak." Ed başını salladı, gözleri yaşlarla dolduğunda kızına bakmak için döndü. "O tanıdığım en güçlü insan. Keşke o da kendini benim gördüğüm gibi görebilseydi," dedi dudaklarını birbirine bastırarak ve duygu dalgasıyla savaşarak. Eğildi ve Irina'yı alnından öptü. "Yarın döneceğim, Iri. Seni seviyorum." Döndü, kapıya doğru yöneldi ve Matteo'ya onu takip etmesini işaret ediyor.

Grant geride kaldı, bakışları Irina'nın gevşek formuna odaklanmıştı. Öfke yüzünde dans etti ve bana doğru dönerken yüz hatlarını kötü niyetli bir şeye dönüştürdü. "Onu güvende tutman gerekiyordu."

Aramızdaki sözcükler hiç konuşulmamıştı ama Irina'yla pek de iyi olmayan ilişkim yüzünden onu elimden geldiğince kovaladığım düşünülürse, bunun için onu suçlayamazdım. Irina'nın belirsizlik içinde var olmasına izin vermiş ve bunu yaparken onu savunmasız bırakmıştım.

"Biliyorum," dedim, benim yapamadığımı yapmasına izin verseydim kaçınabileceğimiz her şeyi düşünürken başımı öne eğdim.

"Seni affedebilir. O böyle biri," dedi ve üzgün bir gülümsemeyle Irina'ya baktı. "Ama affetmeyeceğim," diye söz verdi, ayağa kalktı ve Matteo ile Ed'i takip etmek üzere odadan çıktı.

Matteo'ya Irina'ya yapılanların tüm ayrıntılarını soracağından hiç şüphem yoktu. Onun gibi adamların bilmesi gerekirdi.

Biliyordum, çünkü o da tıpkı benim gibiydi.

O gider gitmez daha rahat edebilmek için koltuğumda kendimi ayarladım. "Gittiler. Artık rol yapmaya gerek yok." Irina başını bana doğru çevirdi, bir zamanlar capcanlı olan gözleri başını sallamadan önce benimkilere dikildi. Yatağa daha da gömülerek derin bir iç çekti. "Bana geri döneceksin Kelebek," dedim bakışlarını kendi bakışlarımla birleştirerek.

Cevap vermedi. Hiç vermedi.

Doktor Theresa Lawrence, kendime ait olduğunu iddia ettiğim, yatağa en yakın sandalyeye oturdu ve Irina'nın "uyuyan" formuna baktı. Bu yüz hatlarındaki duygular fark edilebilirdi.

gizlemek için. Dikkatimi başka yöne çevirdim ve yüzünü daha nötr bir hale getirmeye çalışması için ona bir anlık mahremiyet verdim.

Mücadele etti, profesyonel maske yerine oturmak için çaba sarf etti.

"Hayatının geri kalanını parmaklıklar ardında geçirmesini sağla," dedi sonunda ve yüzünde alev alev yanan bir nefretle Irina'nın babasına döndü. Yaşlı bir kadındı, saçları şakaklarına kadar ağarmıştı ve yüzü şüphesiz hastasının anılarında yaşadığı hikayeler ve travmalarla yıpranmıştı.

"Bir hapishane hücresinin içini görecek kadar uzun yaşamayacak," dedim ve dikkatinin tekrar bana dönmesini sağladım.

Yutkundu ve başını salladı. "Dünyanın bunu yapacak erkekler olmadan çok daha iyi bir yer olması adına bunu duymamış gibi davranacağım. Nasıl başa çıkıyor?" diye sordu ve çantasından bir şişe hap çıkarıp bana uzattı.

Yataktaki Irina'ya doğru başımı sallayarak aldım. "Neden ona kendin sormuyorsun? Ölü taklidi yapmayı bırakmanın zamanı geldi, Küçük Kelebek," dedim, battaniyenin arasından ayağının üst kısmına dokunarak. Gözlerini araladı, meydan okuyan bakışları bana dikildiği anda gözlerini nefret doldurdu.

Güzel. Nefretini hissizliğine her zaman tercih ederim.

"Irina?" Doktor Lawrence sordu ve kelebeğimin dikkatini sonunda onu herkesten daha iyi tanıdığından şüphelendiğim psikiyatriste çevirmesini sağladı - Irina'nın zihninin iç işleyişini benim bilmeyi umabileceğimden daha iyi biliyordu.

"Ben iyiyim," dedi İrina, sesindeki düzlük kollarımdaki tüyleri diken diken ederek. Sesinde o kadar kederli, o kadar boş bir şey vardı ki yatağın ayak ucuna oturdum ve elimi kaval kemiğinde gezdirdim. Nazik dokunuşum gözlerindeki ateşi geri getirmedi ve o da olduğu gibi kaldı.

Doktor Lawrence, Irina'ya kaşlarını kaldırarak, "Seni çocukluğundan beri tanıyorum," dedi. "Sanırım seni bundan daha iyi tanıyorum."

Irina'nın yüzü buruştu, gözleri yaşlarla dolarken ağzı gerildi. Gözlerini kapattı, duygularını travmasını uzak tutmak için kullandığı yere itti. Başını salladı ve elini ağzına bastırmak için sağlam kolunu kaldırdı. Doktor Lawrence, "Olanları hissedebilmesi için kendine izin vermesi gerekiyor," dedi. "Bu zaman alabilir. Bazen bu düzeyde fiziksel travma geçiren hastalar, vücutları fiziksel iyileşmeyle uğraşırken duygusal hasarı işleyemezler."

"Yani bu arada onu kendi haline mi bırakacağız? Pratik olarak katatonik kalmasına izin mi vereceğiz?" Diğer yumruğumun yanımda sıkıldığını hissederek sordum. Irina'nın kafasının içinde sonsuza dek acı çekmesine izin verme, onu kendi iyileşme süreciyle baş başa bırakma ve bu süreçte ona yardım edememe düşüncesi, hayatta kalabileceğimi sanmadığım bir ıstıraptı.

"Onu yakından takip edin. Hazır olduğunda hepinizin yanında olacağınıza dair ona güvence verin, ancak iyileşme onun şartlarına göre gerçekleşmeli. Zorlayıcı herhangi bir şey onu daha da travmatize edecektir" dedi ve dikkatini Irina'ya çevirdi. "Böyle bir şeyden kurtulmanın doğru ya da yanlış bir yolu yok, Irina. Sen sadece sana yardımcı olmamız için neye ihtiyacın olduğunu söyle."

Sonunda gözlerini tekrar açtı ve Doktor'un onu dikkatle incelediği yere baktı. "Uyumak istemiyorum," diye mırıldandı başını sallayarak.

"Şiddetli kâbuslar görüyor," diye açıkladım, bacağının üzerinde yatıştırıcı daireler çizmeye devam ederek.

"Bu beklenen bir şey. Uyumasına yardımcı olacak bir şeyler getireceğim, gece terörünün en kötüsünü uzak tutacaktır. Tamam mı Iri?" diye sordu ve Irina başını salladığında usulca gülümsedi.

Ivory kapı aralığından, "Hâlâ bir şey yemiyor," dedi. "Su ve et suyunu zar zor yudumlatabiliyorum."

"Eğer böyle devam ederse, birkaç gün içinde beni arayın. Beslenme konusundaki endişelerinizi gidermesi için birini göndereceğiz," dedi ve çantasından boş bir defter ve kalem çıkardı. Defteri komodinin üzerine koydu. "Konuşmak yerine bir şeyler yazmak istersen diye, İrina. Bazen faydası oluyor."

Irina cevap vermedi, başını bir gün kullanacağını umduğum defterden başka yöne çevirdi. Doktor Lawrence, Ed ve benden koridorda ona katılmamızı istedi ve biz de bunu yapmak için harekete geçtik.

Onu yalnız bırakmaktan nefret ediyordum ama koridora çıktığımda Ivory boşluğu doldurmak için devreye girdi, Dr. Lawrence konuşmaya başlamıştı bile. "Keskin nesnelere erişimi olmadığından emin olun. Bunaldığında kendine zarar verme eğilimi beni endişelendiriyor. İlaçlar dikkatle uygulanmalı. Akli dengesi yerinde değil ve kazara aşırı doz alması ihtimal dışı değil."

"Sence intihar etme riski var mı?" Ed sordu, sesi sert bir fısıltı gibiydi.

"Kesin bir şey söyleyemem. Irina geçmişte bana tutarlı intihar düşüncelerini hiç ifade etmedi, ancak bu, böyle bir travmanın onu o noktaya getirmeye yetmeyeceği anlamına gelmez. Benim tavsiyem, Irina'nın

En kötü sonuçları atlatana kadar onu yakından izleyeceğiz, ancak iyileşmesi için önünde uzun bir yol olduğunu da biliyoruz."

"Teşekkür e d e r i m ," dedi Ed ve merdivenlerden inerken o n a veda etmek için başımı salladım.

"Bir süre onunla oturabilir misin? Bir şey yapmam lazım ama-"

"Elbette. Siz hazır olana kadar kalacağım," dedi Ed, Irina ve Ivory ile birlikte yatak odasına girerken.

Pişman olacağım bir şey yapmadan önce siktir olup gitmem gerekiyordu.

38

Üç gün daha aynı şekilde geçti. Gecelerimi ve sabahlarımı Irina ile geçirdim, sadece nadiren yanından ayrıldım.

Ivory'nin malikaneden ayrılması gerektiğini söyledi, ancak Irina ile olabildiğince çok birlikte olabilmem için evde kalmaktan çok mutluydu.

Chicago'da yükselen tansiyon, şehir dışına çıkmayı bir kabus haline getirmişti. Üstüne üstlük, Matteo'nun kısıtlamaları her denediğinde daha da artıyor ve bir baş belası haline geliyordu.

Öğleden sonra, stresimi ve yapabileceğim hiçbir şey olmamasından kaynaklanan hayal kırıklığımı atmak için spor salonuna gittim. Irina'yı bana açılması için zorlayamazdım. Üstesinden gelmeye hazır olmadığı travmayı atlatması için ona baskı yapamazdım.

Yapabileceğim tek şey beklemekti ve buna sabrım yoktu. Özellikle de onun kendi içine kapanışını izlerken ve yanında benim gibi kırık biri olmadan daha iyi durumda olduğunu bilirken.

"O nasıl?" Enzo yanımdaki çantaya doğru adım atarak sordu. Yumruğunu çantaya vurdu, ben nefes almak için savaşırken parmak eklemlerinin art arda çıkardığı ses sessizliği doldurdu. Yüzümden ter damlıyordu ve elimi kaldırıp terimi sildim.

"Ne halt ettiğini sanıyorsun?" Niyetim bu olmasa da onu tersleyerek sordum. Böyle bir sorunun saçmalığı üzerime çökmüş, içimdeki öfkeyi patlayacakmışım gibi hissedene kadar artırmıştı.

Bellandi kadınlarının hepsi bir noktada tehlikedeydi. Hepsi taciz ya da tecavüzle tehdit edilmişti.

Ama sadece benim kadınım bu şekilde acı çekmişti.

İçimde kök salan ve beni sahip olduğum tek aileye karşı kışkırtmak isteyen sinsi bir şey gibi içime dolan acıdan nefret ediyordum. Irina'nın zaten yeterince derdi yok muydu?

Neden benim kelebeğim onların kadınlarından daha çabuk kurtulmuştu? Onlardan biri olsaydım kurtarılmaya daha mı layık olurdu? "Sakin ol," dedi

Enzo, ellerini savunurcasına kaldırarak. "Biliyorsun ben sadece
En azından fiziksel olarak iyileşmesini umuyorum."

"Bir hafta oldu. Doktor kolunun üç hafta, bacağının daha uzun süreceğini söylüyor," dedim önümdeki çantayı yumruklamaya devam ederek.

"Senin ona göz kulak olmanla daha iyi iyileşeceğine eminim. İyileştikten sonra yanında olacağını bilmek, en azından ikinizin yaşadığı onca şeyden sonra ona dört gözle bekleyeceği bir şey verecektir," dedi Enzo, Irina'nın kızlara benim ne kadar pislik olduğumu söylediğini ima ederek.

Irina'yla birlikte bir geleceğimiz olup olamayacağı konusunda kendimle savaşırken, bir taahhütte bulunmadan homurdandım. Yaşadıklarından sonra onu incitmek, daha önce yaptığım gibi onu kabaca almak düşüncesi...

İkimizi de kıracaktım ve başka bir şey yapamayacağımı biliyordum.

Enzo dondu kaldı, yumrukları artık çantaya vurmuyordu. "Sakın bana hâlâ kafanı lanet olası kıçından çıkarmadığını söyleme," diye homurdandı Enzo, ben önümdeki çantayı yumruklarken dönüp yüzüme baktı.

Endişelerimi dile getirmektense şiddeti tercih ederek onu görmezden gelmek istedim. "Bensiz daha iyi," dedim, Ryker arkamdan yaklaştığında yüzümü buruşturarak. İçeri girdiğini duymamıştım, parmak eklemlerimin deriye çarpma hissi dikkatimi dağıtmıştı.

"Oğluna biraz mantıklı konuş," dedi Enzo, dikkatini arkamdaki Ryker'a çevirerek. Ryker'ın bana vereceği dersi düşünmek bile irkilmem için yeterliydi.

Çoğu kişiden daha iyi anlıyordu ama hikâyenin benim tarafını hiç yaşamamıştı.

"Çocukken başına gelenler senin suçun değildi, Irina'nın başına gelenler de onun suçu değildi," dedi Ryker ve çantayı tutup ritmik sallanmasını durduracak şekilde sabit tuttu. "Kız kirli mi?"

"Hayır," diye hırladım ona, çantayı onu bir adım geri attıracak kadar sert yumruklarken kendimi kuduz bir canavar gibi hissediyordum.

"Aynen öyle. Ve sen de değilsin, seni inatçı pislik," diye homurdandı Ryker, darbeyi gülümseyerek aldı. Beni iki arada bir derede bıraktığının farkındaydı çünkü aynı şeyin Irina için de geçerli olduğuna inanmazsam geçmişimin beni lekelediği düşüncesine tutunamazdım.

Ama farklı olan bir şey vardı.

Geçmişimin bir kısmı onun tecavüz ve saldırısıyla aynı değildi.

Alternatiften kaçınmak için kendimi isteyerek verdim. Cesca'ya yemek alabilmek için kendimi isteyerek verdim.

Hayatım tecavüzle başlamış olabilir ama ergenlik çağına geldiğimde, hangi kadın ya da erkek isterse onun için fahişelik yapıyordum. Irina benden daha iyiydi; vücudunu asla kullanılmak için vermemişti.

"Onunla oyun oynamanı izlemekten bıktım. Ya onu iste ya da isteme. Ya senin olsun ya da olmasın. Ama şunu bil ki, sana en çok ihtiyacı olduğu anda o kadını bırakıp gidersen, benim için ölürsün," diye hırladı Enzo, Irina'ya karşı hissettiği tüm korumacılık duygusu sesini renklendiriyordu.

Onu hayal kırıklığına uğratmıştı. İşinin gerektirdiği gibi onu korumamıştı. İhmalinin bedelini ödeyen kişi o olmuştu.

"Sadece bil," dedi bana doğru bir adım atıp yüzüme bakarak. Boyum ondan uzun olsa bile, duruşundaki kısıtlamadan şüphe yoktu. Beni boğazlamak istiyordu. "Eğer onu takdir etmezsen? Ona bunu yapacak birini bulurum," diye ekledi Enzo.

"Kahretsin," diye iç geçirdi Ryker, kırmızı görüşümü doldururken başını salladı.

Vücudumdaki tüm güçle ona doğru hamle yaparken omzum Enzo'nun orta kısmıyla birleşti. Tökezleyerek geri çekildi ve ayaklarımızın altındaki mindere düştü.

Ben salladım.

Yumruğum çenesine çarparak kafasını yana savuracak kadar sert bir darbe indirdi. İkinci darbeyi engelledi, bacaklarını benimkilere doladı ve beni üzerinden itti. Sadie'nin gurur duyacağı bir hareketle ayağa fırladı ve beni öfkeyle debelenirken bıraktı.

"Kimse ona dokunmayacak," diye uyardım.

Enzo, Ryker'ın başını ikimize doğru sallamasını görmezden gelerek, "O zaman adam ol ve onun senin olduğunu kabul et; aksi takdirde ona sahip çıkmaya hakkın yok," dedi.

Tekrar hareket ettim, Enzo'nun alanına girdim ve yumruklarımla ona vurdum. Her darbeyi art arda engelledi, sadece birkaçı ara sıra boşlukları kırdı.

İyi yerleştirilmiş sol kroşesi çenemi yakaladı ve beni kendi alanından dışarı iterken geriye doğru tökezlememe neden oldu. Ardından karnıma üç hızlı yumruk indirdi ve ciğerlerimdeki nefesi öyle sert bir şekilde çaldı ki kendi üzerime katlandım.

Çok fazla eğitim almıştım, en iyinin en iyisiyle nasıl dövüşeceğimi biliyordum ama ben bile onun sakinliği karşısında kör öfkemin dezavantajıma çalıştığını biliyordum.

Enzo başını salladı ve ayaklarının dibindeki yere kan tükürdü. "Tek bir konuda haklıydın. Onu hak etmiyorsun."

Döndü ve başka bir şey söylemeden kapıya doğru yürüdü. Ryker'a baktım, o da başını salladı, yüzü ciddiydi. "Ne istiyorsun lan? Geçmişimin beni ne kadar boktan bir hale getirdiğini söylemek mi?" Hırladım.

Ryker iç çekti. "Seni Irina'ya layık görmeyen geçmişin değil. Şu anda karşımda duran adam. Ya kendini toparla ya da toparlama ama onu da bu saçma yolculuğa çekmeyi bırak."

Enzo'nun peşinden gitti ve beni çenemin alt tarafında oluşan morluğu ovmakla baş başa bıraktı.

"S.KTİR!" Kükredim, çantaya doğru döndüm ve ağır yumruklarımla onu yumrukladım. Parmak eklemlerim bu gücün altında yarıldı ve bana acı verdi.

Enzo en azından kıçımı tekmeleyebilirdi, ama piç kurusu bundan çok hoşlanacağımı biliyordu.

39

IRINA

A bir hafta daha geçti.

Gözlerimi açtığımda Samara başucumdaki Scar'ın yerindeydi. Genellikle meşguldü, günler geçtikçe yokluğu daha da belirginleşiyordu. Yaralarımın ilk şoku geçtikten sonra, mümkün olduğunca benden kaçmak için eski yöntemlerine geri dönmüş gibi görünüyordu.

Böylesi daha iyiydi. Ne kadar zarar gördüğümü bildiğim için bunu şimdi anlayabiliyordum. Onun şeytanları onun için çok fazlaydı. Benimkiler de benim için çok fazlaydı.

"Sanırım Connor bana tecavüz ettikten sonra bir hafta boyunca uyudum," diye itiraf etti Samara, yumuşak kelimeler ilaç tedavime eşlik eden uykulu, sersemletici bulanıklığın geri kalanını uzaklaştırdı. "Ama bu bittiğinde, benimle ilgilenen kadın bana uyanma zamanının geldiğini söyledi. Her zamankinden daha üzgün olsam bile yeniden yaşamaya başlamam gerektiğini söyledi."

Talihsiz gerçekliğe işaret etmek istemeyerek ona boş boş baktım. Yeniden yaşamaya başlamak *istemiyordum*. Sadece her şeyin bitmesini istiyordum.

"Kazanmasına izin veremezsin. Yaşamayı, savaşmayı, *kendin* olmayı bırakırsan, ona zaten aldığından daha fazlasını vermiş olursun, Iri. Neler yaşadığını hayal bile edemiyorum. Sana yaptıklarını-"

"O zaman anlıyormuş gibi konuşmayı kes," diye tersledim, sesimdeki zehirle kendimi şok ettim. Sesimin bu kadar nefret dolu, bu kadar tiksinti dolu çıktığı, tam da nefret ettiğim şeye dönüştüğüm bir zamanı hatırlayabileceğimi sanmıyordum. "Biz aynı değiliz. Benim yaptığımla *onun* yaptığı aynı değildi."

"Sana karşı Connor'ın hayal bile edemeyeceği kadar acımasızdı. Bunu biliyorum. Ben sadece sana yardım etmeye çalışıyorum," diye açıkladı Samara, görüşümü bulanıklaştıran gözyaşlarıma bakarken sesi yumuşuyordu.

Öfke. Öfke. Tüm bunlar her gün içimde birikmeye devam etti, ta ki bir alev topuna dönüşüp dünyayı da kendimle birlikte yakacakmışım gibi hissedene kadar.

"Yapma. Yardımını hak etmiyorum," dedim ve Madison odaya girdiğinde gözyaşlarımı kırpıştırarak geri çektim.

"Anlamıyorum," diye mırıldandı Samara, Scar'ın sandalyesinden kalkıp yanımdaki yatağın kenarına oturdu. Madison boş alanı kaptı ve odadaki tüm gerginlik karşısında ancak bir ergenin yapabileceği şekilde dramatik bir şekilde oturdu. "Neden böyle düşündün ki?"

"Tecavüze uğradın. Kocan seni yere yatırdı ve sen mücadele ederken kendini zorla sana dayattı," diye açıkladım, Madison'ın sandalyeden çıkardığı nefesi zar zor kaydederek. "Kendimi isteyerek pisliğin içine soktum. Bana *tecavüz* etmedi. Ben evet dedim."

Madison sandalyesinden fırladı, yatağa doğru atıldı ve elimi avuçlarının içine aldı. Yaptığım seçimi savunmaya kararlı bir şekilde, beni şok içinde izleyen Samara'ya baktı.

Sonuçta bu *benim* seçimimdi. Orada oturup tanımadığım bir kızı almalarına izin verebilir ve bunun fiziksel sonuçlarından hiçbirini hissetmeyebilirdim.

Yapmamıştım ve Madison'ın mavi gözlerini travmadan uzak tutmak için her şeyi tekrar yapardım. Önünde koca bir hayat olması için.

"Evet demedin," diye itiraz etti Madison, dikkatini bana çevirerek. Öne doğru eğildi ve yüzünü başımın üstüne dokundurdu. "Sen *beni* kurtardın. Arada fark var."

"Neden bahsediyor, Iri?" Samara elimi sıkarak sordu.

Cevap veremedim. Doğru kelimeleri bulamadım. Yüksek sesle söylemek kulağa cesurca geliyordu, sahip olmadığım bir gücü ima ediyordu.

"Darragh, onu kaçıran adam mı? Irina'nın beni koruduğunu gördü. Ona zarar vermek için bana tecavüz edecekti. Patronunun Irina'ya henüz tecavüz edilemeyeceğini söylediğini anlattı. Ama o yoluma çıktı. Beni korumak için savaştı. Darragh onu dövdü. Onu ayakta duramayacak şekilde kırdı. Ama ayağa kalktı," dedi Madison, gözyaşları başımın üstünü ıslatırken ve kelimeler boğazına düğümlenirken sesi kesildi. "Ve o yerde kanlar içinde yatarken beni oradan çıkarmaya çalıştığında, onun yerine kendisini götürmemi söyledi. O

Bana dokunulmadığı sürece gönüllü oldu. Eğer o olmasaydı, o yatakta ben olacaktım."

"Irina," diye fısıldadı Samara, yanıma uzanmak için yer değiştirerek. Başını sağlam kolumun omzuna koydu, gözyaşları gömleğimin kumaşını kirletirken oradaki kuytuda dinlendi. "Bu bir tecavüzdü. Gönüllü olup olmamanızdan bağımsız olarak, sadece başka birini tecavüzden kurtarmak istiyorsanız rıza gösterilemez. Sana yaptığı şey bazı açılardan daha kötüydü bence, zihnindeki çizgileri bu şekilde bulanıklaştırması. Tecavüze uğradınız; önemli olan hiçbir şekilde evet demediniz."

Burnumu çektim, başımı ondan başka yöne çevirdim ve kelimeleri duymamaya çalıştım. Kendimi suçlamak daha kolaydı. Kendimden nefret etmek ölü bir adamdan nefret etmekten daha kolaydı.

"Her şeyden öte, yaptığın şey çok *güzel*, Iri," dedi Samara, sesi titreyerek. "Tanımadığım bir kız için bu fedakârlığı yapabilecek kadar güçlü olabilir miydim bilmiyorum. Senin yaptığını yapabilecek kadar güçlü çok kadın tanımıyorum."

"Ben güçlü değilim," dedim, sahte iltifatı bir kenara iterek.

"Öylesin," diye ısrar etti Samara. "Bunun üstesinden gelebilecek kadar güçlüsün." "Ya artık güçlü olmak *istemiyorsam*? O zaman ne yaparım?"

I

diye sordu, Samara'nın nazik, hüzünlü gözlerine bakmak için döndü.

"O zaman seni seven insanlara yaslan. Bir kez olsun senin için güçlü olmamıza izin ver tatlım," dedi ve bedenime daha sıkı sarıldı. Madison diğer tarafa geçerek kolumu incitmemek için dikkatlice bana sarıldı.

Ve bana sarıldılar, bana şefkati ne kadar özlediğimi hatırlattılar. Sadece sevildiğimi hissetmek için dokunulmayı ne kadar özlediğimi.

En son ne zaman biri beni baştan çıkarmaya çalışmak ya da benden bir şey istemek gibi nihai bir amacı olmadan sadece bana sarılmıştı?

Hatırlayamadım.

Dadı mı?

Annem ve özenle seçilmiş anlarda gösterdiği sahte şefkat mi?

Ne kadar üzücü, sevgisiz bir hayat yaşadım, oysa iki kadının bana sarılması bildiğim en büyük sevgiydi.

İfadesiz gözler bana bakıyordu. Bryan'ın ait olmadığı halde saygısızca öldürülmüş cesedinin etrafında bir kan birikintisi vardı. Etrafımdaki kadınlar pis kokudan ve sıvı birikintisinden kaçmak için birbirlerine yaklaştılar.

yayılması hiç durmayacak gibi görünüyordu.

Madison'ın sesi kulağımda mırıldandı, uzaklardan gelen yumuşak ve melankolik bir sesti. Bıçak sapının içimde yarattığı travmanın ardından vücudum zonkluyor, bacaklarımın arasındaki bölge tamamen uyuşuyordu.

Ölümüme sadece bir lütuf olarak bakabilirdim, işkencesinin işi bitireceğini ve sözünü yerine getirmesini engelleyeceğini biliyordum. Erkek elleri kollarıma dolandı ve beni sırtımdan kaldırdı.

Çığlık attım, sesim yara bere içindeki boğazımı tırmalıyor ve yaralı bir hayvan gibi çıkıyordu. Kırık tırnaklarımı derime batırdım ve beni Madison'ın kollarının rahatlığından kaldıran Darragh'ın gölgeli yüzüne baktım. Bedenim kendi kendine harekete geçti ve kaçınılmaz olanı geciktirmek için şiddetle saldırdı. Sadece biraz daha.

Ölmek için daha fazla zamana ihtiyacım vardı.

Bir el kalçalarımın arasına girdi, kanı okşayarak etime baskı yaptı.

"Uyan Kelebek," dedi bir erkek sesi. Bu isimde bir yanlışlık vardı, tatlı olduğunu düşündüğüm bir şeyin piçleştirilmiş haliydi. Darragh'dan gelen kelimeler doğası gereği yanlıştı. "Haydi, Irina. Benim için uyan, *cuore mio*."

Nazik bir el yüzümün yan tarafına dokundu, tırnaklarımın altındaki kan akışıyla ıslandığını hissettim. Bacaklarımın arasındaki o hayali el, ben kesik kesik nefesler alırken kayboldu. Gözlerimi açmaya zorlayarak, Scar'ın obsidyen gözlerinin karanlık kuyularına baktım, bana dikkatle bakıyordu. Yüzü endişeyle gerilmişti, eğilip alnını benimkine değdirirken alnı kırışmıştı. "Yemin ederim, sana onun kafasını bir kazığa geçirip getireceğim." Yutkundum, Dr. Lawrence'ın getirdiği yeni ilaçtan bu yana gördüğüm ilk kâbus olması gereken başka bir kâbustaki parçalanmış cesedi düşündüm. Boğazımı yakan gözyaşlarını durdurmak için dudağımı ısırdım. Tek istediğim

Uyu.

Sadece huzur içinde dinlenmek istedim.

Ellerimi gevşeterek parmaklarımın Scar'ın kollarını kavradığı kanlı yarım aylara baktım. Bakışlarımı tekrar yüzüne çevirdiğimde yanaklarını çizikler kaplamıştı, uykumda onu hırpalamaya çalıştığım birkaç yerde kan izleri vardı.

Ellerimi ondan çektim, parmaklarımdaki ve tırnaklarımın altındaki kanı öfkeyle sildim. "Özür dilerim. Özür dilerim. Özür dilerim," diye mırıldandım, sanki verdiğim zararı geri alabilecekmiş gibi bu cümleyi tekrar tekrar söyledim.

Scar'a şefkatle dokunulmasına dayanamazdı. Onu baştan çıkarma amaçlı dokunuşlarıma tahammül edemezdi.

Ona zarar verirdim.

"Sorun yok," dedi, ellerimi ellerinin arasına aldı ve beni sakinleştirdi. "Ben iyiyim," diye tekrarladı ve dudaklarını alnıma dokundurdu.

İçimdeki her şey soldu. Kalbim kendi kendine buruştu, soldu ve öldü. Hiç kimseyi incitmek istememiştim ama son zamanlarda tek yapabildiğim acı vermekti.

Bir daha asla uyuyamazdım.

Scar vücudunu benimkinin etrafına doladı, başım göğsüne yaslanana kadar beni yatakta kaydırdı ve kollarını bana doladı. Yumuşak bir şeyler mırıldanarak, yaptığım şeyin ardından uzuvlarımdaki titremeyi yatıştırmaya çalıştı.

Ona izin verdim, kucaklaşmanın içinde eridim.

O tek bir an için, o benimdi.

40

Gözlerinin altındaki halkalar her geçen gün koyulaşıyordu. Her gün biraz daha içine kapanıyordu, ta ki geriye kalan tek şey yaşayan bir ceset. Gözümüzün önünde soldu ama o kadar uzaktaydı ki kimse ona ulaşamadı.

"Uyuması gerekiyor," dedi Samara, kelimeleri fısıldama zahmetine girmeden. İrina bunları duyduysa bile hiçbir tepki vermedi. Orada öylece yatıyor, sanki onun sağlığını tartışmak bir yana, biz odada bile değilmişiz gibi, duvarda her zaman sabitlendiği noktaya bakıyordu.

"Uyku hapları neden artık işe yaramıyor?" Karanlıkta bile o duvara nasıl baktığını düşünerek sordum. Her gece sandalyedeki yerimden onu izliyor, rüyalarında onu izleyebilmek için gözlerinin kapanmasını bekliyordum.

Ama hiç uyumadı, sadece o noktaya bakarak yattı ve uyuyacakmış gibi göründüğü her seferinde gözlerini açmaya zorladı. Ivory kollarını göğsünde kavuşturarak, "Onları almayı reddediyor," dedi. odaya adımını attığında. Duruşundaki sertliğe rağmen yüzü yumuşak ve endişeliydi. "Hiç uyumuyor, Scar. Bu sağlıklı değil. Bir insan sağlığının zirvesindeyken ciddi sonuçlar doğurmaya başlamadan önce ancak bu kadar dayanabilir. Yemek yemeyen ve iyileşmesi gereken muazzam miktarda hasta olan biri için bu durum felaket olabilir."

"Doktor Lawrence onu görmeye gelsin ya da doktor. Bir şeyler yapabilmeliler," diye karşı çıktım sandalyede arkama yaslanarak. Bunun Irina'nın yeni normali olduğunu kabul etmek istemiyordum.

Dönüştüğü kabuğu asla aşamayacağını.

"*Sana* ihtiyacı var," dedi Samara. "Tüm kötülüklere karşı onu topraklayacak bir şeye ihtiyacı var. Connor'dan kurtulmaya çalışırken, Lino benim dayanağımdı, o bunu bilmese bile. Ben onu seviyordum, o da beni seviyordu ve bu yaşamak için yeterli bir nedendi."

"Sen onun sebebisin, Scar," diye ekledi Ivory, bir elini uzatıp benimkine hafifçe dokunarak. "Ya da olabilirsin, eğer kendini buna ve ona açarsan."

"Tüm bu acının diğer tarafında onu bekleyen şeyin buna değeceğini bilmeye ihtiyacı var. Biz izlerken ortadan kayboluyor ve ona yardım etmeniz için size yalvarıyorum. Lütfen," dedi Samara, koluma dokunmak için elini uzatırken gözlerinde yaşlar birikiyordu.

Elinin üzerimdeki baskısı karşısında panikle irkildim.

"Özür dilerim," dedi hemen, ellerini kaldırdı ve burnunu çekip ellerini yüzünde gezdirirken geri adım attı. "Bunu yapmamalıydım."

"İşte tam da bu yüzden Irina'ya hepinizin düşündüğü şekilde yardım edemiyorum. Ona bir şeyler için umut verip sonra gerçekler ortaya çıktığında bu umudu yok edemem," dedim ve gözlerimin arkası yanarken bir kahkaha attım. Onun ihtiyacı olan şey olamamak, kalıcı bir şekilde yanında olamamak beni öldürüyordu. "Bana dokunamıyor bile ve bizim için bir gelecek olduğuna inanması mı gerekiyor? *Bunu* atlatmaya değecek bir gelecek mi?" Neredeyse komaya girmiş bedeninin üzerinde elimi sallayarak sordum.

Zaten yarı yarıya ölmüştü, ama onun için iyi bir şey olabileceğimi ima etmek en kötü türden bir aldatmaca olurdu.

Samara iç çekti, yataktaki İrina'ya bakmak için döndüğünde dudakları titriyordu. "Doktoru çağıracağım. Sıvıya ihtiyacı var. Sanırım ona bu şekilde ilaç vermeleri gerekecek." Dönüp odadan çıktı, böylece sadece Ivory ve ben kaldık.

Yatağa doğru ilerledim, kenarına oturdum ve Irina'yı bana bakmaya zorladım. Gözlerini duvardan ayırma zahmetine katlanmıyordu, dudakları sıvı eksikliğinden çatlamış ve kurumuştu. Ivory ona su içirmeyi başarmıştı ama bu yeterli değildi.

"Kelebek, bana bak," dedim, sesim amaçladığımdan çok daha sert çıkmıştı. Tüm hayal kırıklığım, geri dönüşü olmayan bir noktaya, taşacakmışım gibi hissedene kadar birikti. "İrina," diye çıkıştım, elimle çenesine dokunup yüzünü bana çevirdim. Boş gözlerini bana dikmiş, hiçbir şey anlamamıştı.

Bana eskiden baktığı gibi bakmasını istiyordum. Sanki ben onun dünyasının merkeziymişim ve yatağın içinde eriyip yok olma planının önündeki bir başka engel değilmişim gibi. Onun için bunu yapamasam bile, bu onun içinde bir an için bile olsa canlı *bir şeyler* olduğu anlamına gelirdi.

"Pek çok insan seni bulmak için büyük zahmetlere katlandı," dedim ve bu sözlerden hemen pişmanlık duydum. Sözcükler çok sert, çok korkunç çıkmıştı.

Ona insanların onu kurtaracak kadar önemsediğini söylemek istemiştim, onu bir yük gibi göstermek değil.

Kendimi düzeltmek için ağzımı açtım, Irina'nın gözlerine bir an için bir şey geri dönerken arkamda Ivory'nin şok olmuş nefesini duymazdan geldim. Gözyaşları birikti, onları dizginlemek için mücadele ederken yanakları kızardı.

Kuru dudaklarını araladı, bana bakarken sesi hırıltılıydı. "Zahmet etmeselerdi," dedi, kırık uzuvlarındaki hareketin acısıyla nefesi kesilmesine rağmen yan yattı.

Bana sırtını döndü ve yüzünü tamamen duvara dönerek yatağa gömüldü. "Irina, öyle demek istemedim-" dedim, kendimi açıklamaya başlarken yarıda kestim. Söylemem gerektiğini bildiğim kelimeler bir türlü gelmiyordu.

Hazır değildim ve olacağımı da hiç sanmıyordum.

"Burada seni kurtaracak kadar sana değer veren pek çok insan var demek istedim. Geri dönmeni istiyorlar," dedim, Ivory'nin ona doğru baktığımda dudaklarını büzüştürmesini görmezden gelerek.

Başını iki yana salladı, yüzünde bana karşı duyduğu hayal kırıklığının ifadesi vardı. "Seninle ilgili hiç hayal kırıklığına uğradığımı sanmıyorum. Seni tanıdığım onca yıl boyunca bir kez bile," dedi, derin bir nefes alırken burun delikleri alevlendi. "Şimdiye kadar."

Ryker kapıya doğru yaklaştı ve Ivory ile benim aramdaki bakışmaya baktı. "Bir şeyi mi bölüyorum?" diye sordu boğazını temizleyerek. "Hayır," dedi Ivory başını sallayarak ve Irina'nın başucuna oturmaya gitti Her zaman oturduğum yere. "Burada işimiz bitti."

İçimi çektim, bir elimi yüzümde gezdirdim ve dikkatimi hiç üzmek istemediğim diğer kadına çevirdim. "Ne oldu?"

"Darragh'la ilgili bir ipucu buldum. Yaklaşık bir saat önce evinin yakınlarında görülmüş. Şimdi gidiyorum," dedi Ryker, anahtarlarını elinde sallayarak. "Geliyor musun?"

Irina'ya dönüp baktım, vücudunun gerginliğine ve beni görmezden gelişine. "Evet, geliyorum," dedim, son bir bakış attım

Kelebeğimi kıran adamı bulmak için Ryker'ın peşinden odadan çıkmadan önce Ivory ile birlikte.

Ona verdiğim sözün her kelimesinde ciddiydim. Onunla işim bittiğinde, o piçten geriye kalan tek şey ayaklarının dibine serdiğim kesik başı olacaktı.

41

Hayattaydı.

Scar'ın bana başını bir kazığa geçirip getirme sözü bu yeni bilginin ardından çok daha anlamlıydı. Ben ayrılmak bile istemediğim bir yatağa hapsolmuşken o hayattaydı, dışarıda özgürce dolaşıyordu. Başka kızlara, benim gibi başka kadınlara zarar veriyor, Bellandi savaşının bitmesini bekliyordu.

Benim için geri gelmeyi bekliyor.

Birbirimize uymamız hoşuna gitmişti. Sonunda kendimi tutamadığımda attığım çığlık hoşuna gitmişti. Gitmeme asla izin vermezdi.

Saatlerce orada yattım, düşüncelerim çalkalandı ve zihnim sahip olmadığım seçenekleri araştırdı. Bazı kaderler ölümden daha kötüydü. Bazı kaderler *her şeyden* daha kötüydü.

Sonunda korkumu yuttum ve başımı çevirip Ivory'ye baktım, gözyaşlarımın acısına ve deniz köpüğü gözleri benimkilerle buluştuğunda boğazımı kavuran yanmaya karşı koydum. "Biraz su alabilir miyim? Ve belki biraz tost?" Dilime ağır gelen bir aldatmacayla sordum.

Yalanları yuttum, yanıklarla savaştım ve benim için mutlu bir son olmadığını kesin olarak biliyordum.

Tünelin sonunda ışık yoktu.

Ivory'nin gözleri parladı ve etrafıma yaydığım hissizliğin kenarlarında bir suçluluk sızısı hissetmeme neden oldu. "Elbette!" dedi, mutluluk yüzündeki duyguyu silip süpürmüştü.

Yataktan kalktı, bana bunları almak için beni yalnız bırakması gerektiğini fark edince etrafına bakındı. Gülümsedi ve mırıldandı

Odadan aceleyle çıkarken hemen döneceğini söyledi.

Bacaklarımı yatağın kenarına doğru salladım, yorgunluk her bir kemiğime yerleşirken kendimi komodinin üstündeki kalemi ve Dr. Lawrence'ın bana bıraktığı günlüğü almaya zorladım. Sayfadaki kelimeler özgürce akıyordu, ne kadar üzgün olduğumu asla ifade edemeyecek kısa ama öz bir not.

Dönüştüğüm yükten ne kadar nefret ettiğimi.

Günlüğü komodinin üzerinde, nota açık bir şekilde bırakarak kendimi ayakta durmaya zorladım. Bacaklarım altımda sallanıyordu, üzerine ağırlık verdiğim her adımda iyileşmekte olan kırık bacağımdan acı fışkırıyordu.

Omurgamda dalgalanan her bıçak darbesi, bir zamanlar kalbimin işgal ettiği yerden geliyor gibi görünen bir acıyı da beraberinde getirdi. Son üç hafta boyunca kendime tekrar tekrar söylediğim sözler, kaçamadığım bir mantra haline geldi.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülerek son banyomdan sonra bana giydirdikleri Scar'ın gömleğinin kumaşını ıslattı. Kollarımı kendime doladım ve etrafımı saran kokusuyla rahatladım. Tek bir an için yalnız değilmişim gibi davrandım.

Gerçekte mi? Asla bir fark
yaratamadım. Hiç sevilmedim.
Çabalamaya değmezdim.
Hiç önemli değildim.

Her adımda karnım zonkluyor, geniş merdivenin kenarındaki trabzan göründüğünde kalbim boğazıma tırmanıyordu.

Bir adım daha attım ve kaçmaya çalışan hıçkırığı bastırdım.

Bir adım daha attım ve ellerimi parmaklığın üstüne koydum. Sağlam kolumla sakat bacağımı kaldırdım, dizimi korkuluğun tepesine doladım ve acımın sesini bastırmak için dişlerimi Scar'ın gömleğine geçirdim. Vücudumun geri kalanını kenarın üstünden geçirmek ve kıçımı üzerine tünemek daha zor oldu, ama yavaş yavaş oraya ulaştım.

Sonunda, çok altımdaki birinci kata baktım, fayansların mermerleri kristal avizede parlıyordu. Korkumu bir kenara bırakıp yutkundum ve kenardan itmeye hazırlanırken gözlerimi kapattım. Kendimi yüzüstü öne doğru itecek şekilde konumlandırmaya çalıştım.

Artık acımasını istemiyordum.
Hiçbir şey hissetmek
istemiyordum.

Bir şişe hap yutmak ve hiç uyanmamak istiyordum ama ilaçlarımı kontrol altına aldıklarında bunu imkânsız hale getirmişlerdi. Bana başka seçenek bırakmadılar.

Ivory mutfaktan çıkıp girişe doğru adım attı, elinde tuttuğu su bardağı sanki ağır çekimdeymiş gibi tabağın yanına düştü.

Camların yere nasıl yayıldığına dikkat ederek parçalanmalarını izledim ve bedenimin de aynı şeyi yapıp yapmayacağını merak ettim. Bir kişiye bile dokunabilmeyi dilediğim gibi, özenle hazırlanmış girişin her köşesine dokunabilecek miydim?

İyice. Darmadağın.

O kadar derindi ki beni onlardan asla temizleyemezlerdi.

"Irina," dedi Ivory, ellerini ağzına götürerek. Yüzü buruştu ve boyumdan bile ağladığını anlayabiliyordum. Kırık camın üzerine bastı, ayakkabısının altındaki camın çıtırtısı aramızdaki sessiz boşlukta silah sesi gibi duyuluyordu. "Tatlım, lütfen in oradan."

"Yapamam," dedim başımı sallayarak. Eğer yaşarsam beni nelerin beklediğini düşünmek dayanamayacağım kadar ağır geliyordu. O kadar çirkin bir dünyada bir gün daha geçirmek istemiyordum. "Yeterince güçlü değilim. Bunun için değil."

"Olacaksın İrina, sana söz veriyorum ve her adımında yanında olacağım. İzin ver inmene yardım edeyim," dedi merdivenlerin dibine doğru adım atarken.

"Daha fazla yaklaşma," diye uyardım, öne doğru eğilerek. Kolum titriyordu, haftalar süren hareketsizliğimden sonra kendi ağırlığım ona fazla geliyordu.

"Tamam. Tamam," dedi ellerini kaldırarak ve basamaktan geri çekilerek. "Lütfen," diye yalvardı başını iki yana sallayarak. "Bırak sana yardım edeyim."

O anlamadı. Her şeyden daha kesin olarak bildiğim tek gerçeği anlaması mümkün değildi.

Kimse bana yardım edemedi.

42

O *bir saat önce*

Darragh'ın evi en kötü mahallelerden birinde köhne bir yerdi. şehrin mahallelerinde. Murphy için çalışarak kazandığı paraya dair hiçbir kanıt yoktu, adamın kadınları ve çocukları cinsel köleliğe satarak küçük bir servet kazanmış olabileceğine dair hiçbir ipucu yoktu.

Boktan bir mahallede, bir pisliğin yaşadığı pis bir ev.

Ryker ilerledi, kullanmaktan nefret ettiği silahı elinde tutarken kapıyı tekmelemem için bana başıyla işaret etti. Ayağımı kaldırdım ve kapıya öyle sert vurdum ki, ahşap çerçeve içeriye doğru çökerken parçalandı.

Yoldan çekilerek Ryker'ın önden gitmesine izin verdim, ben de onun arkasını kolladım. Karanlık eve girdik, oda oda temizliyorduk.

Yerler pislik içindeydi. Mutfak tezgâhının ve oturma odasındaki sehpanın üzerinde uyuşturucu malzemeleri duruyordu. Ryker ve ben birbirimize bakarak evin arka tarafındaki kapalı kapıya doğru ilerledik.

Kapıyı aniden tekmeleyerek açtı ve telaşlı bir şekilde odaya bakarak içeri adım attı. Silahını yavaşça yanına indirdi, ben arkasından içeri girerken duvardaki bir şeye bakıyordu.

ÇOK GEÇ.

Not duvarda kırmızıyla yazılmıştı, tek ve kesintisiz bir bakışla tanıdığım bir kırmızıydı bu.

"Bu ruj mu?" Ryker bir adım daha yaklaşarak sordu. Başımı salladım, Irina'nın tercih ettiği ve her gün sürdüğü itfaiye kırmızısı olduğuna hiç şüphe yoktu. Ben de onu takip ederek yatağın üzerinde katlanmış duran nota doğru ilerledim.

Yanında bir çift kadın iç çamaşırı vardı, sanki vücudundan koparılmış gibi parçalara ayrılmıştı. Kırmızıya boyanmışlardı, dantelli beyaz kumaş, damarlarımda kanımı kaynatan kırmızı parmak izleriyle kaplıydı.

Ryker elini uzatarak notu aldı. Ben o iç çamaşırlarına bakarken gözleri kelimelerin üzerinde gezindi ve onların Irina'ya ait olduğunu şüpheye yer bırakmayacak şekilde anladım. Onu götürdükleri evdeki giysiler arasında onun iç çamaşırlarını bulamamıştık.

"Ne yazıyor?" Diye sordum, içimi korku kaplarken sesim duygudan tamamen yoksundu.

Bir sorun vardı.

"Bilmene gerek yok," dedi Ryker, notu katlayıp cebine sokarken. Notu elinden kaptım, gözlerim kâğıda karalanmış kelimelerin üzerinde gezindi. Her kelimeyle birlikte korkum artıyor, hareket etme ihtiyacı duyuyordum. Evcil hayvanına hitaben yazılmıştı - ona tecavüz ederken karnına kazıdığı kelimenin aynısı.

Onun içinde olmayı ne kadar özlediğinden bahsetti. Onun kanını ellerinde hissetmeyi ne kadar özlediğini.

Bunu tekrar yapmak için nasıl sabırsızlandığını. Onlar ayrıyken başka birini alırsa bunu nasıl bileceğini. Onu yeniden yaratmak ve ona dokunan herkesi silmek için bir kez daha kesmek zorunda kalacağını.

Boğazımdaki kusmuk dalgasına karşı koydum ve Ryker'a notu uzatırken elimle ağzımı kapattım. "Gitmeliyiz," diye homurdanarak evin önüne doğru ilerledim.

Darragh'ın Irina'ya olan takıntısı, onun Murphy için bir piyondan başka bir şey olmadığını düşünerek planlamadığımız bir durumdu ve malikanede Bellandi koruması altına girdiğinde artık uygun bir hedef olmayacaktı.

Bu saplantı düzeyi farklıydı.

Bu saplantı düzeyi psikotikti, mantıklı erkekleri bile normalde asla yapmayacakları şeyleri yapmaya itiyordu. Tiernan Murphy için çalışan herhangi bir adam zaten dengeli olmaktan çok uzaktı.

Sürücü koltuğuna tırmandım, Ryker kendini yolcu koltuğuna attığı anda ayağım gaza bastı. Çoktan telefona sarılmış, Darragh'ın evine daha fazla kanıt bulması için birini göndermesi için Enzo'yu arıyordu.

O anda hiçbir şey umurumda değildi, daha çok Irina'yı canlı görmekle ilgileniyordum. Onu her şeyin iyi olacağına ikna etmekle.

Onun d ı ş a r ı d a olduğunu bildiği için hissettiği korku... Bu planladığım bir şey değildi.

Sikeyim.

Ryker arabanın koluna *yapışırken* ben hız sınırlarını hiçe sayarak cesaret edebildiğim kadar hızlı sürdüm. "Hemen Ivory'yi ara," diye emrettim Ryker'a, göz ucuyla adama bakarak. Cep telefonunun ekranına dokundu ve sessizlik SUV'yi doldururken kulağına götürdü.

"Cevap yok," dedi ve aramayı sonlandırırken yutkundu. Evin köşesini o kadar hızlı döndüm ki, SUV iki tekerinin üzerine devrilecekmiş gibi hissettim.

Korumalar, ben hızla içeri girip evin hemen önündeki kaldırıma park etmeden önce kapıyı zar zor açmayı başardılar.

Bir anda kendimden geçtim ve ön merdivenleri hızla çıktım. Ön kapıyı açmak için başparmağımı tarayıcıya soktum ve tüm korkum beni ileriye doğru iterken aceleyle malikaneye girdim. Antrede kayarak durdum ve odanın ortasındaki kırık camın üzerinde duran Ivory'ye baktım.

Gözlerini takip ettim, onu bu kadar şaşırtan şeyi görene kadar yukarı, yukarı ve *yukarı* izledim: Irina, galerinin kenarındaki korkuluğun tepesinde oturuyor ve şok içinde bize bakıyordu.

Kolları titriyordu, tutundukça zayıflıyordu ve daha fazla dayanamayacağını biliyordum.

Kalbim, aniden içime akan her duyguyla kaburgalarımı zedeleyecekmiş gibi göğsümü dövdü. Beni tüketen her şeyle.

Çünkü Irina da ben de biliyorduk ki, lakabına rağmen o düşüşten sağ çıkacak kanatlara sahip değildi. Bile bile parmaklıkların üzerine tırmanmıştı.

Ölmek istemişti. Beni terk etmek. Ve bu bilgiyle birlikte içimdeki duvar yıkıldı, milyonlarca parçaya bölündü ve aylardır inkâr ettiğim her şeyin içeri girmesine izin verdi.

Kolu kaydı, bir anlık panik yüz hatlarını buruştururken parmakları tutunmaya çalıştı. Kalbimin durduğu tek bir an boyunca, Irina yaşamak için mücadele ederken çaresizce durdum. Rahatlamam ciğerlerimdeki nefesi çalarken parmakları bir kez daha parmaklığa dolandı.

Gözlerindeki bir şey bana bir an umut verdi. Kelebeğimin eski izlerinin onun üzerinde çırpınışını izlediğimde bir anlık merak

Yüzünü. Sanki hâlâ oradaymış gibi.

Beni bekliyor.

43

"Daha Kıpırdama Kelebek," dedim yavaşça merdivenlere yaklaşarak.

"Daha fazla yaklaşma," dedi İrina, ağırlığını korkuluklara vererek. Gözlerini sıkarak kapattı ve sanki aramızda dans eden o *daha fazla* şey anını kovmak istermiş gibi başını salladı.

"İkimiz de o merdivenlerden çıkacağımı biliyoruz. Eğer atlamak istiyorsan ben de seninle geleceğim," dedim Ivory'nin arkamdan gelen soluğunu duymazdan gelerek. Ellerinin yüzünde olduğunu ve gözlerindeki yaşları hayal edebiliyordum ama ona bakıp yapmam gerekeni yapamıyordum.

Irina'yı hayal kırıklığına uğratmıştım, hayatımda hiç kimseyi ya da hiçbir şeyi hayal kırıklığına uğratmadığım kadar büyük bir hayal kırıklığına uğratmıştım. Bunu bir daha yapmayacağım.

"Ne?" Irina şaşkınlıktan ağzı açık kalmış bir halde sordu. "Bunu neden yaptın ki?"

"İçinde senin olmadığın bir dünyada yaşamak istemiyorum," diye mırıldandım, yüzüne baktım ve ilk gözyaşının yanağından aşağı süzülüşünü izledim.

"Neden umurunda olsun ki?" diye sordu, ağırlığını tekrar korkuluklara verirken yüzü gerilmişti. "Zaten beni hiç istemedin. Bunu açıkça belirtmiştin. O zaman yaşamam ya da ölmem neden umurunda olsun?"

"Bunun doğru olmadığını biliyorsun, *cuore mio*. Seni hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyorum," dedim yavaşça merdivenleri çıkarken.

Bir adım.

Sonra bir

adım daha.

Irina bakışlarımı tuttu, aramızdaki konuşmadan dolayı dikkati dağılmıştı ve atlamadan önce ne kadar yaklaşacağımı fark etmemiş gibiydi.

Biraz daha yaklaş.

"Beni asla sevmeyeceksin. Hiç kimse sevmeyecek, özellikle de şimdi" dedi, zihninin en derin köşelerinde var olanları itiraf ederken sesi boğuk çıkıyordu. Tüm güvensizliklerini ve onu işlevini yerine getiremeyecek hale getirene kadar büken düşüncelerini ortaya döktü.

Düşünceleri gerçeklerden daha uzak olamasa bile, eylemlerimle onaylamaktan başka bir şey yapmadığım kişiler.

Bir adım daha attım ve merdivenlerin tepesine ulaştım.

Irina'nın bakışları galerinin ahşap zeminine değen ayağıma kaydı. Bir süre ona baktıktan sonra gözlerini tekrar benimkilere dikti.

Ağzı açıldı, dudakları son vedası olacağını bildiğim şeye yol açmak için ayrıldı. "Seni seviyorum," dedi ve kalbimi göğsümde çatlattı. "Sahip olmana izin verdiğinden çok daha fazlasını hak ediyorsun."

Parmakları parmaklığın etrafında gevşedi, vücudunu öne doğru eğerken ferforje demir üzerinde kaydı.

Irina bıraktı.

44

Her şey ağır çekimde değişti. Korku yoktu. Panik ya da Scar'ın gözlerine bakarken hissettiğim keder yoktu.

Ölümümden önceki anlarda sadece huzur vardı. Tüm hayatımı arayarak geçirdiğim türden bir huzur. Kafamın içinde yüzen düşünceler tarafından rahatsız edilmiyordum, kimseye asla yetemeyeceğimi söyleyen ses tarafından işkence görmüyordum.

Özgürdüm.

Uçtum, kollarımı yana açtım ve kırık kolum kalkarken bir an bile acı hissetmedim. Hava bir anlık askıda kalışla etrafımı sardı, yüzümü yere dönmek için yavaşça öne doğru eğilirken vücudum ağırlıksızdı.

Gerçeklik üzerime çöktü ve ben havada asılı kalırken beni belimden yakaladı. Ani kavrama ciğerlerimdeki nefesi zorladı ve sadece bir dakika önceki özgürlüğüm elimden alındığı için içime bir acı şoku gönderdi.

Nefesim kesildi, onları iterken kollarım belimin etrafında sertleşti. Beni geri çektiler, sıkıca kavradılar ve o kadar hızlı hareket ettiler ki bacaklarım acı içinde korkuluklara çarptı

Bu dünyada her şey acıtır.

Sert bir şeyin üzerine düştüm, ellerim istemsizce belimi sıkıca kavrayan kolları itti. "Hayır!" Tırnaklarımın altındaki deriyi pençeleyerek çığlık attım.

Tırnaklarımın onun yaralı etine değdiği o tanıdık görüntü bana bir an duraksama, bir an pişmanlık verdi. Ama o anın özlemi

Hissettiğim özgürlük, beni bekleyen huzur, ilerlememi sağladı.

Beni vücudunun üstünde sabit tutarken kulağıma gelen sessiz mırıltıları duymazdan gelerek onun pençesinde çırpındım. Beni yana kaydırdı ve karnımın üzerine düşene kadar devirdi. Özgürlüğün kıymetli anlarında ellerimi ve dizlerimi ittim ve etrafımda döndüm, atel ve destek hareketleri zorlaştırsa ve uzuvlarımdan acı fışkırsa bile merdivenlere doğru süründüm.

"Sus, Kelebek," diye Scar yatıştırdı. Beni kaydırdı, kolunu dizlerimin arkasına geçirdi ve kalkarken beni destekledi, çömelme pozisyonundan akıcı bir hareketle ayağa kalktı ve ölmek için çaresizlik içinde terk ettiğim yatak odasına döndü.

"Scar!" Ivory merdivenlerden bağırdı.

"O iyi. Yirmi dört saat kapıya bir adam dikin. Odada onunla birlikte birinin olup olmaması umurumda değil," diye emretti Scar, sesinde Ivory'ye karşı kullandığını hiç duymadığım zalim bir ısırık vardı.

Bunu kullandığını hiç duymamıştım.

"Bırakın beni!" Vücudumu onun pençesinde kıvırarak feryat ettim. Kendimi uyutamadığım o yatağa geri dönemezdim.

"Bir daha asla İrina," dedi, bana bakarken başını sallayarak. Uzun bacakları merdivenlerle odam arasındaki mesafeyi benim tek başıma kapatabileceğimden çok daha hızlı kapattı ve ben daha ne olduğunu anlamadan yatağın yumuşak basıncı omurgama kadar geldi.

Scar beni yatağa yatırdı, gözleri babam için bıraktığım intihar notuna gitti. Gittiğimi umursayabilecek tek kişi için.

Bana döndü, gözleri hem tehditkâr hem de rahatlatıcı bir şeyle dans ediyordu. Parmakları çenemin etrafına dolandı, diğer eli ise uzun süre yatakta yatmaktan keçeleşmiş saçlarımın tepesine dokundu. "Bir daha asla sikişmek yok. Beni duyuyor musun?" diye sordu, o tehditkâr sesiyle.

Başımı salladım, ona aradığı kelimeleri veremedim. Bir daha denemeyeceğime dair söz veremezdim, hele ki bu kadar Merdivenlere geri dönmenin bir yolunu bulmak için çaresizce.

O özgürlüğe tekrar ulaşmak için.

"Uyuman gerek," dedi, yatağın kenarından uzaklaşıp hiç dokunmadığım şifonyerin üst çekmecesine uzanarak. Çekmecenin kilidini açtı ve içine uzanıp küçük bir şişe ve bir şırınga çıkardı.

"Uyanacak mıyım?" Hangi cevabı beklediğimi bilerek sordum. Acıyı sona erdirmeme yardım edecek miydi? Benimle gelmeyi seçseydi, son nefesimi verene kadar her an pişmanlık duyacaktım ama bize daha acısız bir yol sunmuş olabileceği düşüncesini takdir etmeden de edemiyordum.

"Evet. Her gün uyanacaksın Kelebek. Henüz uçma vaktin gelmedi," dedi ve şırınganın iğnesini şişeye sokup ters çevirdi. Sıvıyı dikkatlice içeri çekti, dikkati benimle elleri arasında gidip geliyordu.

Yan döndüm ve ağırlığım yataktan düşene kadar yuvarlandım. Kollarım yanlarımda kurşun gibi hissediyordum, parmaklıklara tutunmak için harcadığım çabadan bitkin düşmüştüm ve bana hiçbir güç vermiyorlardı.

Scar yatıştırıcıyı şırıngaya çekmeyi bitirdiğinde yere düştüm. Vücudum acıyla zonkluyordu, kolum ağırlığımın altında ezilirken, acıyı görmezden gelerek dizlerimin üzerine doğru itmek için sahip olduğum azıcık gücü kullandım.

"Irina, dur," diye emretti Scar, sesindeki baskınlık içimdeki bir parçayı yatıştırıyordu. Bu, yaşadığım travmanın ardından onun üzerimdeki kontrolüne isyan eden yanım olmalıydı. Bu, herhangi bir erkeğe otorite vermeye dayanamayan yanım olmalıydı.

Bunun yerine, korkumun yıpranmış kenarlarını yatıştırıyor gibiydi. Rüyalarımda beni bekleyen şeyin dehşetine karşı beni rahatlattı.

Yine de içimdeki her şeyle ittim, dizlerimin üzerine yükseldim ve avuçlarımı yatağa koyana kadar döndüm.

Ayak sesleri yavaşça geliyor, tam arkamda durana kadar aramızdaki azıcık mesafeyi kapatıyordu. Ayağa kalktım, kırılma noktamdan önceki, yerde kalmayı reddettiğim anları hatırladım.

Neredeydi o kadın?

Scar'la yüzleşmek için döndüğümde gözlerim yandı. Bana baktı, kocaman eliyle yanağımı usulca kavrarken yüzü nazikti. "İşte o r a d a ," diye mırıldandı, dudaklarını dudaklarıma değdirmek için öne doğru eğilirken.

Nefesi ciğerlerime doldu ve ruhumu karanlığa bürüyen dumanda ilk kez bir berraklık anı getirdi.

Yalnızlık ya da korku olmayan bir şey gibi hissettirdi. Kabullenme gibi bir şeydi.

Keskin bir çimdik boynuma battı, Scar beni tatlı tatlı öperken iğne etime saplandı. İhanetin acısı da onunla birlikte geldi.

ne yaptığını fark ettiğimde.

Bu beni şaşırtmamalıydı ama bir şekilde şaşırttı.

"Hayır," diye fısıldadım, dudaklarından geri çekilerek. Aceleyle iğneyi boynumdan çıkardı ve ağzını yaraya değdirdi. "Uyumak istemiyorum."

"Bir hata yaptın, *cuore mio*. Bana tüm kırık taraflarını gösterdin," dedi, iğnenin yokluğunda kanın aktığı yerden kanı yalayarak. Parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi ve iç içe geçişimize bakabilmek için parmaklarını kaldırdı. "Benimkilerle ne kadar kusursuz bir uyum içinde olduklarını fark etmemi sağladın."

"Peki ya benim ne istediğim?" İçimde bir şeylerin sızlamasına aldırmadan sordum. Bir zamanlar tek istediğim Scar'dı -sözleri beni bir bütün haline getirebilirdi- ama şimdi ona uyacak hiçbir şey kalmamıştı.

Verecek bir şey kalmamıştı.

"Yaşam yerine ölümü seçtiğin anda bunun bir önemi kalmadı Kelebek. Ben senin için ölürüm ama sen?" diye sordu, öne doğru eğilirken alnını alnıma değdirdi. Sırtım boyun eğdi, altımdaki şilteye değene kadar eğildi. Uykunun sisi göz kapaklarımı zorla açmaya çalışsam da ağırlaştırıyordu. Uyuyamıyordum. Darragh'ın işkencesini rüyalarımda yeniden yaşayamazdım. "Benim için yaşayacaksın," diye bitirdi Scar, ağırlığını yanıma vererek. Bir bacağını benimkinin üzerine attı ve bir elini göğsümde, kalbimin avucundaki nabızla uyum içinde attığı noktaya bastırdı.

Sanki kalplerimizden geriye kalan iki yarım bir şekilde eşleşiyormuş gibi, pürüzlü kenarlar mükemmel bir şekilde hizalanmıştı.

"Darragh..." Sözlerimi yarıda bıraktım, kelimeler uykunun etkisiyle kayboldu.

Ben.

"Darragh sana bir daha asla dokunamayacak. Sana sahip olamayacak, Kelebek. Artık benimsin," diye mırıldandı, yüzünü boynuma gömdü. "Özür dilerim. Seni görmem bu kadar uzun sürdüğü için çok üzgünüm."

Gözlerim kapandı, nefes alışının ritmine kendimi kaptırırken son bir damla gözyaşı düştü ve dalıp gittim.

45

Suyudu.

İki gün boyunca, içinde hiçbir kaos izi olmadan huzur içinde dinlendi.

Uykusu. Gözleri hafifçe kapalıyken, mümkün olan en iyi şekilde dinlenebilmesi için odayı karanlık tuttum. O uyurken doktor geldi ve damardan sıvı ve ilaç verdi.

Kendi başına yaşamayı seçmek için haftaları vardı. Yemek yemek, uyumak ve iyileşme sürecine başlamak için zamanı vardı.

Kelebeğimin kanatları kırpılmıştı ve acı o kadar büyüktü ki diğer tarafı göremiyordu. Onu bekleyen hayatın güzelliğini göremiyordu ve onu suçlayabilir miydim?

Tacizimden *yıllar* sonra onunla bir gelecek göremiyordum.

Irina'nın birkaç hafta içinde başa çıkmanın bir yolunu bulmasını beklemek adil değildi. Onu kendi kendini iyileştirmesi için bırakmakla ve eski haline dönebileceğine inanmakla hata etmiştim.

Olmazdı, çünkü daha fazlası olmuştu. Hayatta kalan

biri olacaktı.

"Uyandığında dengesiz olabilir. Engellenen intihar girişimi ve zaten uğraştığı her şey arasında, Irina'yı tanıyamadığınızı fark edebilirsiniz. Şiddetli öfkelere meyillidir," diye açıkladı Dr. Lawrence, Irina'nın yatağımda uyuduğu yere doğru bakarak. Uykuya dalar dalmaz onu hareket ettirmiş ve artık yeni evi olacak alana getirmiştim.

"Irina'nın bilerek birine zarar verdiğini düşünemiyorum," dedim kollarımı göğsümde kavuşturup uyuyan halini izlerken. Her an uyanabilirdi

Doktor her an sakinleştirici vermeyi kesecek kadar uyuduğuna karar verebilirdi.

Kelebeğimin yeniden yükselme vakti gelmişti.

Dr. Lawrence başını sallayarak, "Öyle değil," dedi. "Çoğunlukla kendine zarar veriyor." Bana dokunmaktan o kadar kaçınıyordu ki, Irina'nın terapistiyle bu konudaki isteksizliğim hakkında konuştuğunu biliyordum.

Hâlâ mevcuttu, hâlâ benim bir parçamdı ama bir şekilde Irina daha önemliydi. Sorun yaşamayacağımıza söz veremezdim, ona dokunmama izin verecek bir noktaya ulaşıp ulaşmayacağını tahmin bile edemezdim.

Yaşadıklarıyla değil. Tecavüze uğradığı yollarla değil. İhtiyacı olan şey buysa, yanımda oturup gülümsediği sürece hayatım boyunca ona dokunmadan yaşayabilirdim.

Göz kapakları çırpındı, bir daha uyanmamaya çok yaklaşmış olan uyuyan güzelin ilk yaşam belirtileriydi bunlar.

Kahretsin, onsuz bir dünyayı, birlikte çalıştığı çocukların yüzlerini aydınlatan gülümsemesini düşünmek hayal bile edilemezdi.

Affedilemez.

"Ben sizi yalnız bırakayım," dedi Dr. Lawrence, Irina'nın hareket ederken başının hafifçe kaydığını fark ederek. Yatak odamın kapısında gözden kayboldu ve Irina'yla beni, dışarıda sürekli bekleyen nöbetçi dışında yalnız bıraktı. Fazla adamımız yoktu ama onun hayatını daha fazla riske atamazdım.

Yatağımın sağ tarafına doğru ilerledim, içine tırmandım ve yanına uzandım. Pazularının çıplak tenine dokundum, vücudu elimin altında çok zayıf ve inceydi. Kıvrak vücudundaki tüm canlılık, önümde solup giderken başka bir şeye dönüşmüştü ama ben kendi pisliğime o kadar dalmıştım ki yardıma ne kadar ihtiyacı olduğunu fark edememiştim.

Bazen insanlar kendi başlarına iyileşirler. Bazen diğer taraftaki ışığı bulmak için çamur ve bataklıkla mücadele ettiler. Ama diğerleri, yardım için ellerini uzattılar ve birinin onları en kötü çamurdan çekip çıkarmasına izin verdiler.

Onu hep serbest bırakırdım.

Gözleri yavaşça açıldı, aralanmış perdelerden gelen zayıf ışık yüzüne değiyordu. Küçük bir iniltiyle ışıktan uzaklaştı, yüzü bana doğru dönerek o olağanüstü güzelliğin tüm gücünü bana verdi.

Sağlıklı olduğundan daha ince olan yüzüyle annesine çok benziyordu. Irina ve benim için asla bir gelecek olmayacağına ikna olduğum kadına o kadar benziyordu ki.

Annesini soğukkanlılıkla öldüren adamla nasıl birlikte olabilirdi? Gözlerimin içine nasıl bakabilir ve annesinin Bellandi gül bahçesinin toprağında kan kaybından ölürken gördüğü son şeyin benim zalim bakışlarım olduğunu nasıl bilebilirdi?

Irina neredeyse her şeyin üstesinden gelebilirdi. Ama aşkı bunun üstesinden gelemezdi.

Gerçeği asla öğrenemeyecekti. Annesinin kendisini terk ettikten sonra Franco Bellandi'yle birlikte olduğunu, uyuşturucu dağıtımına karıştığını ve ihmaliyle kritik bir hata yaptığını asla öğrenemeyecekti.

Kız kardeşimi öldüren.

Franco en sevdiği oyuncağını isim listemde gördüğünde umursamamıştı. Philadelphia'daki kardeşi de umursamamıştı. Onun ölümünü izlediler, hayatını bağladığı insanlar onu kurtarmak için hiçbir şey yapmadılar ve yine de annesinin yanında olması için her şeyini verebilecek olan çocuğu terk etti.

Başına gelen her şeyi hak etmişti ve Irina'yı ona değer vermeyen bir insandan kurtardığım için özür dilemeyecektim. Ölene kadar her gün bunu tekrar yapardım, eğer bu onun bu tür geçici bir aşkın zehirliliğinden kurtulması anlamına gelseydi.

"Günaydın Kelebek," diye mırıldandım, parmaklarımın onun teninde nasıl gezindiğini izliyordum. Yaralı ellerimi onun üzerinde görmek geçmişte beni tetiklemiş, onun için ne kadar yanlış olduğumu hatırlatmıştı. Onu hak etmediğime beni ikna eden şey dışımda taşıdığım yaralar değil, ruhumu lekeleyen yaralardı.

O yaralar benim kırık olduğumu gösteriyordu ama Irina'nın ruhu benimkiyle eşleşiyordu. Tecavüze uğramadan önce bile, onun bedenini kendi adıyla sakatlamadan önce bile, onun içindeki bir şey beni çağırıyordu, içimdeki canavarın mükemmel bir yankısı. Canavarıma itaatkâr olan her şey ondaydı, ona hükmetme ve sahip olma ihtiyacımı tamamlayan her şey ondaydı.

Bu beni dehşete düşürmeliydi, ama ona daha iyi bakacağımı ve sonunda kendine bakmasını sağlayacağımı bilerek... Kararımdan pişmanlık duyacak bir şey bulamadım.

Onu benim yapmakta tereddüt etmiştim ama söylediklerimde ciddiydim; Irina benim için yaşayacaktı. Onun her şeyi olacaktım.

Aynı şekilde o da benim olmuştu.

Gözleri tamamen açıldı ve ona baktığım yerde benimkilerin üzerine düştü. Kendisine dokunan ele baktı, tüm olanları anlamlandırmaya çalışırken sinirlerine hakim olamıyordu. "Nasıl hissediyorsun?"

"Yorgunum," dedi, bedenini benden uzaklaştırarak. Mesafeden nefret ettim, aramıza mesafe koymak için çaba sarf etmiş olmasından nefret ettim ama şimdilik buna izin verdim. Onu yakınımda tutma arzumdan daha acil ihtiyaçlarım vardı.

Irina yakında benim için yaşayacağını söylediğimde ne demek istediğimi anlayacaktı. Hayatını bir kenara atmaya bu kadar istekli olduğu anda hayatı benim olmuştu.

Varlığının her yönünü ben belirlerdim. Ona ne giyeceğini, nereye gideceğini, ne yapacağını söyleyecektim. Özgürlük artık onun için bir yanılsamadan başka bir şey değildi.

Onu kendime saklamak için kullanacağım ağdaki başka bir iplik.

"Daha sonra uyuyabilirsin," dedim yanına oturmak için kayarak. Yüzündeki yorgun ifadeye şöyle bir baktıktan sonra nihayet yataktan kalktım ve ayakucuna dolanarak Irina'nın yattığı tarafa gittim. Saçları uyumaktan dağılmıştı, yastığımın üzerine dökülen kuzguni bukleler içimdeki sahiplenici bir şeyi çağırıyordu.

Onu kendi alanımda seviyordum. Çocukken kendim için yarattığım sığınakta.

Battaniyeyi geriye attım, bir elimi sırtının altından, diğerini dizlerinin arkasından geçirdim ve onu kollarıma aldım. İnledi, ağrıyan kaslarının acısı değişikliği protesto ediyordu.

Onu kurtardığımızdan bu yana geçen haftalar içinde yüzündeki şişlik kaybolmuştu. Yüzündeki morluklar artık yoktu, gerçekten aradığımda sadece en soluk sarı iz kalmıştı. Karnındaki dikişler açılmıştı ve geride hayatının sonuna kadar taşıyacağı yara izleri kalmıştı.

Onu banyoya taşıdım, boynuma sokulurken başımı yana eğdim. Bu uykulu hareket muhtemelen bilinçli bile değildi, bana yakın olma arzusundan ziyade refleks olarak yaptığı bir şeydi. Eğer Dr. Lawrence'ın söyledikleri doğruysa, Irina'nın durdurduğum şey için bana duyduğu nefret çok yakında ortaya çıkacaktı.

Onu ayağa kaldırarak klozetin kapağını kaldırdım ve kalçalarında gevşekçe duran eşofman altıma uzandım. Pantolonu yukarıda tutmaya yardımcı olması için büzgü ipini bağlamıştım, düğüm bir an için bana zor anlar yaşattı.

Elleri benimkilere gitti ve başarılı bir şekilde çözmemi engelledi. "Ne yapıyorsun?" diye sordu, sesinde belli belirsiz bir panik havası vardı.

"Banyoya gitmen ve sonra da duş alman gerekiyor," dedim, kısa bir süre için ellerini ellerimde tutarak. Gözleri korkudan kocaman olmuş, başı iki yana sallanıyordu.

"Samara'yı istiyorum," dedi bana bakarken dudaklarını büzerek. Başka birini istemesinin verdiği acıyı uzaklaştırmaya çalıştım. Benden korktuğunu bilmenin verdiği acıyı.

Aksini düşünmesi için ona çok az sebep vermiştim.

Bir elimi kaldırıp yüzünü kavradım ve başının her tarafını nasıl sardığını fark ettim. "Seni incitmeyeceğim Kelebek," dedim, onu itme isteğime rağmen sesimi yumuşak tutarak. Hâlâ çok kırılgan, hâlâ hayatımdaki yeni yerini kabullenemeyecek kadar savunmasızdı. "Artık benimsin. Bu, bundan sonra seninle ilgilenecek kişinin ben olacağım anlamına geliyor."

Elimi tekrar eşofmanının düğümüne attım, hızla çözdüm ve pantolon yere düşerken bakışlarımı yüzünden ayırmadım. Tuvalete oturmasına yardım ederken yutkundu ve gözlerini sıkarak kapattı. Serin yüzey çıplak tenine değdiği anda sarsıldı, bacaklarını birbirine bastırırken şok olmuş bir ifadeyle bana baktı.

"Sadece çiş, Irina," dedim, hayatımda gördüğüm ve yaptığım onca şeyi düşünürken kıkırdadım.

"Lütfen?" dedi, başını banyo kapısına doğru sallayarak.

İç çekerek uzaklaştım ve ona doğru ilerledim. "İki dakika. Yardıma ihtiyacın olursa beni ara," dedim.

"Kendim silebilirim, teşekkürler," diye tersledi, tanıdığım kadının ipucu dudaklarıma bir gülümseme getirdi. Banyodan dışarı çıktım, riskli bir şey denemeye karar verirse diye kapıyı biraz açık bıraktım. Banyom kendine zarar vermek için kullanabileceği tüm tehlikeli nesnelerden arındırılmıştı ama yine de işi şansa bırakamazdım.

Bileğimdeki *Vacheron Constantin* saatin yelkovanı ağır çekimde hareket ediyor gibiydi.

kendi başına mücadele ediyordu. Hiçbiri yoktu ve sonunda tuvaletin sifonu çekildiğinde banyoya geri döndüm.

Hâlâ iyileşmekte olan bacağına ağırlık vererek kendi başına ayağa kalkmıştı bile. "Duş almayı mı yoksa banyo yapmayı mı tercih edersin?" Cevabını bekleyerek sordum. Özlemle küvete baktı ama başını salladı. Kuşkusuz bacağını ve kolunu küvetin kenarında yükseltmek zorunda kalmak yorucu olmuş ve rahatlamasından bir şeyler götürmüştü.

Duşa girerken dizindeki ateli çıkarmasına yardım etmek için ayaklarının dibine diz çöktüm ve uzuvlarını gereğinden fazla hareket ettirmediğinden emin olmak için göz kulak oldum. Diz kapağı çıkığının iyileşmesi için hâlâ zamana ihtiyacı vardı. Bu pozisyonda yüzüm, gömleğimin gizlediği, başka bir adamın hiç hakkı yokken onu kendisininmiş gibi işaretlediği karnındaki oyuklarla aynı seviyeye geliyordu.

Adımı onun teninde görme arzusuyla doluydum. Onun anısını silmek ve yerine benimkini koymak için, ama Irina'dan alınanlar göz önüne alındığında, bunu asla zorla yapamazdım. Onun istemesi gerekiyordu.

Elimi yavaşça kaldırdım, gömleğimin içine soktum ve kumaşın altındaki yara izlerine belli belirsiz parmaklarımı dokundurdum. Geri çekildi, karnını sanki oraya dokunmama dayanamıyormuş gibi çukurlaştırdı, her ne kadar artık ona acı vermeyecek kadar iyileşmiş olsalar da. "Çok güzelsin," dedim ona, korseyi açıp bacağından aşağı kaydırmayı bitirirken.

Üstümde yutkundu, ağzından bir iç çekiş kaçtı. "Ben iğrencim."

"Neler atlattığını gösteriyor," dedim onu rahatlatmaya çalışarak. Hem adımı onun teninde görme arzumu hem de böyle bir şeye katlanmak zorunda bırakıldığı için duyduğum öfkeyi bir kenara bırakırsak, gücünün çirkin bir yanı yoktu. "Eğer gerçekten istiyorsan, bunu her zaman örtebiliriz."

Sessizdi, önünde ayağa kalkıp onun üzerinde yükselirken bana bir cevap vermeyi reddetti. Geri adım atmak için hareketlendi, gömleğimin kalçalarına değen eteğine uzandığımda dokunuşumdan yine irkildi. Vücuduna yerleştirdiği yara izleri parmak uçlarımı gıdıklıyordu, kabarık etler ona sırtımı dönersem yapabileceği her şeyi hatırlatıyordu.

"Acıya ihtiyacın olduğunda bana geldiğini söylediğimde ciddiydim. Bu ölmen gerektiğini düşündüğün zamanlar için de geçerli," dedim parmaklarımı yara izlerinin üzerinde gezdirerek. Gözlerini yavaşça kapattı, muhtemelen onu boğmak istediğini bildiğim panikle nefes alıyordu. Elim, etrafımı sardığını hissettiğim amına çok yakındı, bir gün kendisi için geri alması gereken parçasına çok yakındı.

Hazır olduğunda, o köprüyü geçecek ve birlikte bütün olmanın bir yolunu bulacaktık.

"Artık bunu yapmıyorsun," diye ekledim, gözlerini açtığında ve canlı yeşil gözleri benimkilerle buluştuğunda sesim derinleşti.

"Acıya ihtiyacın olduğunda bana gelecek misin?" diye sordu, başını yana eğerek doğrudan şahdamarına yöneldi. Ryker'ın kıçımı tekmelemesine izin verdiğimi görmüştü. Bellandi malikânesinde geçirdiği haftalar boyunca kum torbasıyla, Enzo'yla, Ryker'la ya da spor salonunda benimle kapışmaya cüret eden her kimse onunla yaptığım acımasız dövüşlerin kanıtlarını görmüştü.

Hayır diyebilirdim. Ondan bunu talep edebilir ve karşılığında asla vermeyebilirdim, çünkü Irina ne olursa olsun benden özgürlüğü asla öğrenemeyecekti.

Ama onun sadece benim olmasını istemiyordum; benim olduğu için mutlu olmasını istiyordum.

Bu da bazı fedakarlıklar yapmam gerektiği anlamına geliyordu. Ondan beklediklerimin aynısı.

"Bana yardım etmek için ne yapabileceğinden emin değilim Kelebek," diye itiraf ettim. "Ama başka bir şey yoksa, onu aramadan önce sana söyleyeceğim."

"Taşaklarına her zaman tekme atabilirim," dedi, gömleğini başının üzerine kaldırmaya çalıştığımda ellerimi iterek. Sesinde bir şakanın gerektirdiğinden daha fazla zehir vardı; intiharına karışmama duyduğu öfkenin ilk işaretiydi bu.

"Benimle yarı yolda buluş, *cuore mio*. Yalnız kalmanı istemiyorum. Senin her şeyin olmak istiyorum. Sadece kendini bana vermene ve her şeyi yoluna koyacağıma güvenmene ihtiyacım var."

"Benden bunu isteyemezsin. Şimdi olmaz," dedi başını hafifçe sallayarak. "Bunu senden her gün isteyeceğim, ta ki biz artık bu dünyada yürümeyene kadar Kelebek. Bir gün cevabın evet olacak," dedim gömleğini çekiştirerek direncini kırdım. Teslim olmuş gibi hissettiren ağır bir iç çekişle kollarını kaldırdı, vücudunu bana tamamen açıyordu.

Evinin penceresinin önünde soyunduğu günkü kadar göz alıcıydı ama verdiği kiloları geri aldığında ve yeniden sağlıklı olduğunda daha da güzel olacaktı.

"Peki ya öyle değilse? Ya istediğini düşündüğün şeye asla evet demezsem?" diye sordu bana bakarak. Bu bakışta bir şey vardı, gözlerinin benimkilerle buluşmasında bir şey vardı ve niyetlerimin ne kadar kararsız göründüğünü inkar etmem için bana meydan okuyordu.

Onu o korkulukta gördüğümde içimde bir şeylerin değiştiğini, hayattan çoktan vazgeçmiş olduğunu anlamasını sağlayamadım.

ve ona ulaşamayacağım bir yere gitmek için çok çaresizdi.

Mecbur kalsaydım onu takip ederdim. Onsuz sonsuza dek yaşamaktansa ölüme atlardım. Bunun aşk olup olmadığını bilmiyordum, Irina'ya karşı hissettiklerim için yeterince güçlü bir kelime olduğunu düşünmüyordum.

Onsuz yaşamaktansa ölmeyi tercih ederdim. Listemdeki son ismin üstünü çizemeden ölürdüm.

"O zaman yine de burada seninle olacağım, çünkü başka hiçbir şey ikimiz için de işe yaramayacak. Birbirimize uyuyoruz, Butterfly," dedim, parmaklarımı onunkilerin arasından geçirerek elimin onunkini içine almasını sağladım. "Hiç kimse sana benim kadar yakışamaz."

Geriye doğru sarsıldı, topuklarının üzerinde sallandı ve başını öfkeyle salladı. Tökezlerken eli elimden kurtuldu, öyle ki onu zar zor yakalayabildim.

"Neyin var?" diye sordum. Yüzünde onu sarsmış olması gereken acıya dair herhangi bir işaret ararken sordum. Onun yerine kalp şeklindeki yüzünde sadece gözbebekleri büyümüş ve şok olmuş bir ifade vardı.

"Ona uymam hoşuna gitti. Hissettiklerim hoşuna gitti," diye mırıldandı, alnı utançla kırışmıştı. Çocukken kulağıma mırıldanılan sözleri düşündüğümde yüzümde beliren ifadenin aynısıydı bu - başka bir zaman ve mekânda tatlı sözler olabilecek, ama içinde bulunduğum bağlamda karanlık, eziyetli bir anlam kazanan sözler.

Bir elimi göğsünün üstüne koydum ve avucumun altında hızla atan kalbini hissettim. "*Bu*," dedim dikkatle. "*Sen* bana uyuyorsun. Bedenine değil, Irina. Burada benimlesin, onunla değil." Çılgınca aldığı nefesleri sakinleştirmeye çalışırken gözlerimi tutarak bana baktı.

Kendine güvende olduğunu hatırlatmaya çalışırken.

"Asla durmayacak," dedi öne doğru eğilerek. Alnı gömleğimin kumaşına değdi ve çıplak tenime değmesi için içimi garip bir arzuyla doldurdu. Onu hissetmek, kollarımla sarmak ve beni içgüdüsel olarak onun olarak tanıyana kadar tenim ve kokumla onu rahatlatmak istedim.

"Sana ulaşmak için beni geçmesi gerekecek. Bu asla olmayacak," dedim ve boştaki elimi başının arkasına dokundurdum. Onu daha yakına çektim, kollarını bana dolamasına ve kucağıma gömülmesine izin verdim.

Hiçbir şey mükemmel değildi. İlişkimiz kusurlu ve dağınık olacaktı ve kabul etmek istediğimden daha fazla tökezleyecektik.

Ama dokunuşumu memnuniyetle karşıladığı anlarda, bunu başaracağımızı biliyordum.

Sonunda.

İki hafta boyunca benimle oturdu, iyileşmemi ve damarlarıma verdikleri sıvılarla vücudumun yavaş yavaş dolmasını denetledi. Yemekle beni elle besledi, hayır cevabını kabul etmedi ve işbirliği yapmazsam beni beslenme tüpüyle tehdit etti.

"Ivory'den özür diledin mi?" diye sordu, vücudunda dolaşan gerginliğe rağmen sesi yumuşaktı. Onun gerginliği bana da bulaştı, benim verdiğim tepki ise istemsizdi.

Elimde olmadan başkalarının duygularına kapılıyordum, bu yüzden tek istediğim onları dışarıda bırakmak olsa bile içime işliyor ve benim bir parçam haline geliyorlardı. Kafamın içinde sadece ben ve kendi işkencem kalana kadar onlara bağlı insanları uzaklaştırmak.

İhtiyacım olan son şey onun öfkesiydi. Başa çıkmak için her şeyi ittiğim derinliklerden yükselen, yüzeye doğru dönen yeterince kendime ait öfkem vardı. Beni tüketen acıyı unutmak için.

Ama sonunda Scar'ın kollarının güvenli beşiğine sarılıp uykuya daldığımda, vücudum besinler sayesinde güçlendiğinde ve aldığım yaraların çoğu yavaş yavaş iyileştiğinde, duygusal travma ön plana çıktı.

Darragh benim için tekrar geldiğinde dünyadaki tüm iyileşmelerin bir önemi olmayacağına dair tam ve mutlak korku.

"Hayır," diye mırıldandım, kelime aramızda asılı kalmıştı. Scar onun adını her söylediğinde içimdeki kıskançlık dalgasına engel olamıyordum. İntihar girişimimle ona yaptığım yanlışları düzeltmemi her istediğinde. Çünkü

Normal bir insan olsa, kadın ve onun duygusal durumu için duyduğu endişe dokunaklı olurdu.

İlişkileri değerli bir şey olabilirdi.

Ama iliklerime kadar bildiğim gerçek şuydu ki, Scar onun için her şeyi yapardı, ama ben buna değmezdim. Beni defalarca kendinden uzaklaştırmış, iş başa düşerse hangimizi seçeceğini kanıtlamıştı.

Asla Ivory olamayacaktım. Asla gittiği her yerde erkekleri tuzağa düşüren hamile anne kadar güçlü ve istikrarlı olamayacaktım. Duygularım benim bile anlayamayacağım kadar çalkantılıyken bir ilişkiye değmezdim.

Bunun için onu suçlayamazdım ama yine de içerlemiştim.

Yaptığım şey için ve eğer başarılı olsaydım bunun onu nasıl etkileyeceği için özür dilemem gerektiğini biliyordum. Beni izlemekten o sorumluydu ve ben onu kendi hayatımı alması için manipüle etmiştim.

Scar bir daha yanımdan ayrıldığında bunu yapacağıma dair kendi kendime yemin ederek, "Yapacağım," dedim. Bu pek sık olmazdı; adam gözlerini mümkün olduğunca sık üzerimde tutmaya kararlıydı. Bunun nedeninin, birini parmağıma dolamayıp ona duymak istediklerini söylemeyeceğim konusunda bana güvenmemesi olduğunu iddia ediyordu.

Hayatımı sonlandırmak için her şeyi yapacağımı.

Bir hafta önce olsa, haklı olabilirdi. Ama zihnimin berraklığı ve Scar'ın ona yapmaya çalıştığım şeyi haber verdiği zaman babamın yüzünün aldığı şekli hatırlamak beni rahatsız ediyordu.

İnsanların *beni* özleyecek kadar önemsediğini bilmiyordum. Olayın ardından aniden gelen sevgi ve desteğe dayanamadım: Scar'ın yatağının başucundaki çiçekler, merkezdeki çocuklardan gelen kartlar ve notlar.

Hepsi bunaltıcıydı. Boşaltıcı.

"Yapacağını biliyorum," dedi Scar, ses tonu yumuşaktı. Önceki haftalarda bana emirler yağdırmak isterken, şimdi sanki doğrudan kalbimin içini görebiliyordu. Sanki içimdeki değişen ve kayan parçaların yeniden birleşmeye, yeni bir şeye dönüşmeye çalıştığını hissedebiliyordu. Dizüstü bilgisayarını kucağına çekmiş, Bellandis için arka planda yaptığı işi yazıyordu.

İnsanlar genellikle onu hafife alır, yara izlerinin ve acımasız görünüşünün onu akılsız bir robot ve ölüm makinesi yaptığını düşünürdü ama ben son iki haftada içindeki zihni görmüştüm.

Çok zekiydi, veri tabanlarını ve hesapları hacklemek onun için nefes almak kadar kolaydı. Teknolojideki becerileri muhtemelen daha da değerliyken Matteo'nun onu neden koruma olarak kullandığını merak ediyordum ama Scar'ın Ivory'ye olan sadakati tartışılmazdı.

Yetenekli bir hacker'a sahip olmak Matteo için karısının hayatta olması kadar önemli değildi.

Onu hangi ulusal veri tabanını incelerken bulacağımı merak ederek bilgisayar ekranına dikkatle baktım. Ekranın üst kısmındaki isim ve numara dikkatimi çekti, inançsızlığım arttı.

"Bu benim banka hesabım mı?" Dizüstü bilgisayarı elinden kapıp işlemler arasında gezinerek sordum. En üstteki numara benim hesabımla eşleşiyordu ama içindeki para miktarı...

Bu doğru olmaktan çok uzaktı.

"Bütün param nerede?" Tanımadığım çeşitli hesaplara yapılan transferlere bakarak talepte bulundum. Zengin değildim. Babamın kim olduğuna rağmen, minimalist bir yaşam istiyordum. Babamın hesabıma aktardığı her parayı otomatik olarak *Fresh Start*'a bağışlıyordum.

Bunu biliyordu. Nefret ediyordu.

İyileşirken çalışmadığımı bildiğinden, bu arada faturalarımı karşılamak için fazladan para aktarmayı ihmal etmezdi.

Ama hepsi gitmişti.

Scar cevap vermedi, dizüstü bilgisayarı benden uzaklaştırdı ve tekrar kucağına koydu. Ekranın üstündeki düğmeye dokunarak hesabı kalıcı olarak kapattı. "Ne yapıyorsun?" Yan tarafıma dönerek fısıldadım. Kolum artık her kullanımda zonklamıyordu, doktorun bana yaptırdığı egzersizler yaralanmamın ardından kolumu tekrar tam olarak kullanmamı sağlamıştı.

Zihnim asla iyileşmeyecek olsa da bedenim iyileşiyordu.

İçini çekti, bilgisayarı yatağın kendi tarafındaki komodinin üzerine koydu ve beni belimden kavradı. Beni yataktan kaldırdı ve bir zamanlar dizüstü bilgisayarın olduğu yere bıraktı.

İçimdeki her şey dondu, onu bacaklarımın arasında hissetmek her anımı, yaşadığım her travmayı geri getirdi.

Çırpındıkça bacağım ağrıyordu, orada kalan destek, büyük ölçüde iyileşmiş olan ama kullanılmadığı için hâlâ zayıf ve sert olan bacağıma baskı yapıyordu. Scar eliyle yanağıma dokunarak, "Sakin ol," diye emretti. Sıcaklığı tenime işledi ve beni yaşadığım dehşetten uzaklaştırdı.

anılar. Sürekli yanımda olduğu iki hafta boyunca bana sarılmak ya da duşta yardım etmek dışında hiç dokunmamıştı.

Bana yardım ederken sikinin sertliğini ve titreşen cazibesini fark etmemem için her şeyden habersiz olmam gerekirdi. Bir sikin silah olabileceğini ilk elden tecrübe etmiştim, ama Scar her zaman bana dokunmamasına dikkat ederdi. Ben korku içinde kıvranırken, o hissettiği arzuyla hareket etmemeye.

Panik içinde nefes almaya, beni inciten adamın o olmadığını hatırlamaya zorladım kendimi. Bana çok sert davranmıştı ama beni gerçekten incitmemişti.

Yaptığı şey hoşuma gitmişti... mahvolmadan önce.

"Aferin kızıma," diye mırıldandı, öne doğru eğilip dudaklarını hafifçe dudaklarıma dokundurdu. Onun tadı en acımasız işkence gibiydi, sadece hayatta kalmaya çalışan bir hayvan değil de bir insan olduğumda istediğim her şeyi hatırlatıyordu. Övgü içime işledi, beni rahatsız etmesi gereken bir şekilde içimi ısıttı.

İçimde, korkunun altında, bir parçam onun için iyi olmak istiyordu.

Bunca zaman sonra.

Kucağında kaydım, hareket onu bana yasladığında ciğerlerimdeki korku ısırığını bastırmak için mücadele ettim. Uyarılma olması gereken yerde sadece acının hatırası vardı.

Beni başımın arkasından kavradı, sert parmaklarını saçlarıma gömdü ve alnım onunkine değene kadar beni öne doğru çekti. "Nefes al, Kelebek," dedi, sesindeki sakinlik içime ulaşıyor ve nefes alışımın hızlandığını hisseden yanıma dokunuyordu. Onun bana dokunmasını -en savunmasız yanıma baskı yapmasını- kaldıramayan yanım, sesindeki yumuşak hakimiyetin ardından titredi. "Seni asla böyle incitmeyeceğim. Bunu biliyorsun." Alnına doğru başımı salladım; mantıklı ve makul yanım, beni hiperventilasyona iten korkuyu uzaklaştırmaya çalışıyordu.

Nefes alışım yavaşladığında, doğrulana kadar göğsünü ittim ve beni kurtaran adamla arama mesafe koydum. Kalbimi sayamayacağım kadar çok kez kıran ve bir şekilde her zaman parçaları toplamak için orada görünen adamla arama.

Onları cesedimin içine geri sokmama, içimdeki ölüye yeniden hayat vermeme yardım etmek için.

"Param nerede?" diye sordum, kelimeler zayıf geliyordu. Arkalarına daha fazlasını koymaya, gerçekte olduğumdan daha güçlü görünmeye çalıştım, ama kandırmak mümkün değildi

Bana bakan o bilmiş kara gözleri.

"Gitti," dedi. "Dünyanın dört bir yanındaki evsiz çocuklar için çeşitli hayır kurumlarına bağışlandı."

"Ne?" Kelimeler arasında bocalarken nefes nefese kaldım. En azından bunu *Fresh Start*'a verebilirdi.

"Dokunamayacağın bir yere gitmesi gerekiyordu," dedi, paramı kendi kuruluşumdan başka bir kuruluşa verdiği için duyduğum öfkeyi hissetmiş gibiydi.

"Neden?" Yaşamamı bekliyorsa, benden bunu *talep* ediyorsa, işlevimi yerine getirebilmem için paraya ihtiyacım olacaktı.

"Enzo'nun adamları biz konuşurken daireni topluyor. Her şeyi buraya getirecekler ve hepsini gözden geçireceğiz, neye ihtiyacımız olduğunu belirleyeceğiz ve neye ihtiyacımız olmadığını bağışlayacağız. Şimdilik burada kalmak zorundayım. Murphy ile işler yoluna girdiğinde kendimize ait bir yerimiz olabilir," dedi, sözleri karşısında gözlerimin nasıl açıldığını görmezden gelerek.

"Evim toplanıyor da ne demek? Delirdin mi sen?" Ayağa kalkmak için göğsünü iterek talep ettim.

Gerçek kıyafetlere ihtiyacım vardı ama sahip olduğum tek şey bana verdiği büyük boy gömleklerdi. Haftalardır onun giysileri içinde, onun kokusuyla iç içe yaşıyordum ve kendi rahatsız, çamaşır deterjanı kokulu giysilerimi düşünmek hiç de çekici gelmiyordu.

"Benimle kalıyorsun. Lanet olası hikâyenin sonu," dedi, gözlerinin ardında öfke gibi bir şey titreşiyordu. İyileştiğim haftalar boyunca bana göstermediği tutkulu öfke, yüzeyin altında kaynıyordu ve garantili olduğunu düşündüğü plana bir an bile karşı koyarsam açığa çıkmaya hazırdı.

"Bu hikayenin sonu değil. Lanet olası bir başlangıç bile değil! Ben bunu kabul etmedim," diye karşı çıktım ve dudaklarının gülümsemeye benzer bir şeye dönüşmesini izledim.

"İşte orada," diye mırıldandı ve eliyle ensemi kavrayacak şekilde uzandı. Beni öne doğru sürükledi, ben göğsünü iterken dudaklarını ağzımın köşesinde gezdirdi. "Orada bir yerde olduğunu biliyordum, *cuore mio*."

"Bu kadar mı? Bu sadece seninle kavga etmemi sağlamak için yapılan çarpık bir test miydi?" Parmaklarım göğsünü örten gömleğin kumaşında kıvrılırken sordum.

"Olamaz. Gerçekten de kalıcı olarak taşınıyorsun." Bir kahkaha attı ve ellerini kalçalarımın çıplak teninde dinlendirmek için indirdi. İrkildim, ittim

Derin bir nefes almak için gözlerimi kapatmama neden olan hissi geçtim. "Peki ya benim ne istediğim? Bu senin için önemli değil mi?" diye sordum.

"Seni o lanet korkuluktan çektiğim anda ne istediğinin bir önemi kalmadı," dedi, sesi zalimlikle doluydu. "Beni burada yalnız bırakmaya çalıştığın an sona erdi."

"Birdenbire önemsediğine karar verdin diye her dediğini yapmam mı gerekiyor yani? Yine çekip gideceksin. Her zaman yaptığın gibi," dedim, darbenin inişini izlerken. İrkildi ve gözlerimde biriken yaşlardan gözlerini kaçırdı.

Canını yaksa da umurumda olmazdı. Çekip gittiği onca zamanı hatırlaması gerekiyordu.

Benden başka her şeyi seçtiği onca zaman.

"Seni incittiğimi biliyorum. Keşke incitmeseydim. Her şeyin farklı olmasını, seninle farklı olmayı ne kadar çok istediğimi asla anlayamayacaksın. Ama ben hiçbir yere gitmiyorum Kelebek. Sensiz bir hayatı düşünmek bile..." Gözleri tekrar benimkilere döndüğünde yüzü hüzünlü bir ifadeyle gerildi. "Hayatımın geri kalanını sana layık olmaya çalışarak geçireceğim."

"Bana layık mı?" Alay ettim, dudaklarım acı bir gülümsemeye dönüştü. "Ben bir felaketim. Kimse *beni* hak etmiyor." Sözlerimin niyetini, yani sevmek için fazla kırık olduğumu anlamamak mümkün değildi, ama Scar bana usulca gülümsedi ve bunu görmezden gelmeyi tercih etti.

"Haklısın. Bu dünyada hiç kimse kalbine sahip olmayı hak etmiyor, ama beni sevdiğini söylediğinde onu bana verdin. Geri vermeyeceğim."

Söylediğim sözleri geri alabilmeyi dileyerek yüzümü buruşturdum. O zamanlar bilmesini istemiştim. İlişkisizliğimizin kaosunda söyleyecek kadar cesur olamadığım şeyi ona bırakmak istemiştim.

Ama sonuçlarına katlanmak için etrafta olmayı hiç düşünmemiştim. Kabul edildikten sonra geri dönmemeleri başlı başına acımasız bir cezaydı.

Bazı acılar vardı ki, bedenlerimize verilebilecek acılardan daha kötüydü. Scar'ın kalbimi defalarca yerinden söküp üzerinde tepinmesi bir şekilde daha kötüydü, çünkü beni incitmek gibi bir *niyeti yoktu.*

Az önce yaptı.

Scar'ın yatak odasının dışındaki yaşam alanının kapısının çalınması beni cevap vermek zorunda kalmaktan kurtardı ve ciğerlerimden rahatlamış bir iç çekiş çıkardı. Scar homurdandı, parmakları bir an için kalçalarımda sıkılaştı, sonra yer değiştirdi

beni kenara çekti ve ayağa kalktı. "Bu konuşma daha bitmedi," diye uyardı ve yatak odasının kapısını çekiştirerek açarken parmağıyla beni işaret etti.

Oturma odasında kayboldu, Sadie'nin sesini takip eden acı dolu bir inilti onun alanına hücum etti.

Rebel oturma odasından fırladı, yatağa atlamak ve bana köpek yalamalarıyla saldırmak için çatlak yatak odasının kapısını iterek açtı. "Rebel, yatağımdan kalk!" Scar onu dinlemeyi reddeden köpeğin peşinden koşarak bağırdı.

Sadie yatağın üzerine bir yığın giysi koyarken yüzümü şefkatli öpücüklerle kapladı. "Kalk bakalım tembel kemik," diye dalga geçti, sözlerindeki gerçek şefkat, başka bir kadının yargısından kaynaklanabilecek her türlü saçmalığa ağır basıyordu. "Enzo bana o maşayla ne yaptığını anlattı ve seninle bir dahaki sefere onu sokabileceğin daha yaratıcı yerler hakkında konuşmamız gerekiyor."

Scar odaya girip başını öne eğerek, "Sadie," diye uyardı. "Dinlenmeye ihtiyacı var."

"Tek yaptığı dinlenmek," diye karşı çıktı Sadie, ellerini kalçalarına koydu ve çoğu kadının korkutucu bulacağı adama ters ters baktı. "Ayağa kalkması ve kim olduğunu hatırlaması gerekiyor. Irina kesinlikle içindeki kötü kaltağı yatakta yatarken ve senin onun uşağı olmana izin verirken bulmayacak."

"Ben artık o kadın değilim," dedim kollarımı karnımın etrafında kıvırarak.

"Haklısın," dedi Sadie, gerçeği yumuşatma zahmetine girmeden. "Şimdi sen bunların hepsi ve daha fazlasısın." Bana elini uzatıp kabul etmemi beklerken gözlerinde belli belirsiz bir yaş ıslaklığı vardı. Kendimi isteyerek yataktan çekmemi ve iyileşme yolunda ilk adımları atmamı bekliyordu.

Kendimi oturur pozisyona getirmek için onun elini kullandım. Gömleğimin eteklerini tuttu, başımın üzerinden yırttı ve odada hem Scar hem de o varken beni çıplak bırakmasına aldırmıyor gibi görünüyordu. Scar'ın hırıltısını duymazdan gelerek sütyenimi giymeme ve evimden aldığı gömleklerden birini giymeme yardım etti.

Bunu bir çift iç çamaşırı ve yoga pantolonu takip etti, şimdiden kendi kıyafetlerimle kendimi daha insan gibi hissetmemi sağladı.

"Buna hazır değil," diye karşı çıktı Scar, Sadie kolumu omuzlarına yaslayıp destekle bacağımdaki ağırlığın bir kısmını alırken kapıyı kapatarak.

"Onunla konuşmamız gereken şeyler var. Enzo ve Ryker aşağıda seni bekliyor. Gitmeden önce ona yardım edecek misin, etmeyecek misin koca adam?" Sadie dudaklarımdan bir kıkırdama çıkararak sordu.

Yanıma geldi, yanaklarımı avuçlarının içine aldı ve dikkatle bana baktı. "Bunu yapmak zorunda değilsin" dedi.

Onun bu konudaki isteksizliği beni daha çok yapmak istememe, tüm seçenekleri elimden aldığında ona her şekilde meydan okumama neden oldu.

Bunun daha sonra açılması gerekiyordu.

"Gitmek istiyorum," dedim. İçini çekti ve bir süre yüzümü inceledi. Orada her ne gördüyse, o anda ihtiyacım olan şeyin bu olduğuna onu ikna etmiş olmalıydı. Beni kollarına alıp kapıdan dışarı çıkardığında çığlık attım. Asi hızla yanımdan geçip gitti, özel uşağım beni merdivenlerden aşağı indirirken ben de hızla merdivenlerden aşağı indim.

Küçük bir kazançtı ama yine de kabul ediyorum.

47

I Başımı iki parmağımın arasına alıp burnumun köprüsünü sıkıştırdım. Olanları hatırladıkça huzursuzluğum derimin altına işliyordu. En son Irina'yı güvende tutmak için Ivory'nin yanına bıraktığımda. Sadece Christian'ın onu gözünün önünden ayırmaması için kesin talimatlar aldığını bilmek beni gitmeye ikna etmiÇti.

Başarısız olursa boğazını kendim keserim.

"Bu senin için bir şaka mı?" Ryker kollarını göğsünde kavuşturarak sordu. Karşımızdaki adam gözlerini yerdeki para torbasına dikmiş, gözle görülür bir şekilde yutkunuyordu.

"Ne demek istediğini anlamıyorum," dedi kıpırdanarak ve ayaklarını sürüyerek. Erkeklerin kendi saçmalıklarına, sinirlerinin ne kadar şeffaf olduğunu fark etmeyecek kadar uzun süre nasıl tahammül edebildiklerini bilmiyordum.

Özellikle de yalanları gören avcılarla karşı karşıya kaldıklarında. Oyunların içinden.

"Geri kalanı nerede?" Ryker kaşlarını kaldırarak sordu. Bu koleksiyonun ayrıntılarını ya da neden benim de gelmem gerektiğini bilmiyordum. Tek bildiğim, eğer Ryker adamın kısa boylu olduğunu düşünüyorsa?

Çok kısaydı.

"Hepsi orada," dedi adam ellerini savunurcasına kaldırarak.

"Gerçekten mi?" Ryker öne doğru eğilip siyah spor çantanın sapını kavrayarak sordu. Çantayı havaya kaldırıp ağırlığını test ederken yüzü düşünceli bir ifadeye büründü. "Yaklaşık beş kilo hafif olduğunu söyleyebilirim. Yüz bin doların nasıl bir his olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun?"

"Öyle değil. Özür dilerim Bay Bellandi," dedi adam, yakalanmanın paniği yüzüne yansırken başını iki yana sallayarak.

Farklı güç türleri ve güçlü olmanın farklı yolları vardı. Irina adamı yumruk yumruğa dövüşte alt edemeyebilirdi ama onun ulaşmayı umut edebileceğinden daha güçlü bir karaktere sahipti.

"Bay Fiore," diye düzeltti Ryker, babasının yerine Bellandi soyadını taşımayı tercih edeceğini bilmeme rağmen. En azından Bellandilerin Matteo ve Lino gibi adamları vardı.

"Bellandi'nin Celladı," dedim, rütbelerimizin çok altındaki adamların çoğunun anlayacağı bir unvan vererek. Adamın gözleri irileşti, sadece efsanenin unvanı bile korkunun somut dalgalar halinde yayılmasına neden oluyordu. Ryker bana doğru başını sallayarak, "Bu Scar," dedi. Onun adı, unvanı dışında pek bilinmese de, benimki sadece bir isimden dolayı tanınabilirdi.

Yeraltı'ndaki dövüşler.

"Bir süredir kavgaya karışmadım. Çok fazla mücadele edeceğini sanmıyorum ama yüzün iyi bir kum torbası olabilir," dedim başımı yana eğerek.

"Bu doğru. Gerçekten de Yeraltı'nda bir dövüşe çıkman gerekiyor. *Thunder* seni özlüyor," dedi Ryker düşünceli bir şekilde. Çukurlarda iyi bir dövüşün getireceği rahatlamaya ne kadar ihtiyacım olsa da, Irina hayatımdayken bu imkânsızdı.

Enzo kıçıma tekmeyi bastıktan sonra ona ilk döndüğümde yaralarım onu tetiklediği için bir an dehşete kapılmıştı. Çabucak sakladı ama ben ne olduğunu anlamıştım.

Depomu doldurmak ve dünyam ne kadar berbat olursa olsun, iyi olduğum bir şey olduğunu hatırlatmak için tezahürat yapan kalabalığın serbest bırakılmasına ve enerjisine ne kadar ihtiyacım olursa olsun, bunu ona yapamazdım.

Bu konuda en iyilerden biriydim.

"Murphy aldı. Şehirdeki gücü elinde tutmak için onunla yaptığın anlaşmanın bir parçası olarak şimdi tüm Bellandi kârlarının kaymağını yediğini söyledi," dedi adam, suratını dağıtma tehdidimden ürkerek.

"Ve sen de bu saçmalığa inandın öyle mi?" Ryker eli yanında seğirirken sordu. Kokain satışlarından gelen paranın yokluğu bunu fark etmesi için yeterliydi.

Murphy ne yaptığını çok iyi biliyordu, şehrin bize sırtını döndüğüne dair bir açıklama yapıyordu. Artık kimse iktidarda kimin olduğunu bilmiyordu.

"Elçi olmak zorunda kalman gerçekten utanç verici," dedim silahımı kılıfımdan çıkararak.

"Pek sayılmaz," dedi Ryker. "Ailesi yok - Franco'nun rejiminden arta kalanlar." Bellandi ailesinin en karanlık döneminden benim de bir kalıntı olduğumu bildiğim için, Franco'nun adı içimde bir sızı olarak kaldı.

Franco'nun adamlarının çoğu Matteo'nun Aleksandr Vasiliev'in yardımıyla düzenlediği darbede öldürülmüştü. Hayatta kalanlar canlarını kurtarmak için Matteo'ya bağlılık yemini etmişlerdi ama bu onların iyi adamlar olduğu anlamına gelmiyordu.

Onlar bir amaç için araçtılar. İnsanlığın sunabileceği en kötü türden adamlar.

Silahı kaldırdım ve gözlerinin ortasına tek bir el ateş ettim. Patlama sesi evin içinde yankılandı, yere çarpan bedeninin gümbürtüsü etrafımızdaki köhne yapıyı sarstı.

"Onu ne yapacağız?" Ryker düşünceli bir şekilde cesede bakarak sordu.

"O zaten ölü," dedim, boğazımdan bir kıkırdama yükseldi.

Dönüp o anki mizah anlayışından yoksun olduğunu açıkça belli eden bir bakış attı. "Mürettebatındaki diğer kişilere bir mesaj göndermemiz gerekiyor."

"Bir sürü eklentisi var. Her birine bir kart gönder," dedim ve silahımı kılıfıma geri koyarken omuz silktim. "Git baltanı getir."

"Darragh için planladığın şey bu mu? Öldüğünde ona bir parmak mı getireceksin?" Ryker sordu, konu hemen kanımı dondurdu.

"Hayır," dedim başımı sallayarak. Bu*, her şeyini* kaybetmeyi hak eden o şerefsiz için fazla iyiydi. "Başını onun ayaklarının dibine koyacağım."

48

I Odaya girdiği anda onu hissetti. Luna'yı Don'a teslim ederken mutfağa garip bir sessizliğin çöktüğünü hissetti.

eğlendirirken, şüphesiz küçük kulaklar için güvenli olmayan bir konuşma yaptık.

Tanrım. Ya Luna görseydi?

Utanç içinde başımı öne eğdim ve aklımdan geçen düşünceyle yüzümü ellerimin arasına gömdüm. Bir çocuğun asla tamamen geri dönemeyeceği bazı manzaralar vardı. Annesinin intihar ettikten sonra yerde kanlar içinde yatan arkadaşı da bunlardan biriydi.

"Çok özür dilerim," dedim, sesim amaçladığımdan çok daha zayıf ve kırık çıkmıştı. Canımı almaya çalıştığımdan beri hissettiğim kendine acıma duygusunun her zerresi içimde titreşiyor, beni dünyanın bensiz ne kadar daha iyi olacağını fark ettiğim yere geri g ö t ü r m e k l e tehdit ediyordu.

Ben kendime bile bakamazken bana göz kulak olma, benimle ilgilenme yükü olmadan hepsinin daha mutlu olacağına inanmak zorundaydım.

Ivory yanıma oturdu, başımı omzuna yasladım ve kolunu bana doladı. "Çok özür dilerim," dedim, korkunç derecede garip olabilecek bu kucaklaşmaya doğru eğilerek. Benden kaçtığını, yaptığım şeyden sonra bana bakmaya dayanamadığını düşünmüştü.

"Tatlım," diye iç geçirdi ve beni daha sıkı çekti. Tabure yerinde döndü, çenesi başımın üstüne yaslandı. "Asıl üzgün olması gereken benim. Neredeyse olmasına izin verdiğim şey-"

"Bu öylece olmadı. Ben yaptım. Gitmen için yalan söyledim. Bu benim hatam.

-Senin değil."

"Sana bir şey olsaydı kendimi asla affetmezdim.

İyi olmana sevindim," dedi ve beni göğsüne daha sıkı bastırdı.

Rebel odanın içinde hoplaya zıplaya yürürken, Smaug bir filmden fırlamışçasına komik bir şekilde kürküne yapıştı. "Ne oluyor lan?" Calla, odaya girdiğinde benim de hissettiğim aynı duyguyu yineleyerek sordu.

Kucağındaki yenidoğan esnedi, küçük kolunu özenle sardığı kundaktan kurtardı.

"Aman Tanrım!" Nefes nefese kaldım ve Ivory'nin göğsünden çekilerek elimi uzattım. Calla güldü ve kendini bir tabureye bırakırken bebeği kollarıma bıraktı. "Ne zaman?"

"Dün aslında," dedi ve ben ona deli bir kadınmış gibi bakınca omuzlarını silkti. Aklı başında kim doğum yapar ve ertesi gün hiçbir şey olmamış gibi ortalıkta dolaşır ki?

"Deli misin sen? Dinleniyor olman gerekmiyor mu?" Kırık kolumla kucakladığım bohçaya bakarak sordum.

"Vücudun vajinal doğumdan sonra ne kadar çabuk toparlandığını görsen şaşırırsın," dedi yumuşak bir şekilde gülümseyerek. "Eminim bir gün öğreneceksiniz."

Ivory'nin içinde bir şey kıpırdamadan durdu, yanımda kıpırdanırken vücudu gerildi. "Ne oldu?"

"Sana söylememiş," diye iç geçirdi, başını öne eğdi ve gözlerini devirdi. "Bu harika bir şey."

"Bana ne söyledin?" Şaşkınlığım kaşlarımı düğümleyerek sordum.

"Scar yıllar önce vazektomi oldu, tatlım. Çocuk sahibi olmak istemiyor. İkiniz ciddileşmeden önce sana söylemeliydi," dedi ve yüzündeki kararsızlık savaşını görebiliyordum. Bana söyleyerek, ona ait olan bir sırrı ifşa ederek doğru şeyi yaptığından emin değildi.

Onun savunmasına göre, bana anlatmak için fazla zaman yoktu. Neredeyse katatonik olmadığım ve bana yapılanlarla başa çıkmaya çalışmadığım bir zaman yoktu.

Gülümsedim, itiraftan rahatsız olmamıştım. Çocuk isteseydim, onlara sahip olamayacağımı bilmek ne kadar acı verse de, benim için hiçbir zaman böyle bir şey söz konusu olmamıştı. "Zaten çocuk istemiyorum," dedim, Royce elini parmağıma doladığında ve ben ona sırıttığımda itirafın içinden kıkırdayarak.

"Çocuk istemiyor musun? Ama çocukları seviyorsun," dedi Sadie, kaşları çatılmış bir halde. Tüm kadınlar arasında en çok onun anlayacağını düşünmüştüm. Sadie çocuk karşıtı olmaktan çok uzaktı. Yeğenlerini her şeyiyle çok severdi.

Ama kendisi için hazır değildi.

"Tamam, çocuk istiyorum," diye itiraf ettim, otururken Royce'u elimden geldiğince sallıyordum. İsmi seçtiği günü hâlâ hatırlıyor, onca çabanın meyvesini görünce sırıtıyordum. "Sadece biyolojik çocuk istemiyorum."

"Evlat edinmek istiyorsun," dedi Sadie, sanki her şey anlamlıymış gibi bir nefes vererek. Seçtiğim kariyer ve her gün gördüklerim göz önüne alındığında, mantıklı olduğunu düşündüm.

"Seviyorum," dedim. "Sevgiye ihtiyacı olan o kadar çok çocuk var ki. Onları kendi çocuklarımı sevdiğimden daha az sevdiğimi düşünemiyorum. Onlar her zaman benim amacım oldu."

Sadie olayların bu şekilde gelişmesini onaylarcasına başını sallayarak, "Kesinlikle öyle," dedi. "Ve senin de amacına geri dönmen gerekiyor."

"Hazır değilim," diye iç geçirdim ve nazik parmaklarımı Royce'un göğsüne dokundurdum. Uykulu bir şekilde esnedi ve Calla'nınkine çok benzeyen koyu mavi gözleriyle bana baktı. Umarım bu şekilde kalırlar, bebeklik evresini atlatırlar, zaten babasına çok benzeyen yüzünde biraz da annesinden izler taşırlardı.

"Şu anda kaybolmuş durumda olduğunu biliyorum, ama hayattaki tüm misyonunu kaybetmenin buna katkıda bulunabileceğini düşünmüyor musun? Seni tanıdığımdan beri hep şehrin çocukları için çalıştın. Onlara daha iyi bir hayat vermek için," dedi Sadie.

"Anlamıyorsunuz. Gördüğüm şeyler, her gün incittikleri kadın ve çocukların sayısı. Benim yaptıklarım devede kulak kalır. Asla bir fark yaratamayacağım," diye açıkladım. Asla yeterli olmayacağını bile bile her gün kalkıp çalışmak, beni her zaman tanımlayan bir amaç uğruna kıçımı yırtmak imkansızdı.

İliklerime kadar çalışıp yine de bir fark yaratamayacağımı. "Bunu kurtardığın çocuklara söyle. Onlara sadece anlamsız olduklarını söyle. Çünkü savaşı asla kazanamayacaksınız. Sence bu onların hayatını daha mı az değiştirir?" diye sordu kollarını göğsünde kavuşturup bana bakarak. "Sence Calla, Royce öldüğünde birinin onun için aynı şeyi yapmasını istemez miydi? Her hayat önemlidir, Irina."

"Sadie, belki-" diye araya girdi Ivory, arkadaşının omzuna dokunmak için uzandı.

"Haklı," diye iç geçirdim ve Royce'u Calla'ya geri vermeden önce gözlerimi tavana çevirdim. Oğluna baktı, bakışlarında sevgi yüzüyordu ve bu sevgi konuşmayla daha da artmış gibiydi. "Hepsi önemli. Sadece bunun yeterli olacağını nasıl hissetmem gerektiğini bilmiyorum. Kafamı duvara vurup kafatasımın çatlamamasını beklemek gibi bir şey bu."

"Devam ediyorsunuz, çünkü onlardan kurtardığınız her hayat bir zaferdir. Bu bir siktir git-"

"Dil," diye azarladı Ivory, sesi sanki bir refleksmiş gibi dikkati dağılmıştı.

"Sizi inciten insanlara. *Onları* incitmek isteyen insanlara. Kazanmalarına izin verme," dedi Sadie, bana doğru bir adım attı ve ellerimi ellerinin arasına aldı. O beni durmaya zorlayana kadar tırnaklarımın etrafındaki deriyi karıştırdığımı, endişemin beni onları kanatmaya ittiğini fark etmemiştim.

"Onların kazanmasını istemiyorum," diye fısıldadım, neredeyse kazandıklarını fark ederek. Yaptıkları yüzünden bana bağlı olan çocukları terk ederek kendimi öldürmeye çalışmıştım.

Aynadaki kadını artık tanıyamıyordum. Daha önce yaşadıklarımın kırık dökük bir haliydi. Kendim için bile zorlamaya istekli değilken, çocukların kendilerine yapılanlardan kurtulmak için ellerinden gelen her şeyi yapmalarını nasıl bekleyebilirdim?

"Bütün o kadınlar," dedim başımı sallayarak. Şimdiye kadar yaptığım hiçbir şey onlar için olmamıştı. Her zaman çocuklara odaklanmıştım.

"Güvendeler," diye araya girdi Ivory. "Çocuklar onları hastaneye getirdi ve Matteo hepsinin ihtiyaç duyduğu danışmanlık ve tıbbi tedavi masraflarını karşılıyor." Başımı salladım, bunun yeterli olmadığını biliyordum. *Asla* yeterli olmayacaktı. O adamlar hâlâ dışarıdayken, her gün daha fazla kadını kaçırırken olmazdı. Onları incitirken.

"Belki de amacının değişme zamanı gelmiştir," diye önerdi Sadie, düşüncelerimin izini hissediyormuş gibi kaşlarını kaldırarak. "Spor salonumun bir bölümünü kadınlar için bir öz savunma programına dönüştürüyorum. Sen de yardım etmelisin."

Sadie proaktif ve önleyici bir tipti, kadınlara ilk işarette istismarı durdurmayı öğretmeye çalışıyordu. Ben ise kendilerine zaten yapılmış olanlarla başa çıkmaya çalışan kadınlara yardım etmek istedim.

Ön kapı açıldı, Madison'ın parlak, şarkı gibi sesi Ivory'ye seslenirken fuayede yankılandı. Daha kalıcı bir ev bulana kadar ona kalacak bir yer verdikleri için sonsuza dek minnettardım.

Onu bırakmaya hazır olup olmadığımı bilmiyordum ama şu anda kendime bile bakamazken genç bir kıza annelik yapacak durumda değildim.

"Daha iyi bir fikrim var," dedim Sadie ile göz göze gelerek. Aramızdaki konuşulmayan kısmı okudu, Madison'ın ruh halini bozmak istemeyerek mutfağa geldi ve beni yataktan kalkmış görünce sırıttı.

Göğsü yan tarafıma çarptı ve Rebel bu saldırı karşısında hırlarken bana yapıştı. Sadie'nin kaşları çatıldı ama bana döndü ve bana umut veren tek bir kelime mırıldandı.

"Daha sonra." Sanki daha sonra olacağından hiç şüphem yokmuş gibi konuşmuştu. Haftalardır ilk kez bundan şüphe etmemiştim.

49

Dr. Lawrence ayağa kalktı ve dizime tünemiş olan Irina'ya gülümsedi. Onu oturma odasındaki kanepeye yerleştirirken Bellandi Malikanesi'ndeki süitimin alanı kolay değildi.

Her geçen gün benimle daha fazla mücadele etmek istiyordu ve Sadie, Calla ve Ivory ile yaptığı konuşmadan beri bana meydan okuma dürtüsünü takdir etsem de, eninde sonunda yapmam gerekeceğinden şüphelendiğim şekilde onunla başa çıkmam için hazır değildi.

Irina'yla birlikte olmak dikkatli bir alma-verme dengesi gerektiriyordu. Onun ruhunu ezmeden ya da ona tüm kontrolü ve seçimi gerçekten kaybetmenin ne olduğunu hatırlatmadan hayatımın her alanında hakimiyetimi ve ihtiyacım olan kontrolü sürdürmek için bir mücadele.

Hayatının her yönünü belirlemek istedim. Yaptığı tüm seçimlerden sorumlu olmak istiyordum. Her gün ne giydiği ve nereye gittiği gibi ayrıntılara kadar, onun üzerinde bu etkiye sahip olmam gerekiyordu.

Ama bana bu hakkı vermesini istiyordum. Eğer bir ilişkiyi ikimiz için de yürüteceksek, çaresizce arzuladığım şekilde bana boyun eğmenin onun kararı olmasını istedim.

Onun seçimini elinden alabilirdim ama sonuçta onu inciten adamdan daha iyi olabilir miydim? Onu dövmeyebilir ya da taciz etmeyebilirdim ama onu boyun eğmeye zorlamak kelebeğimin içindeki bir şeyi yine de kıracaktı.

Irina, Dr. Lawrence'ın sorusunu yanıtlamayı bitirdiğinde bakışları babasının beklediği odanın kapısına takıldı. Irina'nın terapi seanslarının bazılarına katılmak için ısrar etmişti ve onunla bu konu hakkında konuştuktan sonra bunun ikisi için de normal olduğunu fark ettim.

Küçük bir kızken terapiye ihtiyacı olduğunu söyleyen oydu. Ona Dr. Lawrence'ı bulan da oydu ve her ne kadar işe yaramış olsa da bu iki insan arasındaki bağlantı beni rahatsız etmişti. Irina, terapi seanslarını etkilemek için perde arkasında çalışan babasının hedeflerini değil, onun yanında olan ve tüm kalbiyle akıl sağlığı için çalışan birini hak ediyordu.

Sadece benim itirazım onu randevusundan uzak tutmuştu ve zamanla bunun kalıcı bir düzenleme olduğundan emin olacaktım.

"Çok daha iyi olduğunu gördüğüme sevindim. Uyku ilaçları işe yarıyor mu? Başka kâbus görüyor musun?" Dr. Lawrence sordu, Irina ile yaptığı seansın son sorusu aramızdaki odada ağır ağır asılı duruyordu. Irina'nın intihar girişiminde uykusuzluğun önemli bir payı olduğunu, yorgunluğun insanların normalde başa çıkabilecekleri şeylere tepki vermelerine neden olduğunu söylemişti.

Irina'nın intihar girişiminden üç gün önceki kâbustan önce ne kadar zorlandığı düşünüldüğünde, uykusuzluğun onu uçurumun kenarına getirmeye yetmiş olması şaşırtıcı değildi.

Başımı eğdim ve Irina'nın ellerini kucağında sıkarken yüzünü buruşturmasını izledim. Yaptıkları hakkında konuşmak onu her zaman rahatsız etmiş gibi görünüyordu, ama bunun tekrar yapma arzusundan mı yoksa yaptıklarından utandığından mı kaynaklandığına karar veremiyordum. Eğer ikincisiyse, utanılacak bir şey olmadığını çok geçmeden anlayacaktı. Aynı şeyi yapmayı düşündüğüm sayamayacağım kadar çok zaman olmuştu; sadece Bellandis'e olan bağlılığım beni hayatımın en karanlık kısımlarından çekip çıkarmıştı.

"O zamandan beri değil..." Tırnaklarının etrafındaki deriyi endişeyle karıştırarak konuşmasını sürdürdü. Onu merdivenlerin tepesindeki korkuluktan çektiğimden bu yana geçen haftalarda bunu giderek daha fazla yapıyordu; hâlâ içinden akan keder selinin fiziksel belirtisiydi bu.

Eninde sonunda, kendine zarar vermeyi içermeyen bir çıkış yolu bulması gerekecekti.

Parmaklarının durumuna bakılırsa, bunun daha sonra değil de daha erken olacağından şüpheleniyordum. Ellerini avuçlarımın içine aldım, sinirsel tikini öyle bir yatıştırdım ki şaşkınlıkla bana baktı. Bunu yaptığının çoğu zaman farkında değildi, bedeni iradesi ya da bilgisi dışında zorlanıyordu.

Dr. Lawrence'a gülümseyerek, "Kâbus gördüğüme dair herhangi bir işaret görmedim," diye onayladım. Irina kucağımda kıvranırken dikkatini başka yöne çekmeye çalıştı.

Babasının onu beklediği yerden, sanki onun düşüncelerinin diğer odadan kendisine doğru süzüldüğünü *hissedebiliyordu*.

Eminim prensesinin benim gibi bir adamla düşüp kalkmasından hoşlanmıyordu ama artık öyle bir noktaya gelmiştik ki Yargıç Ryan'ın kızıyla ilişkim hakkında ne düşündüğü zerre kadar umurumda değildi.

Benim sayemde yaşıyordu. Benim sayemde buradaydı ve o onaylasa da onaylamasa da bir geleceği olacaktı.

"Güzel," dedi Dr. Lawrence, sıcak bir şekilde gülümseyerek. "Daha önce acil bir seansa ihtiyaç duymazsanız gelecek hafta görüşürüz. Sadece bir telefon uzağınızdayım," dedi ve eğilerek Irina'nın yanağına şefkatle bir öpücük kondurdu.

Odadan çıktı, İrina'nın babası onun çıkışının hemen ardından aceleyle odaya girdi. "Kızımla konuşmak istiyorum," dedi, yüzünde küçümseme ifadesiyle gözlerimin içine bakarak. Irina'nın kucağımda oturmasını onaylamadığı açıktı. Muhtemelen yatağımda da uyumayacaktı ve erkeklerin boyun eğmesine alışık olduğundan emindim ve hemen geri çekilmemi bekliyordu. Ama tek gücü yasalar olan, benim iki katım yaşındaki bir adamdan daha büyük tehditlerle uğraşmıştım. Bellandiler yasaların üstündeydi.

"İrina'ya söyleyeceğin her şeyi benim yanımda söyleyebilirsin. Bizim sırrımız yok," dedim ve saçlarını nazikçe elime alıp boynundan aşağıya doğru süpürdüm. Dokunuşuma doğru eğildi, ikimizin de arzuladığı şefkati arıyordu.

Hiç kimseye Irina'ya dokunabildiğim gibi dokunamamıştım, sanki intihar girişimi beni onun beni ihlal etme korkusundan kurtarmıştı. Belki de benim yaşadığım deneyimi onun da yaşadığını bilmekti; belki de beni sevdiğini bilmekti.

Kesin olarak bildiğim tek şey ona dokunmadan duramadığımdı.

"İrina?" diye sordu babası, seçimi onun ellerine bırakarak. Gitmemi isterse ne yapacağımı düşünürken parmaklarım belinde sıkılaştı, elim titredi. Onun isteklerine karşı gelmek istemiyordum ama aynı zamanda babasının paylaştığımız şeyi yanlış bir şeye dönüştürmesini dinlemek için onu yalnız bırakamazdım.

"Sorun değil baba," dedi başını sallayarak. "Eminim Scar ilişkimizin ne kadar uygunsuz olduğu konusunda vereceğin sert nutuk için çoktan hazırlanmıştır."

"Savunmasız olduğunuz bir anda sizden faydalanıyor," dedi Yargıç Ryan, kızının sivri dilinden hiç etkilenmemiş gibi görünerek ve

Daha da keskin bir zekâ. Yirmi altı yıllık yaşamı boyunca düzenli olarak onunla uğraştığı için buna tamamen alıştığını hayal ettim.

Bir erkeği dilindeki kelimelerden başka hiçbir şeyle alt edemeyecek kadar yetenekli bir kadınla daha önce hiç karşılaşmamıştım.

"Bana hiç öyle dokunmadı," diye iç geçirdi İrina, sanki bu konuşmadan sıkılmış gibi başını öne eğerek. Sadece onun hayatındaki yerime meydan okumaya cüret ettiği ya da ilgimin onurlu bir davranış olmadığını ima ettiği için değil, içimde korumacı bir his kabardı.

Ama gözyaşlarına boğulduğu her seferinde ona sarılan ben olduğum için. Tacizcisinin lekelerini cildinden temizlemesine yardım eden bendim. Hayattan umudunu kestiğinde onu zorla besleyen, tekrar ölüme kaçmaya çalışmasını önlemek için onu sürekli izleyen bendim.

Onu kendinden kurtarmak istemekten daha onurlu bir şey olamazdı, çünkü o yanımda değilken kalbim atmıyor ve ciğerlerime hava çekemiyor olsam bile.

"Belli ki bu sadece bir zaman meselesi," dedi Yargıç Ryan, bakışlarını Irina'nın kucağımdaki pozisyonuna indirerek. Rahattı, bacaklarını uzatmış bana yaslanıyordu ama Ryan'ın sözleri üzerine içindeki her şey gerildi.

"Scar ve ben aylar önce birlikteydik. Ben kaçırılmadan çok önce," dedi Irina, sözleriyle aramızdaki ilişkiyi babası için daha kabul edilebilir bir hale getiriyordu. Çıkmamıştık, kafam kendi kıçıma o kadar gömülmüştü ki onu hafife almıştım, ama yakınlaşmıştık. Onu içimde hissetmiştim ve bu zamanın hafızamdan asla silemeyeceği bir şeydi.

"Irina," Yargıç Ryan hayal kırıklığı içinde içini çekti. Sanki kendi çocuğunun bir Bellandi'yle ilişki kuracak kadar aptal olabileceğine inanamıyormuş gibi, şüphelenmesi gereken ama kabul etmek istemediği her şeyin doğrulanması odada asılı kaldı.

"Buraya gelip bize onun kaçırıldığını söylediğinizde neden bu kadar öfkelendiğimi düşündünüz? Murphy ile savaş yüzünden zarar gören her kadın için böyle aşırı tepki vereceğimi mi sanıyorsunuz? Ne kadar trajik olursa olsun, bu tepki sadece İrina içindi," dedim. Vücudu gevşedi, yüzü şaşkınlıkla benimkine döndü.

Kuşkusuz ona ulaşamadığım zaman başlattığım saldırıyı ilk kez duyuyordu.

"O gece doğru düzgün düşünemiyordum," diye itiraf etti, sanki sonunda taşlar yerine oturmuş gibi başını sallayarak.

"Chicago'daki tüm kadınlar için bir kanunsuz olduğumu iddia etmeyi ne kadar istesem de, düşmanlarımın gözbebeklerini bir kavanozda biriktirmek için sık sık kesmiyorum. Bunların hepsi onun için, yani Rafael'in ona tecavüz etmesini izleyen her erkeğin görme yetisini ve Rafael onlarla oynamayı bitirdiğinde hayatlarını kaybettiğini biliyor."

Irina kucağımda kıpırdamadan durdu, bakışlarımı onunkilere indirdiğimde yüzünde bir şok ifadesi belirdi, ondan bir şeyler alan her erkeğin ödülünü ona getireceğime dair ettiğim yeminin itirafıydı bu.

Kavanozda gözbebekleri.

Ayaklarının dibinde bir kafa.

Listemdeki isimler kırmızıyla karalanmış.

Yargıç Ryan ellerini kaldırdı ve yapılanların ayrıntılarını bilemeyeceğini hatırlatmak için başını salladı. Yemini çok katı, amacı çok katıydı. Bellandi'lerin suçlarını görmezden gelmek onlarla işbirliği yapabilmesinin tek yoluydu.

"Bence eve gelmelisin," dedi kızına. "Benim evim güvenlidir."

"Burası artık onun evi," dedim ve parmaklarımı İrina'nın böğrüne bastırarak sessiz kalması için onu uyardım. Özel hayatında istediği kadar benimle yaşamak istemediğini iddia etsin, babası yanındayken uslu duracak ve müdahale etmeye kalkarsa neler olabileceğini hatırlayacaktı.

Matteo'nun cebindeki yargıca mal olmaktan nefret ederim. Ödemesi zordu ama sonunda değiştirilebilirdi. Sadece bir Irina vardı. Listemde kırmızıyla yazılmış bir başka öldürülmüş ebeveyn neydi?

Dudağını ısırarak sözsüzce başını salladı. "Şu anda olmam gereken yer burası." Bu benimle geçireceği bir ömür için isteyeceğim bir açıklama değildi ama şimdilik elimde olan tek şey buydu.

Bazen zafer aşamalı olarak gelir. Bu benim ilkimdi.

İrina ve ben koltukta uzanmış, düz ekranda romantik bir komedi izliyorduk. Kendimi bıçaklamak istedim.

gözbebekleri. Bu saçmalığa nasıl tahammül edebildiği beni aşıyordu, ama sanki her şeyi kendisi yaşıyormuş gibi mükemmel bir zamanda güldü ve ağladı.

Bu bana onun bazı şeyleri daha güçlü hissettiği gerçeğini hatırlattı. Duygusal acısı onu iliklerine kadar kesmişti.

Ama aynı zamanda tanıdığım herkesten daha çok sevdiği anlamına da geliyordu ve bir gün tüm bu sevginin alıcı ucunda olacağımı biliyordum, nihayet hissetmesine ve benden uzaklaşmaktan korkmadan açıkça ifade etmesine izin verdiğinde.

Film bittiğinde usulca ağladı ve yüzünü boynuma gömmek için döndü. Gözyaşlarının nemi içimde bir şeylerin sıkışmasına neden oldu, mutlu bir sondan kaynaklanmış olsa bile onun acısını silebilmeyi diledim.

Bir gün, hazır olduğunda kendine ait bir evi olacaktı. Bunun çok geç olmadan olmasını umuyordum. Onu Bellandi'lerin yaptığı gibi kendime bağlayamayabilirdim ama yine de karım olacaktı.

Sadece bizi kalıcı olarak birleştirecek çocuklarımız olmazdı. Parlak yeşil gözleriyle bana bakacak küçük bir kız olmayacaktı. Vasektomi yaptırdığım için pişman değildim, çünkü benimki gibi genler asla bir çocuğa aktarılmamalıydı, Irina'nın kesinlikle her şeyden çok istediği şeye asla sahip olamayacağı için pişmanlık duyuyordum.

Onun çocukları böylesine sevdiğini görmek, benim ona veremediğim, veremeyeceğim şeyler için kalbimin acımasına neden oldu.

Ona bundan başka her şeyi verirdim.

"Neyin var Kelebek?" Gözyaşları dinecek gibi görünmeyince elimi usulca saçlarında gezdirerek sordum.

"Bana çok iyi baktın," diye mırıldandı, gözyaşlarının arasından burnunu çekerek. Sanki içime girebilecekmiş gibi yüzünü daha da sıktı. "Bunu hak etmiyorum."

"Sen neden bahsediyorsun?" Tısladım, saçlarını avucumun içine aldım ve geri çektim. Sonunda çarpıcı yüzü ortaya çıktı, dudakları şok içinde aralandı, onu kaçırılmadan önce tereddüt etmeden yaptığım gibi onu tartakladım.

Gözyaşlarına rağmen aramızda bir çekim vardı ve aynı gözyaşlarının beni de tahrik edeceği bir gün ve zamanın geleceğini biliyordum. Onu sikimde boğulurken izledikten sonra gözyaşlarını teninden yaladığımda.

Bu sırada yüz ifadesinin değişmesini ve üzüntüsünü benden saklamasını izledim. "Bana tecavüz etmedi," diye itiraf ettiğinde içimden bir şeyler midemin çukuruna düştü.

Vücudundaki hasarı görmüştüm. Darragh'ın ona yaptığı tecavüzden sonra doktorun onu nasıl dikmek zorunda kaldığını gördüm.

Taciz edildiğine, tecavüze uğradığına hiç şüphe yoktu.

"Tabii ki yaptı, Kelebek. Sen neden bahsediyorsun?" Yüzünü inceleyerek fısıldadım.

Gözlerini kapattı, sanki bundan sonra olacaklara vereceğim tepkiyi görmeye dayanamayacakmış gibi beni susturdu. "Ben gönüllü oldum," dedi başını iki yana sallayarak. İçimdeki her şey, Cesca'nın bedeninde bir gece barınmak ya da yemek anlamına geliyorsa, kullanılmaya gönüllü olarak izin verdiğim sokakta geçirdiğim onca yılın anısıyla kaskatı kesildi. "Beni becermesine izin verdim. Orada uzandım ve beni kirletmesine izin verdim."

Hayatta kalmak için yapmamız gerekeni yaptık ama Irina'nın kendinden nefret etmesini anlıyordum.

Yirmi yıl boyunca bununla yaşadım.

"Madison'a tecavüz edecekti," diye itiraf etti Irina sonunda. "O çok genç, ona izin veremezdim. Bu yüzden onun yerine beni almasını söyledim." Kapalı gözlerinden daha fazla yaş serbestçe döküldü.

Başparmağımı yanaklarındaki nemde gezdirdim, nemi sildim ve sonunda saçlarını serbest bırakırken yüzünü ellerimle kavradım.

"Beni dinle," dedim ve yanaklarına gözlerini açmasını sağlayacak kadar baskı uyguladım. O canlı bakışlarını benimkilere dikmiş, ardından geleceğinden emin olduğu kınamayı bekliyordu. "Sen kirli değilsin. Yaptığın şey çok güzeldi Kelebek. Kendin pahasına bir yabancıyı kurtardın. Bu dünyada pek çok çirkinlik görmüş biri olarak söylüyorum; çoğu insan kendini kurtarmak için annesini bile feda eder. Senin yaptığın, çoğu insanın asla anlayamayacağı türden bir fedakârlıktı."

"Düşünmüyorsun-"

"Hayır," diyerek sözünü kestim ve öne doğru eğilerek alnımı onunkine değdirdim. "Bence sen tanıdığım en güçlü insansın."

"Kendimi öldürmeye çalıştım," dedi, hıçkırıklarla nefesi kesildi - sanki intihar güçlü olamayacağı anlamına geliyormuş ve böyle bir şeyin geri dönüşü yokmuş gibi.

"Evet," diye kabul ettim, başparmağımı alt dudağının üzerinde gezdirirken bana bakıyor ve her kelimeme asılıyordu. Aramızda ikimizin de kabul etmeye hazır olmadığı baş döndürücü bir şey dolaşıyordu. "Ama sen hâlâ buradasın. Bunu da atlattın ve seni tüm bunları alıp Murphy'nin dünyasını yerle bir edeceğini bilecek kadar iyi tanıyorum. Bunu yapacaksın.

Küllerinizden doğun, çünkü daha da iyi bir şey için yeniden doğmak üzere hayatınızı ateşe vermeye istekliydiniz."

Gözlerindeki parıltıdan bunun doğru olduğunu benim kadar Irina'nın da bildiği anlaşılıyordu.

Dünya onun intikamına hazır değildi.

50

Tiki hafta daha geçti.

Aşkın tüm yaraları iyileştirdiğini düşünen biri gerçek acıyı deneyimlemişlerdi. Daha önce olduklarını düşündükleri her şeyi yok eden, ruhlarını paramparça eden türden bir işkenceyi hiç yaşamamışlardı.

Hiçbir zaman mükemmel olmadım. Hayatım, kontrol etmek için savaştığım ve her fırsatta sorguladığım sürekli bir duygu kasırgasıydı.

Aşırı tepki mi veriyorum mantram haline gelmişti. Ne zaman bir şey damarlarımda öfke kaynatsa ya da ne zaman kendimi içinden çıkamadığım aşırı bir düşüş yaşasam kafamın içinde dönüp duruyordu.

Ama kaçırılmamdan bu yana geçen yaklaşık iki ay boyunca öfkem yoktu. Öfkeleniyordum ama bir zamanlar olduğu gibi içimde kök salamadan uzaklaşıp gidiyordu. Belki bu bazıları için iyi bir şey olabilir ama benim gibi insanlar için öfke, acıdan ve onu takip eden uyuşukluktan kurtulmak için bir soluklanmaydı.

Scar'a baktım, odanın diğer tarafındaki masasında oturuyordu. Klavyesinde bir şeyler yazıyor, parmakları uçuşuyor ve gözleri üzerinde çalıştığı şeye odaklanıyordu. İki bilgisayar monitörü durmadan kayıyor, takip edebileceğimden daha hızlı değişiyor ve kayıyordu.

Bir süre onu izledim, ellerimin üzerine oturmak için yer değiştirdim ve tırnaklarımı karıştırma dürtüsüne direndim. Meşguldü.

Onu suçlayamazdım. Henüz ona işe geri dönmek istediğimi söyleyecek kadar cesur olmasam da hâlâ bir işi ve sorumlulukları vardı; enerjimi odaklayacak bir *şeye* ihtiyacım vardı.

Onsuz, serbest bırakılma ihtiyacı içimde zonkluyor, tehditkâr ve sinsi bir şey haline gelene kadar dönüp duruyordu. Günlerce onu bastırmaya çalıştım, bir bıçak bulup ucunu uyluğumun üst kısmındaki ete batırma dürtüsüne direndim.

Kanın küçük kesikten nasıl akacağını, içimde sıkışıp kalan gerginlik onunla birlikte kaçarken etimin üzerinden nasıl damlayacağını hayal edebiliyordum.

Acı bir kaçıştı ve kendimi tekrar kaybetmeden önce buna ihtiyacım vardı. Çünkü öfkem, henüz sahip olamadığım intikam ihtiyacımla birlikte nihayet içimde yükseliyordu. Bu kendi başına bir varlıktı, asla kontrol etmeyi umamayacağım bir şeydi.

Kan ihtiyacı beni dehşete düşürüyordu. İntikam çağrısı hiç bilmediğim bir şeydi, kendim hakkında bildiğimi sandığım her şeyi çarpık bir şeye dönüştürüyordu.

Scar'ın anka kuşu metaforu - travmasının ardından küllerinden doğan, daha fazlası olmak için kendi hayatını yakan kadın - uygun görünüyordu. *Yeni Başlangıç*'ı yakıp kül edemezdim ama bildiğim her şey gitmişti.

Benim dairem.

Bellandis dışındaki arkadaşlarım. Neredeyse hayatımın ta kendisi.

Eski arkadaşlarımın hiçbiri dönüştüğüm kadını anlayamazdı. Hiçbiri acı ve zorunluluktan yeniden doğduğumu, hayatımın yangınlarından sürünerek çıktığımı, bana haksızlık edenleri yok etme kararlılığıyla dolu olduğumu anlamayacaktı.

"Sorun nedir, Kelebek?" Scar sandalyesini bana bakmak için çevirerek sordu. Kaşlarını kaldırdı, bakışları yüzümde belirdiğinde her şeyi biliyordu. Bir şey istemekte tereddüt ettiğimi her zaman hisseder, ben daha söylemeye hazır olmadan ihtiyaçlarımı tahmin ederdi.

Bacaklarımı kanepeden açtım ve sonunda özgürce hareket edebilmenin rahatlığıyla ona doğru yürüdüm. Bacağım hala ara sıra korsenin hayali gölgesini hissediyordu, sanki onun benim bir parçam olduğu anısı, o gittikten sonra da devam edecekmiş gibi.

Önünde durdum, ellerinden birini elime aldığımda sinirlerimi yuttum. Avuç içi kalçama değene kadar onu kendime doğru çekerek öne doğru kaydırdım. Geri çekileceği anı bekledim, her zaman

Artık onun için bir tehdit oluşturmayacak kadar kırılmadığım için yeniden ortaya çıkmasını bekliyordum. Ama bakışlarımı tuttu, dudakları aralanırken kaşları çatıldı.

"Irina," diye mırıldandı, sesinde anladığım bir uyarı vardı. Hazır olmadan bir şeyleri zorlamak istediğimi düşünmüştü ama benim aklımda başka bir şey vardı.

İhtiyacım olanı iletmek için kendimi biraz iterdim, çünkü bazen kelimeler yeterli olmazdı.

Elini kaldırdım ve parmakları üstteki yara izlerine değene kadar kalçamın derisinde gezdirdim. Başparmağı iç çamaşırıma değdiğinde nefesim kesildi, içime dolan panik neredeyse anında ortaya çıktı.

Gözlerimi kapattım, elini kalçama doğru daha da kaydıracak kadar uzun süre o dehşeti bastırdım. "Canımın yanması gerek."

Onları açtığımda Scar bana baktı, kara gözleri ihtiyaçla parlıyordu. Asla harekete geçmeyeceğini biliyordum ama bu ifade yine de içime bir korku dalgası daha gönderdi. "Aferin kızıma," diye mırıldandı, başparmağını ellerinin altındaki yara izlerine batırarak.

Elini kalçalarımın etrafından kıçıma doladığında bir nefes aldım. Diğeri de hemen ardından geldi ve beni kucağına düşene kadar ileri doğru çekti. Bu sert eller beni onun istediği şekilde konumlandırdı, geniş gövdesini ancak alacak kadar büyük görünen ofis koltuğunda beline sarıldım. Bir şekilde bunu başardı ve saçlarımın etrafımızı saran gölgesinin arasından bana baktı.

"İstemiyorum-" dedim, iç çamaşırım pantolonunun fermuarına sürtünürken açıklama yapma ihtiyacı hissettim.

"Tam olarak ne istediğini biliyorum, *cuore mio*, ama acı fiziksel olarak da gelebilir, şeytanlarınla yüzleşerek de gelebilir," dedi ve uzanıp yanağımı avuçladı. Diğer elinin parmaklarını kıç yanağımın üzerinde gezdirdi, sıkıca kavradı ve dolgun ete sertçe bastırdı. Beni kendine doğru çekti, dudakları dudaklarıma kısa bir süre değene kadar ağzını yukarı doğru eğerken yüzüm onunkinin hemen üzerinde geziniyordu.

Darragh'ın benden hiç almadığı tek şeyle kendimi güvende hissederek iç çektim. Scar'ın dili ağzımın kenarlarında gezindi ve başımı tam istediği şekilde eğerken nazik darbelerle içeri kaymasına izin vermek için açıldım.

Her zamanki çılgın enerjisi yoktu, ağzımın her yerini yavaş bir tempoyla keşfederken dokunuşu bir keşif gibiydi. Parmaklarım kıvrıldı

Gömleğinin kumaşını kavradım ve dokunuşunun uyandırdığı uyarılmayı uzaklaştırmaya çalıştım.

Artık bunu yapabileceğimi düşünmüyordum, ama kalçalarım karşılık olarak onun uzunluğunun üzerinde yuvarlandı. İnleyerek Scar'ın altımda hareketsiz kalmasını sağladım. Geri çekildi ve ikimizin de geleceğini bildiğimiz tepkiyi görmek için yüzümü inceledi.

"Gelmek istiyor musun Kelebek?" diye sordu, dişlerimi alt dudağıma gömerken gözleri gözlerimi tutuyordu. Kelimelerdeki bir şey bir meydan okumaydı, bedenimi geri almam ve tekrar benim olduğunu iddia etmem için bir cesaretti.

Ama onun içimde olduğu düşüncesiyle başa çıkabileceğimi sanmıyordum. Bana dokunma düşüncesini.

"Yapabilir miyim bilmiyorum," dedim başımı hafifçe sallayarak.

"Bu senin seçimin. Bu her zaman senin seçimin olacak, Irina. Sana dokunmamı istemezsen üzülmeyeceğim. Fikrini değiştirirsen sana kızmayacağım ya da hayal kırıklığına uğramayacağım. Ama beni istiyorsan, buradayım" dedi ve eliyle yanağımı bırakıp diğer yanağımdan kavradı. Tutuşunu beni aşağı çekmek için kullandı, boğazından bir inilti yükselirken beni tekrar kendisine sürttü. "Kullan beni."

Ona baktım, maruz kaldığı istismarın boyutunu bilmiyordum ama izleri görmüştüm. Dokunulduğunda nasıl uzaklaştığını gördüm.

Scar'ın hayatında kendi şeytanlarıyla yüzleştiğini bilmek için dahi olmaya gerek yoktu. Ona bir şey yapmam *için* bana verdiği ödün ve duyduğu güven karşısında gözlerim yaşardı. Ondan bir şey almak için. Bu fedakârlığı şimdi anlıyordum ve benim buna layık olduğumu düşündüğünü bilmek içimde bir şeyleri kırıyordu.

"Ben seninim, Kelebek," dedi ve kalçalarımı tekrar onun üzerinde yuvarlanmaya yönlendirdi. Bir zevk şoku üzerimden geçti, bana verdiği güç içimde kabardı. Baş döndürücüydü, bağımlılık yapıyordu, midemde gerginleşen arzunun geçici iplerini körüklüyordu.

"Oh Tanrım," diye inledim, tırnaklarımın kenarlarının gömleğinin içinden tenine sürtündüğünü hissettim. Kalçalarımı onun üzerinde döndürmeye devam etti, beni yönlendirdi, böylece horozu her öğütme ile klitorisime çarptı.

"Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle," dedi beni dikkatle izleyerek. Bakışlarının derinliklerindeki bir şey tereddütlüydü, ondan neyi tolere edebileceğim konusundaki belirsizliğini ima ediyordu. Neyin iyi olup neyin olmayacağını kavrayacak kadar düşünce üretemiyordum, ağzımı onunkine değdirmek için öne doğru eğildim.

Onun rahatlatıcı tadı beni daha da yükseltti, bana zarar verecek bir adam

olmadığını hatırlattı.

Tüket beni. Bunalt beni. Evet.

Ama asla incitmez.

Kalçalarımın hareketini taklit eden sert hareketlerle dilimi onunkine dolayarak ağzını yalayıp yutmama izin verdi. En mahrem yerime uyguladığı baskı, kıçımı kavrayan ve kalçalarımı yönlendiren ellerinin hissi sayesinde bile kontrolün bende olduğunu açıkça belli ediyordu.

Asla zorlamadı, sadece ondan ihtiyacım olanı almam için beni cesaretlendirdi. Verecek bir şeyi kalmayana kadar beni alma arzusuyla doldurdu.

Aramızdaki kumaş çok fazlaydı, çifte bariyer vücuduna erişimimi sınırlıyordu. Aramıza uzandım ve bir elimi kalçalarımın arasındaki sert uzunluğunun üzerinde gezdirdim. Ağzımın içine doğru inlerken, pantolonunun düğmesini tutup çektiğimde ürperdi.

Fermuarı indirdiğimde geri çekildi ve elimi ona dolamak için uzandı. Genişliği nedeniyle elimi alt taraftaki zonklayan damarın üzerinde gezdirirken parmaklarımı etrafına dolayamıyordum. Ucundan fışkıran prekum, baş parmağımı ıslatarak üst kısmına doğru sürükledi.

Başı hırıltılı bir iniltiyle geriye düştü, çıplak siki iç çamaşırımın ince tabakasına bastırana kadar vücudumu aşağı indirdiğimde yüzü zevkten iki büklüm oldu. "Irina," dedi, nefes alışım hızlanırken sesi endişeliydi.

Korku anını atlattım, bana aramızdaki kumaşı hatırlatan yavaş rulolar halinde kendimi onun üzerinde kaydırdım. Seksin masadan kalktığına, içimde bir erkeği tekrar kabul edebileceğim noktaya g e l m e m için bebek adımları atmam gerektiğine dair aklımda hiçbir şüphe yoktu. Ama onun bu şekilde bana sürtündüğünü hissetmek ve yüzündeki zevk bana yaşadığım travmanın sonucundan daha fazlası olduğumu hatırlattı.

Hayatta kalan birinden daha fazlasıydım. Her şeyin altında bir kadındım; Darragh'ın benden almasına izin vermeyeceğim ihtiyaçları ve arzuları olan bir kadın.

Ellerim Scar'ın gömleğinin düğmelerine gitti, altındaki çıplak tene dokunmak için acelemle hızla açmaya çalıştım. Ona ilk kez dokunmama izin verdiğini bilmenin gücü, onu altımda yatarken görmenin ve onu kullanabileceğimi bilmenin heyecanı, kalçalarım ona daha hızlı çarparken beni daha da yükseltti.

"Kahretsin, Kelebek," diye inledi ve tırnaklarımı tenine değdirmeme izin verdi. Ona binerken yara izlerini ve dövmelerini inceledim, öne doğru eğilerek dudaklarımı kalbinin üzerindeki boşluğa dokundurdum. Hırlayarak beni bir an için korkuttu.

Bir an çok ileri gittiğimi düşündüm, ama elleri kıçımda sıkılaştığında ve beni ona daha sert bastırmaya teşvik ettiğinde, bir sonraki ses kendi boğazımdan geldi.

Boğuk inilti içimin en karanlık kısımlarından, pürüzlü ve kırık parçalardan kopup gelmişti. İnsandan çok hayvan hissi veren parçalar.

Birdenbire tenini tenimde hissetme ihtiyacıyla dolup taşarak, çekingen parmaklarımı elbiseme götürdüm. Etek ucundan kaldırıp başımın üzerinden yırtarak, iç çamaşırım dışında çıplak kaldığım anda göğsümü öne doğru indirdim.

Başka bir erkeğin yanında kendimi utangaç hissedeceğim, tenimi yaralayan yara izlerini göstermekten dehşete düşeceğim bir andı, ama Scar onları görmüştü. Onları sarmış ve onlarla ilgilenmişti.

Her şeyimi görmüştü ve hala beni istiyordu.

Göğüslerim onun göğsüne bastırdığı anda iniltisi benimkiyle yankılandı, meme uçlarım onun teninin benimkine sürtünmesine tepki olarak çakıllaştı. Kalçalarımın her hareketinde ona sürtünüyorlardı, hareketlerimiz henüz içimde olmasa bile seksin kendisini taklit ediyordu.

Ağzının sıcaklığı boynuma değdi, dili tenimle alay etti ve temkinli bir şekilde tadına baktı. Yanıt olarak inlediğimde, göğsüme doğru inmeye devam etti. Ellerinden biri havaya kalktı, saçlarımı sert bir şekilde kavradı ve sırtım onun için eğilene kadar beni çekti. Dudakları meme ucumu kapladı, ağzının ıslak sıcaklığıyla yakaladı ve dişleriyle alay etti.

İniltisi cehennem çukurlarından kopup gelmiş gibiydi, gün ışığını hiç görmemiş bir canavarın serbest bırakılması gibiydi. Göğsümün ağırlığını avucunun içine aldı ve ağzına alabildiği kadarını emdi. Orgazmım aniden geldi, beni görüşümü beyaza çeviren ve ona doğru yığılmama neden olan bir şeyin içine itti. Scar altımda titredi ve saçlarımı serbest bıraktı, bir eli kalçalarımı hareket ettirmeye devam etti, ben gerçekliğin tüm görünümünü kaybettiğimde, vücudum doruk noktamın gücüyle sarsılmayı bıraktı.

Başımı kaldırdığımda bana gülümsedi ve göğsüne sarıldığımda daha rahat edebilmem için ağırlığımı değiştirdi. Bacaklarımın arasında hala sertti, hala kendi arzusuyla titreşiyordu.

Bedenlerimizin arasına uzandım, sıcak bir gülümsemeyle beni durdurmadan önce elimle onu okşadım. "Bu asla benimle ilgili değildi, *cuore mio*. Bu, vücudunun ne kadar iyi hissettirebileceğini hatırlamanla ilgiliydi."

Elimi uzaklaştırdı ve birkaç dakika huzur içinde ona yaslanmama izin verdi. "Kalk bakalım," diye emretti sonunda, beni kucağından kaldırdı ve usulca ayağa kalktı. Beni ayaklarımın üzerinde yere bıraktı ve dairemdeki kıyafetlerimin konulduğu dolaba doğru ilerledi.

"Ne yapıyorsun?" Elinde bir çift yoga pantolonu ve spor sütyeniyle döndüğünde sordum.

"Sana vücudunu nasıl çalıştıracağını ve sağlıklı bir şekilde nasıl acı çektireceğini gösteriyorum," dedi yeni kıyafetlerimi giymeme yardım ederken.

Daha önce yorgun olmanın ne demek olduğunu bildiğimi sanıyordum. Scar'ın bana yaşatmak üzere olduğu şeyle karşılaştırıldığında hiçbir şey bilmiyordum.

51

"A Kazan," diye emrettim ve yüzünün parıltılı bir ifadeye bürünmesini izledim. Kolları iki yanında gevşekçe sallanıyordu, başı öne eğikti ve göğsü
taleplerimin zorlamasıyla kabardı. "Tekrar lanet olsun dedim."

Ellerini yumruk şeklinde kıvırdı, el sargısı da onlarla birlikte esnedi.

"Kırılmasını istemiyorsan başparmağını düzelt," dedim, son on dakika içinde onuncu kez pozisyonunu düzeltirken. Otuz dakika boyunca kasları gevşek bir erişte kadar gevşeyene kadar vücudunu esnettikten sonra onu ağırlık antrenmanına ittim.

Henüz koşmaya hazır değildi, bacağı destekten yeni çıkmıştı ve günlük güçlendirme egzersizlerini yapıyordu.

Biz de hemen Sadie'nin kitabından bir sayfa alıp ellerini sarmış ve ona nasıl yumruk atılacağını öğretmiştik. Bazı insanlar, bir kez öğrendikten sonra, ihtiyaç duyduğunuz zaman nasıl yapacağınızı bileceğinizi düşünüyordu.

Tamamen yanılıyorlardı.

Kendini nasıl savunacağını bilmenin püf noktası, bunu kas hafızasına işleyecek kadar sık yapmaktan geçiyordu. Irina henüz o noktaya gelmemişti, vücudu çabanın altında sarkıyordu.

Bakışlarının arasından başparmaklarını düzeltti ve havaya kaldırdı. Tüm ağırlığını yumruğa verdi, yumruğu açık avucuma saplamak için kullandı ve spor salonuna yayılan gümbürtüden zevk aldı.

Sağ elini geri çektiğinde parmak eklemleri pembeydi ve hemen ardından sol eliyle bir yumruk attı. Devam etti, devam etti.

Birbirini takip eden hızlı yumruklar kimseyi bayıltmaya yetmezdi ama hiç beklemeyen birini şoke edeceği kesindi.

Irina, Sadie ya da Samara kadar ufak tefek olmayabilirdi ama onların kasları ve kıvrımları vardı, Irina'nın ise kıvrak ve zayıf bir yapısı vardı. Yemeyi tamamen bırakma girişimlerinden sonra çok zayıftı ama onu elle beslememle yavaş yavaş normale dönüyorlardı.

Buna karşı koymayı bırakmıştı, artık ne kadar yiyeceğini dikte etmeme ihtiyaç duymuyordu, ama içimdeki en karanlık taraf, ona böyle içgüdüsel bir şekilde besin sağlamaktan hoşlanıyordu.

Benim sayemde yaşadığını, vücuduna giren her şeyin benden geldiğini bilmek hoşuna gidiyordu.

Ivory pişirmiş olsa bile.

"Yeter," dedim ve yorgunluktan iki ayağının üzerinde tökezlerken onu antrenmandan bıraktım.

"Sen bir pisliksin," diye tersledi, muhtemelen benden yardım istediği ve acıya ihtiyacı olduğunu söylediği için pişmanlık duyuyordu.

"Canın yanıyor mu yanmıyor mu?" Bana ters ters bakınca kaşlarımı kaldırarak sordum. Egzersizin onu o kadar yorgun bıraktığını inkâr edemezdi, vücudu ancak kapsamlı bir antrenmandan kaynaklanabilecek bir ağrıyla doluydu.

Bu arada kendine bakma becerisine olan güvenini yeniden inşa etmesine yardımcı olacak olması sadece bir bonus oldu.

"Evet," dedi isteksizce, ses tonu bana hak ettiğim krediyi vermeme arzusunu yansıtıyordu. Orgazm olduktan sonra yürüyemeyecek hale gelene kadar vücudunu çalıştırmanın kendini kanatmaktan daha etkili olduğundan şüphelenmiştim.

"Gidelim Kelebek," dedim, öne doğru bir adım attım ve onu kollarıma aldım. Onu omzuma atarak yürüme kabiliyetini elinden aldım ve sırtımda sallanmasına izin verdim. Kendine rağmen kıkırdadı, boğuk sesi mavi taşaklarımdan mideme doğru yankılandı.

O kıkırdama her saniye acı çekmeye değerdi.

Irina'nın sırıtışını gören Ivory'nin yüzündeki gülümsemeyi görmezden gelerek onu evin içine ve özel süitimize taşıdım. Gözleri ıslaktı, bu gülümsemenin anlamı ikimiz için de kaybolmamıştı.

Irina hayata dönüyordu, yavaş yavaş bize geri dönüyordu. *Bir* daha asla eskisi gibi olamayabilirdi ama o hâlâ *kendisiydi*.

O hala benimdi.

Elimi uzatıp duşu açtım ve Irina'nın benim yanımda kıyafetlerini çıkarmakta tereddüt etmeyecek kadar rahat olmasından gurur duydum. Soyunmadan önce hiçbir korku ya da endişe anı olmadı.

Çıplak olduğu anda suya girdi, suyun kuzguni saçlarını ıslatmasına ve yüzüne dökülmesine izin verdi. Ilık su cildini yatıştırırken açgözlü nefesler aldı ve soğuduğunda hissettiklerinin tadını çıkararak yüzünü bana döndü.

Başını yana eğdi, dudaklarında şakacı bir gülümseme oynaşıyordu. "İçeri gelmiyor musun?" Alçıları ve uzuvlarının zayıflığı nedeniyle birlikte duş almak düzenli olarak yaptığımız bir şey haline gelmişti, ama o güzel küçük amını sikimin her yerine sürdükten sonra, bununla ilgili bir şey tehlikeli hissettirdi.

Aletim spor şortumun içine girmişken, onun çıplak ve ıslak bedenine bu kadar yakın olmak konusunda kendime güvenmiyordum. Su, dik göğüslerinden aşağı damlıyor, düz karnının üzerinden ve kalçalarının arasından süzüldükten sonra bana doğru adım atarken ayak parmaklarına kadar iniyordu.

"Bugün olmaz Kelebek," dedim boğazımdaki yumruyu yutkunarak geçiştirerek. Bakışları sikime kaydı, küçük pembe dili ağzının kenarını izlemek için dışarı fırladı.

Daha önce hiç bir kadının dudakları sikime dolanmamış, çoğu erkeğin bağımlısı olduğu o coşkuyu hissetmemiştim.

Irina'nın ilk olacağı bilgisi içime yerleşti ve beni onunla o duşa gir*emeyeceğime* iyice ikna etmeye hizmet etti. Onu dizlerinin üzerine çöktürüp sikimde boğulmasını izlemekten kendimi asla alıkoyamayacaktım.

"Neden olmasın?" diye sordu dişlerini alt dudağına geçirerek. Kıpırdandı, bana ve yüzümde yazılı olan ihtiyaca bakarken bir an önceki özgüveni unutulmuştu.

"Neden cam kapının bu tarafında kalmam gerektiğini ikimizin de bildiğinden eminim," dedim ona doğru bir adım atarak. Başparmağımı alt dudağına dokundurdum ve alt dişlerini ortaya çıkarmak için yana doğru sürükledim. "Çünkü sikimi boğazında hayal etmeden duramıyorum."

Nefes nefese kaldı, gözleri tekrar belime düşmeden önce bir an bana baktı.

"Bunu benim de istemediğimi kim söyledi?" diye sordu, duşta biraz daha geri çekilirken yeşil gözleri parlıyordu. Bir parmağını eğip

Beni de onunla birlikte çağırınca başımı yana eğdim ve kendimi kontrol etmek için son gücümü kullandım.

"Buna hazır değilsin," dedim başımı sallayarak ve o adımı atmayı reddettim. Kıyafetlerimi çıkarmayı ve gözlerini üzerimde hissetmeyi reddediyordum. Birlikte duş aldığımızda sikime bakmaktan kaçınmış, sanki her an fırlayıp onu ısıracak bir yılanmış gibi davranmıştı.

Tamamen yanlış değildi.

"Ben yapmadım-" durakladı, derin bir nefes aldı. "Darragh bana hiç dokunmadı. Ağzıma yaklaştırırsa ısırıp koparacağımı söyledim."

Fedakârlığına rağmen mücadele etmek için küçük yollar bulduğunu bilmek içimde gurur uyandırdı.

"Irina," dedim, kendime olan hâkimiyetim yıpranırken onun adını ağzımdan kaçırdım.

"Gir şu lanet duşa *Paolo*," dedi sırtını duş duvarına yaslayarak. Eli karnının üzerinde gezindi ve yara izlerine dokunduğunda bir an duraksadı, derin bir nefes aldı, sonra kalçalarının arasına doğru kaymaya devam etti. Gözlerini kapattı, bir an için kendine bunun sadece eli olduğunu hatırlattı.

Sadece kendisi amına dokunuyordu.

O anı çok iyi biliyordum, yıllarca kendi elimden korkarak yaşamıştım, gecenin bir yarısı sikime sarılmış olarak uyandığımda.

Gömleğimi başımın üzerinden yırtıp şortumu ve boxer külotumu kalçalarımdan aşağı iterek, Irina sırtını dikleştirirken duşa girdim. Ağzımı onunkine yapıştırarak nefesini ciğerlerinden çaldım.

"Nefesimi paylaşmak istediğim tek kişi sensin," diye mırıldandım geri çekildiğimde, alt dudağını şakacı bir şekilde ısırdım. "Beni öpmesine izin verdiğim tek kadınsın."

Ağzımın içinde inledi, bana sahip olma düşüncesi benim için olduğu kadar onun için de çekiciydi. Başka erkeklerle birlikte olduğunu, onları öptüğünü ya da becerdiğini bilmek, aklıma geldikçe beni deli ediyordu.

İsimlerini bilseydim, onları avlar ve her birini katlederdim, sadece onun içinde nasıl hissettiğini bilen tek erkek olmak için.

Elim onunkine dokundu, amının etine dokunmadan kalçalarının arasından kayıyordu. Ona rehberlik ettim, ona gerçekten dokunmam için hazır olana kadar parmaklarını onunla oynamak için kullandım.

Orgazmına yaklaşarak titrediğinde, elini kalçalarının arasından kaldırdım ve parmağını ağzıma götürerek tenindeki tadı emdim. Hemen daha fazlasına ihtiyacım vardı, doğrudan kaynağından yalamam gerekiyordu.

Duşta dizlerimin üzerine çöktüm, bir daha asla olmayacağıma yemin ettiğim bir pozisyondan ona bakıyordum. Asla biri için diz çökmeyecek, üzerimde böyle bir güce sahip olmasına izin vermeyecektim.

Ama Irina için, kendimi onun sunağının dibine bırakırdım ve onu tüketmesine izin verirdim.

Ben.

Şok içinde bana baktı, dişlerini alt dudağına geçirdi.

Ben duraksarken, ona bana hayır deme, bunun tahammül edebileceği bir şey olmadığını söyleme şansı verdim.

Sessizdi, dikkatle beni izliyordu.

"O güzel küçük amcığını benim için çırpınana kadar yalamamı istediğini söyle, Kelebek," diye mırıldandım, öne doğru eğilip parmaklarımı kalçalarının üstündeki yara izlerine dokundurdum.

Sessizce başını sallamadan önce yutkundu, boğazı zorlukla hareket etti.

"Kelimeler, Irina," diye azarladım. "Kelimelere ihtiyacım var."

"Amımı yalamanı istiyorum," dedi, ağzı açık kaldı, sanki bu kelimeleri gerçekten söylediğine inanamıyormuş gibiydi. Cennetten gönderilmiş ve bu tür kelimeleri bilmemesi gereken bir ağızdan çıkan bu kötü dil için içimde ona şaplak atma isteği uyandı. Bunları talep edenin ben olmamın bir önemi yoktu.

Diğer yanım ise onu kirletmek, ona dokunduğum her şekilde onu mahvetmek istiyordu.

Öne doğru kaydım ve yüzümü vücudunun tam ortasına yerleştirdim. Bir elimi bacaklarının arasına sokarak, daha zayıf olan elimi omzuma yaslanana kadar yukarı kaldırdım ve Irina ağırlığını duş duvarına daha fazla verdi.

Sırtındaki kavis, etrafımıza yağan su ile bir fotoğraf çekiminden bir şey gibiydi, bir parmağımı dudaklarından kaydırdığımda ve benim için açılmasını izlerken amı parlıyordu. Parmağım klitorisine değdiğinde bacakları açıldı, boğazından düzensiz bir inilti koptu.

Yüzü en tatlı azapla burkuldu ve öne doğru eğilip onu inleten tek ve uzun bir süzülüşle girişinden klitorisine kadar yaladım. Tadı ağzımı tüketti, ilk tadımı aldığım andan itibaren dilimi onunmuş gibi sahiplendi.

Irina elini başımın arkasındaki saçlara gömdü, amını yüzüme sürerken beni vücuduna daha sıkı çekti. Onunla kaplanmak, onu tenimde herkesin görebileceği bir marka gibi taşımak istiyordum. Elimde olsa hayatımın geri kalanını dizlerimin üzerinde, yüzüm onun amcığıyla sırılsıklam olarak geçirirdim.

Etinin içine doğru inledim, o benim pençemde kıvranırken dilimle onu becerdim. Sabırsızlık beni ele geçirdi, onun orgazmını tatma ihtiyacı damarlarımda içgüdüsel bir şey gibiydi.

Dilimi dudaklarının arasından klitorisine doğru sürükleyerek dudaklarımı etrafına sardım ve nefesi kesilene kadar hafifçe emdim. Bu nefes alışlar inlemelere, sonra da tırnakları kafatasımın arkasını oyarken hayvani inlemelere dönüştü ve sonunda yüzüme boşaldı.

Onu sabit tuttum ve bacağını yere indirip ayağa kalkmadan önce yerleşmesi için birkaç dakika verdim. Saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdım, ağzımı onunkine götürdüm ve onu o kadar yoğun bir şekilde öptüm ki, dilimin üzerinde kendi tadının çok iyi olduğunu biliyordum.

Geri çektiğimde, gözlerindeki uykulu bakış, aramızda sıkışan ve karnına dokunan kaya gibi sert horozu unutmam için neredeyse yeterliydi.

Neredeyse.

Onu çenesinden tuttum ve her an durdurabileceğine dair son bir anlamlı bakış attım. Açık olması gereken şeye yanıt vermeyince, elimi omzuna doğru kaydırdım ve onu önümde diz çökmeye ittim.

Yüzüne doğru sarkan sikimin canavarlığına bakarken bile kıvrak vücudu zarif bir şekilde yere düştü. Yutkundu, duş başlığından gelen su başının arkasından aşağı damlarken yeşil gözlerini bana çevirdi.

Sonunda bir elini kalçamı kavradığı yerden kaldırarak, elinin yettiği kadarıyla uzun aletimin etrafına sardı ve kökten uca doğru sıkıca okşadı, parmak uçları tabandaki yara izlerinin üzerinde gezindi. "Sana beni boşaltmanı söyledim mi?" diye sordum, sesim hissettirdiği kadar sertti.

Elim saçlarını başının arkasında gevşek bir at kuyruğu şeklinde toplarken gözlerini kocaman açarak bana baktı. "Hayır," dedi, sesindeki tereddüt içimdeki en derin parçayı çağırıyordu.

Her zaman bir seçeneği ve hayır deme yeteneği olacaktı, ancak bu, bana izin verdiğinde yetkinin bende olmadığı anlamına gelmiyordu.

"Sana sikimde boğulmanı istediğimi söylediğime eminim," dedim ve başım dudaklarının kenarına dayanana kadar yüzünü öne doğru çektim. Ağzını açtı, ucunun dilinin üzerinde kaymasına izin verdi ve dilini silmek istediğim türden bir beceriyle etrafımda döndürdü.

Onun sert olmasını istiyordum. Benim için dizlerinin üzerinde hıçkıra hıçkıra ağlamasını istiyordum ve sonra onunla ilgilenmek ve sert muamelemle yıpratacağım kenarları yatıştırmak istiyordum.

Aynı anda kalçalarımı ileri doğru ittim ve onu sikime doğru çektim, beni alacak kadar geniş açmaya çabalarken ağzının çevremde gerilmesine izin verdim. Yavaş itişlerle ilerledim, etimi dilinin üzerinde sürüklerken ona uyum sağlaması için zaman verdim.

Aletimin başı boğazının arkasına değdi ve öğürme dürtüsüyle yüzünün buruşmasına neden oldu. Vazgeçmedim, iyi bir kız gibi etrafımda yutkunana kadar ileri doğru ittim.

İnledim, ileri doğru kayarken ve boğazının sıkı, mengene benzeri kavramasına daha da batarken, horozumu ve doğrudan toplarıma ateş etme hissi. "*Kahretsin*, Kelebek," diye inledim, gözyaşları gözlerini yakarken içeri ve dışarı ittim. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüp başından aşağı damlayan duş suyuna karıştı.

Parmakları kalçalarımda sıkılaştı, onu sikimin üzerine çekebildiğim kadar çekip orada tuttuğumda bakışları yalvarmaya başladı. Nefes alamıyordu, içinde olan parçamın etrafında tek bir nefes bile alamıyordu.

Ona döllerimi içirdiğimde bu onun bir parçası olacaktı.

"Nefes almak ister misin, *cuore mio*?" Sığ itişler yaparak sordum. Boğazında o kadar derine inmiştim ki ertesi gün canı yanacaktı ve içindeki hissimi hatırlamadan ona elimle verdiğim yemek ve suyu yutabilirse şanslı sayılacaktı.

Beni amına ve götüne almaya hazır olana kadar her günü onun boğazına gömülerek geçirirdim. İşim bittiğinde ve tekrar sertleşmemi beklediğimizde bile onu elimden geldiğince sık içimde tutardım.

Sonra her şeyi baştan yapardık.

Başını salladı, hareket ona acı verdiğinde kaşları çatıldı. Ona ve gözlerinin şişmesine acıyarak geri çektim... ve geri... ve aletim ağzının sıcaklığından kurtulana kadar geri çektim. Derin nefesler çekiyordu, boğazını sıkarken göğsü nefes alma çaresizliğiyle kabarıyordu.

"Durmak istiyor musun?" Az önce içeriden taciz ettiğim boğazına nazik parmaklarımı dokundurarak sordum. Elini kenara iterek avucumu ön tarafına sardım. Panikledi, elimi kavradı, şüphesiz onca çürüğe neden olan ellerin anısıyla mücadele ediyordu.

Gözlerinde meydan okuyan bir ifadeyle bana bakarken paniğini bastırdı. "Hayır," diye fısıldadı, sesi elimde titreşiyordu.

Sırıtarak başımı yana eğdim ve asla hayal edemeyeceğim her şeye dönüşen kadını düşündüm. Onun şımarık küçük bir prenses olduğunu düşünmüştüm, ama elde ettiğim şey sokaklarda bir hanımefendi ve yatak odamızın mahremiyetinde kendi oyuncağımdı.

Elimi boğazının ön tarafına götürerek onu sikime doğru yönlendirdim, dışarıdan onun içinde hareket ettiğimi hissetmek için çaresizdim. Kavrayışımla içindeki baskımı hissetmek için.

Boğazını dürttüğüm anda beni yuttu, iyi bir kız gibi beni derinlere aldı ve ikinci denemede beni daha da derinlere almak için çalıştı. Her şeyimi sığdırması mümkün değildi, aletimin boğazına kadar kıvrılması mümkün değildi, ama denemezse lanet olsun.

Onu becerdim, sikimi yüzüne ve boğazına sert ve hızlı hareketlerle soktum, bu da onun beni kullandığı gibi onu kullanırken öğürmesine ve uzunluğumda boğulmasına neden oldu.

Etrafımda inledi, titreşimler doğrudan içime vurdu ve tekrar nefes alma ihtiyacı ile parmaklarını sıkarken benden bir orgazm çekti. Rahat durmadım, doruk noktamı kovalarken onu daha da ileri ittim.

Tam boşalacakken, sonunda ondan kurtuldum ve derin nefesler çekerken onu yüzünden yakaladım, açılana kadar yanaklarını sıktım. Elimle sikimi kavrayıp okşarken ona dikkatle baktım ve o benim için hazır olana kadar kendimi kenara çektim.

"Aç," diye emrettim, uyana kadar sıktım. "Lanet dilini dışarı çıkar."

Ona söylediğim gibi yaptı, kendini açtı ve ona çok çalıştığı hediyeyi vermemi bekledi, mükemmel olduğu gibi horozumda boğuldu. Sikimi üç kez daha okşadıktan sonra patladım, dilinin üzerine döller fışkırttım ve sıcak sıvı ona değdiği anda irkilmesini izledim.

Dilini dışarıda tuttu, bitirmeme izin verdi ve dilinin üzerinde serbest bırakılmama baktı. "Yut," diye emrettim, dilini tekrar içeri çekip beni karnına doğru yutmasını izledim.

Söylememe gerek kalmadan ağzını tekrar açtı, dilini etrafımda döndürüp beni emerek temizleyebilmesi için içeri kaymama izin verdi. Nazik ellerimi saçlarında gezdirdim, her damlasını aldığından emin olmak için özenle çalışmasını izledim.

Sonra onu ayağa kaldırdım, ikimizi bir arada tatmanın çaresizliği içinde dilimle ağzını yağmaladım. Dudaklarında kendimi tatmak ve onun geri dönülmez bir şekilde benim olduğunu bilmek için.

Kucağıma yattı, vücudu antrenmanımız ve onu kullanma şeklim yüzünden hırpalanmıştı. Şampuan şişesini kaparak ona, sert muameleden sonra her zaman yanımda bulunduracağı şeyi verdim.

Onu sevdiğimi bilirdi, kelimeleri söylemeye cesaret edemesem bile. Henüz.

Ben de ona gösterdim.

52

Sarabanın telefonu komodinin üzerindeki yerinden çaldı ve beni ilaçlarımın ve arabanın sıcaklığının verdiği derin uykudan uyandırdı. omurgama baskı yapıyor.

"Kahretsin," diye inledi ve telefonu bulmak için ağırlığını benden uzaklaştırdı. Gözlerindeki uykuyu kırpıştırdı, sonunda avucunu telefonun üstüne vurmayı başardı ve telefonu yatağın içine çekti.

Ekranda her ne gördüyse, cevap vermek için yeşil düğmeye bastığında oturmak için kendini kaldırdı, battaniyeleri geriye attı ve bacaklarını yana salladı. "Sorun nedir?" diye sordum. Beni görmezden geldiği için yüzüne doğru dönerek sordum.

"Ne oldu?" diye sordu, derin bariton sesi odanın sessizliğinde yankılanıyordu. Damarlarımdaki bir şey uğuldadı, vücudumdaki bir şey gece vakti gelen bu telefonun yanlış olduğunu biliyordu. "Evet. Tamam." Başını salladı, bana bakmak için dönerken başını öne eğdi.

Bakışları hüzünlüydü, burnunun kenarını iki parmağının arasına sıkıştırdı, dolaba doğru fırladı ve ikimiz için bir yığın kıyafetle geri döndü. "Giyin," dedi, kot pantolonumu ve kazağımı yatağın üzerine koydu. Dediğini yapmak için acele ettim, gecenin bir yarısı yataktan kaldırılmamızı gerektirecek kadar önemli olan şeyin ne olduğunu merak ediyordum.

Gittiği yere gitmeme, kurtarıldığımdan beri ilk kez Bellandi Malikânesi'nin güvenliğinden ayrılmama izin verecek kadar önemli olan şey neydi?

Telefonu kapattı, bacaklarını kendi kot pantolonunun içine soktu ve başına kapüşonlu bir tişört geçirdi. Görünüşü garip bir şekilde rahattı.

Onu görmeye alıştığım şekilde, ya takım elbise ya da şort giyerek antrenman yapıyordu.

"Neler oluyor?" diye sordum, kazağımın eteğini belime yerleştirdim ve banyoya doğru yöneldim. Fırçamı saçlarımda gezdiriyor, beni uyandırması neredeyse imkânsız olacak kadar derin bir uykunun getirdiği kırışıklıklara karşı savaşıyordum.

"Arkadaşın Megan bu gece bir korku yaşadı. O güvende, ama baban seninle konuşmak için ısrar ettiğini ve aylardır telefonuna cevap vermediğini söylüyor," dedi, masasının çekmecesinde kapalı tuttuğumuz cep telefonuna atıfta bulunarak.

İşe geri dönmenin baskısını ve beraberinde getireceği sorumlulukları kaldırmaya tam olarak hazır değildim. Buna ve sağladığı rahatlamaya ihtiyacım vardı, ancak insanlarla uğraşmak tam olarak üstesinden gelemediğim bir şeydi. Çocuklarla yaptığım işi ne kadar sevsem de, Scar'la mutluluk balonu içinde geçirdiğim bu zaman şu anda ve burada ihtiyacım olan şeydi.

Gerçek dünyadaki yeni yerimin ne olacağını anlamadan önce bir süre daha gerçek dünyayı görmezden gelmem gerekiyordu.

"Çocuklar bizimle orada buluşacak. Matteo ve Simon'la birlikte gideceğiz." Telefonuna bir şeyler yazdı, muhtemelen Bellandi'lerle paylaştığını bildiğim acil durum grup sohbetine mesaj atıyordu. Bir şekilde o sohbete gelen mesajların telefon araması olarak gelmesi için programlamıştı, ölüleri uyandıracak kadar yüksek sesle çalıyordu.

"Ne oldu?" Diye sordum, mideme bir korku çökmüştü. Megan'ın gecenin bir yarısı beni uyandıracak kadar çaresizce beni görmek istemesinin aklıma gelen tek bir nedeni vardı, özellikle de kaçırıldığımda benimle telefonda konuşmuşken.

Duymuş olması gereken şeyler.

İzne ne kadar çok ihtiyacım olduğunu biliyordu ve bana bunu sağlamak için elinden gelen her şeyi yaptı ve yokluğumda *Fresh Start*'ı yönetme zorluğunun üstesinden geldi.

Scar telefonunu kot pantolonunun arka cebine sokarak, "Gidelim," dedi. Komodinin çekmecesinden silahını aldı ve masasına doğru ilerledi, yüzeyin altından bir tane daha çıkardı ve üzerindeki bandı yırttı. Kontrol etti ve bana uzattı. "Bunu nasıl kullanacağını bildiğinden oldukça eminim," dedi kaşlarını kaldırarak.

Kaçırıldığım gün hakkında ne kadar çok şey bildiğini fark ettim ve titreyen parmaklarımla silahı ondan aldım. En son elime aldığımda

Bir tanesinde, bir diğerinin kafasını ateş demiriyle ezdikten sonra bir adamı vurmuştum.

"Sende kalsın," dedim başımı sallayarak ve ona geri uzattım. "Eğer ihtiyacım olursa bana verebilirsin, ama..."

Olumsuz çağrışımları dile getirmek istemiyordum, en az Bellandiler kadar katil olduğumu hatırlatmak istiyordum. Düşmanlarımın kanı sayesinde bir Bellandi kadını olmuştum.

Sadece bu unvana uygun bir kocam yoktu.

"Pekâlâ," dedi ve en sevdiği silahını belinde tuttuğu kılıfına yerleştirirken onu kot pantolonunun arkasına soktu.

Beni yatak odasından çıkarıp, her gördüğümde kalbimin yerinden çıkacakmış gibi atmasına neden olan fuayeye götürdü. Matteo söz verdiği gibi bekliyordu, yanında iki adam vardı.

Simon'ı tanıdım, geçen yıl Ivory ve Matteo'nun etrafında geçirdiğim zamanlardan onu iyi tanıyordum. Diğer adam belli belirsiz tanıdık bir yüzdü, daha önce gördüğüm ama hiç yakından tanımadığım biriydi.

"Irina, bu Calix. Murphy ile aramızdaki anlaşmazlığı çözene kadar senin güvenliğin olacak," dedi Matteo ve Scar'ın ters ters bakmasını sağladı.

"Hayır," dedim, beni koruyan son adama ne olduğunu hatırlayınca başımı sallayarak. "Kesinlikle olmaz."

"Katılıyorum," dedi Scar, bir kolunu belime dolayarak ve beni koruyucu bir şekilde yanına çekerek. Eğer aynı fikirde olmasaydım, bu sahiplenme gösterisi karşısında homurdanabilirdim. Erkekler favorim değildi ve Scar'dan başka biriyle yalnız kalmak çok fazla, çok erkendi.

"Bunun için endişelenmene gerek yok." Calix adındaki adam kıkırdadı ve erimiş gümüş gözlerini bana çevirdi. Saçları koyu kahverengiydi, neredeyse kuzgun rengindeydi. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve beni inceleyerek, "Ensest hiçbir zaman benim ilgi alanım olmadı, sevgili kuzenim," dedi.

Scar yanımda kıpırdamadan durdu, panik gibi bir şey kaslarını bir anlığına kaskatı kilitledi.

"Benim hiç kuzenim yok," dedim Scar'ın yanına kayarak. Nasıl bir tuhaflığı varsa, babamın hiç kardeşi yoktu.

"Sanırım babamla daha küçük bir kızken tanışmıştınız. O zamandan beri onunla tanışma talihsizliğine uğramadığına şükret. Yaşlandıkça daha da sevimsizleşti," dedi Calix, öne doğru bir adım atıp dudaklarını yanağıma değdirmek için eğilerek.

Scar homurdandı.

"Sen Eugene'in oğlu musun?" Kaşlarımı çatarak sordum. Burnunun şeklinden saçının rengine kadar bir tür aile benzerliği görebiliyordum ama Eugene soğuktu. Calix, ilk isyan belirtisinde düşmanlarını katledecek bir adamın öfkesiyle yıkanmış gibi görünse de, bir sıcaklıkla yayılıyordu.

"Evet. Anne tarafından tek kuzenin," dedi başını düşünceli bir şekilde eğerek. "Gençken gördüğüm fotoğraflarından tıpkı ona benziyorsun."

"Öyle mi?" Bir gün onları görüp göremeyeceğimi merak ederek sordum. İçinde derinlerde bir yerde, annesinin dönmesini özlemle bekleyen küçük kız hala bekliyordu, yüzeyin altında gizleniyor ve makul göründüğü bir anda patlak vermeyi bekliyordu.

Saçımın bir tutamını şefkatle kulağımın arkasına sıkıştırarak, "Öyle," diye onayladı. Scar, Calix'in elini iterek uzaklaştırdı, aile ilişkisinden etkilenmemiş görünüyordu. "Ailemizin çoğu en iyi ihtimalle psikopattır, bu yüzden sen ve ben Regas ailesinin *insanları* olarak birbirimize bağlı kalacağız."

Güldüm, eğer anne tarafından ailemin çoğu psikopatsa, ailemde istikrarsızlığın ne kadar yaygın olması gerektiğini fark ettim.

"Bu buluşma ne kadar dokunaklı olsa da," dedi Simon esnerken homurdanarak. "Gitmemiz gereken bir yer var. Diğerleri zaten bölgede."

"Bana neler olduğunu anlatacak biri var mı?" Scar'ın beni Calix'in bilmiş, şakacı sırıtışından uzaklaştırıp ön kapıya ve bizi bekleyen ciplere doğru çevirmesine izin vererek sordum.

Cevap olarak sessizlikten başka bir şey yoktu.

Megan'ın dairesi benimkinden daha küçüktü, işe başladığımda kısa sürede sağ kolum ve sırdaşım haline gelen asistan *Fresh Start*, bunun bir parçası olmak için benim kadar fedakârlık yaptı. Merkezde, evinde geçirdiğinden daha fazla zaman geçiriyordu, yani büyük bir alana ihtiyacı yoktu.

Çocuğu yoktu, hayatını ikimizin de her şeyden çok sevdiği çocuklara adamıştı.

Ryker başka bir adamla birlikte kapının önünde bekliyordu, kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturmuş, aynı duruşta duruyorlardı. "Söz açılmışken

Psikopatlar," dedi Calix adama sırıtarak. Scar kadar olmasa da uzun boyluydu, siyah saçları kusursuz bir şekilde taranmıştı ve takım elbisesi geç saate rağmen kırışmamıştı.

Daha çok bir toplantı odasına uygun görünüyordu, aristokrat yüz hatlarının her yerinde sınıf ve incelik damgası vardı. Bana yönelttiği çok renkli bakışlarında karanlık bir şey vardı, gözlerini başımdan ayak parmaklarıma ve tekrar geriye doğru sürüklüyor ve ilgisiz bir bakışla diğer tarafa döndüğünde beni eksik bulmuş gibi görünüyordu.

Calix, "Bu Rafael Ibarra," diyerek adamı tanıttı. Bu isim, Bellandi işini dikkatle takip eden yanımda yankılanarak bir şeyler çağrıştırdı. "Ailemi Philadelphia'dan sürdükten sonra onunla İbiza'da yaşadım."

Boğazımı temizledim ve durumun garipliğini bir kenara ittim. Scar boğazının altından bir uyarı sesi çıkardı ve Rafael'in ilgisini eğlenen bir sırıtışla yakaladı.

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum, Bayan Ryan," dedi, gözlerindeki karanlık bana döndüğünde parlıyordu. Farklı renkler loş ışıkta canlı bir şekilde parlıyor, bana bir tür korku filminde çalıların arasından arkasına bakan bir yaratığı hatırlatıyordu.

"Sen de öyle. Calix'e barınak sağladığınız için teşekkür ederim," dedim.

"Onun varlığından haberin olmadığı halde mi?" Rafael kelimeleri ağzımdan alarak sözlerini tamamladı.

"Evet," dedim, Scar'ın yanına daha da sokularak. Bir kolunu bana doladı ve çenesini başımın tepesine dokundurdu. Calix kuzenim olduğunu açıkladığından beri sessizliği beni rahatsız ediyor, sanki kaçırdığım bir şey varmış gibi hissetmeme neden oluyordu.

İkimiz arasında gerçek ve dürüst bir şeyin mümkün olabileceğine inanmaya başladığımda, uzak tuttuğu başka bir parçası.

"Nerede o?" Hâlâ bilmediğim sırlar olabileceğine dair göğsümdeki sızıya aldırmadan sordum. Scar'ın iyi bir adam olduğuna, hayal bile edemeyeceğim şeyler yapmadığına gerçekten inanacak kadar saf değildim.

Bu, beni ilgilendiren sırları saklayabileceği anlamına gelmiyordu.

"Oturma odasında," dedi Ryker, sesi Rafael'in kullandığından çok daha nazik ve şefkatliydi. Eğlenirken bile onda bir tuhaflık vardı, sanki içinde yaşayan hiçbir şey yoktu, bir ruhun olması gereken yerde gerçek bir boşluk vardı.

Adamların yanından geçip odaları ayıran kapıya doğru ilerledim. Adamların oluşturduğu bariyerden kurtulduğum anda Megan kanepeden kalktı, koşarak yanıma geldi ve beni sıkıca kucakladı.

"Aman Tanrım, seni çok özledim," dedi bir o yana bir bu yana sallanarak. Geri çekildiğinde, dudaklarına zorla yerleştirdiği gülümsemeye rağmen yüzü kızarmış, lekelenmiş ve gözyaşlarıyla boyanmıştı.

"Sorun ne Meg?" Sert ellerle pazılarına dokunarak ve korktuğum yanıtı bekleyerek sordum.

Gece ona gelmemi gerektiren sebep için.

"Bunun gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu bilmeliydim. Böyle erkekler yaşlı kadınlarla ilgilenmez," dedi, sesi duyulamayacak kadar kısılmıştı.

"Gerçek olamayacak kadar iyi olan neydi?" Parmaklarımla kollarını hafifçe sıkarak dikkatini tekrar çekmeye çalıştım.

"Bu gece barda bir adam bana asıldı. Çok çekici, yumuşak ve çok yakışıklıydı. Genelde genç erkeklere ilgi duymam, bilirsiniz, ama onun için? Onu buraya geri getirdim ve iyi bir gece geçireceğimizi düşündüm."

"Canını yaktı mı?" Yaralanma belirtisi olup olmadığını kontrol etmek için vücuduna bakarak sordum. Belirgin bir çürüğü ya da kırık kemiği yoktu, bir boğuşma olduğunu gösteren hiçbir şey yoktu.

"Hayır," dedi yutkunarak ve ayağa kalkıp sokağa bakan pencerelerin önündeki konsol masasına gitti. Küçük ahşap bir kutu aldı, yanıma getirdi ve uzattığım ellerime bıraktı.

Scar bir anda yanımdaydı, kutuyu elimden aldı ve adamların incelemesi için mutfağa götürdü.

"Bunu sana vermemi ve sana söylememi istedi..." Durakladı, gözleri yaşlarla dolarken yutkundu ve benden uzağa baktı.

"Sorun değil. Bana anlatabilirsin," dedim, Scar'ın kutuyu açtıklarında gördükleri karşısında çenesinin sıkışmasını izlerken hissettiğimden çok daha cesur görünüyordum. İçindekileri incelemek için yanlarına gitme isteği neredeyse bastırıyordu.

Darragh'ın bana ne göndereceğini düşünmek istemiyordum ve hediyenin başka birinden gelmiş olması mümkün değildi.

"En sevdiği evcil hayvanını özlüyor," dedi aniden, kelimeler zaten bildiğim şeyi doğruluyordu. Karnımdaki yara izi kelimelerle birlikte zonkluyor gibiydi, derime kazınmış olmasının acısını hatırlıyordum. "Ve küçük yalancısıyla birlikte gelip onu bulmanı istiyor."

Başımı salladım ve içimdeki panik dalgasını bastırdım. Asla pes etmeyeceğini biliyordum. Mesajı yeni bir şey değildi ama arkadaşlarımı ve sevdiğim insanları beni şiddetle takip etmesine dahil etme isteği, onun nasıl bir adam olduğunu hatırlatan bir başka şeydi.

Bu, yaşadığım sürece sevdiğim hiç kimsenin güvende olmadığı gerçeğini hatırlatıyordu.

"Mesajı ilettiğin için teşekkür ederim," dedim. "Şimdi babamı aramanı ve ona ya sana yirmi dört saat göz kulak olması için bir koruma tutacağını ya da süresiz olarak onun malikanesinde kalacağını söylemeni istiyorum."

Başını salladı, konsol masasından telefonu aldı ve ben mutfaktaki adamlara doğru dönerken tam da bunu yapmak için harekete geçti. Scar kutunun kapağını kapatıp benimle kutu arasında durdu.

"Görmesi gerekiyor," dedi Calix, Scar ile benim aramdaki özel bakışmaya müdahale ederek.

"Sanki biliyor da," dedi Scar. "Şu anda ne yaptığını bilmesinin ona bir yararı olacağını düşünüyor musun?"

"Bize henüz bilmediğimiz bir şey söyleyebilir. Elimizdeki en büyük silah bilgi ve şu anda Darragh hakkında hiçbir şey bilmiyoruz," dedi Rafael. "Onunla zaman geçirmiş."

Ryker, "Lanet olası bir çay eşliğinde sohbet etmek için oturduklarından şüpheliyim, Rafe," dedi.

"Hayır, yapmadık," dedim, bana sorulmamış olan soruyu yanıtlarken. Güçlü olmayabilirim. Cesur olmayabilirim. Ama çok az tanıdığım bir grup adam orada durup ben yokmuşum gibi benimle tartışırsa sesimi çıkarırdım. "Göster bana," dedim Scar'a ters ters bakarak. Çenesini gerdi, yanağımı okşamak istercesine elini uzattı ama ben nazik olma noktasını geçmiştim. Sevgi ve şefkatin beni hayatım boyunca kendimi zorladığım kutuya geri döndürebileceği noktayı geçmiştim. İyi kız olmak ve kırılgan olmak zorunda olduğum kutuya.

Savunmasız.

Dünyayı ateşe vermek ve yanışını izlemek istedim.

Scar bakışlarımda ne gördüyse iç geçirdi ve kutunun kapağını açmak için arkasına uzandı. Üstündeki parçayı anlamak için dahi olmaya gerek yoktu: canlı pembe renkte parlayan, derisini kırmızı lekelerin kapladığı kristal çivili bir tasma.

En sevdiği hayvan için bir tasma.

Altında derisi hâlâ köklerine yapışık duran saç yığını başımı yana eğmeme neden oldu. Koyu kahverenginin rengi bana ait olamayacak kadar açık, kızıla çalan bir renkteydi. "Nedir bu?" diye sordum. Kutunun derinliklerine bakmak için bir adım öne çıkarak sordum.

Mide bulantısı içimde dönüp duruyordu.

Deri alacalı bir griye dönmüş, parmağın elden koptuğu yerde kan kabukları oluşmuştu. Parmak ekleminin hemen altında sahte bir elmas yüzük duruyordu, sahte mücevher loş ışıkta gerçek olamayacağını bildiğim bir şekilde gökkuşağı renklerinde parlıyordu.

Babamın bana verdiği elmas mücevherlerle ilgili çok fazla deneyimim vardı, değer biçtiriyor ve parayı pratik bir şey için kullanmak üzere satıyordum.

"Kimin parmağı o?" Şaşkın bir bakışla Scar'a sordum.

"Bilmiyorum," diye itiraf etti omuzlarını silkerek. "Ama her kimse, parmağını kestiğinde hayattaydı. Muhtemelen şimdi de hayattadır." "Onun mesajı. Tasmayı göz önüne alırsak, sanırım evcil hayvanı anlayabiliriz. Yeterince iyi bir referans," dedi Rafael, bakışlarımı nihayet mükemmel manikürlü tırnağıyla kopmuş parmağımdan ayırdığımda gözleri yüzümün yan tarafında ağırlaştı.

Çekildiğim sırada sürdüğüm kırmızı cilayla *aynı* renkteydi.

"Saç rengi benimkine yakın. O ojeyi sürerken ben de-" Sözlerimi yarıda kestim, kelimeleri söylemek için kendimi zorlayamıyordum.

"Pekâlâ, bu kadar yeter," dedi Scar, araya girip kollarını arkamdan dolayarak. Sıcaklığı beni sardı ve var olan tek şeyin acı olduğu o soğuk yerden beni geri çekti. Etimi parçalayan ellerin ve bıçakların anısından.

"Bana benzeyen kadınları alıyor, değil mi?" Omzumun üzerinden Scar'a bakmak için dönerek sordum.

"Henüz bilmiyorum. Bu mümkün, ama-"

"'Küçük yalancı' derken ne demek istedi?" Rafael, Scar işimizin bittiğini söylediği halde ilerlemeye devam ederek sordu. Başımı salladım ve bana eziyet eden anıları uzaklaştırdım.

Sözlerindeki yalanı, ne demek istemiş olabileceğine dair bir ipucu bulmaya çalışmak. Onu küçük yalancısıyla bulmak için.

Sadece acı vardı. Sadece ihlal. Beni kullanırken sözleri bir kulağımdan girip diğerinden çıkıyordu.

"Yapamam," dedim başımı sallayarak. Yardım etmek istedim, biraz fikir vermek istedim ama yapamadım. Bunu yeniden yaşayamazdım.

"Yapacaksın," diye emretti Rafael, tırnaklarım Scar'ın ön kollarının belimi sardığı yerdeki deriye battığında bile iterek.

"Geri çekil lan," diye emretti Scar, sesi kulağımda derin ve tehditkârdı. Eğer bir şey yapmazsam iki adamın işi kızıştıracağını biliyordum.

Görüntüler beynimde yaylım ateşine tutuldu. Duyguların işkencesi.

Scar'ın kollarına yığıldım, uzuvlarım bunun gerçek olmadığını hatırlamaya çalışmanın zorluğuyla titriyordu. Artık gerçek değildi.

Hafızam beni ele geçirmeden önce duyduğum son şey, vücudumu titreten bir hırıltıydı ve zihnim eziyetten başka bir şey olmasa bile beni sıcak bir kucaklamanın güvenliğine sürükledi.

53

Irina Tökezledi, gözlergeniş ama görmeyen olarak ne olursa olsun Hafıza ona eziyet ederek onu sıkı bir şekilde yakaladı ve bırakmayı reddetti.

"Kendim yapmadan önce onu buradan çıkarın," diye tersledim ve dikkatimi Calix'e çevirdim. Yaşadıklarından sonra Rafael'in Irina'ya karşı anlayış ve empati eksikliği şaşırtıcı değildi.

Kendi kadını, onun mutluluğundan daha önemli bir şey kalmayıncaya kadar ona gösterdiği ilginin kendisini nasıl altüst edeceğini anlayamayacak kadar uzaktı.

Bana sırıttı, yüzünde *El Diablo*'nun gördüğü ve yaptığı her şeyi ima eden o sinir bozucu ifade vardı. Büyük ölçüde alçakgönüllü görünebilirdi, derisinin yüzeyinin altındaki canavarı benimkinden çok daha iyi gizlenmişti, ama ikimizin de bir kavgadan yara almadan çıkamayacağımızı biliyordum.

Calix ellerini Rafe'in göğsüne koyarak onu birkaç adım geriye itti ve bunu çoğunlukla rahat bir şekilde yaptı. "Biri Isa'ya Irina'ya yaptığın gibi sataşsa sen de aynı şeyi yapardın. Haddini aşıyorsun," dedi Calix, yıllar süren ittifakları sayesinde kurdukları dostluktan yararlanarak.

Calix, Rafael ve babasının yanına sığınmak için *El Infierno*'ya gittiğinde henüz ergenlik çağındaydı. Bazen Calix'in Rafael'in gölgesinde kaybolması kolay oluyordu, bu uysal adam ilk bakışta daha çekici geliyordu.

Ancak bu küçümsemeyi kendi avantajına kullanmaya her zaman hazırdı. O da diğerleri gibi kana susamıştı.

O Rafael'le ilgilenirken ben de sonunda Irina'yı kollarıma alıp oturma odasına taşıyabildim. Arkadaşı, İrina kollarımdayken kanepeye oturmamı, yüzünü kaplayan gerginliğe ve boş, görmeyen gözlerindeki korkuya rağmen başını omzuma yaslayacak şekilde onu kucağıma almamı geniş gözlerle izledi.

Bir elimi yüzüne dokundurdum, eğilip dudaklarımı alnına değdirirken soğuk tenini kendi sıcaklığımla sardım. Eğer onu bir kâbustan çekip çıkarmak, geçmişe dönüşünden çekilip çıkarılmaya nasıl tepki vereceğini gösteriyorsa, şiddete başvurabileceğini biliyordum.

Beni incitirse kendini affetmez, bu hareket iyileşme sürecine anının kendisinden çok daha fazla zarar verir.

Durumu daha da kötüleştireceğinden korksam da bileklerini avucumun içine aldım ve kucağında sabit tuttum. Saldırma yeteneğini elinden alarak sonunda konuştum.

"Geri gel Kelebek," diye mırıldandım tenine karşı. Dudaklarım ona değdi, vücudunun soğuk bir terle kayganlaştığını hissettim ve bu endişemi hafifletmedi. "Benimlesin."

Gözlerini kapatırken kaşları çatıldı, yeniden yaşamak zorunda kaldığı her neyse onu bastırmaya çalışıyordu. Gözlerini açtığında, bedeni üzerime örtülmüş halde kendine geldiğinde tırnakları bir anlık panikle avuçlarının derisini ısırdı.

Onu yatıştırdım, vücudu beni kavrayarak gevşeyene ve nerede olduğunu fark edene kadar ona yumuşak bir şekilde mırıldandım.

"Bir şey hatırladın mı?" Rafael kollarını göğsünde kavuşturarak sordu, Calix dönüp parmağıyla yüzünü işaret etti.

Kelebeğimin güvenliğinden benden başka birinin sorumlu olduğunu düşünmekten ne kadar nefret etsem de, onun için Rafael Ibarra'ya karşı durmaya istekli olan herkes ne gerekiyorsa yapmaya hazır olurdu. Calix Regas ile emin ellerde olacaktı.

Akraba olmaları kesinlikle çok yardımcı olmuştu. Annesi Calix'in teyzesiydi, büyükbabası ilk evliliğiyle ilgili anlaşmalar bozulduğunda Franco Bellandi ile yaptığı ittifakın bir parçası olarak Chicago'da bağlantıları olan, yükselen bir Yargıç Ryan'a satmıştı.

Philadelphia'daki beş ailenin dışında biriyle evlendirildiği için çok kızgındı. Mafya olmayan bir adamla evlendirildiği için daha da kızgındı.

Chicago'ya taşındığında kardeşi, Calix'in babası ve onun ailesiyle bağlarını büyük ölçüde koparmış olsa da, Eugene kız kardeşinin başına gelenlerden haberdardı. Franco, kocasını terk ettikten sonra metresi olan kadının ölümünü onaylamıştı ve Eugene de gözünü kırpmadan buna izin vermişti.

Bakışlarını karşıladığımda Calix'in gözlerinde bir şey kıpırdandı ve ne yaptığımı tam olarak bildiğine inanmama neden oldu.

Tek bir cümlesiyle, Irina ile kurduğum her şeyi yok e d e b i l i r d i .
Tek bir cümlesiyle beni tüm dünyamdan koparabilirdi.

Hay sikeyim.

Tanışmalarını hiç istememiştim. Matteo ne yaptığımı biliyordu.
Hepimizi soktuğu durumu anlaması g e r e k i y o r d u .

İrina bana daha da sokulurken yutkunarak, "Yapmadım," dedi dikkatle. Calix'in bildikleriyle ilgili sorun ve yapmamız gereken konuşma başka bir güne kalmıştı. "Beni eve götürebilir misin?"

Başımı salladım, ayağa kalktım ve dairenin gerginliğinden kaçtım, hayatımın bir kez daha eksen değiştirdiğini hissettim.

İntikamımın bir bedeli olacağını hep biliyordum. Sadece bunun Irina olmamasını umuyordum.

IRINA

Grant Bellandi malikanesinin oturma odasına girdi, Ivory ve Luna ile oturdum, kucağımdaki ufaklıkla oynarken

Scar ve Matteo ofisinde bir şey konuşuyorlardı. Önceki gece Darragh'ın bana benzeyen kadınlara zarar verdiğinin ortaya çıkmasıyla, daha fazlası olabileceği ihtimalini düşünmek bile istemedim.

Artık ne arayacaklarını bildiklerine göre bir dizi kadın ve ceset ortaya çıkarabilirlerdi.

Calix kapı aralığından izliyordu, Luna ben onu zıplatırken mutlu bir şekilde ciyaklarken dudaklarında bir gülümseme belirdi. Adam aşılmaz görünüyordu, bana benzeyen kadınların potansiyel acılarının dokunamayacağı tam bir kale gibiydi.

Önem verdiği tek kadından, çocukken Philadelphia'da terk etmek zorunda kaldığı kadından kısaca bahsetti.

Geri dönmeyi çok istediği biri.

Grant yanıma gelirken Calix hızla hareket ederek aramızdaki mesafeyi kapattı. Luna'yı Ivory'ye geri verdim ve Grant'in yıllar süren arkadaşlık geçmişimizde benden beklediği zarafetle koltuktan akıcı bir şekilde kalktım.

Onu öptükten sonra birbirimizden uzaklaşmıştık ve annemin ölüm yıldönümünde hissettiğim kederin acısı içinde olmadığım zamanlarda istediğim şeyi bana vereceğine söz vermişti.

Scar'ın müdahalesi ve onu öldürme sözü buna daha başlamadan son vermişti, ama aramızdaki bu değişimden sonra, onu ve hayatımdaki yerini ne yapacağımı tam olarak bilmiyordum.

"Geri çekil," diye uyardı Calix aramıza girerek. Ivory duvardaki yazıyı okudu, omzuma nazik bir el dokundurdu ve mutfağa ve onu Matteo'nun ofisine götürecek olan arka taraftaki koridora doğru ilerledi.

Eğer muhafızlar ona habersiz ziyaretçiyi haber vermemişlerse, Scar yakında öğrenecekti.

Kahretsin.

İntihar girişimimden beri Grant'i görmemiştim, travmanın en kötüsünü atlattığımdan ve tünelin ucunda küçük bir ışık gördüğümden beri. Asla hayatımız boyunca tanıdığı kadın olamayacaktım ama artık daha yakındım. Bir kez daha ayaktaydım.

Yenilmez. Kırılmamış.

Risen.

"Iri," dedi, aniden durdu ve sadece Calix'e bakmak için bir anını ayırdı. Diğer adamı sorgulamadı ya da kim olduğunu sormadı, en ufak bir bilme ihtimali olmamasına rağmen. Grant'in dünyası Bellandis'in dünyasından tamamen ayrıydı.

"Merhaba," dedim, yüzündeki mutlak rahatlamaya bakarken biraz nefessiz kalmış hissediyordum. Beni fiziksel olarak bir bütün olarak görmesinin, beni son gördüğü zamana kıyasla şok edici olduğundan emindim ama yüzündeki bu yoğunluğu beklemiyordum. Grant'in bana karşı bir şeyler hissettiğini bilsem bile, bunların hiçbiri bunu gerçekten görmekle kıyaslanamazdı.

Calix'in yanından geçerek bana daha iyi bakmaya çalıştı. Kıyafetlerim yara izlerimi görünmez kıldığı için unutmamın kolay olacağından emindim.

Onların altında neye benzediğimi hafife almak kolay olurdu, karanlıkta kalması daha iyi olan şeylerin acımasız hatırlatıcıları.

Grant dudaklarını söylemek için ayırdığı şeyi dile getiremeden Scar koridordan çıktı ve dikkatini oturma odasıyla mutfak arasındaki kapı aralığında duran Scar'ın iri cüssesine yöneltti.

Scar bana doğru ilk adımı atıp aramızdaki mesafeyi kapatırken çenesi sıkıştı. Scar yanıma gelip bir kolunu belime doladığında Calix onun yolundan çekilerek odanın diğer tarafına geçti. Dudakları şakağıma dokundu, hayatımdaki yerine dair açık bir uyarı, her yaptığında kalbimi sıkıştıracak kadar tatlı bir jestin ardına gizlenmişti.

Birini onu sevdiğim gibi sevmenin mümkün olduğunu bilmiyordum. Tatlılık anlarından ihtiyacım olduğunu bilmediğim baskınlığa kadar, o benim ruhumun aynadaki görüntüsüydü.

"Burada ne yapıyorsun?" Kuruyan boğazımın etrafında yutkunarak kendimi sormaya zorladım. Scar yanımdaki sehpaya uzandı, su bardağımı kaldırdı ve dudaklarıma dokundurdu. İçgüdüsel olarak başımı arkaya eğdim ve haftalar boyunca beni elle beslemesine alıştığım şekilde sıvıyı ağzıma dökmesine izin verdim.

Bu artık ihtiyaç duymadığım bir şeydi ve bir süredir de duymuyordum ama kendimi ondan durmasını istemeye de zorlayamıyordum.

Grant, Scar'la benim çok iyi çalışılmış bir aşinalıkla hareket etmemize ters ters baktı. Scar bardağı masaya geri koyarken, boynumun bir tarafındaki saçları toplayıp diğer tarafına serdi. Sırtıma sarıldı, kulağımın hemen altındaki noktadan kokumu içine çekerken bana destek olmak için sessiz bir nöbetçiydi.

"Başka nerede olabilirdim ki?" Grant dikkatini tamamen bana çevirip Scar'ın varlığını görmezden gelmeye çalıştığında yüzündeki parıltı kayboldu. "Babanın onunla olan ilişkin hakkında söyleyecek ilginç şeyleri vardı. Senden faydalanmasına izin veremezdim."

"Benden faydalanılmıyor," dedim üzüntüyle başımı sallayarak. Grant, Scar'ın bana yakınlaşmak için travmamı kullanmadığını asla anlayamayacaktı. Ona bağımlı olmam için beni iyileştirmeye çalışmıyordu. Bana kendimi iyileştirmem için gerekli araçları veriyordu.

Bir daha asla savunmasız ve çaresiz hissetmemem için silahları elime verdi.

"Elbette öylesin. Sen başına gelen her şeyi anlamlandırmaya çalışırken o seninle aynı yatakta uyumamalı. İhtiyacın olan-" Yüzümdeki ifadeyle aniden sözünü kesti.

Dudaklarımı uyarırcasına büzüp ona bakışlarımı sertleştirirken burun deliklerim alevlendi. "Bana neye ihtiyacım olduğunu söylemeye cüret etme. Tacize uğradıktan sonra, tecavüze uğrarken vücuduna bir sap sokulduktan sonra, bir adam adını derine kazıdıktan sonra, *o zaman* bana iyileşmek için neye ihtiyacım olduğunu söyleyebilirsin, bir an önce değil."

Grant iç çekti. Gözlerimle tekrar buluşmak için kaldırmadan önce başını öne eğdi. Özür dilerken yüz hatlarında bir anlık pişmanlık ifadesi belirdi. "Özür dilerim. Haklısın. Neler yaşadığın hakkında en ufak bir fikrim yok, ama onun olduğunu düşündüren nedir?"

Scar arkamdan, "Hayal edebileceğinden çok daha fazlasını anlıyorum," dedi. "Irina ve ben aynı seçimleri yaptık, aynı acıları çektik.

istismar ediyor. Bizi birbirimize bağlayan, onun bilgisi dışında imzalanan bir evlilik sözleşmesinden çok daha fazlasıdır."

Tamamen katılaştım, sözlerinin ima ettiği ihanet yüzümü ona dönmeme neden oldu. "Babam seninle benim aramda bir sözleşme yapılmasını asla kabul etmez," dedim bu saçma fikir karşısında başımı sallayarak.

Scar'ın gözleri yanağımı avuçlarken yumuşadı, sıcaklığı aniden üşüyen tenime işledi. "Sen ve ben değil, Kelebek." Başını Grant'e doğru salladı, çocukluğumda en iyi arkadaşım olan adama döndüğümde yüz ifadesi sertleşti.

Beni ve olduğum kadını her zaman anlayacağını düşündüğüm adam. Kim bu kadar el altından bir şey yapmaya *cesaret* edebilir ki? "Iri, bu-"

"Babamla seninle evlenmem konusunda anlaştınız mı?" Sesim yumuşak bir fısıltıya dönüşerek sordum. Etrafımızdaki oda sessizdi ve sanki aramızda yankılanıyormuş gibi geliyordu. Bir zamanlar inkar edilemez bir bağ olan şeyin yerinde bir uçurum patlak verdi.

Dünyalar kadar farklıydık. Dönüştüğü adam, tanıdığımı sandığım adam değildi.

"Seni koruyabilirim," diye açıkladı Grant, sanki bana sormadan bu kadar önemli bir şey yapmış olduğu gerçeğini silercesine.

"Senden beni korumanı istediğimi hatırlamıyorum. Senden hiçbir şey istediğimi hatırlamıyorum," dedim başımı öne eğerek. "Bence gitmelisin."

"Sensiz gitmiyorum. Sağlıklı düşünemezken bu evde kalmana izin vermeyeceğim. Benimle gelmenin hiçbir şartı yok, Iri."

Scar yardımsever bir tavırla, "Sadece evlilik," diye ekledi.

"Biliyorsun, seni asla böyle bir anlaşmaya zorlamazdım," dedi Grant, bakışlarıyla bakışlarımı yakalayarak. "Sana alışman için zaman verirdim. Seni manipüle etmediği ve seni seven insanlara karşı çevirmediği bir zaman. Eninde sonunda yola gelirsin. Tıpkı o aramıza girmeden önce yaptığın gibi."

Scar arkamda gerildi, Grant'e neredeyse yaptığım şeyi hatırlatan öfkesi uzuvlarına yayılıyordu. Eğer bunu yapsaydım, çocukluğumdaki en iyi arkadaşımın şu anda ölmüş olacağından hiç şüphem yoktu.

Scar beni sevmiyor olabilirdi ama saplantısı ve sahipleniciliği sınır tanımıyordu.

"Onu istemediğim için kendime geldim Grant," dedim usulca. "Zaten orada olan şeyi inkâr etmeye çalışıyordum. Ama hep o oldu."

Grant'in çenesi tekrar sıkıldı, dudakları büzüştü ve başını sallayarak reddetti. "Her şey yüzüne patladığında bekliyor olacağım, Irina. İkimiz de senin için doğru olan erkekleri asla seçmediğini biliyoruz ve bu seferki hepsinden daha kötü olduğunda, seninle pervasızlığın hakkında çok ciddi bir tartışma yapacağız." Döndü ve ben bu sözlerdeki öfkeye karşılık veremeden adımlarını atarak uzaklaştı.

Scar bana daha sıkı sarıldı, fiziksel bağımızı kullanarak Grant'in açtığı yanımı yatıştırmaya çalıştı. Keşke ikisine de tutunmanın bir yolu olsaydı, ama Scar'ın daha fazlasını isteyen bir adamla arkadaşlığıma asla tahammül edemeyeceğine hiç şüphe yoktu.

Onu suçlayamazdım bile. Hayatında onunla evlenmek isteyen bir kadın olsaydı onu kesmek zorunda kalabilirdim.

Scar ve benim duygularımızı tartışabileceğimiz, hayatın neden olduğu acıları yatıştırmak için dokunmaktan daha fazlasını kullanabileceğimiz bir zamanın geleceğini umuyordum.

Beni sevdiğini bilmek, en iyi arkadaşımı bir hiç uğruna kaybetmediğimi bilmek için her şeyimi verirdim.

Belki bir gün.

55

Dövme sanatçısı oturma odasına yerleşti, sandalyesini yerleştirdi ve tüm yüzeyleri dezenfekte etti. Irina'nın isteği Güvendiğim birinin konağa gelmesi sürpriz oldu.

Karnındaki izleri kapatmak için ne istediğine karar vermek için daha fazla zamana ihtiyacı olmasını beklerdim, ama sorarken bana bakışındaki bir şey bana bunun onunla tartışmak istediğim bir şey olmadığını söyledi.

Kırılmış ve her zamankinden daha güçlü bir şekilde ayağa kalkmış bir kadının iç gücünden gelen çelik gibi bir kararlılık vardı. Mutfakta oturup Ivory ve Aoife ile dostça sohbet ederken dövme sanatçısı da onun için hazırlanıyordu.

Yavin nişanlısını mümkün olduğunca sık malikâneye getirmeye başlamış, genç kadını yakında kazanacağı ailesini tanımaya zorlamıştı. Tıpkı babası ve adamlarıyla çok fazla zaman geçirip Murphy'nin icabına bakıldıktan sonra yöneteceği organizasyonun iplerini öğrendiği gibi, Aoife'ın da yapması gereken bazı ayarlamalar vardı.

İtalyan bir aile edinmek gülünecek bir şey değildi.

Neyse ki diğer kadınlarla iyi anlaşıyordu. Özellikle de Ivory'yle, çünkü her ikisinin de işi teknolojiye dayanıyordu. Ivory, Bayan Bellandi olana kadar, bilgisayarlar ve pazarlama konusunda temel bir anlayışa sahip olmasının yanı sıra web siteleri ve fotoğrafçılık için sanatsal bir göze sahip olmasını gerektiren kendi kazançlı yemek blogunu işletiyordu.

Aoife'ın grafik tasarım alanında seçtiği kariyer, ikilinin sık sık erkeklerini yaya ve taptıkları kadınların altında gördükleri şeylerle duvara toslatan derin bir sohbete dalmaları anlamına geliyordu.

Aoife hala Yavin'in taşaklarını kesmek istese bile.

Düğünlerine bir aydan az bir süre kalmıştı, bu yüzden en azından babasının ona yüklediği yükümlülükten kaçmanın yollarını bulmaya çalışmayı bırakmıştı. Yavin devreye girip onunla evlenmeyi kabul etmeden önce Tiernan Murphy'nin kendisiyle evlenmek üzere nişanlandığını düşünürsek, bu işten ucuz kurtulmuştu.

"O hazır olduğunda ben de hazırım," dedi Ada, sandalyenin kolunu dramatik bir şekilde okşayarak.

Başımı salladım, Irina bana doğru bakınca dikkatini çektim. İç geçirdi ve dönerek mutfak adasındaki tabureden indi.

"İyi şanslar!" Ivory seslendi ve Aoife'ın onu takip etmek için hareket etmesini çatık kaşlarıyla izledi. "Ne yapıyorsun sen?" Ivory Aoife'a sordu.

"Dövme yaptırıyorum," dedi Aoife şakacı bir sırıtışla, eteğinin kıçını örten kumaşını şapırdatarak.

Yavin beni öldürecekti.

İki kadın oturma odasına doğru ilerlerken Aoife, Irina'nın Ada'nın koltuğuna oturmasını gülümseyerek izledi.

Ada sırıtarak karşılık verdi ve Irina'nın ona verdiği özelliklere göre önceden hazırladığı çizimi eline aldı. Irina'ya göstermek için kaldırdı ve kadınımın yüzünün değişmesini izledim. Gözleri yaşardı ama başını sallarken dudakları ışıltılı bir gülümsemeye dönüştü.

"Mükemmel," dedi İrina, Ada'nın hazırlaması için bileğini uzatarak. Ada tıraş oldu ve bölgeyi sildi, ardından bir keçeli kalemle derisinin üzerine çizimler yaptı.

"Bekle, yara izlerini kapatmıyor musun?" Şaşkınlıkla ona bakarak sordum.

Irina başını iki yana salladı, eli kendi iradesi dışında korkunç bir şekilde değiştirilen bölgeye gitti. Her zaman güzel olacaktı ama böyle yaraların insanın kendi imajını ne kadar kötü etkileyebileceğini biliyordum.

"Hayır. Onlar benim bir parçam ve onları gururla taşıyacağım. Bunu atlattım ve diğer taraftan çıktım. Tıpkı bunun gibi," dedi ve başını derisindeki mavi mürekkebe doğru salladı.

Bileğindeki alevlerden bir anka kuşu yükseldi, ateşin ortasında bir noktalı virgül vardı. Anladığım anka kuşu.

"Noktalı virgül, durabileceğin bir yeri temsil ediyor ama sen bunun yerine devam etmeyi seçtin. Bu da benim hikayemin henüz bitmediği anlamına geliyor," dedi boğazındaki sıkışıklığa karşı yutkunarak.

Aoife uzanıp onun elini tuttu, keşke yeterince yakın olsaydım da sessiz bir destek verseydim diye düşündüm ama odanın benim tarafımda kalıp Ada'nın mürekkebini hazırlamasını ve sevdiğim kadına dövme yapmaya başlamasını izledim.

Bazılarının zayıflık ya da başarısızlık olarak görebileceği şeylerle tenini işaretlerken, onun tanıdığım en güçlü insan olduğunu şüphesiz biliyordum.

Kusurlarını, onu kendisi yapan tüm kırık parçalarını sahiplendi.

Ve alevlerin arasından yükseldi.

Saraba kızgındı.

Obsidyen bakışları midemde bir şeylerin sıkışmasına neden oldu. Her zaman ihtiyaçlarımı tahmin eden ve bana tam olarak ihtiyacım olanı veren adamın öfkesine ve sert tarafına karşılık vermemeliydim.

Bana dokunabileceğini hiç düşünmeyen bir adam için duracak gibi görünmüyordu.

Ona baktım, gözlerim boynunun yan tarafına tırmanan kelebeklerin tozuna odaklanırken çirkin çevremizi görmezden geldim. Aoife ve ben dövmelerimizi bitirir bitirmez kıçını sandalyeye oturttuğu günün ertesinde bile, dövmelerin teninde böylesine belirgin bir noktada dalgalandığını görmek kalbimin göğsümde sıkışmasına neden oluyordu.

Sadece mürekkebin benim için olduğunu ve aslında onun tenine dokunmadığını bilmek, dövme sanatçısının dün ona ne kadar yakın olduğunu tolere edebilmemi sağladı. Dövmecinin elleri eldivenle kaplı olsa bile ürküp kaçmıştı ve bu bana benimle ilgili bir şeyin özel olduğunu hatırlattı.

Ona kadar hiç kimse için özel olmamıştım.

Karanlık bakışlarını tamamen bana çevirdi, yeni mürekkebe baktığımı görünce kibirli bir sırıtışla dudaklarını büktü. Çağrıldığımız ve günün geri kalanını ağzı bacaklarımın arasında geçiremeyeceği için duyduğu öfkeye rağmen, beni enkazın içinden geçirirken eli sırtımın alt kısmına bastırmaya devam etti. Deponun kenarlarını kaplayan kurşun delikleri, sadece birkaç ay önce burada yaşanan mutlak kan banyosuna işaret ediyordu.

Sadie ve Enzo, artık sahibi oldukları depodaki şiddet izlerinden etkilenmemiş, yüzlerce kez yapmış gibi katliamın üzerinden geçmişlerdi.

"Hiçbir şey kurşun delikleri ve paramparça camlar kadar rahat ve misafirperver olamaz," diye mırıldandı Scar, sinirli olduğu kelimelerinden belli oluyordu. "Neyin var senin?" Ona bakarak sordum. Madison yanımda yürüyordu, Murphy ve adamlarının yapabileceklerinin diğer yüzüne tanıklık ederken gözleri fal taşı gibi açılmıştı. İnsanlığın en kötüsünü karanlık bir bodrumda istismar şeklinde görmüştü ama onların yükselişine eşlik eden ölüm tamamen başka bir hikaye.

Daha kötü değil, sadece farklı.

Sadie, Scar'a bilmiş bir bakış atarak, "Sen kaçırıldığın gün burayı satın almak için belgeleri imzaladık," dedi. Enzo kolunu ona doladı ve onu kendi tarafına çekti. "Burayı satmayı konuştuk. Artık burada çok fazla kötü şey var."

"Hayır," dedim başımı sallayarak ve Scar'a sokularak. "Güzel bir şey yapmak için bir neden daha."

"Spor salonu güzel mi oldu şimdi?" Madison kaşlarını çatarak ve ayağıyla büyük bir cam parçasını dürterek sordu.

"Hayır," dedim, sitenin amacını herkesten daha iyi anlayacak olan kıza gülümseyerek. "Ama kadınlara kaçırılmayı önlemeyi öğretmeyi amaçlayan bir öz savunma merkezi öyle." Döndüm ve deponun kalıntılarını çevreleyen geniş araziye baktım. "Kadın sığınma evini araziye inşa etmeliyiz." Mevcut yapının arkasındaki alanı işaret ettim, arazinin büyük bir binayı barındıracak kadar geniş olduğunu biliyordum.

"Bir kadın sığınma evi mi?" Scar dikkatini bana çevirerek sordu. Ona planlarımdan bahsetmemiştim, planlarımın belirsiz başlangıcı her geçen gün daha da belirginleşiyordu. Sadie bile sadece en ufak ayrıntıları biliyordu.

"Kadınlar arazide bir spor salonu olsa kendilerini güvende hissederler mi?" Sadie sordu. "Savunma kurslarının da olacağını biliyorum ama yine de büyük bir erkek nüfusumuz olacak. Faturaları ödemek için bir boks salonu."

"Bence bir şekilde ayırdığımız sürece sorun olmaz. İki yapı arasında bir çit ve kilitli bir kapı ya da başka bir şey." dedim ve yanımdaki çantamdan arazi haritasını çıkarıp yanımdaki cipin kaputunun üzerine koydum. Düzenli olmayan haritayı karıştırdım,

Bir kalem bulmak için kalabalık çantasını karıştırdı, haritanın üzerine bir binanın ve çitin nereye gideceğini çizdi.

"Bir kadın sığınma evi mi?" Scar tekrarladı, ben planlara odaklanırken eli benimkinin üzerine indi. "Bunu bana ne zaman söylemeyi düşünüyordun?"

"Sana şimdi söylüyorum," dedim iç çekerek, kısa konuşmalarımızdan işe döneceğim günden korktuğunu biliyordum. Bunun olması gerektiğini biliyordu, benimle ilgili her şey olmadan önce işimin önemli bir şey olduğunu anlamıştı.

Eninde sonunda yola gelecekti. Başka seçeneği yoktu.

"Kelebek," dedi bana dikkatle bakarak. "Bunun hakkında konuşmalıyız. Daha fazla sorumluluğa ihtiyacın yok. *Fresh Start* zaten sahip olduğun her şeyi alıyor."

"Başka bir asistan tutarım," dedim gülümseyerek.

Sadie, "Ya da altı," diye mırıldanarak bana ters ters baktı. Mülk ve mülkle ilgili planlarımız hakkında hızlı hızlı konuştuğum ve sorular sorduğum için kadını çıldırttığımı biliyordum.

Yeni bir şey planlamak beni delirtiyordu.

"Bölgede bir terapi merkezimiz ve geçiş sürecinde olan ve güvenli bir yere ihtiyaç duyan kadınlar için barınma yerimiz olacak. Zaman içinde daha fazla ayakta tedavi hizmeti ve belki bir rehabilitasyon merkezi de kurabiliriz" dedim ve büyük binayı işaret ettim.

"Bir rehabilitasyon merkezi mi?" Scar yutkunurken boğazının çalıştığını fark ederek sordu. Onu incelemek için döndüm, başımı yana eğerken bir elimi göğsüne dokundurdum.

"Cinsel istismardan kurtulan kaç kişinin rahatlamak için uyuşturucu ya da alkole yöneldiğini bilseniz şaşırırsınız. Detoks için güvenli bir yere sahip olmak hayatlarını kurtarabilir. Kazara aşırı doz-" Scar'ın dudakları dudaklarıma yapıştığı anda sözümü kestim.

Ağzının sert baskısı dudaklarımı neredeyse çürütüyordu, bizi şok içinde izleyen seyircileri umursamadan beni nasıl da hoyratça yuttu.

"O kadar da şaşırmazdım, Kelebek," dedi ve parmaklarını hiç çıkarmadığım tılsımın etrafına dolamak için öne doğru uzandı. Scar'ın geçmişi ve kolyenin asıl sahibi hakkında ne kadar az şey bildiğim bilgisi beni tüketmekle tehdit ediyordu, ama bunu bastırdım ve ona gülümsedim.

Bu başka bir yer ve başka bir zaman için bir konuşmaydı, insanlar izlemiyorken ve onu elde etmek için en ufak bir şansım bile varken

Bana açılmak için.

Sadie gevezelik ediyor, mülkün lojistiğini tartışıyor ve bana inşaatın ne kadar süreceğini düşündüğümü soruyordu. Normal bir insan için, faaliyete geçmeden önce muhtemelen iyi bir yılımız olurdu.

Ama Bellandis ve Irina Ryan için?

Altı ay içinde hazır olur.

"İyi misin?" diye sordum. Çok daha fazlasına dönüşecek olan araziye bakarken Madison'ı kalçamla dürterek sordum.

Mirasım olacak şeye.

"Evet," dedi ve gülümseyerek bana doğru döndü. "Sadece okul işleriyle uğraşıyorum. Kafanda sürekli bu kadar plan yapmayı nasıl başarıyorsun anlamıyorum. Ben Cebir II'yi bile bitiremiyorum." Güldü ve okulda onu rahatsız eden bir şeyler olduğuna dair hissettiğim gerginliği hafifletti.

"Emin misin?" Ona benimle konuşması için bir şans daha vererek sordum. Zachariah'ın başına gelenlerden sonra, yine bir şeyleri kaçırmayı göze alamazdım. Burnumu sokmak istemiyordum ama sadece bana gelmesini ummak da yeterli değildi.

Denge kurmak imkansız görünüyordu, çünkü ben de konuşmaya hazır olmadığım şeylerin nasıl olduğunu biliyordum.

"Eminim," dedi ve bana o kadar geniş bir şekilde gülümsedi ki iç çekmek zorunda kaldım. Kadınlığın eşiğinde bir kız olmak zordu.

I

Duş aldım, başımı arkaya eğerek saçlarımı suda ıslattım. Scar birkaç dakika içinde bana katılacağına söz vermişti ama duş göze çarpacak şekilde boş kaldı.

Her zaman benimle birlikte duş alır, çıplak vücudunu benimkine olabildiğince yaklaştırırdı.

Her zaman önümde diz çöker ve bana ismini haykırtırdı, sonra ayağa kalkıp benim de ona karşılık vermeme izin verirdi. Bu rutinimizin bir parçası haline gelmişti, her gün dört gözle beklediğim bir şeydi.

Daha çok günde iki kez. Duşlar hayatımızda sıkça yer alırdı; benim için bir güvenlik noktasıydı.

Omurgamdaki sert tahta baskısını bana hatırlatacak bir masa yoktu. Alan, erkeklerin hayalet gözlerini hissetmem için çok kapalıydı.

İzleyenler, patronları izin verse dokunup alabilecek adamlar.

Sadece biz vardık; günün kirinden arınmıştık ve birbirimizden su içerken günahlarımızdan arınıyorduk.

Saç kremini saçımdan durulamayı bitirdim, onu neyin uzak tutabileceğini merak ediyordum. Duşta neler olduğunu bildiğimden, hayatımın geri kalanında tek bir tanesini bile kaçırırsam *lanetlenirdim*.

Onun yakışıklı yüzüyle bacaklarımın arasında yaşayabilir, bedenimden aldığı zevkin her anını iliklerime kadar hissedebilirdim.

Suyu kapattım, saçlarıma bir havlu sarıp kuruladıktan sonra duştan çıktım ve cildimdeki suyu kuruladım. "Scar?" Çıplak ayaklarımla banyonun fayanslarına basarak seslendim. Başımı banyonun kapısından uzatarak, yatak odasında bir ileri bir geri volta atan Scar'a baktım.

Odaya adımımı attığım anda gözleri üzerime dikildi, havluyu saçlarıma hafifçe sürttü. "Kelebek," dedi, gözleri çıplak bedenime indiği anda ısındı.

"Ne yapıyorsun sen?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak sordum, çünkü aniden kendimden utandığımı hissettim. Duruşunda belirsiz bir şeyler vardı ve vücudumdaki tüm alarmları yükseltiyordu.

"Gel kemerimi çıkar," dedi, emir içimde gümbürdeyerek. Scar'la duşta çıplak olmak kendimi güvende hissettiriyordu. Yatak odasında, o giyinikken çıplak olmak bir şekilde farklıydı.

Başımı salladım, bunu yaparken dudaklarımı büzdüm. "Yapabilir miyim bilmiyorum."

"Sadece benim, Iri. Bana güveniyor musun?" diye sordu ve güvendiğimi bilmek içimi doldurdu. Ona bir adım daha yaklaştım, ellerimi kemerinin tokasına götürdüm ve deriyi çektim. "Sonuna kadar."

Kemer halkalarından çekerek kurtardım, sert derinin pantolonunun üzerinden kayarken çıkardığı ses yatak odasına kadar ulaştı. Kemeri benden aldı, serbest kaldığı anda uzaklaştı ve yatağa doğru ilerledi. Kemeri ellerinde evirip çevirdi, bir o yana bir bu yana o kadar hızlı sardı ki hareketleri takip edemedim. İşini bitirdiğinde, kelepçeyi andıran bir sekiz şekli oluşturdular.

Ben sesli bir şekilde yutkunup başımı sallarken ve içimdeki korku dalgasını bastırmaya çalışırken onları yatağın üzerine bıraktı. Elbette beni bağlamayı düşünemezdi.

Asla hayatta kalamazdım. Şimdiden panik ciğerlerimin kabarmasına neden oldu.

"Onlar benim için Kelebek," dedi usulca, gömleğini başından sıyırıp pantolonunu bacaklarından aşağı indirirken. Derme çatma kelepçelerini düşürdüğü yerin yanındaki yatak direğine baktım ve etrafına sıkıca sarılmış başka bir kemer buldum.

Kemeri aldı ve ellerini yavaşça ilmeklerin her birinden geçirerek yatağa doğru süründü. Sırt üstü yatağa belli bir açıyla uzanırken ellerini kayışlara yerleştirdi, derinin gevşekliğini dişlerinin arasına aldı ve yavaşça sıkıca çekti.

"Ne yapıyorsun sen?" Panik içinde ona bakarak sordum. Nefes alış verişi derin ve ritmikti, kendi travması onu her duyguyu kapatıp sadece yaptığı o yere zorladığı için rahat olamayacak kadar kontrollüydü. "*Yara."*

"Gevşekliği direğin etrafına sarılmış olanın tokasından geçirmen ve tırnağı delikten geçirmen gerekecek," dedi bana talimat vererek. Ne yaptığını anladığımda hareket edemiyor, endişemden nefes alamıyor gibiydim.

Benim için yapmaya hazır olduğu şeyi.

"Hayır, bunu yapmayacağım. Bu çok saçma."

"Bu saçma değil ve sen de bunu biliyorsun. Güzel yüzünü sikmeyi ne kadar sevsem de, ikimiz de daha fazlasını istiyoruz. Bunu böyle elde edeceğiz. Kontrol sende," dedi başımı sallamama aldırmadan. "Buraya gel."

Sesindeki bir komut ayaklarımı yatağa doğru hareket ettirdi ve tereddütle kenarda durdum. Doğrulup oturdu, vücudunu ve kollarını kullanarak beni yaklaştırdı, ta ki ben iç çekip beline sarılana kadar.

Panik hemen ortaya çıktı, içgüdüsel tepki kontrolümden çıktı. Bacaklarımın arasındaki hissinden zevk almaya çalışarak onu aşağı ittim.

"Kullan beni," dedi, ilk kez boşalana kadar amımı ona sürttüğümde kullandığı kelimeleri tekrarlayarak.

"Bunu yapabileceğinden emin misin?" Ellerinin kenetlendiği, kemerle bağlandığı ve aramızda durduğu yere bakarak sordum.

Uzun kollarını yukarı uzattı ve enseme doladı, ağzımı kendi kollarıyla okşayıp alt dudağımı ısırana kadar beni aşağı çekti. "Senin için her şeyi yapabilirim Kelebek," diye mırıldandı, kelimeler içime işledi ve yeni yuvalarını buldular.

Göğsüme saplandılar, Scar gibi birinden gelen böyle bir şeyin anlamını derinlemesine anladım.

Kırılmanın ne demek olduğunu biliyordum. Bedenimin bir oyuncağa dönüştüğünü ve artık benim olmadığını hissetmek. Aynada gördüğüm kişiyi tanıyamamak ve tenime dokunan ellerin düşüncesinden nefret etmek.

Birkaç saat acı içinde yaşamanın ve ardından birkaç ay korku içinde yaşamanın ne demek olduğunu biliyordum. Scar'ın üstesinden gelmesi gereken bir ömür boyu süren bir istismar vardı, gücünü geri aldıktan sonra bile yetişkin yaşamında peşini bırakmayan bir ömür boyu süren korku ve acı.

Benim için tüm bunlarla yüzleşmeye hazırdı.

Kısa bir süre önce imkânsız görünen bir ilişkide bir sonraki aşamaya geçebilmemiz için yapmak istediği fedakârlık gözlerimi yaşarttı. "Kelepçeleyin beni," diye emretti, yüzündeki nezaket, emri veren adama yol açmak için geri çekiliyordu.

Bana o kadar etkili bir şekilde patronluk taslayan adam için, tepkilerden korktuğum için beni zorlamak yerine, bir şekilde talep ettiği her şeyi ona vermek *istememi* sağladı.

O kollarını başının üzerine kaldırırken ben de uzandım. Bu hareket karnındaki kasların gerilmesine ve dalgalanmasına neden olurken, başının üzerinden uzanıp onu yatağın direğine sabitlemek için gevşekliği tokadan geçirdiğimde pazıları esnedi.

Onu hareketsiz bırakıyorum. Onu merhametime bırakıyorum.

Vücudunun ilk tepkisiyle savaşırken yüzünü izlerken bana duyduğu güvenin büyüklüğü içime işledi, bu bana kendi yüzüm kadar tanıdık geliyordu.

Onun boşluğuna doğru eğildim, dudaklarımı hafifçe ağzına değdirdim ve içine doğru nefes aldım. Dokunuşuma doğru eğilirken gözleri açıldı ve yüzünü ellerimle kavrayıp onu daha derinden öpmeme izin verdi. Geri çekildiğimde bakışlarındaki hayaletler kaybolmuş, zihni benimle birlikte şimdiki zamana sıkıca yerleşmişti.

"Aferin kızıma," diye övdü, kendini bacaklarımın arasına kaydırarak. Aramıza baktı, sikinin kalçama baskı yaptığı boşluğa baktı. "Gel yüzüme otur. Sonunda amını sikimin üzerine kaydırdığında sırılsıklam olmanı istiyorum."

Kızardım, emir beni kıvrandırdı.

"Ben-" dedim, bunun garipliğini düşünürken tereddüt ettim. "Seni boğacağım."

"Güzel. Eğer yüzüm amına gömülü olarak ölürsem, o zaman mutlu bir adam olarak öleceğim," dedi nefesinin altında kıkırdayarak. Kalçalarını kaldırdı,

Karnını biraz yukarı kaydırana kadar beni kaydırdı. "Ellerini yatak başlığına koy, bacaklarını ayır ve yüzüme sür. *Şimdi.*"

Bu ses tonu.

Yutkunarak yavaşça hareket ettim, vücudunu yukarı kaldırdım ve bacaklarımı yüzünün ve kollarının etrafına yerleştirdim. Sonunda pozisyonumu aldığımda, onun üzerinde durdum ve aşağıya baktım. Destek için ellerimi yatak başlığına koyarak, ağzı kalçalarımın arasına değene kadar kendimi yavaşça alçalttım.

Dili dudaklarımın arasından kayıyor, yatağa bağlanmış ve bana ne kadar dokunabileceği konusunda hiçbir kontrolü olmayan bir adamın nazik alaycılığıyla beni kızdırıyor ve eziyet ediyordu. Kendimi daha da alçalttım, teması sertleştiğinde nefes nefese kaldım.

Üzerimde ve içimde sert kayışlarla ilerledi, onu hissetmem için tüm ağzını kullandı. Nefes alma yeteneğine olan tüm ilgimi çabucak kaybettim ve göğsünde patlayan zevk iniltisi eşliğinde tüm ağırlığımı yüzüne verdim.

Kalçalarım hareket ediyor, onun üzerinde kayıyor ve beni daha da yukarı kaldırmasına yardımcı oluyordu. Yakında onu içime alacağımı bildiğimden, sadece daha fazlasını vaat eden bir orgazmın kenarından yuvarlandım.

Benim için çok uzun bir gecenin başlangıcı gibi hissettirdi, öne doğru eğilip yatak başlığına yaslandığımda ciğerlerimdeki nefesi çaldı.

Birkaç ciğer dolusu hava emdim, bir bacağımı yüzüne doğru sallamadan önce orgazmımın yüksekliğinden iniyordum. Sırıtarak ona bakarken, yüzünün bir gülümsemeyle değişmesini izledim.

Hiç bitmesini istemediğim bir gülümseme.

Yataktan kalktım, ayak ucuna doğru ilerledim ve tavana doğru uzanan sikine baktım. Tam olarak nereye koymamı istediğini biliyordum ama içimde meydan okuyan bir şey yükseldi. Bacaklarını iterek ayırdım, bacaklarının arasından karnıma doğru eğildim ve onu elime aldım.

"Ne yapıyorsun?" Ben öne eğilip dilimi ucunda gezdirirken Scar bana bakarak sordu.

Soruyu duymazdan geldim, onu ağzımın içine çektim ve gidebildiğim yere kadar indirdim. Çenemin onun etrafındaki gerginliği her seferinde neredeyse dayanılmazdı ama onun zevk iniltileri için yaşıyordum.

Acıya değmesini sağladı.

"Irina, siktiğimin amını sikimin üzerine koy. Şimdi," dedi, bu emir beni sikinin etrafında kıkırdattı. İnledi, kafası geriye doğru eğildi

Bir elimi tabanına koyduğumda ve ağzımla birlikte onu çalıştırdığımda yastık. "*Siktir,*" diye inledi. "Ağzına bayılıyorum ama yemin ederim şu anda beni onunla boşaltırsan bir hafta boyunca amını yalamam kadın."

Güldüm, başımı arkaya attım ve onu serbest bıraktım. "Asla o kadar uzun süre dayanamazsın."

"Muhtemelen haklısın," diye itiraf etti, gözleri benimkilere dikildi ve bakışlarını hayranlık gibi bir şey doldurdu. "Sik beni."

Başımı yana eğdim, karnımdan yukarı kalktım ve vücudunun üzerinde süründüm. Bacaklarını tekrar yatakta birleştirdi ve bana kalçalarına oturmak için mükemmel bir yer verdi. Aramıza uzandım, bir elimi etrafına sardım ve onu hizalamadan önce bir kez okşadım ve başını uyluklarımın arasındaki ıslaklığa doğru kaydırdım.

İnledi, kalçaları onu klitorisime çarpmak için yükseldi. Onu tekrar içime çekerek girişime yerleştirdim ve hafifçe alçalttım.

Aletinin ucu içeri battı, sığ penetrasyonla bile gerginlik beni yaktı. Sadece o küçük parçası bile paniğin ciğerlerimi ele geçirmesine neden oldu.

"Sadece sen ve ben varız, Kelebek," diye mırıldandı usulca, sesindeki yumuşaklık bana doğru gelen korkuyu uzaklaştırmamı sağladı.

"Kahretsin," diye soludum, giriş yerimdeki hassas dokudan geçerken. En son içime girdiğinde, kontrolü ele almıştı. Çok hızlı gitmişti, bana girişine uyum sağlamam için yeterli zaman vermemişti ve sahip olduğu şeyle amımı ateşe vermişti.

Kontrol bendeyken, ona yer açmak için gerildiğimde her santimi ve yavaşça içime yayılırken yanmanın her saniyesini hissettim. Kalçalarımı kaldırdım, yavaş yavaş geri çekildim ve her yavaş itişte onu biraz daha içime aldım.

Her darbesi kararsızdı, o çirkin travmanın yeniden ortaya çıkmasını ve beni geçmişimde daha iyi bıraktığım yerlere geri götürmesini bekliyordu. Ama sanki bedenim onu tanımış, beni ikiye bölen sikin sahibini biliyormuş gibi, hiç gelmedi.

Amım onu içine çekti, kalçalarına dayanana kadar aşağıya doğru ilerlerken hep daha fazlasını aradı. Kalçalarımı döndürüp üzerinde hareket ettiğimde bakışlarında şaşkınlığa benzer bir şeyle bana baktı. "Lanet olsun," diye mırıldandı.

Kasık kemiği klitorisime sürtünecek şekilde öne doğru eğilerek, *her yerde* hissettiğim yavaş yuvarlanmalarla onu olabildiğince derine çektim.

Sanki sadece içimde değil de benim bir parçammış gibi, siki beni sonuna kadar dolduruyor, her akıl uyuşturan darbede ucuma çarpıyordu. "Çok güzel amına koyayım," diye homurdandı, ben üzerinde hareket ederken bakışları yüzüme sabitlenmişti. Öne doğru eğildim, başının üstüne uzanıp onu çılgınca yatak direğinden kurtarırken ağzımı hafifçe onunkine değdirdim. Kollarını aşağı çekti ve ikimiz de kemeri bileklerinden çıkarmak için acele ederken kollarını aramıza yerleştirdi.

Beni sırtüstü çevirdi ve nihayet serbest kalır kalmaz daha derine girdi, benden bir çığlık çıkardı. "Siktir," diye nefes nefese kaldım, beni ağırlığıyla kaplarken bacaklarımı beline doladım.

Ağzımı yalayıp yutuyor, kalçalarını sertçe yuvarlayarak benimkilerin hareketlerini taklit ederek içime girip çıkıyordu. Sanki beni izlemiş, ne yaptığımı ve nasıl hissettirdiğini ezberlemişti, sadece bunu tersine çevirip beni inletmek için kullanacaktı.

Bir eli hâlâ kıçımın etini sıkarken beni hareketsiz tuttu, içime girip sığmayacağından o kadar emin olduğum sikiyle beni becerirken yatağa sabitledi. Ağzımdan çekildi, boştaki eli boğazımın önünü sararken dikkatle bana baktı.

Panik olmalıydı. Tam bir dehşet olmalıydı.

Ama sadece Scar vardı, tenimdeki izi ve ağzımdaki tadıyla şeytanları kovalıyordu. "Kelebeğim sikimi beğendi mi?" diye sordu ve sikini içime öyle bir soktu ki nefesim kesildi.

Parmakları boğazımı sıkarken sırtımı kavrayarak ona doğru eğilmem hoşuma gitti.

"Evet," diye nefes nefese kaldım, kocaman gözlerle ona bakıyordum. Dönüştüğüm kadını, beni dönüştürdüğü muhtaç, açgözlü şeyi tanıyamamıştım.

Kaslarımı sıkıp ona meydan okurcasına üzerine kapandığımda inledi. "Şu siktiğimin amcığıyla sikimi sağmaya çalışmana bak." Başparmağını boğazımın kordonunda ve göğüslerimin arasında gezdirdi. Parmakları klitorisime dokundu, beni doldurduğu boşluğa doğru kaymadan önce sıkıca okşadı. "İstediğin bu mu? İçinden akana kadar amını döllerimle doldurmamı mı?"

Lanet olsun.

Bir parmağını girişime bastırdı, tek bir parmağını sikinin yanına kaydırırken beni daha da gerdi. Yavaşça içime girip çıkıyor, sikinin ters yönünde hareket ediyordu.

Biri girdi, biri çıktı.

"Tanrım," diye inledim, bana sırıtırken sesimin tizliği beni rahatsız ediyordu. Çok fazlaydı. Çok doluydu.

Ben hayatta kalamazdım.

Öne doğru eğildi, uzun bedenini benimkinin üzerinde kıvırdı ve göğüslerimden birini avuçladı. Meme ucumu keskin bir şekilde ısırdı, bacaklarımın arasında çalışmasının keskin kıstırması ve coşkusuyla acı patlak verdi. Yüzünü ağzıma doğru kaldırdığında, alt dudağımı haykırmama neden olacak kadar sert ısırdı. "Dilinde benim tadımı özleyecek misin?" diye sordu, parmağını amımdan çekerek. Parmağını kaldırdı, dudağıma bastırdı ve dilimin üzerinde kaydırdı.

Başımı salladım, üstümdeki, etrafımı saran ve beni her zerresiyle dolduran adamdan tamamen etkilenmiştim. Dilimdeki dölünün tadını özlemem mümkün *olmamalıydı*, ama her nasılsa Scar'ın memnuniyetle parlayan gözlerini ve ağzımı onunla boyamasını izlemeyi özleyecektim.

"Merak etme Kelebek. Seninle işim bittiğinde beni yalayarak temizleyebilirsin," dedi, kaba sözler içimde bir şeyleri ateşledi.

O çok pis biriydi. O kadar yanlıştı ki. Ve bir

şekilde, bu yüzden onu daha çok seviyordum.

Var olduğunu bilmediğim tüm küçük boşlukları doldurdu, kendi başıma asla kabul edemeyeceğim en ahlaksız arzularıma cevap verdi. Onları aldı, kendisinin olduğunu iddia etti ve sonsuza dek sahiplendi.

Beni dizimin arkasından yakaladı, hızını artırırken ona daha fazla hareket alanı sağlamak için bacağımı yukarı kaldırdı. İçimde serbest bırakılmak için çaresiz bir adam gibi *azgınlaşırken.*

Beni dölleriyle doldurmak için çaresizdi.

"Gel amına koyayım," dedi, elini tekrar klitorisime götürdü ve elimde olmadan komutu yerine getirene kadar klitorisimin etrafında dolaştırdı. Amım ona kenetlendi, taşaklarına kadar içime gömdüğü sikini boğuyordu.

Serbest bırakıldığını haykırdı, hiç bitmeyecekmiş gibi görünen bir sıcaklık içime doldu. İkinci kör edici orgazmımdan aşağı inerken, hala içimde yavaşça ilerlediğini hissederek devam etti.

Dizlerinin üzerine kalktı ve benden tamamen çekildiği amıma baktı. Ardından bir damlacık boşaldı, sikini tekrar içeri sokarken ve beni doldurduğu özensiz kısmı iterken bakışları ona odaklanmıştı.

Beni tekrar becerdi. Daha fazla. Aleti içimde yumuşayana kadar hiç durmadı, kendi salınımıyla hareket ettiği hissi o kadar erotikti ki hiç durmayacağını düşündüm. Sonunda durduğunda sırt üstü döndü ve sikini bir eline aldı.

Diğerini başımın arkasına doladı ve ellerimin ve dizlerimin üzerine kalkmak zorunda kalana kadar beni nazikçe yönlendirmek için kullandı. "Em," diye emretti, onu ağzımın içine çektiğimde tısladı. Birleştirdiğimiz salgıların tadı dilimin üzerinde patladı ve beni çarpık bir tür tatminle doldurdu. O içimdeydi, benim bir parçamdı ve benimle kaplıydı. Yüzü. Aleti.

O bana usulca mırıldanırken ben onu emdim, yalayarak temizledim. Kelimelerin önemi yoktu, nazik güvence beni dolduruyor ve kendimi kirli hissetmemi engelliyordu.

Bana değer veriyor, bedenimle ona hediye ettiğim her şeyi takdir ediyor ve karşılığında bana sevgisini ve övgüsünü sunuyordu. "Aferin kızıma," dedi, bir elini saçlarıma gömdü ve beni yumuşamış sikinden çekti.

Beni ağzına çekti, derinden öptü ve dilimin az önce spermini şaftından yalamış olmasını umursamadı.

Beni yatağa yatırdı, dudaklarımı yalayıp yuttu ve sonunda ilk seferinde mahrum kaldıklarını düşündüğü ilgiyi göğüslerime vermek için aşağı doğru ilerledi.

Her şeyimi. Tekrar ve tekrar.

Ta ki kendi adımı unutana kadar.

Irina'nın telefonu komodinin üzerinde çaldı. Birkaç gün önce Megan'la yaşadığı fiyaskodan sonra telefonu tekrar açmıştı. İhtiyaç duyduğu anda ona ulaşabilmek, gerçek dünyaya çok erken dönmesine neden oldu.

Henüz fiziksel olarak işe dönmemişti, ancak e-posta ve mesaj yazıyor, telefonla konuşuyor ve düzenli olarak aramalara cevap veriyordu; öyle ki, artık akşam beşten sonra çalışmamasını söylemek zorunda kalmıştım.

Ondan sonra, o gece için benimdi.

Ve bu zamanı çok iyi değerlendirdim, kucağımda otururken onu elle besledim ve sonra onu unutulana kadar becermek için üst kata çıkardım. Bağlantımızdaki bir şey onun içinde de aynı benim yaptığım gibi yankılandı, ikimizin de incinmiş ve istismar edilmiş olduğu bilgisi, diğerinin dokunuşunu sadece tolere edilebilir değil, aynı zamanda şimdiye kadar bildiğim en büyük yüksekliğe dönüştürdü.

Matteo ve Ivory ile akşam yemeklerini garip hale getirmeyecek olsa onun içinde yaşayabilirdim. Irina'yı kucağıma oturttuğumda Don bana ters ters baktı ve Luna'ya onu yoldan çıkarabilirmişim gibi işaret etti.

Irina uykulu gözlerini açtı ve bir iniltiyle ekrana bakmak için yuvarlandı. Kıkırdadım, bir gece önce onun canını yaktığımı çok iyi biliyordum. Onu şiltenin içine sokarak, yüzünü yastıklara gömerek, elimi başının arkasına koyarak ve kıçını havaya kaldırarak sikimi görmemi engellemeyecek şekilde yayarak kendimi acıtmıştım.

"Alo?" diye sordu, sesinin uykulu tınısı boğazındaki ağrıyla daha da belirginleşmişti.

Onu da becerdim, kendimi boğazına o kadar soktum ki, bilmesem ciğerlerini gıdıkladığıma yemin edebilirdim.

Irina yanımda dondu kaldı, vücudundaki ani gerginlik beni ona doğru yuvarladı. Telefonu elinden aldım, hoparlör düğmesine bastım, o da endişesini bastırdı ve onu kollarımla sarmama izin verdi.

"Alo?" dedi tekrar, sesi daha yüksek ve daha korkaktı.

Hattın diğer ucundaki sessizliği ağır nefes alış verişleri doldurdu. Ritmik ses kulaklarımı tırmalıyor, beni zaten bulacağımı bildiğim bir cevabı talep etmeye itiyordu.

Ama arama ne kadar uzun sürerse, izini sürmek benim için o kadar kolay olacaktı.

"Bir sorunum var, tatlı evcil hayvanım," dedi sonunda hoparlörden bir erkek sesi. Takma isim kim olduğu konusunda pek şüphe bırakmıyordu ama İrina'nın vücudundaki gerginlik yine de bunu doğrulayacaktı.

Kabuslarına musallat olan ses buydu. Neredeyse tüm dünyama mal oluyordu.

"Neden kimse senin gibi hissetmiyor? Tanrı biliyor ya, denedim. Bütün bir kadın büfesinden geçtim." Durakladı ve Irina'nın gözlerini sıkarak kapatışını izledim. "Bazı şeyler duydum. O çıbanın benim olana dokunmasına izin vererek kötü bir kız oldun," dedi, sesi o ürpertici, meraklı tondan suçlama dolu bir tona dönüştü.

Irina ürperdi, dudaklarını birbirine bastırırken titriyordu.

"O senin içinde miydi? Geri döndüğünde benim için yeni olman için seni tekrar kırıp açmam mı gerekiyor?"

"Umarım o bıçağı kıçına öyle bir sokacağımı ve onunla bağırsaklarını dışarı çıkaracağımı biliyorsundur," diye homurdandım ve onu yatıştırmak için ağzımı Irina'nın yanağına değdirdim.

Cevap olarak sessizlik geldi, diğer uçtan gelen nefes kanımı kaynattı. "Bu saatte başka bir adamı eğlendirerek gerçekten de çok yaramaz bir evcil hayvan oldun. Merhaba, *Scar*."

"Köpek," diye karşılık verdim, onu davranışlarına indirgeyerek. Kadınım söz konusu olduğunda eğitimsiz, kuduz bir köpek gibi mi davranmak istiyordu? Onu tasmalayıp bir köpek kulübesine kapatırdım ve kıçını iyice dürtmek isteyen herkes için kıçını yırtar açardım.

"Yakında görüşürüz İrina," dedi ve aramayı sonlandırdı.

Telefonu tekrar komodinin üzerine bıraktım ve dikkatimi İrina'ya çevirdim. "Kelebek," dedim, kararsızlık içimde savaşıyordu. Bana ihtiyacı vardı, benim rahatlatmama ihtiyacı vardı ama özgür kalabilmesi için Darragh'ın durdurulması gerekiyordu.

"Git," dedi, bakışlarımı gözlerindeki çelikle karşılayarak. Kırık dökük kadın derin nefesler alarak eriyip gitti.

Yazılımımı açıp Darragh'ın hangi telefon operatörünü kullandığını bulma ve arama için bir konum belirleme işlemine başlarken acil durum sohbetine mesaj atarak olanları ve Irina'nın benim yokluğumda gelip onunla ilgilenecek birine ihtiyacı olduğunu bildirdim.

Uzun bir şanstı ama denemek zorundaydım.

Empty.

Telefonu mutfak tezgahının üzerinde bırakmıştı.

saklanmıştı. Kadının cesedi sanki çöp kutusundan çıkmış bir çöpmüş gibi yere atılmıştı.

Tezgâhın üzerine bir bıçak bırakmıştı, bıçak son kurbanının kanıyla kaplanmıştı. "Evin sahibi oydu," diye onayladı Ryker, ben arabayı Bellandi Malikânesi'ne geri götürürken telefonunda bir şeyler yazıyordu.

Bıçağı elinde tutuyor ve dikkatle inceliyordu. Darragh bıçağın ucunu kullanarak yanındaki kâğıda bir not karalamıştı.

Benim küçük yalancım için.

"Ne zamandır kayıptı?" Darragh'ın Irina'ya gönderdiği parmak ve saç parçasını düşünerek sordum. Bu kurbanın on parmağının da olduğu talihsiz gerçeği, kararlılığımı çalmakla tehdit ediyordu.

Irina bilemezdi.

Irina kendisi yüzünden başka kadınların zarar görmesine izin vermektense kendini feda ederdi. Bunu zaten bir kez yapmıştı ama ikinci kez hayatta kalamayacağını giderek artan bir korkuyla biliyordum. Kelebeğim onun kendisine bir daha dokunmasına izin vermeden önce kendini öldürürdü.

Bazen ölümde bile zafer vardı.

"Tek kelime etme," dedim, gözlerim Ryker'ınkilerle birleşti. Arabayı konağın önüne park ettiğimde hemen anlayarak başını salladı.

İçeri adım attığımız anda kadınlar bizi kapıda karşıladı, İrina'nın gözleri kapalıydı ve umut etmeye cesaret edemiyordu. Gözlerindeki perdeyi kaldırıp ona gerçeği gösterememekten nefret ediyordum.

Bakışlarımız birleştiğinde başımı salladım ve Ryker'ın bakması için bıçağı kaldırmasını izledim.

Başını çevirerek en kötü korkularımı doğruladı. Onun üzerinde kullandığı bıçaktı. Onu kesmek ve ona tecavüz etmek için kullandığı bıçak.

Ona sahip olmasını istemesinin bir nedeni vardı, sadece ne olduğunu anlamıyordum. Ama bunu daha iyi kavrayana kadar, içimde kabaran ve patlamakla tehdit eden öfke için bir çıkışa ihtiyacım vardı.

Lanet bir kavgaya ihtiyacım vardı.

Sadie neredeyse yanımdaki koltuğunda zıplıyordu, içindeki heyecan benimle asla bağdaştıramayacağım bir şeydi.

Scar'ın büyük dövüşünden önce soyunma odalarında kayboluşunu izlemek, yanından geçtiği kadınların ona sanki tepsideki bir et parçasıymış gibi baktıklarına tanık olmak tam bir ıstıraptı.

O benim et parçamdı ve başka bir kadının ona dokunmasına izin verirsem *lanetlenirdim*.

Bu düşünceyle damarlarımda kabaran şiddet beni şok etti. Hiçbir zaman sahiplenici olmamıştım, hiçbir zaman bir erkeği daha gösterişli ve ilginç biriyle kendi yoluna gittiğinde rahatsız olacak kadar önemsememiştim.

Belki Yeraltı dövüş ringinde çalan müzikti, belki de Sadie ve adamların içinde titreşen gerilim ve beklentiydi.

Belki de iki adamın ringde birbirlerini öldüresiye dövmesi ve çok yakında sevdiğim adamın o yeri alıp beni onun kum torbası gibi davranmasını izlemeye zorlayacağını bilmemdi.

Her neyse, bu gece benim olana dokunan her kadını boğazlayacağımı biliyordum.

Ringdeki adamlardan biri sonunda yere düştü, Sadie tezahürat yaparken vücudu hareketsizdi. O normal değildi ama kalabalık çılgına dönerken benim de içimde hayvani bir şeyler zonkluyordu.

Adamlar baygın adamı ringden çıkardılar, kollarının ve ayaklarının altından kaldırarak kıvrılan arka koridora doğru taşıdılar.

tribünlerin altında kayboldu. Bellandi standı, neler olup bittiğini gerçekten hissedebilmek için ringe yeterince yakın değildi, katılımdan çok güvenlik ve gözlem içindi, bu yüzden Sadie en sevdiği yere oturmamızda ısrar etmişti. Ringden birkaç sıra yukarıda, heyecanla topuklarının üzerinde zıplayan spikeri tam karşıdan görebiliyordum.

"Hazır mısınız?" diye sordu sonunda, kalabalığa bakarak. Bodrum katındaki heyecan on kat arttı, odadaki kadınların tezahüratları erkeklerin bağırışlarına katıldı. "O, sahne adına ihtiyacı olmayan adam! Karanlığın içinde doğan ve bunu teninde taşıyan adam."

"SCAR!" diye bağıran bir kadın oturduğu yerden fırlayarak ringi çevreleyen kafesi itti.

"*Hazır mısınız dedim!*" diye sordu spiker, sesi hoparlör sisteminden yankılanan bir haykırışa yükseldi.

"Bırak da ödülün ben olayım!" diye bağıran başka bir kadın, ben ona ters ters bakarken Sadie'nin rahatsız edici bir kıkırdamasına neden oldu.

Buraya gelirken ne düşünüyordum ki?

Ama Sadie dövüşü kaçırmak istemeyeceğimi söylemişti ve başka erkekleri boğazlayarak para kazanan bir adam varken hiçbir kadının kaçırmaması gereken bir şey vardı.

"Bayanlar," dedi spiker, etrafını saran heyecanın çoğunun kalabalıktaki kadınlardan geldiğini fark etmiş gibi görünüyordu. "Size SCAR'ı takdim ediyorum!"

Koridorun köşesinden adımını attı, kapüşonu yüzünü örtecek şekilde yukarı çekilmişti ve vücudunu basit siyah bir cübbe örtüyordu. Diğerlerinin üzerinde sahnelerinin adı yazılı cübbeler vardı. Ringe adım attıklarında tavus kuşları gibi dans ettiler ve bir dakikalık şöhretleri için tüm dikkatleri üzerlerine çektiler.

Scar her zamanki gibi kendini beğenmiş bir havayla yürüyordu ama tutsak izleyicilerine pek aldırış etmiyordu. Onu izledim, vücudunun ölçülü hareketlerine kendimi kaptırmıştım.

Enzo yanıma doğru eğilerek, "Franco onu bu yüzden yanına aldı," dedi. Calix diğer yanımda beni dikkatle dinliyor, konuşurken diğer adama bakmak için etrafıma göz gezdiriyordu. "Çocukken bile nasıl dövüşüleceğini biliyordu. Franco bunu Yeraltı için kullandı. Onu eğitti. Onu bir makine haline getirdi."

"Scar bunu neden kabul etsin ki? Özellikle hoşlandığı bir şey gibi görünmüyor," dedim, göz ucuyla

Spiker konuştu. İlgiden hoşlanıyormuş gibi geçit töreni yapan başka bir adamı anons etti.

"Şiddeti seviyor ama Franco'nun istediği bir şey vardı. Onu elde etmek için böyle çalıştı," dedi Enzo belli belirsiz ve konuşmamızın bittiğini belirtmek için dikkatini tekrar arenaya çevirdi.

Scar dövmeli ve yaralı elleriyle uzandı ve kadınların çığlık sesleri arasında kapüşonunu geri çekti. Franco'dan istediği her neyse, ringde maruz kaldığı nesneleştirmeye tahammül edebilmesi için önemli olmalıydı.

Kumaş kafasından çıkar çıkmaz gözleri benimkilere dikildi. Gözleri karanlık bir şekilde parlıyordu, aramızdaki mesafeden ve aramızda oturan insanlardan bile bana odaklanmıştı.

Kukum sıkıştı, havayı kaplayan şiddet hissi arttırırken uzandı ve bornozunu çözdü. Gözlerini benimkilerden ayırmadan ipeği omuzlarından indirdi ve köşesindeki sandalyenin üzerine örtmek üzere fırlattı.

Onun gözlerimin içine bakan gözleri ve spot ışığında parıldayan yontulmuş vücudundan başka hiçbir şey yoktu. Elleri bantla sarılmış, beli dizlerine kadar sarkan bol bir basketbol şortunun içine sokulmuştu.

Bana bakarken sikinin sertleştiğini gizlemek için hiçbir şey yapmadılar. Bir yumruğunu kaldırdı ve bakışlarımı tutarken avucunu göğsüne, tam kalbinin üzerine dokundurdu.

Sonra döndü, mekandaki her kadın bana bakarken anımız kesildi.

"Kadınları kabul etmiyor," dedi Enzo, ben Calix'e doğru yana yatana kadar koluyla omzumu dürterek. "Onlar hiçbir zaman..."

"Başka hiçbir fiziksel temas ve isim olmadan prezervatif kaplı bir horozda hızlı bir serbest bırakmadan daha fazlası mı? Farkındayım," dedim, onun *bu* kısmına bile sahip olabilecek tüm meçhul kadınları düşünmekten nefret ederek.

O arenada kaç kişi ikinci bir dönüş istedi?

Göğsümde bir hırıltı titreşti ve Calix'in yanımda kıkırdamasına neden oldu. "O lanet olası bir Regas," dedi.

Diğer dövüşçü de aynı derecede iriydi, Scar'a dönerken yumrukları lanet olası kafam kadardı. Birbirleriyle yüzleşip yumruklarını birbirine vurduklarında adamın içinde gergin bir şeyler titreşti.

Yeraltında her şey yolundaydı.

Spiker dövüşün başladığını işaret ederken bir kadın "Gaz ver ona Scar!" diye bağırdı.

"Onu orospun yap, sonra ben senin olacağım!"

İçimi kaplayan kıskançlığa rağmen bu beni güldürdü.

"Üzgünüm hanımlar," diye kıkırdadı spiker. "Scar herkesin onun resmen piyasadan çekildiğini bilmesini istiyor." Bilen gözleri bana döndü, dudaklarında bir sırıtma belirdi.

Scar'ın beni, benim kendimi tanıdığımdan daha iyi tanıdığı gerçeğinden keyif alarak gülümsedim. Bir şekilde nelerle uğraşmak zorunda kalacağımı, neleri dinleyeceğimi ve nelere tanık olacağımı biliyordu. Tek bir kelime bile söylememe gerek kalmadan onun üzerinde hak iddia etmem için üzerine düşeni yapmıştı.

İçimdeki canavarı yatıştırmıştı, ama Scar'ın rakibi ilk yumruğu atarken canavar hâlâ dipte gizleniyordu. Scar kaçtı, yumruğa karşılık verirken karnının üzerinden zar zor sıyrıldı.

Kalbim boğazıma düğümlenirken ve vücudum Scar'ın başarılı bir yumruk attığı her seferde kalçalarımın arasında biriken sıcaklıkla dikkatim dağılırken, iki adam yumruk telaşıyla hareket ettiler.

Rakibinin indirdiği her darbenin, buna izin verdiği için olduğu, acının Scar'ı, kendimi kesmenin bana yaptığı gibi toprakladığı hemen anlaşıldı.

O kadar hızlı hareket ediyordu ki gafil avlanma şansı yoktu, gerçek bir dövüş yoktu. Kalabalık da bunu en az benim kadar biliyordu, onu izliyor ve diğer adamla oynamayı bırakıp bu işi bitirmesini bekliyorlardı.

Scar'ın yüzüne bir yumruk indi ve herkes donup kalırken Scar'ın kafası yana savruldu. Yavaşça rakibiyle yüzleşmek için geri döndüğünde gözleri benimkilere dikildi, içlerindeki karanlık parıldıyordu. Arenadaki herkes beklenti içinde sessizliğe bürünürken dudağını yaladı, kan damlaları dilini kapladı.

Hareket ettiğini bile görmedim, iki adam arasındaki boşlukta ilerleyen kolunun bulanıklığı o kadar hızlıydı ki ben takip edemeden bitmişti. Rakibi bir ton tuğla gibi mindere düştü, kalabalık destek tezahüratları yaparken sertçe vurdu.

Scar döndü, spiker elini tutup kaldırırken bakışları beni koltuğuma sabitledi. Sözleri, etrafımı saran kalabalığın çığlıkları arasında kayboldu, hepsi benimle lanet bir ağaç gibi tırmanmak istediğim adam arasında gibi görünen insanlar.

Onun bir adamı tek bir darbeyle yere sermesini izlerken tahrik olmamam gerekirdi ama yine de işte buradaydık, kalçalarım sanki sadece onun benden alabileceği acıyı dindirebilecekmiş gibi birbirine kenetlenmişti.

Ağzı kıpırdadı, tek bir hece arenada bir sessizlik yarattı. İçimdeki her şey sıkıştı, aramızdaki mesafeye rağmen içindeki emri anladım.

"*Şimdi.*" Ayağa kalkıp koltuk sıralarının arasındaki koridora ilerlerken içindeki hırıltıyı, talebi hissedebiliyordum. Beton merdivenleri yavaşça indim, koridorla birleştiği yerden kafesin kapısına doğru ilerledim. Calix arkamdan geliyordu, bana bir şey olmasına izin vermeden ölecek olan adamın yanına gidene kadar beni güvende tutan sessiz bir nöbetçiydi.

Scar herkesi görmezden geldi ve benimle kapıda buluşup kapıdan ittirerek geçerken cüppesini bir kenara bıraktı. Bana ulaşır ulaşmaz, beni kollarının arasına aldı.

Bacaklarımı açıp beline doladığımda elbisem kalçalarıma kadar yükseldi ve elleri beni desteklemek için kıçıma gitti. *Benim* olan o yakınlığı arzulayarak ağzımı onunkinin üzerine kapattım. Benden başka hiç kimsenin sahip olmadığı bir parçasını.

Dudaklarıma doğru hırlayarak koridorda ilerlerken beni daha da yukarı kaldırırken, onu bir kadınla görünce arenaya şok edici bir sessizlik çöktü. Scar beni koridorlardan geçirip gecenin erken saatlerinde kendisine ait olduğunu iddia ettiği soyunma odasına götürürken dudaklarının dudaklarıma değmesi dışında hiçbir şey yoktu.

Kapı arkamızdan çarparak kapandı ve o diğer tarafa doğru ilerlerken bizi odaya kilitledi. Sırtım dolaplara çarptı, sırtı açık elbisenin ortaya çıkardığı tenimdeki soğuk metal şoku dudaklarımdan bir nefes aldırdı.

Beni ayaklarıma kadar indirdi, aramızda uzanıp külotumu kalçalarımdan aşağı indirirken dili benimkine dolandı. Onları yere bıraktım ve başka hiçbir şeyi umursamadan içlerinden çıktım ve Scar onun şortunu aşağı iterken onları kenara attım.

Beni tekrar kollarının arasına alıp yavaşça indirirken hiç düşünmedi, böylece beni sikinin üzerine yerleştirirken her bir muhteşem santimini hissettim. Beni sabit tutmak için sırtımdaki dolapları kullanarak, bir eli kıçımda, diğeri saçlarımın arkasına gömülü olarak vücudumun açısını ayarladı ve damarlarında kabaran tüm şiddetle boğazımın önünü ısırabilmesi için başımı geriye doğru çekti.

Haykırdım, dişlerinin etime battığı anda içimde dibe vurduğunu hissettim. Bir iz kalacağını, vahşiliğiyle beni ele geçireceğini biliyordum.

Bayıldım.

Etrafında kenetlenerek, boğazımdan geri çekilmesini izledim. Gözleri benimkilerle buluştu; şehvet, şiddet ve becerme ve öldürme ihtiyacıyla kararmıştı.

Yüzeyin altında insandan çok hayvan vardı ve bu canavarı tasma altına alma ihtiyacı hissetmesi insanlığa karşı işlenmiş bir suçtu. Öldürmek için doğmuşken onu bir takım elbisenin ve sahte nezaket iddialarının altına saklamak.

Bana sahip olmak için doğmuştu.

"*Siktir,*" diye inledi, sırtımı dolabın önündeki havalandırma deliklerine sürtecek şekilde sert hareketlerle içime girdi. Orgazmım, beni her şeyden daha çok arzulamam için eğittiği kelimeleri bekleyerek ulaşamayacağım bir yerde duruyordu.

Onun emrini, onun emrini, onun acımasız sahipliğinin, çözüldüğü anlarda dudaklarından özgürce dökülen pislikle beni tüketmesini bekliyordum.

Korumasız.

Benimkini sikeyim.

"Bu lanet amcığın içinde öleceğim, Kelebek," diye homurdandı, içime girip bana çarparken başımı geriye çekti. Ayak bileklerimi onun etrafında kilitledim, tırnaklarım çıplak omuzlarını pençelerken sevgili yaşam için tutundum.

Vücudunun her yerinde benden izler vardı, sırtı beni yatağımıza bağlayıp kim olduğumu unutturacak kadar sert siktiği ilk andan beri kanattığım yerlerdeki kırmızı izlerle kaplıydı.

Irina Ryan bana dokunduğu anda yok olmuştu. Scar'ın *iyi kızı* onun yerini aldı.

"Sonunda beni o lanet olası yere koyduklarında, sikim senin dölünle kaplanmış olacak," dedi ve dişlerini boynumun kenarındaki hassas deriye geçirdi. Sertçe ısırdı, morarana kadar sıktı.

"*Paolo*," diye inledim, tırnaklarımı etine daha derin batırarak. Biri kapıyı çaldı, ama Scar homurdanarak onları duymazdan geldi ve beni becerdi.

Daha sert.

Beni daha hızlı götürüyor.

"Benim için iyi bir sürtük gibi döllerimi alacak mısın?" diye sordu, terim üzerime çöktü ve beni alev alev yaktı.

Ondan nefret etmeliydim. Onu gözünden bıçaklamak istemeliydim. Ama Tanrım, tek istediğim bunu tekrar söylemesiydi. Bana sahip olmak, beni aşağılamak ve *beni kullanmak*. Hiç durmayacaksa, yanıp kül olana kadar onun fahişesi olurdum.

"Evet," diye nefes nefese kaldım. Onunlayken özgür olmaktan başka hissedebileceğim hiçbir şey yoktu. Güvenli olmayan hiçbir şey.

"Siktiğimin sineği, Kelebek," diye emretti, elini kıçıma dolayarak. Parmakları kıçımın üzerinde yayıldı ve uçları henüz dokunmadığı kısmıma yaklaşırken tamamen kapladı. "Çünkü yakında bir gün kıçını sikimle öyle bir dolduracağım ki bir hafta oturamayacaksın."

"Siktir," diye inledim dudağımı ısırarak, aklımda sadece Scar'ın onun sikinin içimde kayboluşunu izleyeceği düşüncesi vardı, amımın bomboş olduğu ve beni nefes alamayacak hale gelene kadar sikerken parmaklarıyla doldurması için yalvardığım düşüncesi.

"Ve şimdi olduğu gibi kıçını sikerken boşalacaksın," diye homurdandı, taşaklarını içime soktu ve kendini amıma sürttü.

Nefes nefese kaldım, paramparça olurken onun etrafında çırpınıyordum. Beni sikmeye devam etti, nefes alamayıncaya kadar içime girmeye devam etti ve ilkinin ardından ikinci bir orgazm oluşmaya başladı.

Hiç anlamadım, Scar sanki bunun olacağını görebiliyormuş gibi yüzüme bakıyordu.

Boşaldı, beni salgısıyla doldurdu ve bitene kadar içimde yavaşça hareket etti. Beni ayaklarımın üzerine bıraktığında, sert sözleri ve davranışlarıyla bana vermiş olabileceği pürüzleri yatıştırmak için boynuma sarıldı, çekilirken gözlerinde bir şey parlıyordu.

Daha fazlası için söz veriyorum.

Kıçımın yanakları tepki olarak sıkıştı. Güldü, eğilip beni usulca öperken yüz ifadesini hafiflik doldurdu. Ondan başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Kapıdaki adam değil. Sapığım değil. Sadece Scar ve göğsünde avuçlarımın altında atan kalp, çünkü o benimdi ve kimse bunu benden alamazdı.

Onu almak için cehennemin içinden geçtim. Onun kendisi olması için Ben.

Beni öpücüğünden kurtardığı anda önünde dizlerimin üzerine çöktüm ve dilimi sikinin alt tarafında gezdirirken ona baktım.

"Tanrım, lanet olası ağzın," diye homurdandı, bir elini saçlarıma gömdü. Beni daha yakına çekti, ben açılıp yavaşça içine girmesine izin verene kadar ikimizi de dudaklarıma bulaştırdı. "Hepsini al. İşte benim iyi kızım," dedi, övgüsü tenimin üzerinde kayıyor ve gözeneklerime sızıyordu.

Kukum zonkluyordu, sanki havammış gibi ona tekrar içimde ihtiyaç duyuyordum.

Bir elimi kalçalarımın arasına sokup salgısını içime bulaştırıp tekrar içeri iterken Scar bana sırıttı. Sonunda onu emerek temizlemeyi bitirdiğimde parmaklarım ıslanmıştı, ayağa kalktım ve bir parmağımı dudaklarına dokundurarak ıslaklığımızı ağzına sürttüm. Parmağımı ağzıma sokup onu da temizlerken dili dışarı fırladı ve dudaklarını yaladı.

"Edepsiz kız," dedi çok daha fazlasını vaat eden bir sırıtışla.

"Senin pis kızın," diye düzelttim, şakacı bir şekilde kaşlarımı kaldırarak.

Öne doğru eğildi, yanağımı avuçladı ve dudaklarını dudaklarıma değdirdi. "Her zaman."

L Şehri savaşın ortasında bırakmak hiç planlarımda yoktu. Irina'yı Matteo'nun özel jetine bindirip
Lanet Arizona'da, her yerde.

Ama işte buradaydık, Ryker ve ben Irina'yı Calix ve onu güvende tutmak için çatı katı süitine yerleştirilmiş bir grup adamla birlikte geride bırakmak zorunda kalmıştık. Herhangi bir sorun çıkacağını tahmin etmemiştim. Bellandilerin Tucson'da düşmanları olmasa da, sınırın diğer tarafında hâkimiyet için savaşan karteller en iyi ihtimalle öngörülemez olabiliyordu.

Irina'yı hiçbir şey için riske atmazdım. Bir şey olması durumunda ona yardım etmek için çok uzakta olacağımı bildiğim halde onu Chicago'daki evinde bırakmaya tahammül edemiyordum.

Calix, otelin süitin oturma odasındaki sehpanın üzerine bıraktığı broşürü açarak, "Sanırım sevgili kuzenim bir masajı hak ediyor," diye şaka yaptı.

"Seni canlı canlı deşeceğim," diye uyardım, eğilip dudaklarımı Irina'nın dudaklarına değdirdim. Hak ettiğimi düşünmediğim bir şefkatle bana baktı, dudakları eğlenen bir gülümsemeye dönüştü.

"Merak etme. Sadece çok fazla oda servisi sipariş edeceğim ve sen döndüğünde konuşmamızı yapana kadar kafamı dağıtmak için bir film izleyeceğim," dedi. Bradley Bennett öldükten ve adı listemden silindikten sonra yapacağımıza söz verdiğim konuşmayı dört gözle beklemiyordum.

Bu an için yıllarca çalışmıştım ve Darragh'ın bu ana bir soyadı ekleyip beni benden alması ondan daha da nefret etmeme neden oldu

Her şeyin bittiğini bilmekle gelmesi gereken başarı hissi.

Cesca'nın intikamının alındığını.

"Tamam," dedim, ondan ayrılırken sinirlerimi bastırarak yutkundum. Ryker kapı aralığından ona başını salladı, beni güvende tutacağına ve eve, onun yanına döndüğümden emin olacağına dair sessizce söz verir gibiydi. Korunmaya ihtiyacım olduğunu ima eden adamın cüretkârlığı.

Avımın ödünü koparmak ve onu kuracağımız tuzağa doğru kovalamak için onun yardımına ihtiyacım vardı. Bradley'nin ölmeden önce gerçek korkuyu tam olarak nasıl tadacağını planlamak için çok uzun yıllar geçirmiştik.

"Yakında görüşürüz, Kelebek," diye mırıldandım, onu son bir kez öptüm ve Calix'e bilmiş bir bakış attım. Adamın kim olduğu ve hakkı olanı almak için Philadelphia'ya döndüğünde neye sahip olacağı umurumda değildi.

Ona bir şey olursa onu öldürürüm.

Sırıttı, bir kolunu kadınımın omuzlarına dolayarak onu kanepeye ve orada bekleyen oda servisi menüsüne doğru götürürken itaatsiz bir el hareketiyle beni başından savdı.

Ryker ve ben bakıştık, yüzlerimiz cehennem çukurlarında doğan gülümsemelere dönüştü.

Ve ava çıktık.

Gölgelerde bir şey hareket etti.

Karanlığın içinde kıvrılan bir figür, duvarın kenarlarında gizleniyordu.

Şüpheli bir şekilde boş sokaklarda yürürken binaları izliyordum. Gece hayatının hiç bitmeyecekmiş gibi göründüğü ve karanlık çöktükten sonra yeraltı dünyasının şiddetinin sokakları ele geçirdiği bu şehirde insanlar çok azdı.

Her gün insanlar kayboluyordu ama o insanlar benim gibi suçluların neye benzeyebileceğini ya da bir insanın dış görünüşünün, içinde gizlenen kötülük söz konusu olduğunda ne kadar az önemli olduğunu bilen insanlar değildi.

Kötülük görmüştüm. Kötülük yaptım. Öleceğim güne kadar da kötü olacaktım.

Adımlarımı hızlandırdım, şüphe uyandırmadan şehrin sokaklarında cesaret edebildiğim kadar hızlı ilerledim. Ertesi sabah sınırı geçip kaçmadan önce motel bana güvenlik sağlayacak, geceyi geçirebileceğim bir sığınak olacaktı. Kartel bağlantılarım beni, lanet *Paolo De Luca*'nın sınıra yerleştirdiği Bellandi casuslarından koruyacaklarına söz vermişlerdi; böylece beni avladığı ülkenin içinde hapsetmiş olacaklardı.

Hayatta bir pişmanlığım varsa, o da ailesini öldürdüğüm gece onunla işim bittiğinde boğazını kesmemiş olmamdı. O ve işe yaramaz kız kardeşi piyasada oldukça değerli olabilirdi ve ben açgözlülüğümün görüşümü gölgelemesine izin vermiştim.

Çocuğun nasıl büyüyeceğini, yaşlandıkça ve Franco Bellandi'nin altında eğitim gördükçe ne hale geleceğini asla tahmin edemezdim.

Bir ara sokağın gölgelerinden bir teneke kutu çıkıp önümdeki cadde boyunca yuvarlanınca olduğum yerde sıçradım. Geniş gövdeli bir adam tenekenin içinden çıktı.

Karanlıkta, yüzü gizemle örtülüyken, sadece mavi gözlerinin şoku beni bulacak şekilde aşağı doğru eğildi.

Uğruna öldürmeye değecek bir kini olan çocuktan ne kadar korksam da, ara sokağın ağzında beni bekleyen mavi gözlü tehdit o değildi.

Takipçimi uyarmamaya dair tüm düşüncelerim uçup gitti ve ayaklarımın beni taşıyabildiği kadar hızlı bir şekilde ileriye doğru koşmaya başladım. Çocukluğunun sefaletine dahil olanlar birer birer ortadan kaybolmaya başladığından beri geçen yıllar içinde neredeyse yüz kilo vermiştim, ta ki sadece ben kalana kadar.

Korku devam etmemi sağladı; korku beni yemek yemekten ve bir zamanlar her şeyi riske atmaya değen zevklere düşkünlükten alıkoydu. *Scar'*ın dışarıda olduğunu ve benden bir işaret beklediğini bilmek, onun tanıyabileceği herhangi bir şekilde davranmamı engelledi.

Ayaklarım kaldırımda hızla ilerliyor, yolun sonundaki motele doğru koşuyordu. Kalbim hızla çarparken korku damarlarımda dolaşıyor, sanki göğsümden fırlayıp odamın güvenliğine ulaşamadan her şeyi sona erdirecekmiş gibi hissediyordum.

Yaklaşırken beceriksiz parmaklarımla cebimden anahtar kartımı çıkardım, nefes nefese kalırken bir şekilde düşürmemeyi başardım. Kartı kapının kilit mekanizmasından geçirip yeşil yanmasını beklerken ayaklarımın üzerinde dans ettim.

Kolu aşağı çekip iterek içeri girdiğimde, odanın güvenliğine adım attığımda ve kapıyı arkamdan kapattığımda rahat bir nefes aldım. Ciğerlerime hava çekmek için mücadele ettim, park yerinin diğer tarafında kalan figüre bakmak için pencereye doğru ilerledim.

Kollarını göğsünde kavuşturmuş beni izliyordu ve dudaklarının acımasız, memnun bir sırıtışa dönüştüğüne yemin edebilirdim. Kafa karışıklığı beni ele geçirdi ve bildiğimi sandığım her şeyi sorgulamama neden oldu.

"Merhaba Memur Bennett," dedi arkamdan bir erkek sesi. Döndüm ve sonunda yatağın yanındaki koltuğun etrafında karanlıkta gizlenen figürü gördüm. Öne doğru eğildi ve acı dolu, gözyaşları akarken görmeyi çok istediğim koyu renk gözleri, perdeyi bıraktığımda takıldığı pencereden içeri giren sokak lambasında parladı. "Ben de seni arıyordum," diye ekledi, yavaşça ayağa kalkarak tam boyuna ulaştı.

O çok severek hatırladığım küçük çocuk gitmiş, yerine üzerimde yükselen dev gibi bir adam gelmişti. İnledim, kapıya doğru döndüm ve Scar aramızdaki mesafeyi kapatırken aceleyle kapıyı açtım.

Beni motele kadar kovalayan adamın geniş göğsüyle çarpıştım, beni iki eliyle odaya geri itip peşimden gelirken mavi gözleri parlıyordu. Kapıyı arkasından kapattı, kapıya yaslandı ve fazlasıyla rahatlamış görünüyordu.

"Sen de kimsin lan?" Scar ile en az onun kadar korkmam gerektiğinden şüphelendiğim adam arasında bir ileri bir geri bakarak sordum.

"Çocuklara zarar veren insanları hoş karşılamayan bir adam," dedi basitçe.

Scar, "Giysilerini çıkar, oğlum," dedi, o çocukken çok sık kullandığım sözleri tekrarlayarak.

Başımı salladım, benim için planlamış olabileceği her şeyin görüntüsü zihnimde yanıp sönüyordu. Pantolonumun önünde ılık, ıslak bir leke yayıldı, adrenaline eklenen aşağılanma kaçma isteği uyandırdı.

Scar sadece gülümsedi. "Oyun zamanı."

61

IRINA

Araba çatı katındaki yatağında yüzüstü uzanmış, derisindeki kanı yıkadıktan ve giysilerini yanacaktı. Ryker'la yaptıklarından sonra içinde daha çekingen, daha içine kapanık bir şeyler vardı.

Parmaklarımı sırtındaki yara izlerinin üzerinde gezdirdim, sormaktan her zaman çekindiğim izler parmaklarıma normalden daha sert görünüyordu.

"Bir at kırbacıydı," diye açıkladı, omzunun üzerinden bana bakmak için döndü. İçini çekti ve bana söz verdiği ama bir türlü istemediğim konuşmanın sonunda gerçekleşeceğini biliyordum. "Bu gece avladığımız adam ailemin bir arkadaşıydı. Bir polis."

"Seni kırbaçlamayı sever miydi?" İçimdeki bulantıyı bastırmak için yutkunarak sordum.

"Diğer şeylerin yanı sıra. Kıyafetlerimi onun için yeterince hızlı çıkarmazsam ya da onun istediği şekilde eğilmezsem kırbaçlanırdım. Bunların hepsi itaatkâr olmam için beni eğitmenin bir parçasıydı" dedi.

"Kaç yaşındaydın? Ailen neden onu durdurmadı?" Gözlerimde yaşlar birikerek sordum. Yüzünü altındaki kuş tüyü yastığın rahatlığına çevirirken yüzümü göremediği için mutluydum.

"Başladığında ne kadar küçük olduğumu hatırlamıyorum. Belki üç ya da dört? Ailem ona bunu yapması için izin verdi, çünkü onlara uyuşturucu getiriyordu ve onlar için önemli olan tek şey buydu," diye itiraf etti. Boğazımdan çıkan nefesi ya da ellerimin onun sırtındaki yara izlerini bırakıp ağzıma bastırmasını engelleyemedim.

Sanki geri alabilirmişim gibi. Susturabilirim.

"Ben yedi yaşındayken öldüler. Kız kardeşim ve ben sokaklara kaçtık, hiçbir yetkilinin bize yardım edeceğine güvenmiyorduk çünkü..."

"Çünkü seni taciz eden kişi bir polisti," dedim, bir kız kardeşi olduğu gerçeğine tutunmamaya çalışarak. Daha önce kimsenin ondan bahsettiğini duymamıştım ve vücuduma korku yerleşti.

"Sokaklarda yaşıyorduk. İhtiyacımız olan şeyleri çalıp çırptım ve yaşlandığımda yemek ve benzeri şeyleri ödemek için bedenimi sattım, Cesca'yı koruyabileceğim anlamına geliyorsa beni kullanmak isteyen herkes için gönüllü bir fahişe oldum" dedi.

"Sen bir fahişe değildin. Sen lanet olası bir çocuktun ve dünya seni yüzüstü bıraktı," dedim; sesimdeki zehir, sırtüstü dönüp yüzümü iki elinin arasına alırken her şeyi tüketiyor gibiydi.

Başparmakları yanaklarımı boyayan gözyaşlarıma değdi ve onları sildi. "Tıpkı senin Madison için yaptıklarından dolayı kirli olmadığın gibi," dedi, karşılaştırma içime yerleşti.

İki yarım. Bir bütün.

Bu adam benim her şeyimdi. Ruhumun bana bakan diğer parçasıydı.

"Ona ne oldu?" Scar'ın korumak için yanıp tutuştuğu kız kardeşinden asla isteyerek uzaklaşmayacağından kuşku duymadan sordum. Böyle bir fedakârlık öylece ortadan kaybolmazdı.

"Gençken kazara aşırı doz almıştım. Eroin," diye itiraf etti. Yeni yerdeki rehabilitasyon merkezinden bahsettiğimde bana verdiği yakıcı öpücüğün anısı içime yayıldı ve itirafının ardından çok daha anlamlı hale geldi. "Bağımlılık benim kanımda var. Kanımda kötülük var. Bu yüzden..." Durakladı, sanki bundan sonra gelecek olan en kötü itiraf olacakmış gibi derin bir nefes aldı.

"Ne?" diye sordum. Dokunuşuna doğru eğilerek sordum. Ne yapmış olurlarsa olsunlar, ne söylerse söylesin, hiçbir şey bunun onun hatası olmadığını değiştiremezdi.

"Bu yüzden yıllar önce vazektomi yaptırdım. Sana asla çocuk verememem, Irina. Sana kendimi verebilirim. Sana dünyamı ve kalbinin istediği her şeyi verebilirim. Ama sana asla çocuk verememem ve vermeyeceğim," dedi.

Bu konuşmayı ne kadar daha önce yapmamız gerektiğini fark ederek rahatladım. Bana istediğim bir şeyi veremeyeceği düşüncesiyle eziyet çekiyordu, aslında bunu hiç istemediğimi hiç fark etmemişti.

"Biyolojik çocuk istemiyorum," dedim ve dudaklarının şokla aralanmasını izledim. "Evlat edinmek istiyorum. Dışarıda sevgi dolu yuvalara ihtiyacı olan o kadar çok çocuk var ki, dünyaya bir tane daha getirmeyi düşünemiyorum. Sorun olur mu? Birkaç yıl içinde bir çocuk evlat edinebilir miyiz?"

"Evlat edinmek mi istiyorsun?" diye sordu, dudakları sanki her şey anlamlıymış gibi bir gülümsemeye dönüştü.

"Seninle birlikte bir çocuk evlat edinmek istiyorum," diye kabul ettim ve öne doğru eğilerek dudaklarımı onunkilere değdirdim. "Hazır olduğumuzda. Eğer sen hazır olursan."

"Kelebek, sana söylemedim mi? Senin için her şeyi yapabilirim. Eğer bir çocuk evlat edinmek istiyorsan, o zaman biz de bir çocuk evlat ediniriz. Onlardan bir sürü evlat ediniriz ve onlara güvende olacakları sıcak, sevgi dolu bir yuva veririz."

"Kulağa cennet gibi geliyor," diye itiraf ettim, her gün evimin etrafında koşuşturmasını istediğim yarım düzine çocuğu düşünerek. Neşe ve mutluluk çığlıklarını ve hayattaki güzel olan her şeyi düşündüm.

"Sen benim cennetimsin," dedi Scar, beni altından yuvarlayarak. Bunu bilmiyordum ama benimle işi bittiğinde Tanrı'yı görmemi sağladığını biliyordum.

"A "Kesinlikle olmaz," diye uyardım, sesimin tonu hayatına değer veren normal bir insanın tartışmasına izin vermiyordu. Irina Normal bir insan değildi, onu her gece becermeme rağmen benden korkmuyordu.

Onu incitmeyeceğime, bana isteyerek verdiği gücü ve onu küçük düşürmeme izin verme şeklini aşmayacağıma güveniyordu.

Hayatımda daha önce bir kadına sürtük demeyi hiç düşünmemiştim ama Irina ile aramdaki bağ hiçbir sınır tanımıyordu. Onu övebilirdim. Onu aşağılayabilirdim.

Daha fazlası için bana yalvarırdı ve seks sırasında aramızda olan hiçbir şeyin seksin ötesine geçmediğini bilirdi. İkimizin de pisliğe ihtiyacı vardı.

Onu sıcak ve sert bir şekilde arzuladık.

"Affedersiniz?" Irina sordu, yeşil gözlerinde meydan okumayla parlayan bir şey vardı. Bunu görmek beni neredeyse dizlerimin üzerine çökertiyordu, bana meydan okumasının ne kadar hoşuma gittiğini ona gösterme arzusu bir sel gibi üzerime akıyordu.

Yaşadığı travma yüzünden onu neredeyse kaybettikten sonra, onun bu gücü şimdiye kadar tanıdığım en büyük afrodizyaktı. Bana böylesine acımasızca meydan okuyan aynı kadının, parmaklarımı şıklatsam ayaklarımın dibine diz çöküp amını sikimden yalayacak bir kız olması da bunu daha da arttırıyordu.

Bu dünyada kimse Irina Ryan'a hükmedemez. Benden başka kimse.

"Beni duydun Kelebek. Bu çok tehlikeli," dedim başımı tekrar sallayarak ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak.

"Bir ara geri dönmem gerek," dedi kaşlarını kaldırarak.

"Darragh öldükten sonra bir ara olacak," dedim ona, süitimizdeki oturma alanını geçip önünde durarak. İçindeki her şey gerildi, geri adım atmazsa ve kendini yaraladığı meydan okumayı evcilleştirmezse geleceğini bildiği kavgaya kendini hazırladı.

Irina tatlı ve itaatkâr olabilirdi, ama aynı zamanda onu ne kadar sevdiğime dair akıl sağlığımı sorgulamam için doğrudan cehennem çukurlarından gönderilmiş bir iblis de olabilirdi.

Arada bir şey yoktu.

"Ben gidiyorum," dedi kalçasını yana doğru eğerek. Kalçalarını sımsıkı saran kalem etek, gövdesini saran bluz ve ağzında alamet-i farikası olan kırmızı rujuyla ofis için giyinmişti bile.

Bu renk bana sonsuza dek Darragh'ın notunu hatırlatacaktı ama Irina'nın bunu bilmesine gerek yoktu. Ondan başka bir şey çalmasına izin veremezdim, özellikle de kimliğinin bir parçası olduğu bu kadar açık olan bir şeyi.

"Denemeni görmek isterim," dedim, yüzünde beliren kuşkulu ifade karşısında kıkırdayarak. Gerekirse Bellandi Malikânesi'nden ayrılmasını fiziksel olarak engelleyebilirdim.

"*Paolo De Luca*," diye tısladı.

"Eğer bugün bu evden çıkmaya kalkarsan seni yatağımıza bağlarım," dedim, dudaklarında tam adımla beni ele geçiren zevke karşı koyamıyordum. Başka kimse bana bu isimle seslenmiyordu, uzun zamandır ölü olduğunu düşündüğüm bir çocuğun hayaleti onunla birlikte hayata dönüyordu.

İsminden nefret etmeme neden oldu, kız kardeşimin ölümünden sorumlu olan kadınla aynı ismi paylaşmasından nefret ettim.

"Buna cüret edemezsin," diye soluk soluğa kaldı, dudakları şaşkınlıkla aralanmış bir halde bana bakıyordu.

"Günü bacaklarının arasında geçirmeye cesaret edemez miyim? Sanırım ikimiz de yapacağımı biliyoruz," dedim ona yaklaşarak. Bir elimi kaldırdım ve yüzüne dokunmak için uzandım.

Dokunuşumu tokatlayarak uzaklaştırdı, ben başımı eğip ona bakarken tokadın sesi odada yankılandı. "Şu anda bana dokunmaya hakkın yok," diye homurdandı. "Ben senin malın değilim. Bana nasıl davranacağımı söyleyemezsin.

Hayatımı bu odanın dışında yaşıyorum," dedi ve yanımızdaki yatak odasının kapısını işaret etti.

İşe gitmesine izin verme konusundaki tereddütlerimin bir kısmının onu giydirmemiş olmam, o gün takacağı maske konusunda görüş bildirmemiş olmam olduğunu biliyordum. Zamanla anlayacaktı.

Hakimiyetim yatak odamızla sınırlı değildi.

Ona her yerde sahip olurdum.

Onu bileğinden tutup kendime doğru çektim ve niyetim o anki berraklıkta kristal gibi netleşti. Irina da ben de onun benim olduğunu biliyorduk ama dünyanın geri kalanı henüz bilmiyordu.

"Pekala, Kelebek. İşe geri dönmek ister misin?" Başını yana eğmesini izleyerek sordum. Tuzağı görmüştü, kaçmasına asla izin vermeyeceğim bir tuzağa doğru yürüdüğünü biliyordu. "Birkaç gün içinde geri dönebilirsin ama bazı şartlar olacak."

Rahat bir nefes aldı, uzlaşmak için yaşayan kadın yüzeye çıkıyordu. Müzakereler onun güçlü yanıydı ve şüphesiz daha iyi bir anlaşma için manevra yapabileceğine inanıyordu.

Ama benim şartlarımla pazarlık yapılamazdı.

"Calix ve benim seçtiğim başka bir koruma bu evin dışında gittiğin her yerde sana eşlik edecek," dedim ve dudaklarını büzdü. O bile bir tür güvenliğe ihtiyacı olduğunu inkâr edemezdi ve kuzeninin yanında olmaya alışmıştı. İkinci adam onun tahmin etmediği bir jokerdi ama benim şartlarımın sadece başlangıcıydı.

"Tamam," diye kabul etti, her ne kadar bu konuda bile benimle mücadele etmek istediğini anlayabilsem de.

"Gece saat beşte mutlaka evde olacaksın. İstisna yok. Her gün ne giyeceğini ben belirleyeceğim ve tüm toplantı programın önceden benim tarafımdan onaylanacak," dedim ve yüz hatlarını kaplayan öfkeye neredeyse gülecektim. Her kelimesinde ciddi olmasaydım, bu dürtüye boyun eğebilirdim.

"Benimle dalga geçiyor olmalısın," diye alay etti. Geri çekildi ve ellerini aramızda kaldırdı, sanki elleri onu kendisinin olarak kabul ettiği adamdan koruyabilirmiş gibi.

Ama artık bunu yaptığına göre, geri dönüşü yoktu. *Bu* onun geleceğiydi. Ölüm bizi ayırana kadar benim olacaktı.

"Ben senin giydirip süsleyebileceğin bir oyuncak bebek değilim," diye hırladı.

"Hayır, değilsin," dedim, ona doğru bir adım daha atarak ve onun alanına girerek. Bu onu zorlamak istediğimden de fazlaydı, yüzünde beliren temkinli ifadeyi düşününce yapmam gerekenden de fazla. "Bu da beni son şartıma getiriyor. Bir daha bu evden ayrılırken parmağında benim yüzüğümle ve senin adınla ayrılacaksın. Bu evden bir daha ayrıldığında, Irina Ryan artık var olmayacak."

Gözleri büyüdü, ağzı açık kaldı. "Sen ne-"

"Benim karım olacaksın," dedim ona, yüzünü avuçlamak için öne doğru uzanarak. Dokunmama izin verdi, şaşkın bakışlarını benimkilere kaldırırken gözlerinin önünden milyonlarca düşünce geçiyordu.

"Peki ya hayır dersem?" diye sordu, sesi ancak fısıltı halindeydi. İçimdeki öfke kabardı, karım olmayı kabul etmeyebileceği *düşüncesiyle* bile taşmakla tehdit ediyordu.

Beni o şekilde istemeyebileceğini.

"O zaman sanırım bu evden çıkmayacaksın," dedim, geri adım atarken aramıza mesafe koydum. Vücudu beni takip etti, sanki dokunuşuma daha fazla ihtiyaç duyuyormuş gibi öne doğru eğildi. "Bu senin seçimin, Kelebek," diye ekledim, kendime onu mihraba taşıyamayacağımı ve kelimeleri söylemeye zorlayamayacağımı hatırlatarak.

Yargıç bir babaya sahip olmak, tek bir telefonla fesih alabileceği anlamına geliyordu.

Benimle evlenmeyi kabul etmek zorundaydı.

"Bu muhtemelen şimdiye kadar gördüğüm *en* romantik evlenme teklifiydi," dedi kollarını göğsünde kavuşturarak. "Gerçekten bundan daha iyisini yapamaz mıydın?"

"Ne?" diye sordum. Yüzümden şok ifadesi geçerek sordum.

"Genel olarak konuşursak, evlenmek istediğin kadına karın olacağını söylemeden önce onu sevdiğini söylemelisin, seni göt herif," dedi kahkahası boğazında düğümlenerek. "Seni sevdiğimi bir ay önce söyledim. Ne bekliyorsun?"

"Seni sevdiğimi söylememi mi istiyorsun?" Suratımı asmamak için elimden geleni yapmama rağmen dudaklarımda bir gülümseme belirdi.

"Tabii ki beni sevdiğini söylemeni istiyorum! Aptal mısın sen?"

"Senin hakkında ne hissettiğimi zaten bildiğini sanıyordum," dedim ona doğru bir adım atarak. Elleri göğsüme dokunmak için kalktı, tişörtümün kumaşına öyle bir yaslandı ki tenimde olmalarını arzuladım. Irina'dan önce olduğum adamla öyle bir tezat oluşturuyordu ki.

"Biliyorum. Bu sözlere ihtiyacım olmadığı anlamına gelmez, Scar," dedi kirpiklerinin arasından bana bakarak. Bunu itiraf etmekten neredeyse çekiniyor gibiydi, sanki onaylanmaya ihtiyaç duymak itiraf etmek istemediği bir zayıflıkmış gibi.

Bunu kaçırdığım için, onun her şeyi olmak isterken benden istediği bir şeyi ihmal ettiğim için nefret ediyordum.

Elini elime aldım ve tam kalbimin üzerinde durana kadar kaydırdım. "Sadece senin için atıyor," dedim ve eğilerek dudaklarına doğru kelimeleri mırıldandım. "Bunun aşk olup olmadığını bilmiyorum. Sana karşı hissettiklerim için aşkın yeterince güçlü bir kelime olduğunu sanmıyorum. Bildiğim tek şey, eğer sen bu dünyadan gidersen, bu dünyanın tamamen duracağı."

Ağzıma karşı mırıldandı, sanki aramızda dolaşan öpücüğü benim kadar arzuluyormuş gibi daha yakına eğildi.

"Bunu hiç istememiştim," diye itiraf ettim. "Sefaletimden son derece memnundum, kendimi bir canavar gibi hissediyordum. Sonra sen geldin, tüm sivri uçlarını benimkilere uydurdun ve bana bütün olmanın ne demek olduğunu hatırlattın. Yani evet, Kelebek. Seni hayatın kendisinden daha çok seviyorum."

Bana baktı, gözyaşları gözlerini yakarken boynumun kenarına dokunmak için uzandı. "Ve seni ölümden daha çok seviyorum," diye fısıldadı, boğazında düğümlenen hıçkırık sesi kalbimin hızla çarpmasına neden oldu.

Dudaklarımı onunkilere değdirdim, vücudunu almak istediğim gibi ağzını da aldım.

Yavaşça. Yıkıcı bir şekilde. Bir zamanlar tüm keskin kenarların var olduğu yerde bir araya gelen tek bir kişi olana kadar.

"Bir yüzüğe ve bir rahibe ihtiyacım var," dedim, üzüntüyle ağzından geri çekilerek.

"*Şimdi mi?*" diye sordu, sanki onu terk edebileceğimi düşünüyorsam aklımı kaçırmış olduğumu söylemek istercesine yatak odasına dönüp baktı.

"Bir dahaki sefere içine girdiğimde karımı beceriyor olacağım," dedim ve onu son bir kez kısaca öptüm. Süitimizin kapısına doğru ilerledim, adımımı atarken ona geniş bir sırıtma vermek için geri döndüm.

Madison diğer tarafta bekledi; ben dünyanın sunabileceği en iyisinden başka bir şeyi hak etmeyen bir kadın için mükemmel yüzüğü bulurken, biraz kız muhabbeti Irina'yı hem rahatlatacak hem de dikkatini dağıtacaktı.

"Yakında," dedim ona koridordan aşağıya doğru fırlamadan önce, görev başındaki bir adam gibi.

Holy bok.

"Nereye gidiyor bu?" Madison içeri girerek sordu oturma odası. *Fresh Start* için yaptığı gönüllü başvurusunu sıkıca kavramıştı. Onu yanımda ofise götüreceğime, çocuklarla tanıştıracağıma ve bilmediği bir yerde yeni biri olmanın ilk garipliğini atlatmasına yardımcı olacağıma söz vermiştim.

"Görünüşe göre bir evlilik yüzüğü almak için," dedim inanamayarak kıkırdayarak.

Lanet olası adam.

"Bekle, ne?" Madison yüzünü kaplayan geniş bir gülümsemeyle sordu. Yine de yüzünde gergin bir şeyler vardı, mutlu ve destekleyici arkadaşı oynarken bir belirsizlik vardı.

Kanepeye doğru başımı salladım ve küçük kardeşim olarak gördüğüm kıza yanıma oturmasını işaret ettim. Ona tapıyordum ama onu muazzam bir şekilde hayal kırıklığına uğratmışım gibi hissetmekten de kendimi alamıyordum.

Önce baş edememe, ardından da son haftalarda Scar'la olan dikkat dağınıklığımla.

"Bizimle her zaman bir evin olacağını biliyorsun, değil mi?" Ellerini tutup oturması için ona rehberlik ederek sordum.

"Benim için endişelenme," dedi ve elini sallayarak bu sevgi dolu anı geçiştirmeye çalıştı. Buna izin verdim, geri çekilmesine ve başvurusunu kaldırmasına izin verdim. "Sanırım bugün ofise gitmeyeceksin, ha?"

"Görünüşe göre değilim," dedim, nazik bir elimle jean giymiş dizine dokunarak. "Şimdi başvuru formunu doldurmanıza yardımcı olabilirim."

"Sanırım çoğunu aldım," dedi ve bana ön sayfayı gösterdi. Belgeye göz gezdirdim, bakışlarım kâğıtta küçük, düzgün bir fontla yazılmış tam adına takıldı.

"Tam adını bilmediğimi fark etmemiştim bile," dedim, ağzım önümdeki hecelerin etrafında kıvrılırken. "İrlandalı mı o?"

"O'Breagadoir," dedi heyecanla başını sallayarak. "Oldukça ağız dolusu."

"Söyleyeceğim," dedim kıkırdayarak ve evraklarının geri kalanını gözden geçirdim. Eksiksiz doldurmuş, kişisel referanslar hariç tüm kutuları işaretlemişti. İlk boşluğa kendi adımı karaladım ve ikinci boşluğa Ivory'nin adını yazmasını söyledim.

Diğer kadın da Madison'ı en az benim kadar sevmeye başlamıştı, her gün okuldan eve geldiğinde ona gurme atıştırmalıklar hazırlıyordu. Bana bir şey olursa Matteo ve Ivory'nin onunla ilgileneceğini bilmek beni rahatlatıyordu.

Diğer kadın onun hakkında konuştuğumuzu hissetmiş olmalı ki, Scar'ın genelde talep ettiği mahremiyeti umursamadan süitimizin kapısından içeri daldı.

Beni görünce çığlık attı, aramızdaki mesafeyi kapattı ve ellerimden tutarak beni ayağa kaldırdı. Kollarını bana sıkıca sararken, Scar'ın kapıdan çıkarken planlarını ona bildirdiğine hiç şüphe yoktu.

Bana bakmak için geri çekildiğinde yüzü saf bir sevinçle aydınlandı, gözlerinde yaşlar birikti. "Teşekkür ederim," dedi, sesi gergin çıkıyordu.

"Ne için?"

"Onu, kafasını lanet olası kıçından çıkarmasını bekleyecek kadar sevdiğin için," dedi Ivory, kahkahası boğazında fokurdayarak.

"Her şeyin sonunda beni orada bekleyeceğini bilseydim onun için bir ömür beklerdim," dedim, beni bir kez daha kucakladığında homurdandım.

"Biliyorum, artık o da biliyor," dedi ve elimi tutup beni süitten dışarı çekti. Madison biz çıkarken el sallayarak gülümsedi ve Ivory beni Scar'ın gece için planladığı her neyse onu atlatmama yetecek kadar alkol toplamam için oturma odasına götürürken arkada durdu.

Müstakbel nişanlım ortalıkta görünmese de bir rahip mutfakta bekliyordu.

Babam beni öldürecekti.

Scar yüzükleri parmağıma geçirdi. "Ben, Paolo, seni, Irina, bugünden itibaren sahip olmak ve tutmak için yasal olarak eşim olarak kabul ediyorum. İyi günde, kötü günde, zengin günde, fakir günde, hastalıkta ve sağlıkta, ölüm bizi ayırana dek," diye mırıldandı, gözlerindeki şefkat ve sevgi kalbimin durmasına neden olurken gözyaşlarımın kabarmasına karşı koydum. Gözlerimi ondan ayırıp tenimde parıldayan yüzüklere baktım.

Alyansın kendisi basitti: bulmak için saatlerce uğraştığı nefes kesen eşsiz nişan yüzüğünün etrafında kıvrılan pırlanta taşlı bir bant. Döndüğünde güneş çoktan batmıştı, ben onun dönmesini beklerken gecenin karanlığı malikânenin üzerine çökmüştü, acaba çok mu zorladım diye kısa bir süre düşündüm.

Bunca zaman sonra nihayet benden yine uzaklaştıysa.

"Bir daha kimsenin kanatlarını kırmasına izin verme Kelebek," dedi usulca, nişan yüzüğünü dikkatle incelerken boğazıma bir hıçkırık düğümlendi.

Ortasında yuvarlak bir zümrüt parlıyordu ve etrafı pırlanta bir halkayla çevriliydi. Değerli taşı çerçeveleyen dört dikdörtgen pırlanta, her iki tarafa kelebek şeklinde yerleştirilmişti.

Mükemmeldi. Scar kıkırdayarak, "Don yıllar içinde kuyumcularla epey bir bağlantı listesi biriktirdi," deyince töreni kenardan izleyen yaşlı adama gözyaşları içinde baktım.

Scar'ın parmağıma taktığı herhangi bir yüzüğü çok sevecek olsam da bunun özel olduğunu bilerek teşekkür ettim.

Bu bizdik.

Başını salladı, kendi gözleri de benimkilerde hissettiğim yaşlarla parlıyordu.

"Asla," diye fısıldadım, kelimelerin beni güçlendirmesine izin verdim. Bir daha asla biri ruhumu kıramayacaktı. Beni izlemek için bekleyen Scar varken, hayatın bana çok fazla mücadele gibi geldiği zamanlarda yapamadığım zor seçimleri yapmak için beklerken olmazdı.

Beni düzeltmeye çalışmadı. Sadece kendimi yeni bir şeye dönüştürmem için bana bir şans verdi.

Peder Alessi dikkatimi çekerek tekrarlamam gereken sözleri söylemeye devam etti. Başımla onayladım, fırçalanmış tungsten yüzüğü ondan aldım ve Scar'ın uzattığı elinin parmağına geçirdim. "Ben, Irina, seni, Paolo'yu

Bugünden itibaren, iyi günde, kötü günde, zengin günde, fakir günde, hastalıkta ve sağlıkta, ölüm bizi ayırana dek, yasal olarak evli olduğum kocama sahip olmak ve onu elimde tutmak."

Yüzük, parmaklarını kaplayan yara izlerinin üzerine yerleşti ve benden önce katlandığı taciz yıllarıyla onu işaretleyen yanıkları gizlemek için kullandığı mürekkebin bir kısmını gizledi.

"Sıkıcı 'bok' kısmını geçiyorum," dedi Peder Alessi, Enzo'ya alaycı bir bakış atarak. Diğer adam Sadie'yle birlikte kanepeye kıvrılmış oturduğu yerden güldü, aralarında bir tür şaka geçerken başını arkaya attı. "Şimdi sizi Bay ve Bayan Paolo De Luca ilan ediyorum. Gelininizi öpebilirsiniz."

Scar hiç tereddüt etmeden elini kaldırıp sırtımın alt kısmına doladı ve beni sıkıca göğsüne çekti. Bluzumun ince kumaşı onun takım elbisesine değdiği anda aramızda kıvılcımlar uçuştu. Ağzı yavaşça benimkinin üzerine indi, nefesimi kesmekten asla vazgeçmeyen şefkatli bir şekilde bana doğru hareket etti.

Dizlerimin üzerinde bana hükmeden baskın adam. Uyuduğumu sandığında kulağıma tatlı sözler fısıldayan nazik adam.

Scar'ın başka hiç kimsenin göremeyeceği pek çok versiyonu vardı.

Bir şekilde kendini sevgiyi hak etmediğine ikna etmişti ama ben gerçeği biliyordum. Bu dünyanın ona sunabileceğinden çok daha fazlasını hak ediyordu ama benimle ve ikimizin de bir daha asla yalnız kalmayacağı bilgisiyle yetinmek zorunda kalacaktı.

Beni ölüme kadar takip edeceğini söylemişti ve ben bu beyanın her kelimesine inanmıştım. Ben de onsuz yaşayamazdım. *"Ölene kadar*," diye mırıldandım o uzaklaştığında. Arkadaşlarımız ve beni sorgusuz sualsiz kendilerinden biri olarak benimseyen ailemiz ciddi bir sessizlik içinde izlerken alnını benimkine değdirdi, tenime karşı başını salladı.

Ölüm eninde sonunda hepimiz için geldi.

Şampanyamı komodinin üzerine koyarken araba, kemiklerimde yankılanan bir gümbürtüyle kapıyı arkasından kapattı. Kapanış Tüm dönüşümlerimin gerçekleştiği yatak odasına, kırık dökük bir kadından anka kuşuna dönüştüğümü gördüğüm alana

Bir gram pişmanlık hissetmeden kocasının sikine tapmak beni sardı. Burası evimdi.

Evindeydi.

Ve birlikte yarattığımız sığınağı asla terk etmek istemedim.

Kapının tahtasını iterek yavaşça bana doğru ilerledi ve ayakkabılarının ucu stilettolarımın sivri parmaklarına değecek şekilde durdu. Bir elini kaldırarak, elbiseme yaslandığı yerden kuzguni saçlarımın tek bir tutamını aldı.

"Diz çök, *karıcığım*," diye homurdandı, o derin bas sesindeki emir gözeneklerime işliyordu. İçime süzüldü, dünyadan gizlemek için çok çalıştığım tüm parçalarıma ulaştı.

Ama bu parçalarım onunla güvendeydi, onun küçük "sürtüğü" olmakla güvendeydim ve bu kelimenin karışık ya da kirli olduğum anlamına gelmediğini anlıyordum.

Bu sadece onun olduğum ve bana söylediği her şeyi yapacağım anlamına geliyordu; sadece onun için bir sürtük olacaktım.

Dünyanın geri kalanı cehenneme gidebilir.

Önünde dizlerimin üzerine çöktüm, ellerimi kalçalarımın üst kısmına dayadım ve bana ne istediğini söylemesini beklerken ona baktım.

Düğün gecemizi geçirebileceğimiz o kadar çok yol vardı ki, seçenekler içimden sel gibi akıyordu.

"Bunun bizi eşit yapıp yapmadığını merak etmeye başladıysan diye söylüyorum," dedi başparmağını alt dudağıma dokundurarak. Açtım, ucunu içeri sokmasına ve dilimin üzerine bastırmasına izin verdim. "Benim olmayı hayal edebileceğimden çok daha fazlası olduğunu her zaman hatırla, Kelebek."

Kelimeler üzerimde yıkandı, beni hayatlarımızın tatlı çelişkisiyle yıkadı. Diz çökmüş olan bendim ama beni becerme şekli dışında bana tapınan da *oydu*.

Ona kimsenin veremeyeceği bir şey verdim; suçluluk ya da pişmanlık duymadan kullanabileceği ve aşağılayabileceği bir beden. Dokunabileceği ve travmasının araya girmesine neden olmadan ona dokunabilecek bir beden.

O buna layık olmadığını düşünürken ben ona sevgi verdim.

"Aç," dedi ve ağzımı hemen açmamı sağladı. Boşluğa, boğazımın karanlığına baktı ve üzerime doğru eğildi. Boynumun ön tarafını sertçe kavrayarak çenemi daha da yukarı kaldırdı ve komodinin üzerine bıraktığım şampanya bardağını aldı.

Bardağı ağzına götürdü ve kabarcıklı sıvıdan bir yudum aldıktan sonra benimkine tükürdü. Açgözlülükle yuttum ve mideme indirdim.

Bardağı ağzıma doğru eğdi ve ben yutmaya çalışırken boğazıma doğru düzenli bir şekilde akıttı. Bir kısmı bluzuma sıçradı, yapışkan sıvı beyaz kumaşı lekeledi ve altından sızarak tenime değdi.

Üzerime eğildi, kadehi komodinin üzerine bırakmadan önce içimdeki şampanyayı tatmak için dilini ağzımın içinde gezdirdi. Geri çekildiğinde ellerini belindeki kemere götürdü ve tokasını çözdü. Pantolonundaki ilmeklerden kurtardı, nabzım hızlanmaya başlarken deriyi yüzümün önünde şaklattı. Beni izlerken gözleri sertti, kemeri ensemden geçirebilmek için saçlarımı bir eline aldı.

Serbest bıraktığında kayışın üzerinden bir perde halinde düşerek tenime değdi ve kemeri tokadan geçirmek için ellerini öne doğru kaydırdı. Sıkıca çekti, deri nefes almamı kısıtlarken boğazımın ön kısmına baskı yapıyordu.

Kıpırdamadan durdum, ucunu göğüslerimin arasına doğru sarkıtmasına izin verdim. Kadehimdeki son şampanya yudumunu aldı, beni izliyordu ve beni bu ıstıraptan kurtarmak için hiç acelesi yokmuş gibi görünüyordu. Scar'ın bana ne yapacağına karar vermesini beklerken, stilettolarımın topukları kıçıma batıyor, boğazımdaki deri ısırığı endişemi daha da artırıyordu.

Takım elbisesinin ceketini çıkarıp yatağın yanındaki sandalyeye fırlattı.

Sonunda eli pantolonunun düğmesine ve fermuarına gitti, onları açtı ve kendini serbest bıraktı. Yüzümün önünde asılı duruyordu, onun için dizlerimin üzerinde durduğumu görmek bile sikini sertleştirmiş ve ağırlaştırmıştı.

Beni boğazımdaki kemerden tutarak daha sıkı çekti ve beni kendisine doğru çekmek için kullandı. Yüzümü her tarafına sürterken sikinin başı ağzıma bastırdı. "Aç şu lanet ağzını," diye inledi ve nefes alamayana kadar kemeri çekiştirdi.

Dudaklarımı ayırdığım anda Scar içeri daldı ve boğazımın arkasına vurdu. Orada tutarak inledi ve sonunda beni bırakıp boğazımdaki baskıyı hafifletti.

Gözleri benimkilerle birleşti ve onları tuttu, tahammül edebileceğim bir çizgiyi aştığına dair herhangi bir ipucu aradı. Orada her ne bulduysa, o kemeri beni tekrar tekrar sikine çekmek için kullandı, ağzıma o kadar sert girip çıkıyordu ki boğulacağımı sandım.

"Siktir," diye homurdandı, beni serbest bıraktı ve ayağa kaldırdı. Bluzumu ortasından yırttı, önünde çırılçıplak kalana kadar beni tüm kıyafetlerimden hızlıca sıyırdı.

Elleri belime indi, beni kaldırdı ve sırt üstü yatağa fırlattı. Giysilerinin geri kalanını çıkarıp bacaklarımın arasında gezinmesini işkence çekerek izledim.

Yüzü amıma düştü, ağzı dudaklarıma değdiği anda hırıltısının titreşimi içimi gümbürdetti. Başını iki yana salladı, sanki son nefesini kalçalarımın arasına gömülmüş yüzüyle alabilecekmiş gibi beni yutuyordu.

Bir eliyle deri kemeri alırken, diğer eliyle bacaklarımdan birini yukarı ve dışarı itti, ona daha iyi bir açı sağlamak için dizimi yukarı kaldırdı. Dili girişime dokundu, *bu* şekilde dokunulmaması gereken yerime değene kadar aşağıya indi.

"Scar," diye itiraz ettim, işgalci ağzından uzaklaşmaya çalışırken sesim bir ciyaklamaya dönüştü.

"Hâlâ benim olmayan bir parçan var. Bu kabul edilemez, karıcığım," dedi bir parmağını amımın içine kaydırarak.

Yutkundum, parmağı aşağıya doğru kayarken gözlerimi kapattım ve onun girişine karşı sıkışan kas halkasına bastırdım.

Olamaz.

"Bbitse de sana düğün hediyeni verebilsem, Kelebek," diye mırıldandım, gülümsemem kalçasının iç kısmına değerken parmak ucumu kıçına daha sıkı bastırdım.

Kıpırdamadı, tereddütü, düğün gecemizin deneyiminden ikimiz de sağ çıkmak istiyorsak izin veremeyeceğim bir meydan okumaya işaret ediyordu.

Daha önce hiçbir kadını kıçından sikmemiştim ve Irina'nın sıkı sıcaklığının sikime sarıldığını hissettiğim tek kıç olacağını bilmek, kontrolün bende olduğuna dair sahip olduğum tüm yanılsamaları tehdit ediyordu.

Bu gece üzerimde sadece onun içinde azmak isteyen canavarın kontrolü vardı.

Kemeri çekiştirdim, başını öne doğru çektim, böylece beni bacaklarının arasından daha iyi görebildi, ağzım kalçasının iç kısmına değdi ve parmağım kıçının dış halkasını itti.

"Ne dedim ben, Irina?" Gözleri irileşirken sesimi alçaltarak sordum.

"Eğilmek için," diye fısıldadı.

"Öyleyse neden kıçın havada değil ki onu sikebileyim?" Bacaklarının arasından kalkarak homurdandım. Parmağım içeri kaydı, yanma hissi içine yayılırken ağzı açık kaldı.

Boynundaki kemeri çözerken daha fazla pompaladım, onu daha önce hiç olmadığı kadar uzağa iterken sesini duymasını istedim. Kemeri kendi üzerine katladım ve boğazının yutkunmak için nasıl çalıştığını izledim.

"Ben-" diye başladı, korkusunu açıklayacak kelimeleri bulmaya çalışırken sesi kesildi ama buna gerek yoktu.

Bunu anlıyordum ve bunu ortadan kaldıracak ve kendini bana bu kadar özgürce teslim ederken bulduğu gücü ona geri verecektim. Ama onu oraya benimle birlikte götüreceğim konusunda bana güvenmesi gerekiyordu.

"Bir daha söyletme bana," diye tersledim, dönmek için çabalamasını izlerken. Dönerken bacaklarını göğsüne doğru kaldırdı, yatağın üzerinde düz bir şekilde uzandı ve o şeftali gibi kıçı gözlerimin önüne serildi.

Kemerimle vurdum, ağzından şok olmuş bir acı nefesi çıkarken derinin pembeleşmesini izledim. Avucumu sıcak derinin üzerinde gezdirip, ona sadece benim verebileceğim acıyı arzulayan parçasını uyandırdığımda bu inilti hızla zevkli bir iniltiye dönüştü.

"Kıçını kaldır dedim," diye homurdandım ve bunu elimle bir şaplak atarak takip ettim.

Ayağa kalktı, kendini bana o kadar mükemmel bir şekilde sundu ki zevkle inledim. Boştaki elimle aramıza uzandım, sikimi amına hizaladım ve içine soktum. Ben onu doldururken başını geriye atarak inledi.

"Komodinden kayganlaştırıcıyı getir," diye emrettim, onu doldururken vücudunu kaydırmasını sağladım, böylece açabildi. Şişeyi bana geri fırlattı, kendini zevke bırakmaya çalışırken ciğerleri kabarıyordu. "Hiç hoşuna gitmeyen bir şey yaptım mı?"

"Hayır," dedi, cevap tereddüt etmeden geldi ve içimdeki canavarı yatıştırdı.

Bir canavar olabilirdim ve onu bir hayvan gibi alabilirdim. Ama o böyle olmasını seviyordu.

İçinde yavaşça hareket ettim, onu orgazma itmeden daha fazlasını istemesine yetecek kadar verdim. Sonunda boşalmasına izin verdiğimde, bunu benim sikim götündeyken yapacaktı.

"Aferin kızıma," dedim ve parmaklarıma kayganlaştırıcı fışkırttım. Parmaklarımı onun küçük, dar göt deliğine soktum, ilkiyle içeri girene ve inleyene kadar baskı uyguladım. İkincisini takip ettim, onu horozumla ritmik olarak yavaşça becerdim, böylece çok doluydu, çok boğulmuştu.

Benimle doldu.

Onu çok daha büyük olan sikime hazırlamak için üçüncü bir parmağımı kıçına soktuğumda hiç bitmeyecekmiş gibi görünen kısık bir inleme sesi çıkardı. Onları yeterince derine sokamıyordum, onu olabildiğince geniş açana kadar içinde döndürüp makaslıyordum.

Onları serbest bıraktığımda, bir an için açık olan ve beni bekleyen kıçına baktım. Kayganlaştırıcıyla zaten kaygandı, ama ovuşturdum

Ona doğru eğilip yakında kendimi içine sokacağım deliğe tükürdüğümde uzunluğumun her yerine daha fazla tükürdüm.

Amından çekilip sikimin başını kıçına bastırdığımda irkildi. Çığlık atıp kaçmaya çalıştığında sikim içeri fırladı ve onu canlı canlı zıplattı.

Onu saçlarından tutup dizlerinin üzerine kaldırdım, böylece sırtı göğsüme yaslandı. Parmaklarım klitorisine gitti, boynuna doğru nefes alırken sıkıca okşadım.

"Ne kadar iyi bir sürtüksün, sikimi götüne sokuyorsun," diye inledim, kalçalarımı oynatarak bir sonraki darbemin biraz daha derine inmesini sağladım. İhmal ettiğim parmaklarımı amına soktum, ıslaklığı onları ıslatıyordu. Her ne kadar sevdiğini inkâr etmek istese de, amcığı başka bir hikâye anlatıyordu.

Onu vücuduma sımsıkı sarmış, her hamlede daha da derine inen sığ vuruşlarla içinde hareket ediyordum. Taşaklarım nihayet kıçının etine çarptığında inledi, ben taşaklarımı onun derinliklerine batırırken derisini tokatladı.

"Kahretsin, Kelebek," diye inledim, geri çekildim ve yumuşak bir şekilde içine süzüldüm. "Şimdi boşalacaksın." Avucumun topuğu klitorisine bastırdı, parmaklarımı aletimle alternatif bir ritimle içine ve dışına doğru çalıştırdım. Patladığında çığlık attı, sıkı kıçı bana kenetlendi ve orgazmının gücüyle beni boğmaya çalıştı.

Göğsünü serbest bıraktım ve nefes alış verişi düzene girerken yatağa gömülmesine izin verdim. Vücudunun üst kısmı yatağa bastırdı ve ben itişlerimi artırdıkça yatağa gömüldü.

Kıçına vuruyor, yüzünün zevk ve acının karışımıyla bükülmesini izliyordum. Yataktan kemerimi aldım, deriyi sert etine vurdum ve bana bakmak için başını geriye doğru çevirirken dikkatini çekmek istedim.

Kıçındaki şerit kıpkırmızı olmuş, tenini sahip olduğum şeyin iziyle boyamıştı. Normal bir erkek onu incittiği için bir an pişmanlık duyardı ama Irina'nın bunun için daha çok yalvarmayı öğreneceğini hissediyordum.

"Kıçına boşalmamı ister misin?" Bir elimi her iki yanağına atıp onu ayırırken kemeri yana atarak sordum. Vücudunun içinde kaybolduğum yere, etrafımda yayılmak zorunda kaldığı ve her ayrılmaya çalıştığımda bana sarıldığı yere baktım.

"Evet," diye nefesi kesildi. "Kıçıma boşalmanı istiyorum."

"Aferin kızıma," diye mırıldandım, memnuniyetimin onun üzerinde yuvarlanmasına izin verdim. Ondan kelimeleri istememe bile gerek kalmamıştı.

Onları özgürce verdi, tıpkı bana her şeyini verdiği gibi.

Onun bana düğün hediyesi lanet kıçıydı. Benimki onu o kadar çok dölle dolduruyordu ki, bir hafta boyunca dışarı sızacaktı.

Serbest bırakıldığımı haykırdım, içine itmeye devam ederken onu sular altında bıraktım. Kendi dölümle sikişiyor ve onun içinde yumuşadıkça sikimin etrafındaki boşluktan dışarı sızmasını izliyordum.

Serbest kaldıktan sonra, bir kolumu omuzlarının altından, diğerini dizlerinin altından geçirerek onu yataktan kaldırdım ve banyoya götürdüm; orada onu tuttum, böylece bir eliyle duş düğmesini çevirmek için uzanabildi.

İkimizi de yıkarken bana sarıldı, vücudu yorgun ve kullanılmıştı. Gece boyunca onu ağzımla tekrar tekrar uyandıracağımı bildiğim için ona bir an için izin verdim.

Bu onun kocası olarak benim işimdi.

"Butterfly?" Ertesi gün yatak odasına girerken sordum. İşe dönmeyi ertelemeyi kabul etmişti, ama sadece benim için yeterince uzun onun güvenliği için düzenlemeler yapmak. Murphy'yle olan anlaşmazlık nedeniyle adamlar dağılmıştı.

İşleri yeniden düzenlemek ve onu güvendiğim birinin yanına vermek için zamana ihtiyacım vardı.

Paylaştığımız gömme dolabın içinde donmuş bir şekilde duruyordu, gözleri elinde tuttuğu bir şeye takılmıştı.

Ayaklarım beni aramızdaki mesafenin ötesine taşırken kalbim boğazıma düğümlendi. Ben yaklaşırken dönmedi, gözlerini uzattığı avuçlarında tuttuğu bıçaktan ayırmadı.

Gözlerimi kapattım, arkasından yaklaştım ve boynunun çıplak tenini öpebilmek için saçlarını omzunun üzerinden süpürdüm. Başparmağı bıçağın üzerindeki oymanın üzerinde gezindi, metale kazınmış isim bıçağın kime ait olduğunu hatırlatıyordu.

"Bu neden sende?" diye sordu, sesi titreyerek. "Bu onun, değil mi? Bu mu?"

"Evet. O gece aradığında bıçağı geride bıraktı," dedim ona, hediye olarak bıraktığı ölü kadın detayını atlayarak.

Irina'nın bilmemesi daha iyi olan bazı şeyler vardı; onu kurtardığımızdan bu yana geçen aylar içinde ölü bulduğumuz sekiz kadınla ilgili gerçeği öğrenirse onu tüketecek olan hayatta kalma suçluluğundan kaçınmak için kafasını kuma gömdü.

Hepsi kuzguni saçlı.

Başını salladı, başparmağı bıçağın üzerindeki ismin üzerinde gezinmeye devam etti. "O'Brien," diye mırıldandı.

"Bu Darragh'ın soyadı," diye onayladım ve bıçağı yavaşça ondan aldım. Bıçağı katlanmış gömleklerimin altına sakladığım yere geri koydum, Irina'nın kafasına takılmaması için yeni bir saklanma yeri bulmam gerektiğini biliyordum.

Yüzündeki bir şey beni onu yatağa götürmeye zorladı, yanıma uzandım ve sonra kollarımı ona sararken onu bana doğru yatırdım. "Konuş benimle, *cuore mio*," diye mırıldandım, bakışlarının benimkini bulacağı anı bekliyordum.

"Bana neden Kelebek diyorsun?" diye sorarak kalbimin mideme inmesine neden oldu. Bu konuşmanın yapılması gerektiğini biliyordum, bu sırra ne kadar tahammül edeceği konusunda zamanımın kısıtlı olduğunu hissediyordum. "Kimdi o?"

Boynunda asılı duran tılsımla oynamak için uzandı, yeşil kelebek kolye boğazının çukuruna yaslanmıştı. Onu bulduğumda kız kardeşim o kadar gençti ki, zincir göğsüne çok aşağı sarkmış, gömleğinin altına girmişti.

Derin bir nefes aldım ve kendimi ortaya koymaya hazırlanırken Irina'nın gözlerinin içine baktım. Ona geçmişimin çirkin gerçeğini anlatmaya ve hayatımın büyük bölümünde kendimden nefret ettiğim kadar benden nefret etmeyeceğini ummaya.

"Kız kardeşim Francesca," diye itiraf ettim hüzünlü bir gülümsemeyle, sonunda Irina'ya adını verdim.

"Yara," diye mırıldandı Irina, gözlerini bana dikmiş, duygudan boğazı tıkanmıştı. Orada gördüğüm duygu, Cesca'nın uzun yıllar boyunca taktığı kolyeye bakarken hissettiklerimin doğrudan bir yankısıydı.

"Bunun bir kaza mı yoksa kasıtlı mı olduğundan asla emin olamayacağım ama beni isteyerek terk etmek istemeyeceğine inanmak zorundayım. Akıl sağlığım için bunun bir kaza olduğunu varsaymak zorundayım," dedim.

"Ve sen de benim kendimi öldürmeye çalışmamı izlemek zorunda kaldın," dedi İrina, yüzü kederle buruşarak. Bunun benim için nelere yol açmış olabileceğini, nasıl bir kargaşaya neden olabileceğini bilmek.

"Bunu değiştirmezdim," diye fısıldadım, dudaklarımı alnına değdirmek için eğildim. "Sonunda bununla savaşamayacağımı anlamamı sağladı. Artık seni kendimden uzaklaştıramazdım. Tam da olmamız gereken yerde bulduk kendimizi, Kelebek."

"Bu ismi hâlâ anlamıyorum," dedi ve içinde kabaran duyguları bastırmaya çalışırken başını salladı.

"Kulüpteki o ilk gün, bana bakmak için döndüğünde gözlerin bar ışıklarında parlıyordu. Yeşil, kolyeyle aynı renkteydi, gri bir dünyadaki bu renk şoku gibiydi. Ailemizin evinden kaçmak zorunda kaldığımız gün Cesca'ya o kolyeyi vermiştim. Ölene kadar her gün taktı," dedim, kesik kesik nefes alarak. "Ve sen oradaydın, zümrüt gözlerinle sanki bana bir işaret vermeye çalışıyormuş gibi parlıyordun."

"Yara," dedi Irina, yüzünü boynuma bastırırken sesi titriyordu.

"Bu yüzden daha ilk günden ödümü kopardın, çünkü biliyordum. Sana sahip olduğumda bir daha asla eskisi gibi olamayacağımı biliyordum. Artık beni koruyacak bir uyuşukluk olmayacaktı. Sana tamamen açık olacaktım. Bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim."

"Seni ölümden daha çok seviyorum," dedi yüzümü ellerinin arasına alarak. Yanağımdaki ıslaklığı, bana hak etmediğim bir hediye veren kız kardeşim için döktüğümü fark etmediğim gözyaşımı sildi.

Beni her şeyime götüren kişi için.

"Ve seni hayatın kendisinden daha çok seviyorum, Kelebek. Seni kaybetmemek için ne kadar ileri gideceğimi bilemezsin. Senin için *herkesi*, her şeyi feda edebilirim," diye mırıldandım, sözlerin doğru olduğunu bilerek.

Onun ve birlikte kuracağımız hayat için yapamayacağım şey yoktu. Dünyayı yakardım. Masum insanları katlederdim.

Bana intikamımı veren aileme ihanet ettim. Bir zamanlar yaşama sebebim olan hizmet hayatı artık eskisi kadar çekici gelmiyordu. Her zaman sadık bir Bellandi olacaktım ama hayatımın geri kalanında ilk, son ve her zaman Irina'nın kocası olacaktım.

Ölene kadar.

"A Sen aklını mı kaçırdın?" diye bağırdı babam. Sesi uzaktan, evin dışından geliyordu. Kaşlarımı çatarken onu aramaya çıktı, evin önüne bakmak için bizim odamızın karşısındaki boş yatak odasına yürüdü.

Scar'ın karşısında duran kocam, benim duyamadığım ama yüzündeki zoraki rahat ifadeden tahmin edebildiğim sakin tonlarda konuşuyordu.

Pencereden aceleyle uzaklaştım, aralarına girmek ve durumu yatıştırmak için aceleyle personel koridorunda ilerledim.

Babamın düğünümüze kötü tepki vereceğini, küçük kızının hayatım boyunca hayalini kurduğu yüksek sosyete deneyiminden vazgeçmesine öfkeleneceğini biliyordum.

Benimle koridorda yürüyememişti, hatta onaylamadığını bildiğim bir adamla yemin ederken yanımda bile olamamıştı.

"Irina, tatlım bekle-" dedi Ivory, sanki beni durdurmaya çalışacakmış gibi araya girerek. Etrafından hışımla dolandım, açık pencereler babamın sesini fuayeye taşıyordu.

"Senin küçük kırmızı listeni öğrendiğinde tam olarak ne olacağını düşünüyorsun, Scar?" diye sordu babam, ben sessizce ön kapıdan çıkarken yüzü kötülükle parlıyordu.

İki adam da beni fark etmedi, ben konuşmaları dinlerken umursamayacak kadar aralarındaki çekişmeye kapılmışlardı. Ivory eliyle ağzını kapattı, diğer eli beni eve geri çekmek için uzanırken yüz hatlarını korku kapladı.

Scar'ın yüzündeki şok ifadesi nefesimi kesmiş, ciğerlerimden çalmıştı. Çok az şey onu şaşırtmayı başarıyordu, davranışları etrafındakilerin tüm küçük detaylarını gözlemlemeye odaklanmıştı, herhangi bir şeyin gözden kaçması mümkün değildi.

"Bilmediğimi mi sandın? Franco'nun lanet olası karımla yaptığı tüm o iğrenç şeyler hakkında beni bilgilendirmediğini mi? Sen onun boğazını kestikten ve iyi bir önlem olarak kafasına sıktıktan sonra bana cesedinin fotoğraflarını göndermediğini mi?"

Kulaklarım çınladı.

Ivory yanımda kıpırdandı, ağzı açılırken yer değiştirdi ama hiç ses çıkmadı. Kafamın içindeki uğultudan ve babamın sözlerine anlam verememekten başka bir şey yoktu.

Hayır. Annem hayattaydı. Beni terk etmeyi seçmişti. Babamla çekişmelerinde sıkışıp kalmış bir kızken beni terk etmişti.

Hayır.

Başımı salladım, geri çekildim ve Scar hareket ederken elimi Ivory'nin elinden çektim. Aramızdaki mesafeyi kapattı, ağzından duyamadığım kelimeler dökülüyordu.

Matteo ve Simon evden dışarı çıktılar, Don yanlarındaydı ve yaşlı yüzü acıdan iki büklüm olmuştu. Damarlarımda yükselen paniğin içinden benimle bağlantı kuran, benimkine inen nazik bakışlarıydı.

İçlerindeki sempati göğsüme çarptı ve beni ezici inançsızlıktan kurtardı. Ses bir sel gibi geri dönerek duyularımı bastırdı ve mide bulantısı midemde çalkalanarak beni onu bastırmak için iki büklüm olmaya zorladı.

"Beni dinlemek zorundasın. *Lütfen*, Kelebek," dedi Scar, beni omuzlarımdan kavrayarak önünde durmam için doğrulttu. Koyu renk gözleri benimkilerle buluştuğunda ıstıraplıydı, ona baktığımda görmeyi beklediğim kovulmuşluktan eser yoktu.

Babamın suçlamasını reddetmek yok.

"Irina, arabaya bin. Hemen," dedi babam.

Scar dönüp ona ters ters baktı ve parmağıyla Matteo'yu işaret ederek tartışmaya yer bırakmadı. "Çıkarın onu buradan. *Şimdi.*"

"Gitmek istiyorum," diye fısıldadım, başımı iki yana sallayarak. Ne yapmış olabileceği, beni nasıl kandırdığı düşüncesi çok fazlaydı.

Boşluğa ihtiyacım vardı. Boşanmaya ihtiyacım vardı.

Aman Tanrım.

"Kelebek," dedi Scar, saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırarak. Elini geri ittim ve gözlerim yaşlarla dolarken dehşet içinde ona baktım.

"Dokunma bana," diye fısıldadım dudaklarımı birbirine bastırarak. Kırılamazdım. Ne burada, ne de onun şahitliğinde.

Bu hakkını kaybetmişti.

"Babamla birlikte eve gitmek istiyorum," dedim çenemi kaldırıp Scar'ın etrafından dolaşarak.

"O lanet arabaya binmeyeceksin, Irina. Sen benim lanet olası karımsın ve yemin ederim, beni terk etmene izin vermeden önce onu öldüreceğim," dedi ve Ivory'den şok olmuş bir soluk aldı.

"Zaten birini öldürmüşken iki ebeveynin ne önemi var?" Kelimelerin yere düşmesini izleyerek sordum. İrkildi, sanki bana tekrar dokunacakmış gibi uzandı, sonra elini bıraktı ve iç çekti.

İnkâr gelmedi. İhtiyacım olan tüm onayı verirken aramızda sadece sessizlik vardı.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım, dönüp Ivory ve Matteo'nun endişeyle izledikleri yere baktım. Ivory'nin yüz hatlarında endişe vardı ama şaşkınlık yoktu.

O biliyordu. Hepsi biliyordu.

Kalbim göğsümde çatırdarken bir adım geriye düştüm. Sanki kanadığımı görebiliyorlardı, sanki beni yok etme gücüne sahip sırla açtıkları yaraları görebiliyorlardı.

Scar'a bakarak, "Bana dokunmana izin verdim," diye fısıldadım. "Bana yapmana izin verdiğim şeyler..." Ağzımı kapatmak ve midemdeki girdapla savaşmak için elimi yüzüme götürdüm.

Hasta olacaktım.

"Sakın buna cüret etme," diye tersledi Scar, sesindeki o derin emir, içimde yükselen öfkeyi yatıştırmak için *hiçbir şey* yapmıyordu. Benim üzerimde kontrolü vardı çünkü ben ona bunu vermiştim.

Ama şimdi gerçeği bilsem hepsini geri alırdım.

"Seninle benim aramda olanların annenle hiçbir ilgisi yok," dedi bana yaklaşarak.

"Bunun annemle nasıl 'hiçbir ilgisi' olabilir? Onu sen öldürdün!"

"O zamanlar seni tanımıyordum! O zamanlar bir kızı *olduğunu* bile bilmiyordum. Tek bildiğim, kız kardeşim Irina'yı öldüren kirli eroini satıcıya bilerek temin ettiğiydi. O da listemdeki bir diğer isimdi.

Cesca'nın intikamını almak için. Senin varlığından haberdar olmadan önce yaptığım bir şey için beni suçlayamazsın."

"Değiştirir misin?" Etrafımızdaki alan sessizleşirken sordum.

Kimse konuşmadı. Kimse nefes almadı. Cevabını bekliyordum.

"Hayır," dedi, başını öne doğru sallayarak.

Kırıldım. Düzeltmeme yardım ettiğini düşündüğüm tüm parçalar, herkesin görmesi için kaldırıma düşene kadar parçalandı.

"O zaman beni tanımamış olmanızın pek bir önemi yok sanırım, değil mi? Zaten farklı bir şey yapmazdın."

"Seni çoktan terk etmişti," dedi, sanki bu yaptığı şeyi mazur gösterirmiş gibi.

"O hala benim annemdi ve eğer gerçekten yanlış bir şey yapmadığına inansaydın, bunu benden saklamazdın. Gerçeği bilmem mi gerekiyordu?"

"Hayır," dedi başını sallayarak.

Aramızdaki duvar kalbimi acıttı, rahatlamak için kollarımı kendime dolamama neden oldu. Yalnız olmanın, kalabalık bir odada yalnız hissetmenin ne demek olduğunu bildiğimi sanıyordum.

Ait olduğum bir yer bulduğumu sanmıştım.

Onun yerine sadece daha fazla acı vardı.

"Ölmeme izin vermeliydin," diye fısıldadım, yüzünün buruşmasını ve çenesini sıkmasını izledim. "Bundan daha az acırdı."

"Kelebek, seni seviyorum," dedi bana bir adım daha yaklaşarak. Aoife yanıma geldiğinde başımı sallayarak tekrar geri çekildim. Kaosun içinde onu fark etmemiştim bile, onu ya da Yavin'i görmemiştim.

"O kelimenin ne anlama geldiğini bildiğini sanmıyorum. Sanırım bu konuda haklıydın," diye alay ettim.

"Gitmeliyiz," dedi Matteo, bakışları Scar'ın üzerindeydi. Scar başını salladı, Matteo, Simon, Yavin ve diğerlerinden oluşan kalabalık bir grup araba yoluna park etmiş ciplere binip gözden kaybolurken aralarında bir şeyler geçti.

Babamı hiçbir yerde bulamadım. Kaçış yollarımla birlikte kaostan uzaklaştırıldı.

"Hadi içeri girelim aşkım. Nefes alman gerek," dedi Aoife, ellerini koluma dolayarak. Beni de kendisiyle birlikte çekerek evin içine götürdü. Scar ve Ivory'nin peşimizden geldiğini duydum, bakışlarım Yavin'inkilere takıldı.

Umarım ona hiç yalan söylememiştir.

"Bence şu anda biraz yalnız kalmak iyi olur," dedi Ivory, sesindeki ciddiyet bana sadakatinin nerede yattığını hatırlattı. O her zaman Scar'ın yanında olacaktı.

Ben sadece onunla evlenmesi için kandırdığı kızdım.

Aoife beni mutfağa götürdü ve Ivory dondurucuya gidip orada sakladığı votka şişesini çıkarırken beni adadaki taburelerden birine oturttu. Bir bardağa biraz doldurdu ve kaldırıp tek yudumda içebilmem için adanın diğer tarafına itti.

"Biliyordun," diye suçladım.

"Biliyordum," dedi üzüntüyle.

"Yaptın mı?" Aoife sordu, yüzündeki acı ruhumda hissettiklerimi yansıtıyordu. En azından bir kişi bunu bilmiyordu, benden saklamamıştı.

"Bana neden senden uzak durması gerektiğini açıklamaya çalışırken söyledi. Sadece bunun önemli olduğunu düşünmemiştim," dedi Ivory içi boş, inanmayan bir kahkahayla.

"Nasıl önemli olmaz?" Bir ebeveynin ölümü karşısında gösterebileceği ilgisizlikten ötürü öfke duyarak sordum.

"Matteo ilk birlikteliğimizde bir şey yaptı ve sonra bunu benden sakladı. Öğrendiğimde ona çok kızmıştım. Onu terk ettim," dedi alt dudağını ısırarak. "Ama bana bakış açısı kazandıran bir şey oldu. Scar beni korumaya çalışırken neredeyse ölüyordu ve o süre boyunca tek düşünebildiğim Matteo'ya kızarak harcadığım zamandı. Tek istediğim onun kollarında bir kez daha uykuya dalmaktı. Onu affettim. Yaptığı şey korkunç olmadığı için değil, her sabah onun yanında uyanamama düşüncesine dayanamadığım için."

"Matteo annenin boğazını kesti mi?"

"Hayır," diye itiraf etti bakışlarımı tutarak.

"Bu benim seçimim olmalıydı," dedim ona bakarak.

"Ve şimdi de öyle. Eğer o kapıdan çıkarken kaybedeceğin her şey için pişmanlık duymayacaksan, belki de yanılmışımdır. Belki de ikiniz arasında bunun üstesinden gelebilecek türden bir bağ yoktur. Belki de bu, onu ne kadar sevdiğinden daha ağır geliyordur. Umarım öyle değildir," dedi ve bardağıma biraz daha votka doldurdu. "Çünkü seni kaybetmek onu yıkacak."

"Bu beni de yıkacak," diye itiraf ettim, boğazıma tırmanan hıçkırığı itmeyi başaramazken gözlerimi kapattım. Onsuz yaşamak istemiyordum ama o kadar çok yalan vardı ki. Çok fazla-

Kulağıma fısıldanan bir kelimenin anısıyla donup kaldım. Parmaklarımın bıçağın üzerinde Darragh'ın soyadındaki O harfinin üzerinde gezindiği anı.

Aoife'a döndüm, gözyaşlarım beni ruhuma kadar parçalamakla tehdit eden, kalbimi durduran tek bir anda durdu.

Küçük breagadoir için hepsini alacaksın.

Kahkahasının hatırası tenimde buz gibiydi.

"Breagadoir ne demek?" Avuçlarımı Aoife'ın kollarına sararak sordum. Şaşkınlıkla bana baktı, Ivory'ye doğru bakarken kaşları çatıldı.

"Yalancı demek," dedi, boş olan mutfağa baktığımda irkildi.

"Madison nerede?" Tabureden atlayıp Aoife'ın yanından ite kaka geçerek sordum. Dehşet damarlarımı doldurdu, buz gibi su tenimi kapladı. Feda ettiğim her şey.

Hiçbir şey için.

"Madison!" Bellandi'lerin içeri aldığı kıza seslenerek bağırdım. Sığınak verdikleri kıza. Uğruna kendimi feda ettiğim kıza.

Küçük *yalancının* kendisi için.

Irina antrenin ön tarafındaki pencerelerin önünde kayarak durdu. Yüzünde öfke maskesiyle kapıyı çekip açtı ve garaj yoluna koştu.

"Irina!" Bağırdım, kararlılıkla peşinden koştum. Söylediklerimde ciddiydim.

Ne bu evi ne de beni terk ederdi. Bedenini benden esirgeyebilirdi ama çoktan verdiği kalbini asla geri alamazdı.

O sadece ve sadece benimdi.

"Madison! Neredesin, seni lanet olası küçük *YALANCI*?!" diye bağırdı, sesinin tizliği kemiklerime işliyordu. Vücudum gerildi, sözlerindeki mutlak acının içimi parçaladığını hissettim.

Küçük yalancı.

Oh, lanet olsun.

Açık kapıdan içeri daldım ve Irina'nın kendisini araba yolunun sonundaki kapıya daha hızlı taşımak için kollarını ve bacaklarını pompalamasını izledim. Madison olduğunu bildiğim sarı saçlı kızla arasında çok fazla mesafe vardı.

Kız kapıdaki nöbetçiyle hararetli bir şekilde konuştu, omzunun üzerinden İrina'ya bakarken yüzünde korku maskesi vardı.

Karım, Madison'ın elindeki metalin parıltısını göremeyecek kadar öfkesine yenik düşmüştü; tanıdık bıçağı kaldırırken, gardiyan kulübesinin penceresinden içeri süzülen ışıkta parlayan gümüş ışıltısını.

Ucu Christian'ın boynunun yan tarafına sapladı, Irina'nın hızlı adımları adamın yarasından kan fışkırmasını izleyince durdu.

sendeleyerek kenara çekildi.

Madison bıçağı geri çekip yüzünün yan tarafını iterken elini kontrol panosuna çarptı ve kendini tutmaya çalıştı. Onu kenara iterek, devrilmesini ve yüzüstü yere düşmesini izlemek için bir an bile beklemedi.

Kapıları açmak için düğmeye bastı, kulübeden dışarı fırladı ve ona ihtiyacı olan kaçışı sağlayacak olan açık geçide doğru koştu.

"Irina!" İlk araba artık açık olan kapıya yaklaşırken içimi dehşet kaplayarak bağırdım. Madison bir an bile korkmadan yanlarından koşarak geçti ve hızlarını artırıp garaj yoluna çıkmalarını izledi. "Girin şu lanet eve!" Yavin'in içeriden sesimi duymasını umarak bağırdım.

Acil durum hattına haber vermesini umuyordum.

Irina topuğunun üzerinde döndü ve sanki hayatı buna bağlıymış gibi bana doğru koşmaya başladı.

Bellandi Malikanesi'ni korumakla görevli güvenlik görevlileri davetsiz misafirlerle çatışmaya girerken, kapıdan silah sesleri yükseldi ve adamlarından biri ilk aracın yolcu tarafından atlayarak kulübenin kontrolünü ele geçirdi.

Sonunda bir kolumu Irina'nın yan tarafına dolayarak onu vücuduma soktum, silahı kılıfından çıkardım ve onu önüme ittim. "Git!" Bağırdım, onu güvende görme ihtiyacı her şeyin önüne geçmişti.

Evin bir önemi yoktu. Dış cepheyi parçalayan ve camları kıran silah sesleri önemsizdi. Irina, Ivory ve Luna'yı malikânenin altındaki tünel ağına ulaştırmak tek düşünebildiğim şeydi.

Ateş baldırımı yırttı, tökezleyip Irina'yı öne doğru iterken derime saplanan bir kurşunun tanıdık hissi onu yaktı.

Don biz yaklaşırken kapıyı açarak evin sunduğu anlık güvenliğe tökezlememize izin verdi. "Onları tünellere götürün," diye talimat verdim, ön kapının yanındaki dolabı çekerek açtım.

Irina sahte kapıyı açıp tabancamı kılıfına geri sokarak bir saldırı tüfeği almamı korku içinde izledi. Don'a depodan bir tabanca attım, Yavin köşeyi dönerken ona başka bir saldırı tüfeği verdim.

Ivory ve Don tünellerin girişine doğru ilerlerken Luna'nın gözleri korkudan kocaman olmuş, Ivory'nin gövdesine sarılmıştı. Smaug Luna'nın omzuna tünemiş, sanki bildiği tek yuva kurşunlarla harap olurken küçük kıza teselli verebilecekmiş gibi boynuna sokulmuştu.

"Git," dedi Yavin Aoife'a, parmaklarını çenesinin altına koymak için uzanarak. Yüzünü yukarı kaldırdı, geri çekilip silahını doldurmadan önce hızlı bir öpücük için onun öfkesine meydan okudu. "Sana biraz zaman kazandıracağız."

Aoife, "*Yavin*," diye fısıldadı, bir kadının tükürük ateşinde görülmesi çok nadir olan bir kırılganlık anında başını sallayarak.

"Git *Mo shíorghrá,"* dedi ve onu döndürüp Ivory ile Don'u takip etmeye itti.

"Seni bırakmayacağım," dedi Irina, mermiler çelikle güçlendirilmiş ahşabın diğer tarafından sekerken kapıya doğru bakarak. Kapının yan tarafındaki küçük pencere kırıldı, kurşun Matteo'nun büyükbabasının Chicago'da geçirdiği zamanlardan kalma paha biçilmez vazolardan birine çarptı. "Bizimle gel."

İçimi çektim, gözleri yaşlarla dolarken eğilip alnımı onunkine değdirdim. Başımı salladım, Yavin ve ben kadınları takip etmek için hareket ederken kapıdan uzaklaştım.

Ev yakında kaybolacaktı, araba yolunu dolduran arabalar geride kalan güçler için çok fazlaydı. Matteo'nun Murphy'nin yerini ihbar etmesi, adamların yarısının onu avlamak için ayrılması anlamına geliyordu.

Bizi savunmasız bırakıyor.

Yavin ve ben Irina ile birlikte diğerlerinin tünellere açılan gizli kapının diğer tarafında beklediği bodrum katına indik. "Seni seviyorum, *cuore mio*." Irina'nın gözyaşlarıyla dolu bakışlarını bana çevirmesine neden olacak şekilde söyledim. Onlarla birlikte tünellere girmeye niyetlendiğimi düşündüğünü fark ettim. Onunla birlikte kaçacağımı düşünmüştü ama içeride sadece Yavin ve ben kalmıştık. Evin dışındaki adamların geri kalanı kan gölünün ortasında kalmıştı.

Diğerleri gelene kadar içeride yolunu bulanları avlamak bize düşüyordu. Kadınlara zaman kazandırmak bizim elimizdeydi.

Don'la bakışırken Irina başını sallayarak, "Sakın şimdi bana veda etmeye kalkma Scar," diye tehdit etti. Don başını salladı, Irina'nın bileğini kavradı ve onu evin altından geçen eski tünellere doğru çekti. "Hayır!"

"Özgürce uç, Kelebek," dedim, Don girişi gizleyen sürgülü kapının üzerindeki kontrol paneline vururken gözlerimi kapattım.

Görüş alanımdan çıkarken çığlığının sesi kesildi ama bunu iliklerime kadar *hissettim*. Annesini öldürdüğüm için beni affedebilirdi ama bunu asla affetmeyecekti. Beni, benim için yaşayacak kadar seviyordu.

Ama ben öldüğümde ne yapacaktı?

Yavin ve ben birbirimize baktık, kadınlarımızı güvenli bir yere gönderirken aramızda kısa bir an geçti. Sonra da onları tehdit eden o şerefsizleri öldürmek için geri döndük.

B Yavin'in suratından vurduğu adamlardan birinin sıçrattığı kan gözümden aşağı damlıyordu.

körlüğe yakın bir an.

Adamlardan biri zayıf anımda bana çok yaklaştı ve evin kaosuna doğru yükselmeden önce bodrumda aceleyle kalçalarıma bağladığım iki bıçağı çıkarırken, saldırı tüfeğini yanımda asılı durması için sallamaya zorladı. İlk saldırganın boğazının ön tarafına bir bıçak darbesi indirdim, yere düşmesini izlemek için bir an bile ayırmadan döndüm ve diğerini kaburgalarının arasından bıçakladım.

Bıçağımın açısını kalbine doğru bastıracak şekilde ayarladığımda dudaklarının arasından kan damlıyordu. "Darragh nerede?" Hırladım. Hiç değilse bu dünyadan ayrılmadan önce o piçin bağırsaklarını canlı canlı deşecektim.

Irina'nın güvende olduğundan emin olurdum.

Gülümsedi, göğsüne batan bıçağın üzerine kendini daha da iterken yüzünde sinsi bir şey parlıyordu. Ben izlerken gözlerindeki yaşam soldu, onu geri tekmelemek ve bıçağımı serbest bırakmak için bir ayağımı kaldırdım.

Yavin yanımda homurdanırken o da diğerlerinin arasında yere düştü. Başka hiçbir şeyle kıyaslanamayacak acıya karşı tıslarken, ilk kurşun yarası olan kolu kırmızıya boyandı.

İçten içe yanmak gibi.

"Ah, Yavin'in ilk boo boo'su var," dedim, beni tüketen dehşeti geri itmeye çalışmak için alay ederek. Yavaş yavaş binaya akan adam dalgası çok fazlaydı, hayatta kalmamızın hiçbir yolu yoktu.

"Lanet olası dişlerini kesmesinin zamanı gelmişti," dedi Ryker ve kavgaya daldı. Baltasını savurdu, birini yüzünden yakaladı ve burnunun olduğu yerde bir delik açtı.

Diğerleri de onu takip etti, Matteo'nun korku dolu yüzü Simon'un korumasının arkasından belirirken muhafız patronuna sarıldı. "Neredeler?" diye sordu, en kötüsüne hazırlanırken çenesini sıkıyordu.

"Don aldı onları," dedim başımı kaldırarak.

Matteo başını salladı, dönüp birini iki kaşının arasından vururken kaşları çatıldı. Darragh ve Murphy'nin kurduğu tuzağa düşmüş, bir engerek yılanını kurban olduğu için dikkatsizce yuvamıza almıştık.

Irina'nın kurtarmak için kendini feda ettiği biri.

Dönerken bir adamı boğazından yakaladım ve yüzü morarana kadar sıktım. Calix bir anda yanımdaydı, bıçağını adamın çenesinin etli alt tarafına bastırırken, yanında tuttuğu silahı tekmeleyerek uzaklaştırdı.

Yerde sekerek ilerledi ve Ivory'nin sevgili mutfağını dolduran cesetlerden birine çarptı. "Darragh nerede?" Diğerlerinin hepimize yetecek kadar Murphy isteyeceğini bildiğimden sordum.

Kadınıma haksızlık eden adamı istiyordum, kanının fayans zeminde akmasını izlemek istiyordum.

Calix'in bıçağı etine daha sıkı saplanınca irkilerek güldü. "Çok geç kaldın," diye hırıldadı ve bodruma giden koridora doğru bakarken damarlarımdaki kan buza dönüştü. "Onu bekliyor."

Calix bıçağı derine sapladı ve bana kısa bir süre bakarken söyleyebileceği diğer şeyleri kesti. Bıçağı bıraktı, ikimiz de bodrumun kapısına doğru koşmaya başladık.

Eğer Madison hayatta kalırsa, hikayeyi anlatacak kadar yaşarsam, etini kemiklerinden o kadar yavaş sıyırırdım ki geriye sadece posa kalırdı.

"Tüneldeler!" Matteo ve Yavin'in dehşet içinde bana bakmalarına neden olacak şekilde bağırdım. Murphy'nin adamları yaklaşırken girişe doğru çekilmeye çalışarak bulabildiklerini öldürdüler.

Sayıları azalıyordu. Adamlarımızın geri kalanı araziye döndüğünde savaşı kazanacaktık. Ama gitmiş olsalar da fark eder miydi?

Matteo elini bodrum kapısına dokundurdu ve Simon arkasından içeri girerken kapıyı zorlayarak açtı. Korumasının gözleri panikle parladı, kendini iterek

Matteo'yu yolundan çekmek için öne doğru hamle yaparken evin içinde bir patlama meydana geldi.

Isı vücudumun ön tarafına çarptı ve her şey sessizleşirken beni geriye doğru savurdu. Calix'in yanımda geriye doğru uçmasını izledim, patlama konağı yırtarken vücudu havadaydı.

Sırtım yere çarptığı anda ses geri döndü, hırıltıyla nefes alıp vermeye başladığımda göğsümdeki hava boşaldı.

Üst katta ikinci bir patlama sesi duyuldu. Kısa süreli bir dehşet hissettim. Sonra her şey siyaha döndü, Malikane, *evimiz*, etrafımızda parçalandı.

Aoife elimi tuttu, her şeyi geride bırakırken bana sıkıca sarıldı. Ivory, Don'la birlikte önden gidiyordu,
Yolumuzu aydınlatmak için elimizdeki tek şey eski elektriğin titrek ışığıydı.

Geri dönmek istedim, Scar için geri dönmem gerekiyordu. Eğer o ölecekse, eğer *ben* öleceksem, o zaman onun yanında olmak istiyordum.

Hay sikeyim.

"Geri dönmek zorundayım," dedim ve düşüncenin Aoife'ın üzerine çökmesini izledim. Her ne kadar Yavin'den nefret ettiğini iddia etmek istese de, Yavin onu hayatını kurtarması için gönderirken bakışlarında gördüğüm bir şey daha fazlasını ima ediyordu. Hiçbir zaman önceliği olmamıştı ve Yavin'in onun için her şeyini feda edebileceği gerçeği her şeyi çabucak önceliklendirmişti.

"Yapamayız," diye fısıldadı ve Don'un omzunun üzerinden bize bakmasını izledi. Adam tetikteydi, onaylamadığı bir şey yapacağım anı bekliyordu. Bellandi Malikânesi'nde geçirdiğim o ilk haftalarda intihara meyilli düşüncelerime fazlasıyla tanık olmuştu.

Bir çatışmaya girmek, korkuluklardan yüzüstü atlamakla kıyaslandığında neydi ki?

Korkunçtu. Bu lanet şeydi.

"Bunu söylemek istemiyorum," diye söze başladı, gözlerinde nem toplanırken gözlerini kapattı. "Ama muhtemelen çoktan ölmüşlerdir, Irina."

"Buna inanmayı reddediyorum," diye tersleyerek elimi onunkinden çektim. Don bakışlarıyla beni kıstırdığında nefesim boğazımda düğümlendi, yaşlı adam da ben de adamların emirlerine itaatsizlik edersem beni durduramayacağını biliyorduk.

Beni incitmeden olmaz.

Chicago banliyölerinin altından geçen tünelde ilerlerken arkamızda bıraktığımız malikâneye doğru ilk birkaç adımı atarak döndüm.

Bum.

Tünel titrerken tavandan döküntüler düştü, duvarlar yeryüzünden gelen acıyla ağıt yakıyor gibiydi.

"O da neydi?" Aoife fısıldadı, sesi içimde dolaşan aynı panikle renklenmişti.

Omzumun üzerinden ona baktım, ikimiz de eve doğru acele etmek için senkronize bir şekilde hareket ettik. Sonuçlara lanet olsun. Scar bana kızacak kadar hayatta olsaydı, cezamı yüzümde bir gülümsemeyle kabul ederdim.

İkinci patlama ana kayayı sarstı. Yere düşerken bacaklarım titredi, dünya etrafımızda yıkılıyor gibi görünürken vücudumdaki her şey sarsıldı. Yerde yankılandı, titreşim kemiklerime kadar işledi.

Aman Tanrım.

"Oraya çıkamazsın," dedi Ivory, birkaç adım geri çekilip yedek kolunu tutmam için bana uzattı. Beni yerden çekti. "Scar'ın ne isteyeceğini düşün."

"Gitmişse ne fark eder ki?" Fısıldadım, bakışları benimkileri yakaladı. Ivory gözlerini kaçırdı, malikaneden ayrıldığından beri görmediği kocası için duyduğu korku bakışlarında gizleniyordu.

"Don!" Aoife yanımda çığlık attı. Ivory ve ben döndük ve tünelin ilerisindeki gölgelerden bir adamın çıktığını gördük.

İçimdeki her şey gerildi. Tanıma duygusu içimde alevlendi ve beni büzüşmüş bir korku karmaşasına indirgemekle tehdit etti.

Zaman yavaşladı.

Yüz hatları daha da belirginleşti, yanındaki silahı kaldırdı ve Don'un yeni tehditle yüzleşmek için dönmesine fırsat kalmadan kafasına indirdi.

Don yere yığıldı, bir yığın halinde yere düştü. Ivory yavaşça geri çekildi, Aoife ve ben bakışırken Luna kollarına sarılmıştı.

Darragh, Don'un silahını mermi yatağından alıp Ivory ve Luna'nın durduğu yere doğru ilk adımlarını attığında yutkundum ve başımı salladım. Yüzündeki tehdit, yüz hatlarına damgalanmış zalimlik, ikisi için ne planladığına dair çok az şüphe bırakıyordu.

Matteo Bellandi'nin karısı ve kızı, onları satmayı seçerse karaborsada hayal edebileceğimden bile daha değerliydi, ama Matteo'yu *kırmak* daha da değerli olabilirdi.

Hıçkırıklarımı geri çekerek Aoife'ın öne atılmasını izledim. Kendini Darragh ile Ivory'nin arasına soktu ve ben olduğum yerde donup kalırken uzun sürmeyecek bir insan bariyeri görevi gördü.

Bacaklarım hareket etmiyordu, çektiğim acıların anıları üzerime çöküyor ve beni felç bırakıyordu.

"Murphy seni gördüğüne çok sevinecek tatlım," diye mırıldandı başını yana eğerek. "Matteo'nun ödüllü sürtüğünü ve benim tatlı evcil hayvanımı bekliyordum. Öte yandan sen? Bu bir bonus. İhanetin yüzünden seni cezalandırmak için ne planladığını gördüm. İzlemekten zevk alacağım."

"Siktir git," diye hırladı Aoife, adamın ayaklarına tükürerek.

Darragh'ın yüzü buruştu, elinin tersi Aoife'ın yanağına öyle sert çarptı ki Aoife döndü, sonra düştüğünde başının yere çarptığını duydum. Yanağını tutarak, acıya rağmen ayağa kalkmak için mücadele etti.

Darragh Luna'ya uzandı, parmakları açık havaya kapanırken Ivory zarar görmeden kurtuldu. Luna çığlık atarak beni saran dehşetten kurtulmamı sağladı.

O adamın o kıza dokunmasına izin vermeden önce *ölürdüm*.

Adrenalin beni körüklerken aramızdaki boşlukta hızla ilerledim. Darragh bana ulaşmak için döndüğünde eğildim, elimi mükemmel bir yumruk haline getirdim ve beni iten tüm güçle taşaklarına çarptım.

Ben ayağa kalkmaya çalışırken o eğildi, göğsünde hırıltılı bir nefes çınlıyordu. Ivory hızla uzaklaştı, Don'un yanına koştu ve hareket etmeyen yaşlı adamı uyandırmaya çalıştı.

İki elimle Darragh'ın başının arkasını kavradım, parmaklarımı oradaki mürekkep gibi, dağınık saçlara batırdım ve onu kavramak için kullandım. Mücadele etti, morarmış parmaklarını bileklerime doladı ama kollarımı büküp çekmeden önce onu yüzüstü dizlerimin üzerine çökerttim.

Dönüp Aoife'ın ayağa kalkmasına yardım ederken kollarımdaki deri acıyla kabardı, morluklar neredeyse anında oluştu. Scar'ın tekrar tekrar verdiği dersler, kendimi savunmayı öğrenirken beni bitkin düşürmüş, onun beni bulmasına yetecek kadar uzun süre hayatta kalmayı öğretmişti.

Tek yapmam gereken dua etmekti; o yukarıda, her zaman söylediği şeyi yapmak için enkazın arasından ilerliyordu.

Darragh'ın kafasını ayaklarımın altına sermek için.

Ama eğer değilse, o zaman bunu kendim yapardım. Diğer tarafta ona katılmadan önce benimle gurur duymasını sağlardım.

Darragh doğrulurken burnundan kan fışkırdı ve elinin tersiyle kanı temizledi. Eğri büğrü duruşu yüzüme acımasız bir gülümseme getirdi.

"Görüyorum ki seni yine kırmak zorundayım," dedi ve bana doğru bir adım atarken başını yana eğdi. Kendimi onunla Ivory arasında tutarak yanından sıyrıldım. Ne pahasına olursa olsun Luna'yı, *geleceğimizi* koruyordum.

Darragh silahı beline sokarken Aoife eğildi ve yerden bir taş aldı. Dördümüzle birlikte buradan canlı çıkmak istiyorsa silahı kullanamayacağını hepimiz biliyorduk.

"Sahibine gel, evcil hayvan," diye hırladı ve sanki emre itaat edecekmişim gibi parmaklarını şaklattı.

"Kafesine geri dön, *Köpek*," diye alay ettim, Scar'ın fırsatını bulduğunda onu koyacağı yeni kafesi hayal ederek.

Aoife taşı avucumun içine kaydırdı, gözleri geriye kayarken ayaklarının üzerinde sallanıyordu. Yanağına aldığı darbe çoktan morarmış, birkaç dakika içinde şişmişti. Sendeledi, kendini desteklemek için elini duvara bastırdı. Elinden geldiğince yardım etse de, bariz baş dönmesi onun yaralanma ihtimalini çok daha artırıyordu.

Darragh'ın gözleri taşa kayarken taşı avucumun içinde sıkıca kavradım. "Ateş çubuğunu hatırlıyor musun?" diye sordu, sanki bu anı yâd edecekmişim gibi.

"Onu kıçına sokmalıydım," diye tersledim, bana doğru tek bir tehditkâr adım attığında yerimde durdum.

"Silahı hatırlıyor musun?" diye sordu, iyileşmiş koluma bakarak.

Bekledim, saldırının izlerini bulmak için vücudunu izledim. Sol bacağını tercih etti, büzüşmüş taşaklarına aldığı darbeden dolayı topallıyordu.

Sağa doğru çalım attığında soluna doğru eğilerek önce vurmaya çalıştığı darbeyi, sonra da beni yakalamaya çalışan açık ellerini engelledim. Ayağımı onunkinin üzerine bastırarak tüm ağırlığımı elimdeki betona verdim. Beton parçaları elmacık kemiğine çarparak koptu ve Aoife'ın aldığı yaranın aynısını oluşturdu.

"Beni asla kırmadın," diye tısladım, o bir adım geriye sendeleyip acısını silkelerken dimdik durdum.

Ellerimi değiştirdim, taşı sol elime aldım ve karnına vurmak için kullandım. Taş yumruklarımı ağırlaştırıyor, uygulayabildiğim gücü artırıyordu. Ben uzaklaşırken bileğimi yakaladı ve kokuşmuş nefesi yanağıma değene kadar beni kendine çekmek için kullandı.

Ateşli. *İğrenç.*

"Bunun için yeterince erkek değildin," diye alay ettim, işaret ve orta parmaklarımı açıp orta boğumdan büktüm. Darragh bana bakarak alay etti, yüzünde zafer ifadesi vardı ve bana doğru eğildi.

Ben vurdum.

Parmak eklemlerimi boğazına sokup ortadaki kemiği çevreleyerek parmaklarımı birbirine kenetledim ve nefes borusunu sıkıştırarak nefes alıp öksürene kadar sıktım.

Beni bıraktı ve beceriksizce sendeleyerek uzaklaşmama izin verdi. "Seni beklemeyecek," dedi, kahkahası hırpalanmış boğazından fokurdayarak.

"O benim kocam. *Her zaman* beni bekliyor olacak."

Darragh, "O zaten ölmüşken bu zor olurdu," diye tükürdü. "Hepsi öyle. Matteo Bellandi'nin kendisi bile, ev dediğiniz o ucubenin içinde toza dönüştü."

Ivory başını sallayarak, "Hayır," dedi.

"Bombayı patlatan kapıyı o açtı, tatlım," dedi Darragh, neşeli bir bakışla ona dönerek. "O patlamadan kimse sağ kurtulamazdı. Artık ondan geriye hiçbir şey kalmadı."

Ivory yutkundu, Luna'nın kulaklarını elinden geldiğince kapattı ve küçük kızına gülümsedi. Darragh gülerken diğer eliyle karnını kavrayıp henüz doğmamış olan canı kucakladı.

"Matteo Bellandi öldü."

I Alçıpan ve mermeri vücudumdan uzaklaştırdım, etrafımı saran molozların çatlaklarından içeri ışık sızıyordu.

Etrafımda Bellandi'nin adamları ayağa fırladı. Karnımdaki bir enkaz parçasını kaldırırken kulaklarım çınladı, derin öksürükler ciğerlerimdeki tozu dışarı atabilsin diye karnımın üzerine döndüm.

"Matteo nerede?!" Lino bağırdı, sesi arkamda bir yerden geliyordu. Kendimi onu duymazdan gelmeye zorladım, o anda bir şekilde hep yapmak zorunda olduğumu bildiğim seçimimi yaptım.

Irina ya da Bellandis. Hayatımın aşkı ya da aileme olan sadakatim.

Her zaman oydu.

Her düzensiz adımda baldırıma ağrı saplanırken, molozların üzerinde tökezleyerek merdivenlere açılan kayıp kapıya doğru koştum. Basamaklar neredeyse yok olmuştu, bodruma indikleri yerde koca bir delikten başka bir şey kalmamıştı.

Birkaç adım geri atarak çıkıntıya döndüm ve koşar adımlarla sıçradım, kollarım ve bacaklarım havada hareket halindeydi. Yere indiğimde bacaklarımdan acı fışkırdı, dizlerimi büktüm ve düşüşümü engelleyen moloz yığınlarının üzerinden öne doğru yuvarlandım.

İleri doğru koşarken, vücudumda zonklayan acıyı görmezden geldim. Yüzümden aşağı süzülen ve kurşun yaramdan akan kanı görmezden geldim.

Otomatik sürgüyü açmak için düğmeye bastığımda eski yangın baltasını koruyan kasanın camı kırılmış ve yere saçılmıştı

Kapı. Kana bulanmış avucumu kulpun etrafına sararak onu kasadan çıkardım ve ayaklarımın altında çıtırdayan cam parçalarından uzaklaştırdım.

Kapı açılarak eski, dar tünel ortaya çıktı. Yanımda sallanan baltayla koşmaya devam ederken ışıklar yanıp sönmeye başladı. Kendimi insandan çok canavar gibi hissederek bedenimi yeni sınırlara doğru zorladım.

Yükselen sesler açıklıktan geliyor, tünelin duvarlarında yankılanıyordu.

"LANET OLASI KALTAK!" Darragh en kötü kâbusumdan fırlamış bir sesle kükredi. Telefonda kelebeğimle sanki ona aitmiş gibi konuştuğu anı-

Kendi kanında boğulmasını sağlardım.

Cesetlerin belli belirsiz hatları ortaya çıkarken bir cep telefonu yere düştü, Aoife'ın tırnakları Darragh'ın ellerine battı ve Darragh ellerini boğazına dayayarak onu ayaklarından kaldırdı.

Irina arkasından yaklaştı, kendini onun sırtına fırlattı ve bir dirseğini boğazının ön tarafına doladı. Adamın nefesini kesmek için yüzünü buruşturarak sıktı.

Ivory köşede, işlerin kötüye gitmesi ihtimaline karşı kendi bedenini kalkan olarak kullanarak kızını gözlerden korudu. Ağzı hareket ediyor, dudakları her gece onu yatırırken Luna'ya söylediği şarkının hareketlerini yapıyordu.

Gözlerim, hayatı buna bağlıymış gibi Darragh'a asılan Irina'ya geri döndü. Aoife'ı bıraktı, genç kadının yüzündeki mavilik kaybolurken açgözlü bir şekilde hava çekiyordu.

"Irina!" Bağırdım ve yüz hatlarının canlanmasını izledim. Darragh bana döndü, yüzü sessizce gitmektense onunla ölümüne dövüşmeyi seçen kadınlar tarafından dövülmüş ve morarmıştı. "Yere yat!"

Komut aramızda yankılandı ve Darragh'ın boynunu bırakıp tereddüt etmeden kendini onun sırtından itti.

Betona düştü, kıç üstü yere çakıldı ve kafasına gelen darbeden kaçınmak için geriye doğru yuvarlandı.

Darragh O'Brien'a saldırmadan önceki anlarda göğsüm gururla doldu. Mücadele etmişti ve neredeyse kazanıyordu.

Sonra vurdum ve onu yere düşürürken ayaklarını yerden kesiverdim. Aoife nefesini tuttu ve ikimizin birden üzerine düşmesini engellemek için ayaklarını sürüyerek geri çekildi.

Beton zemine çakılırken balta ellerimden kayarak ulaşamayacağım bir yere kaydı. Derim parçalanarak açıldı, giysimdeki delikler beni kaba taşın sürtünmesinden korumak için hiçbir şey yapmadı. Ayağa fırladım, ağırlığımı Darragh'ın üzerine bıraktım ve beline sarıldım. Yumruğum yüzüne çarptı, taze bir kan fışkırması kadınların açtığı yaraya karıştı.

Bir tane daha. Ve bir tane daha.

Onu kanlı bir posa haline getirene kadar dövdüm, yüzünü tanınmaz bir et yığınına çevirdim. Gözleri, üzerine sıçrayan kırmızı sisin ötesine geçmişti, vücudu gevşek ve hareketsizdi.

Ama duramadım. Duramazdım.

Kolunu iki elimle tutarak aşağı uzandım ve kemiği kırdım. Irina'nın hissettiği acının her anını hissetmesini istedim, kendi sikini kıçına sokmak için yeterli zaman olmasını istedim. Bradley'nin kendi kopmuş sikiyle boğulmasını izlemek bana en iğrenç türden bir zevk vermişti.

"Bundan sonra olacaklar için nefes almasını istiyorum," dedi Irina, dikkatimi bir zamanlar altımda bir adam olan şeyin dağınıklığından uzaklaştırarak. "Bunu hissetmesini istiyorum."

Ağır nesneyi kaldırmak için iki kolunu da kullanarak baltayı avucunun içine aldı, yüzünde öldürücü bir ifade vardı. Kendimi onun belinden kaldırıp Irina'nın yolundan çekildiğimde Darragh altımda inledi.

Darragh bir elini kaldırıp gözlerindeki kanı silerken, kadın onun ayak bileklerine tekme atarak bacaklarını ayırdı. Darragh ona baktı, kadın ayaklarının arasına yerleşirken yüzünde bir şok ifadesi vardı.

"Hayır!" diye bağırdı, Irina baltayı omzunun üzerinden kaldırırken kırık bedenini yolundan çekmeye çalışıyordu.

Savurdu, o kadar sert indirdi ki çelik, düştüğü yerdeki betona çarparak çınladı. Darragh çığlık atmadan önce bir anlık sessizlik, bir anlık mutlak *hiçlik* oldu. İnsanlık dışı feryadı tünelde yankılandı, Irina yaptığı pisliğe bakarken sesindeki ıstırap elle tutulur gibiydi. Bacaklarına ve gömleğinin beyazına sıçrayan kana.

Darragh'ın bir zamanlar sikinin olduğu yerde, baltayı kaldırdığında etrafını saran karışık ve kanlı bir karmaşadan başka bir şey yoktu.

Eti yarılmıştı, yara kasıklarından kıçına doğru ilerliyor ve altındaki betonu gösteriyordu.

"'Bahse girerim daha önce hiç bu kadar iyi sikilmedin'," dedi Irina, kendi sözleriyle onunla alay ederek, bir zamanlar işkencecisi olan köpeğe bakarken başını yana eğdi. Adam inledi, elleri etindeki müstehcen deliği kapatmak için havaya kalktı.

Irina homurdandı ve adamın eline tekme atarak kan kaybından kasıklarına doğru kaymasını sağladı. Irina, öldürücü darbeyi kimin indirdiğini anlayan adamın gözlerini tutarak onu izledi.

Sikini vücudundan ayıran ve kıçını ikiye bölen kişi kimdi?

Ayaklarının dibinde diz çöktü, iki parmağını pantolonunu kaplayan kana dokundurdu ve bakarken parmaklarının arasında ovaladı. Başını kaldırıp adamın yüzüne baktığında, bakışlarında korkunç bir şey vardı. "Kimse senin gibi hissetmiyor," dedi, sözlerini ona geri çevirerek.

Gözleri kapandı, ölüm onun için istediğimden çok daha çabuk geliyordu. Ona sahip olmak, ona verdiği acının her zerresini hissettirmek istedim.

Onun yerine baltayı karımdan almak için elimi uzattım. Kendi isteğiyle baltayı bana uzattı, ayağa kalktı ve oynamama izin vermek için yoldan çekildi.

"Karıma bir hediye sözü verdim," dedim ve Darragh'ın gözlerinin son bir kez daha açılmasını izledim. Kendimi başının yanında konumlandırdım ve baltayı aşağı doğru sallayarak başını gövdesinden ayırdım.

Boğazındaki kemik ve siniri keserken yana doğru yuvarlandı, sonunda amacına ulaştığında baltayı kenara fırlattım. Başsız cesedin yanına çömelip kafatasını mürekkep gibi koyu renk saçlarından tuttum ve kaldırdım. Onu Irina'nın durduğu, yeşil gözlerinde parıldayan karanlık bir şeyle izlediği yere taşıdım.

Haftalar önce ona söz verdiğim gibi onu ayaklarının dibine bıraktım.

Başı betonun üzerinde yuvarlandı, boş, görmeyen gözleri ona bakıyordu. Bakışlarımla karşılaştığında ağzı buruştu, dudakları acımasız, tatmin olmuş bir gülümsemeye dönüştü.

Kanla kaplı bir anka kuşu. Ayaklarının dibinde düşmanının kellesi olan bir kurtulan.

Lanet olası karım.

70

I Darragh'ın kesik başının üzerinden geçerek Scar'ın ciğerleri kabararak bana baktığı yere doğru ilerledim. Kollarına atıldım. şiddet tarafından tüketilen dünyamda mantıklı olan tek şeydi, doğru olan tek şeydi.

Kolları bana dolandı, kokusu elbisesini kaplayan kan ve tozla kararmıştı. Hâlâ kendisiydi, hâlâ rahatlatıcı ağırlığıyla bana baskı yapıyordu ve iri ellerinden biri başımın arkasını kavrayıp yüzümü göğsünün derinliklerine doğru çekiyordu.

"Kelebek," diye homurdandı, nefesimi düzene sokmaya ve tenimin içinde canlanan canavarı sakinleştirmeye çalışırken bana yapıştı.

Daha fazla kan isteyen canavarı evcilleştirmek için.

Tünelde yankılanan ayak sesleri Scar'ın alarma geçmesine neden oldu. Baltayı kaptı ve kaldırdı, evden kimin çıktığını görmek için beklerken beni de arkasından itti.

Yavin köşeyi döndü, koşarken topallıyordu. Pantolonunda derin bir yırtık vardı, bu yaradan sürekli kan akıyordu ve kolunda bir silah yarası vardı.

Gözleri Aoife'a takıldığında göğsü rahatlayarak çöktü. "Tanrı'ya şükürler olsun," diye mırıldandı, ellerini Luna'nın kulaklarının üzerinde tuttuğu yerden ona doğru topallayarak döndü ve Ivory'nin kızını Darragh'ın korkunç sonundan korumasına yardım etti.

Yavin'in elleri Aoife'ın yüzünü sardı, dudaklarını Aoife'ın dudaklarına yapıştırıp ağzını yutarken Aoife şaşkın ama tatlı bir ifadeyle ona bakıyordu.

Muhtemelen acı ve zevk karışımı bir duyguyla inledi. Yavin geri çekilip öldürücü gözlerle yaralarını ve boğazındaki renk değişimini incelerken yüzünün her tarafı morarmıştı.

Darragh zaten ölmemiş olsaydı, Yavin Aoife'ın yaraları için onun ölümünü yüz kere daha izlerdi.

"Matteo nerede?" Ivory Luna'yı kalçasının üzerine kaldırarak sordu. Smaug Luna'nın kazağından dışarı baktı, küçük yüzü bana umut verdi. Eğer o kertenkele hayatta kalsaydı...

Yavin içini çekti ve kız kardeşi Lino Bellandi'yle evlendikten sonra kısa sürede ailesi haline gelen kadınlardan birine döndü. "Ivory..." diye devam etti ve kalbim onun için boğazıma düğümlendi.

Affedecek kadar sevdiği adam için.

Oh Tanrım, hayır.

"Kocam nerede Yavin?" Ivory tekrar sordu, düşünülemez olanı düşünürken sesi kırılıyordu.

"Onu bulamadık. İlk patlamada çok yakındaydı," dedi Yavin ve Darragh'ın söylediklerini doğruladı. Biz ona tünelde rastlamadan önce adamlarından birinden teyit almış olmalıydı.

"Ben yukarı çıkıyorum," dedi Ivory, Luna'yı Aoife'a uzatarak. Diğer kadın annesi için feryat eden kızı kucağına aldı ve kalbim parçalanırken onu göğsüne bastırdı.

"Ben de seninle geleceğim," dedim Scar'a bakarak ve onu reddetmeye cesaretlendirerek.

o.

"Hepimiz gidebiliriz," dedi Yavin, Don'u kontrol etmek için eğilerek.

Yaşlı adam

Adam başını tuttu ama vücudunu hafifçe sallayarak ayağa kalktı. Matteo'nun hayatı söz konusu olduğunda hiçbir şey onu uzak tutamazdı. "Murphy'nin adamları ya öldü ya da gitti. Şimdilik burada yukarıda olduğumuzdan daha güvende değiliz." Darragh'ın cesedine doğru baktı, ne demek istediği açıktı.

Tünelleri zaten biliyorlardı.

Eve doğru ilerledik, yaklaştıkça molozların üzerinden tırmandık. Bir zamanlar merdivenlerin olduğu yerin solundaki bölme kapısından tırmandık ve evin yan bahçesine çıktık.

Önce Scar gitti, herhangi bir tehdit belirtisi için araziyi taradı. Sonunda rahat bir nefes alıp bize el sallayana kadar işaretini bekledim. Önce ben adım attım, elimi onun elinin içine koydum ve beni gün ışığına doğru yönlendirmesine izin verdim.

Güneş üzerimizde parlarken böyle bir vahşetin gerçekleşmesi çok yanlış görünüyordu. En kötü suçlar her zaman karanlıkta işlenmez.

Bellandi'nin adamları etrafımızda dolaşıyor, konağın enkazında Matteo'yu arıyorlardı. Scar beni evin avlu girişine, bir nöbetçinin durduğu yerin yanından geçirdi.

Bellandiler mutfağın enkazını karıştırıyor, taşları, alçıpanları ve molozları dikkatle yerlerinden oynatıyorlardı. Calix'in gözleri benimkilere kilitlenmişti, bacağı tavandan bir parçanın altında sıkışmıştı ve Rafael ile birlikte bacağını kaldırmaya çalışıyorlardı.

Scar elimi bıraktı ve Calix bacağını çekip şüphesiz kırık olan uzvun üzerinde durana kadar Rafael'in onu kaldırmasına yardım etmek için araya girdi.

"Onu buldular mı?" Scar, Ryker, Enzo ve Lino'nun çılgınca aradığı yere bakarak sordu.

Calix başını salladı, birkaç hafta önce varlığından bile haberdar olmadığım ama şimdiden onsuz bir dünya hayal edemediğim kuzenime doğru adım atarken elini omzuma koydu.

"Diğer kadınlar mı?" Ben sordum.

"Hepsi güvenli evde güvende," dedi Rafael. "Bunun bizi mülkten çıkarmak için bir oyun olduğunu anlar anlamaz, kişisel güvenliklerine onları taşıttık. Hepsinin hesabı tutuldu."

Başımı salladım ve onları bir aile yapan adamı ararken eşlerinin güvende olmasının üç adamı ne kadar rahatlatmış olabileceğini düşündüm.

Matteo Bellandi bir pislik olabilirdi ama yoktan var eden bir pislikti. Bir suç örgütünden bir aile yaratmıştı.

"Bir şey buldum!" Enzo bağırdı, devasa bir beton parçasını yerden kaldırmaya çalışırken yüzünü buruşturdu. Altındaki molozların arasından bükülmüş, parçalanmış bir el çıktı.

Kıpırdamadan.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım, Ivory Enzo ve çocuklar bir cesedi ortaya çıkarırken beklemek için yanlarına giderken elimle ağzımı kapattım. Gözyaşlarım yüzümü ıslatırken Scar'ın beni göğsüne bastırmasına izin vererek kalbim boğazımda izledim.

Bir moloz parçası daha kaldırıldı, bir bedenin başka bir parçası ortaya çıktı.

Kişinin hareket etmesi, *nefes* alması için bir an daha.

Ryker ve Enzo birlikte çalışarak ağır bir parçayı başın olması gereken yerden kaldırdı ve kenara bıraktı.

Simon'ın yüzü ortaya çıktı, yana dönmüştü, sırtı doğal olmayan bir şekilde bir şeyin etrafında kıvrılmıştı. Gözleri kapalıydı, teni doğal olmayan bir şekilde solgundu.

"Bu Simon!" Lino seslendi, adamın boynuna dokunmak için kalan molozların arasına uzandı. Bekledi, yüzü düşerken kaşları çatıldı. Gözlerini Ryker'ınkilere kaldırdı ve acı yüz hatlarını tüketirken başını salladı.

"Kahretsin," diye mırıldandı Scar, Ryker Lino'nun zaten sözsüz olarak söylediği şeyi doğrulamak için uzandığında başını öne eğdi. Simon'ın yerini değiştirdi ve boğazının önündeki nabzını kontrol etmek için onu sırt üstü çevirdi.

Simon'ın ne yaptığını hepimizle aynı anda fark ettiği için gözleri şok içinde açıldı.

Matteo öksürdü, ilk tam nefesiyle birlikte gelen ani toz atımıyla ciğerleri kabardı. Ryker bir elini uzatarak Matteo'yu bileğinden kavradı ve sonunda onu molozların arasından çekip çıkardı.

Yan tarafa doğru sendeledi, alnını yaran başını tutuyordu. Ivory telaşla onun kollarına atıldı, vücudu rahatlamış hıçkırıklarının şiddetiyle sarsılırken kendini onun gövdesine yapıştırdı.

"Buradayım Angel," diye mırıldandı Matteo, gözleri mutfağın diğer tarafında Aoife ile Luna'yı buldu. "İyi misiniz?" diye sordu eliyle Ivory'nin büyüyen karnına dokunarak.

"Biz iyiyiz," diye onayladı. "Irina ve Aoife bizi korudu." Simon'ın huzurlu yüzüne bakmak için dönmeden önce gözleri takdir dolu bir baş hareketiyle benimkileri buldu.

Ölümden sonra acı yoktu. Vücudunu onarılamayacak şekilde büken ıstırabın hiçbiri.

Sadece özgürlük, sadece kurtuluş vardı.

"Üzerimi örttü," diye fısıldadı Matteo, duygularının kabarmasına karşı koyarken yüzü sıkışıyordu. Simon'ın yanında diz çöküp bir avucunu arkadaşının alnına dokundurarak başını eğdiğinde gözlerinde nem vardı.

Yüz hatlarındaki ıstırabı izleyerek ona baktık. Bir günde neredeyse her şeyini kaybetmişti. Evini, içinde sakladığı servetini, en iyi arkadaşını.

Gözlerini kaldırıp ufka baktığında tek bir gerçeği şüphesiz biliyordum.

İntikamı vahşi olacaktı.

71

Her şey gitmişti. Bellandi Malikanesi, bir zamanlar ailemizin merkezi olan bina, bir yıkıntı ve kül yığınından başka bir şey değildi. Ortasında kocaman bir delikle parçalanıyor.

Hepimizin evlendiği yer. Hepimizin bir aile olmak için geldiği yer. Ve yine de ayaktaydık, intikamımızda ve tek bir kelime bile konuşmadan ettiğimiz yeminde birleşmiştik.

Murphy çok yavaş ölecekti. Bizden aldıkları için sefil hayatının geri kalanında her gün acıdan başka bir şey hissetmeyecekti.

Bir zamanlar evimiz olan yeri arkamızda bırakarak bir cipin arkasında ölü yatan aile üyesi için. Eninde sonunda, yeniden inşa edecektik.

Ama şimdilik?

Ödeşmemiz gereken bir hesap vardı.

Bellandilerin savaşta bu zamana kadar koruduğu tüm sınırlar tek bir patlamayla silindi, geçemeyeceğimizi düşündüğümüz tüm hatların içi boşaltıldı.

Ben bizi güvenli eve doğru sürerken Matteo ailesiyle birlikte cipin arka koltuğunda oturuyordu, sahra kıyafetli silah yaram pedallara her basışımda sızlanıyordu. Ivory onun yanına kıvrılmış, alnını karımın koltuğunun arkasına bastırmak için öne doğru eğilirken eli Irina'nın elini kavramıştı.

Ben gelmeden önce o tünellerde neler olduğunu tam olarak bilmiyordum ama Irina'nın korkularıyla yüzleşmesi ve Darragh'la savaşmaya gönüllü olması için ne kadar çok şey gerektiğini tahmin edebiliyordum.

Nihayet vardığımızda güvenlik çoktan güvenli evin etrafını sarmıştı, araçların her biri güvenli evden ayrılıyordu.

Bellandi malikanesi, takip edilme ihtimalimize karşı farklı bir rota izledi.

Şimdilik gizlilik bizim gücümüzdü.

Rafael'in adamları, ne pahasına olursa olsun mülkü savunmak için kesin talimatlar alarak arabanın etrafını sardılar. Rafael Ibarra'ya ihanet edecek bir yılan olmayacaktı.

Elinde olsa Madison'ı diğer kadınlarla birlikte gönderir, bir merkeze sevk eder ve genç kızla kendisi uğraşmak yerine iyileşmesi için para öderdi.

Kendi özenle yetiştirdiği çevresi dışında kimseye güvenmezdi ve cezaları bizim hayal bile edemeyeceğimiz şekilde hızlı ve acımasızdı. Halkı kendi gelenekleriyle izole bir hayat yaşadı ve bu süreçte kim zarar görürse görsün onlara sadık kaldılar.

Sürücü koltuğundan indim, damarlarıma pompalanan adrenalinin yokluğunda bacağım zonkluyordu. Irina yolcu koltuğundan atlamakta gecikmedi ve ağırlığımı taşıyabilmek için kolumun altına girdi.

"Bir doktora ihtiyacın var," dedi ve beni eve doğru yönlendirdi. Başımı salladım, doktorun lanet vücudumdan bir kurşun daha çıkarmak için can atacağını biliyordum. Bir noktada, onlar için bir mıknatıs gibi göründüğüm, onları her yönden çektiğim gerçeğini kabul etmem gerekecekti.

Atışlar muhtemelen meselelere yardımcı olmadı.

Biz geldiğimizde doktor Yavin'in bacağındaki dikişleri bitiriyordu, adam huysuz nişanlısından görebildiği tüm ilgiyi emerken Aoife'ın eli hastanın elini sıkıca kavramıştı. Korkusu geçtiğinde, onu kaybedebileceğini düşündüğü anlarda gösterdiği kırılganlığın farkına varacaktı.

Bunun için ona acı çektireceğinden hiç şüphem yoktu.

Son dikişi de attıktan sonra Yavin'in dizine vurdu ve ayağa kalkarak Aoife'ı Yavin'i güvenli evde şimdilik paylaşacakları yatak odasına götürmesi için bıraktı. Kendi evlerine dönebilirler de dönmeyebilirler de.

Hepimizin tek bir yerde olması bizi savunmasız bıraktı, ancak hepimiz dağılmışken korumak zorunda olduğumuz yarım düzine ev yerine tek bir yer için güvenlik toplamak çok daha kolaydı.

"Ben iyiyim," dedi Matteo, başındaki yarayı incelemeye gelen doktorun dikkatini başından savarak. Gözleri açıktı, oturma odasında kurduğu derme çatma aileye bakarken bakışları yoğundu.

Mülkte bulunmayan eşler ve çocuklar dışında tek bir kişi bile yaralanmaktan kurtulamamıştı. Adamlarının her biri derilerinde savaşın izlerini taşıyordu. Sadece Ivory ve Luna'ya dokunulmamış, karım tarafından bir seri katili gururlandıracak bir vahşilikle korunmuşlardı. Matteo'nun gözleri tekrar Irina'nınkileri buldu, bakışları Ivory'nin Luna'yı kucakladığı ve burnunu yanağına sürttüğü yere kaydı.

Doktoru da yanında getirerek ikimizin yanına geldi. "Scar'ın bacağının bakıma ihtiyacı var," dedi kıkırdayarak, ben kendimi mutfak tezgahının üzerine kaldırıp pantolonumun paçasını kıvırırken.

Doktor gözlerini devirerek içini çekti, sargıyı çıkardı ve kurşunu etimden ayırmak için pensini kaldırdı. Irina onu takip etmek için hareketlendi, Matteo yoluna çıkınca durdu.

Adam alnını karımın alnına dayadı, adamın kanı karımın tenine bulaştığında karım şok içinde sertleşmiş suçluya baktı. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı karımın omzuna bir elini dokundurarak. O an başladığı gibi çabucak sona erdi, Matteo ona ihtiyacı olan ailesinin geri kalanıyla ilgilenmek için hareket etti.

Irina'ya, yüz hatlarını kaplayan ağır gurur ifadesine gülümsedim. Bir daha asla kurban olmayacaktı.

Sonra doktor forsepsi vücudumdaki deliğe soktu ve baldırımın içindeki ateş dışında her şeyi bloke etti.

Irina, Doktor yaralılar arasında tur atarken ona yardımcı olmak için İlk Yardım eğitimini kullanmakta ısrar etti. adamlarımız. Onlarla hızlı bir şekilde ilgileniyor, çok sınırlı becerileriyle elinden geleni yapıyordu.

Merkezde çocuk yaralanmalarını tedavi etmeye alışkındı, üzerlerine çöken bir ev tarafından ezilen vurulmuş kurbanlarla uğraşmıyordu. Matteo kaç kişinin hayatını kaybettiğini öğrenmeye çalışırken, bizim kadar çok kişinin oradan ayrılması şaşırtıcıydı.

Onların yerini derhal doldurmamız gerekiyordu ve bunu gerçekleştirmek için şehir dışındaki müttefiklerimizden de yararlanmamız gerekecekti. Matteo başını öne eğerek, "Aleksandr ve Mariano'yu arayacağım," dedi. İlkini aramak istememişti, New York'taki zamanının sonuna kadar yaşamasına izin vermek istiyordu.

büyüyen ailesiyle birlikte huzur içinde. Aleksandr'ın babasını devirmesine ve terör saltanatına son vermesine yardım etmesinin üzerinden yıllar geçmişti.

Mariano, yakınlardaki Brighton Beach'te kendi yükselen tansiyonuyla uğraşırken bile, parasının yettiği tüm adamları göndererek, sadece bir anlık bildirimle yardım edecekti.

Irina'yı terk etmekten nefret ediyordum, onun yanında kalmaktan başka bir şey istemiyordum, ama o bana bilmiş bir bakışla döndü.

Bir arkadaşımın ölümünden sorumlu olan kişinin hâlâ serbestçe dolaştığını bilmek kanımda intikam duygusunu harekete geçirdi.

Ivory ile tanıştığım gün Simon da oradaydı. Ona Matteo ile olan hayatından kaçmasının bir anlamı olmadığını söylemişti. Başından beri oradaydı.

"Onu bulduğunuzda bana canlı getirin," dedi İrina, ağzı acımasız sözcükleri oluşturmaya çalışıyordu. Onu ilk gördüğümde olduğunu düşündüğüm ışıltılı ışıktan o kadar farklıydı ki. Evimi yaptığım karanlığa o kadar kök salmıştı ki, onu da benimle birlikte çamura sürüklediğim için bir anlık suçluluk hissetmeliydim.

Bunun yerine, hissettiğim tek şey gururdu, hiçbir şeyin onu mahvetmeyi düşünen kişiyi yok etmesini izlemekten daha seksi olamayacağını biliyordum. Onun savunmasızlığını, sevgisini ve ilgisini ona karşı kullanan, fedakârlığını alıp çirkin bir şeye dönüştüren kişiyi.

Madison'ın başına geleceklere hazır olduğunu umuyordum, çünkü her şey söylenip bittiğinde?

Onu savunduğu adamla birlikte olmaya gönderen ben olmazdım.

Ryker bir anda yanımdaydı, karısını ve çocukları çabucak öperek vedalaştı. Axel Luna'yı Ivory'nin elinden aldı, onu ve diğer çocukları etraflarındaki karmaşadan uzaklaştırmak için kızın oynaması için kurduğu oyuncakların yanına götürdü. Ryker oğluna gülümseyerek saçlarını okşamak için uzandı.

Sonra da ava çıktık.

IRINA

Rafael ve Calix yanımda durdular, beni SUV'den çıkarırken Bellandi deposu üzerimizde beliriyordu. Deponun kiri ve pası rezil işkence evi üzerime çöktü ve bir zamanlar olduğum kadının şimdi beni terk ettiğine göre nerede yaşadığını merak ettim.

Kulağımda onun sesinin fısıltısı yoktu. Kızla -hayır, genç kadınla- yüzleşmeye hazırlanırken beni rahatsız edecek insanlığımı hatırlatan bir şey yoktu.

-Neredeyse beni yok edecekti. "İyi misin?" Calix sordu, sesi diğer tarafımdaki Rafael'in sertliğinin aksine yumuşaktı.

Beni kapıya kadar götürdüler, ben içeri adım atarken Rafael kapıyı açmak için harekete geçti. Kapı kapandığı anda ölüm ve çürüme kokusu etrafımı sardı.

"Ben iyiyim," diye fısıldadım, kalbim boğazıma tırmanıyordu. Beni görebileceklerim konusunda, o dondurucuya girersem yıllarca rüyalarıma girecek şeyler konusunda uyarmaya çalışmışlardı. Rafael İbiza'dan geldiğinden beri orayı bir ortaçağ işkence odasına çevirmişti, bunun kanıtları her köşeyi işaretliyordu.

"Bunlar da ne?" İki adamın beni yönlendirdiği koridorda duvarda sıralanan kavanozlara bakarak sordum. Bir tür berrak sıvının içinde yüzen gözbebekleri, dışarı bakıyor ve görmeden yol boyunca yürümemi izliyor gibiydiler.

"Bunlar Darragh'ın sana tecavüz edişini izleyen adamlarının gözleri olmalı," dedi Rafael, sesi soğuk ve ilgisizdi. "Kocan sana Darragh'ın sopaya geçirilmiş sikini hediye etmeyi planlamıştı ama anladığım kadarıyla sen bunu imkânsız hale getirmişsin."

Scar'ın hediyesini mahvettiğim için pişmanlık duymak garip miydi?

"Bu beni tuhaf bir şekilde üzüyor," dedim ve Calix'e baktım, o da bıyık altından gülüyordu. Normalden daha sessizdi, hissettiği keder konusunda tereddütlüydü. Simon'ı diğerleri kadar iyi tanımıyor olabilirdi ama ölüm ölümdü.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," diyerek bileğimden yakaladı ve beni dondurucu kapısının önünde durdurdu.

"Haklı," dedi Rafael çenesini kaldırarak. "Bellandiler kadınları öldürmeyi sevmeyebilir ama sizi temin ederim ki bana ihanet eden biri söz konusu olduğunda böyle bir çekincem yok. Sana yaptıklarının cezasını çekmesini sağlayacağım."

Uyumsuz gözlerine bakınca her kelimesinde ciddi olduğunu anladım. On yedi yaşındaki bir kadına işkence etmekten ve onu öldürmekten çekinmezdi, çünkü işlediği suçlar bunu haklı çıkarıyordu.

Ama anlamaya ihtiyacım vardı. Bu kapanışa ihtiyacım vardı.

"Yapabilirim. Bunu yapmalıyım," dedim, onları mı yoksa kendimi mi ikna etmeye çalıştığımdan emin değildim. Rafael bir süre yüzümü inceledikten sonra ciddiyetle başını salladı ve dondurucunun kapısını açtı.

Açık kapıdan içeri adımımı attığımda, odanın havası dışarı çıktığı anda beni bombardımana tutan ilk şey koku oldu.

Sonra *çığlıklar* geldi.

"Nerede lan o?" Ryker homurdanarak bir adamın eline buz kıracağı sapladı ve onu karşı duvardan sarkan bükülmüş ve eğilmiş haça çarmıha gerdi.

"Rafe dinle oyun oynamayı seviyor. Sevgili babasıyla ilgili uzun bir hikâye," dedi Calix, ben alana girerken arkamdan mırıldanarak.

"Sana söylersem bana çok daha kötüsünü yapar," diye hırladı adam, Ryker diğer eline geçerken parmaklarını buz kıracağının etrafında kıvırdı.

Scar bir sandalyeden topal bir ceset çıkardı ve onu köşeye sürükleyerek bir ölüm yığınının içine bıraktı. Cesetler birbiri üzerine yığılmış, yakma fırınına gidip küle dönüşmeyi bekliyordu.

Madison her şeyin ortasında duruyordu, sarı saçları keçeleşmiş ve yüzüne yapışmıştı. Sallanan bacakları üzerinde titriyordu, kolları başının üzerinde bağlıydı ve tavandan sarkıyordu. Çıplak ayak parmakları yere neredeyse hiç değmiyordu, ayak parmakları maviye dönerken bile vücudu dondurucudaki soğuk havaya karşı giyinikti.

"Kardeşim sana bana hiç dokunmamış olmayı diletecek. Sana daha önce yaptıklarının kötü olduğunu mu sanıyordun?" diye sordu, dişlerini ortaya çıkarmak için dudaklarını geriye doğru sıyırırken ağzı büküldü. "İşi bittiğinde senden geriye deri parçalarından başka bir şey kalmayacak."

"Kardeşin mi?" Anlamaya başladığımda sordum. Ne zaman ve neden kız kardeşini o bodruma koymaya karar verdiğini bilmiyordum, belki de kadınların kendi aralarında hazırlamış olabilecekleri planları dinlemek için.

Köstebek gibi davranmak, anlayış ve şefkat göstermesi gereken kişilere ihanet etmek. Ya da belki de tamamen başka bir nedendi. Sonunda bunun bir önemi kalmadı.

Çantayı omzumdan kaldırdım ve içindeki mürekkep gibi siyah saçlara baktım. Darragh'ın mavi gözleri açıktı ve kan dolu keseye bir elimi uzatıp onu saç tellerinden yakaladığımda cansız bir şekilde bana bakıyordu.

Onu çantadan çıkarırken Scar'a doğru baktım ve onun keyifle sırıtışını izledim. Bir gece önce Madison'ı avlamak için Ryker'la birlikte gitmiş ve beni haftalardır ilk kez kâbuslarımla tek başıma mücadele etmek zorunda bırakmıştı.

Eğer onu bu kadar çabuk bulmasaydı, geceleri yatağımda kocam yanımda olmadığı için onun daha fazla acı çekmesini isteyebilirdim.

Darragh'ın kesik başını çekerek kurtardım, kolum önümde uzanıncaya kadar kaldırdım, Madison'ın yüzünün tam önünde sallandırdım ve kaşlarının çatılmasını izledim.

Ne gördüğünü anlamaya çalıştığı, yeni gerçekliğini kavramakta zorlandığı bir an oldu.

Beyni nihayet kendisine bakan yüzü algılayabildiğinde ağzı şokla aralandı. Darragh'ın kafasını ayaklarının dibine fırlattım, yuvarlanmayı bıraktığında boğazının olduğu yer ayak parmaklarına değiyordu.

"Seni lanet orospu!" diye bağırdı, bana doğru hamle yaptı ve onu askıda tutan bağlara karşı savaştı.

"*Şimdi* tıpkı onun gibi konuştun. Aile benzerliğini görüyorum," dedim öne doğru eğilerek. Sallanan bedenini yakaladım ve kanla kaplı ellerimi kalçalarına koyarak çırpınışlarını durdurdum. "Tek üzüntüm bana yapılanı sana yapamayacak olmam. O iğrenç *köpek* kardeşinin aksine, bu adamların hiçbiri sana dokunacak kadar iğrenç değil."

"Acınacak haldesin," diye güldü. "Kirli işlerini yapması için erkeğine güveniyorsun. Beni öldürmesine izin mi vereceksin? Erkeklerin nasıl tahrik olduğunu biliyor musun?

bir kadını öldürdüklerinde? Kanları bacaklarının arasındaki o sarkan et parçasına ne kadar pompalanıyor?"

Sesi aramızda dolaşıyordu, tatlı tınısı kelimelerindeki pislikle lekelenmiş ve kirlenmişti. Hiçbir genç kızın konuşmaması gereken kelimelerdi bunlar.

Madison'ın -eğer adı buysa- yardıma ihtiyacı olduğu gerçeği ile *kocamın* onun vücudunun etinden tahrik olacağını ima ettiği gerçeği arasında kalmış, bir uçurumun kenarında geziniyordum.

Daha önce olduğum her şeyin ölümünün eşiğindeydim.

"Beni her zaman biraz fazla dikkatle izlerdi," dedi Scar'ın ilgisizlikle izlediği yere doğru göz ucuyla bakarak.

Kaşlarını çattı, Rafael Ibarra'nın bir şey onu hayal kırıklığına uğrattığında yüzünde görmeyi beklediğim türden bir kibri yansıtıyordu. "Ben de bir farenin kendi kuyruğunu yemesini izlerdim. Kendini övme, tatlım."

"Sen daha kadın bile sayılmazsın," dedim ve konuşurken Madison'ın dikkatini çektim. Eğildim ve şu sözleri fısıldadım. "*Eğer* senin tarafından gerçekten tehdit edilseydim, seni kendim öldürürdüm ve sonra da kanayan cesedinin üzerinde Scar'ı becerirdim."

Calix'in tıslama sesi ve Rafael'in şaşkın kahkahası arkadan duyuldu
Ben.

"Kesinlikle bir Regas," diye mırıldandı Calix.

Kocama doğru döndüm ve gelmesi için elimi uzattım.
yanımda dur. Yanıma yaklaştığında elime bir bıçak tutuşturdu. Bıçağa baktım, elim bıçağın etrafında kıvrıldığı anda onu tanıdım.

Darragh'ın yeri.

Scar'ın elini tutup kendi elimle kapatırken eğildim ve Madison'ın şaşkın bakışlarını kendi bakışlarımla birleştirdim. Elimi kavradı. Ben de kardeşinin bıçağını kavradım.

"Ama sen bir bok değilsin," diye bitirdim hançerin ucunu göğüs kafesine dokundurarak. Scar açıyı ayarladı ve hançeri kaburgalarının arasına sokarken eliyle bana rehberlik etti.

Nefes nefese kaldı, gözleri bıçakladığımız yere dikildi.
Onu.

Scar, kanaması devam ederken kollarını arkadan bana doladı ve
el değiştiriyordu. Daha iyi kavradığı anda kolumu ileri doğru itti. Kabzası gömleğine değene kadar saplayarak ilerlerken

Kalbinin etinin koptuğu an. Avucumu kaplayan, Scar'ı ve beni onun ölümüyle lekeleyen daha fazla kanın aniden dışarı atıldığını hissettim.

Birlikte.

Bazı insanlar yardım etmeye değerdi. Bazıları ise çok ileri gitmişti. Sonunda, bir kişi yaptığımız bir dizi seçimden ibaretti. Kim olmayı ve kimi incitmeyi seçtiğimizden başka hiçbir şey bizi tanımlamazdı.

Neredeyse akıl sağlığımı kaybetmeme neden olan o pisliği incitmeyi seçtim ve intikamın benim olduğunu bilerek geceleri bir bebek gibi uyuyacaktım.

I onun yanışını izledi.

Kendini tekrar dirilten Irina, gözlerini arkadaşının gözlerine dikti. Düşman yaşamı soldu. Ona tecavüz etmek için kullanılan bıçak intikamını aldı.

Elimi kendi elinin üzerine koymamıştı çünkü desteğe ihtiyacı vardı ya da bunu tek başına yapamazdı. Bunu yapmıştı çünkü biz birbirimize aittik. Çünkü yaptığımız her şey bir ekip çalışması, onun benimle eşit olduğu bir ortaklık olmalıydı.

Onu dizlerinin üzerinde görmek istememe neden oldu.

Rafael ve Calix, Ryker'la birlikte depoda kaldılar ve canlı ele geçirmeyi başardığımız diğer kurbanlardan Murphy'nin yerini tespit etmeye çalıştılar.

Irina'yı dondurucudan dışarı çıkardım, gözbebeklerinin olduğu kavanozlardan birini alıp ona uzattım. Onlara baktı, dudaklarını benimkilere hafifçe değdirmek için eğildi. "Şu anda bu gözbebeklerinin umurumda olduğunu sanıyorsan, hiç dikkat etmemişsin Paolo," diye mırıldandı, kanlı elini boynumun kelebek dövmeleriyle yeni mürekkeplenmemiş tarafına dokundurarak. "Onları seviyorum. Bunu benim için yapmana bayıldım. Ama beni eve götürmen gerek. *Şimdi.*"

Onu SUV'a götürüp yolcu koltuğuna oturttum, sonra da içine tırmanıp neredeyse sessizlik içinde güvenli eve geri götürdüm. Elim kalçasında duruyordu, depodaki işkence odası için giydiği kot pantolonun içinden vücudunun sıcaklığı içime işliyordu.

Kan kotu lekelemişti, onu kavrarken parmaklarım etine batıyordu. İçimdeki canavar yolun kenarına çekip, düşmanlarımızın kanı hâlâ tenimizi kaplarken onun içine gömülmek istiyordu.

En acımasız yanım Darragh'ın kanını yıkamamasını diliyor, onun aletini ve kıçını keserken gösterdiği vahşilikle onu becermek istiyordu.

Sadece can güvenliğimin olmayışı devam etmemi sağladı, onun bilmiş yeşil bakışları bana döndüğünde, sinsi bir gülümseme dudaklarını büktüğünde sürmeye devam ettim. Güvenli eve giden dolambaçlı yollar sonsuza kadar devam edecekmiş gibi görünüyordu, bu sırada kelebeğimin ağzında o sırıtış oynaşıyordu.

"Yüzündeki o bakışı sileceğim, *cuore mio*," dedim, uzun, toprak araba yolunu dönerken arabanın sessizliğini sesimle doldurdum.

"Umarım öyle olur," dedi, bakışlarımla buluştuğunda yüzündeki meydan okuma ifadesi yükseliyordu.

Cipi park ettiğim anda kapısını açtı ve ben aracın yanından dolanırken evin önünde beni bekledi.

Elini avuçlarımın içine alarak, evin güvenliği kapıyı açarken onu ön kapıdan içeri çektim. Yatak odamız alıştığımız türden bir mahremiyet sunmuyordu, yaşam düzenlemeleriyle ilgili ne yapacağımıza karar verene kadar bir eve çok fazla insan tıkıştırılmıştı.

Her nasılsa, diğerlerinin arkadaşlarının ve ailelerinin bir gece önce seviştiklerini duyabileceklerini bilmeye çoktan alıştıklarından şüpheleniyordum.

Hayatta kalmak kanın pompalanmasını sağladı. Öldürmek kalbi hızlandırdı.

Her şeyin sonunda eve dönecek bir eşe sahip olmak, bir erkeğin rahatlamaya, her şeye rağmen hala insan olduğunu bilmek için onun vücudunda rahatlık ve sıcaklık bulmaya ihtiyacı olduğu anlamına geliyordu.

Onu boş oturma alanına doğru çektim, yatak odamızın görece mahremiyetine doğru yol aldık ve doğruca banyoya gittik. İkimiz de kana bulanmış haldeyken onu becermek istemiştim ama kanı ellerinde görmek bana yanlış gelmişti. Onun zaten bu kadar çok şey verdiğini bilmek O kız için çok üzüldüm... O da bunun bir parçası olamadı.

Duşu açtıktan sonra dikkatimi, lekeli gömleğini başından sıyıran karıma yönelttim.

"Sana kıyafetlerini çıkarmanı söyledim mi?" Ona yaklaştım ve bir elimi kot pantolonunun düğmesini karıştıran parmaklarına dokundurarak sordum.

Bana baktı, yeşil gözleri soru teninde yuvarlanırken karardı. "Hayır."

"O zaman neden yapıyorsun?" Elimi onunkinden kaldırdım ve parmak uçlarımı çıplak meme ucuna dokundurdum. Parmaklarımın arasına aldım, çimdikledim ve ağzının açık kalmasını izledim. Serbest bıraktığımda, benim için büzülmesinden zevk aldım, dokunuşum için daha fazlasını arzuluyordu. "Yakında bir gün bunları deleceğiz," dedim, başımı eğip dilimi üzerinde gezdirerek.

"Aoife acıttığını söylüyor," dedi inleyerek ve durup başımı kaldırıp ona bakmamı sağladı.

Onu.

"Aoife hakkında bunu bilmeme gerek yoktu," dedim, içimden geçenleri silkeleyerek.

Gerçeği öğrendiğinde Yavin'in dünyasını sarsacak bir itiraf. Bu ve yaptırdığı ve düğün gecelerine kadar sakladığı dövme arasında?

Tanrı yardımcısı olsun.

"Özür dilerim," dedi İrina, sesi bir kıkırdamaya dönüştü ve ben de meme ucunu dişlerimin arasına sıkıştırarak sesini kestim.

Onu hâlâ öpmemiştim, ağzımla yutmamıştım. Her ne kadar ona tapmak ve hayatta ve benim olduğu için minnettar olmak istesem de, beni terk etmeye çalıştığı an hala aramızda ağır bir şekilde asılı duruyordu.

Geçmişimizdeki gerçeğin ele alınması gerekiyordu ve benden kurtulabileceğini düşündüğü için cezalandırılması gerekiyordu.

"Artık pantolonunu çıkarabilirsin, Kelebek," dedim, kafam şimdiden yapmaya çalıştığı şey için ona kırmızı bir şaplak atarken ıslak kıçının sallandığı hayallerle doluydu.

Dinledi, gözleri tereddütle benimkilerin üzerindeydi, sanki içimdeki gerilimi, zar zor dizginlenen öfkeyi hissedebiliyordu. Pantolonunun düğmelerini çözdü, kalçalarından aşağıya doğru itti ve ayakkabılarından sıyrılarak hepsini kenara attı. Karşımda çırılçıplak duran kelebeğim bir an bile utandığını belli etmedi.

Darragh'la olan kavgasından dolayı vücudunu kaplayan morlukları görmezden gelmedi, bu yaraların üstesinden gelmiş ve hikayeyi anlatacak kadar yaşamış olmaktan gurur duyuyordu.

Tek pişmanlığı Madison'ın Irina'yı mahkûm ettiği tecavüz ve tecavüze maruz kalmamış olmasıysa? Benimki ise Darragh'ın önümüzdeki otuz yılı kıçına çivili bir çubuk sokulmuş bir kafeste geçirmemesiydi.

Kabuk bağlamış, kan lekeli giysimi çıkardım, katmanları daha sonra uğraşmak üzere yere attım. Mahvolmuşlardı, tüm giysinin cesetlerle birlikte küle dönüşmesi gerekiyordu.

Irina'ya elimi uzattım, onu duşa yönlendirdim ve suyun başının ve omuzlarının üzerinden akmasını izledim. Madison'ın kanının kalıntıları derisinden ve ellerinden arınırken su kırmızı akıyor, pembe bir girdap halinde akıp gidiyordu.

Yüzünü bana döndüğünde tertemizdi, duş kabininin dışındaki armatürden gelen ışıkta teni parlıyordu. "Beni terk edecektin," diye homurdandım, bu uyarı tüylerinin diken diken olmasına neden oldu.

Yere baktı, bir yanıt düşünürken elleriyle oynuyordu. Kızgın olmak için her türlü hakka sahip olması önemli değildi. Ondan çok önemli bir sır saklamış olmam önemli değildi, çünkü zamanda geriye gidebilseydim farklı bir şey yapmazdım. Bu sır onu benim yapmıştı.

Bu sır, duvarlarını yıkmasına ve beni vücuduna olduğu kadar kalbine de almasına izin vermişti.

Bu sır bana her şeyi vermişti.

"Beni incittin," diye fısıldadı, itirafı beni topuklarımın üzerinde geriye doğru salladı. Orada durdum, yüzündeki kırılganlığa -görmemi istemediği acıya- baktım.

"Ve yine yapacağım," diye itiraf ettim. "Nasıl kocan olacağıma dair hiçbir fikrim yok. Sana karşı nasıl dürüst olacağımı ama yine de seni hayatımın gerçeklerinden nasıl koruyacağımı. Her çuvalladığımda kaçıp gidemezsin."

"Lanet olası annemi öldürdün!" diye bağırdı, ben içeri girip cam kapıyı arkamdan kapattığımda ses duşun duvarlarında yankılandı.

"O boktan bir anneydi! Ben onu öldürmeden çok önce seni terk etti. Onu senden almışım gibi davranma. O kendi isteğiyle çekip gitti," dedim, ona bir şeye mal olduğum gibi saçma bir düşünceye duyduğu öfkeyle sesim kalınlaştı.

Ben gelene kadar annesi onun için çoktan ölmüştü. Dünyayı bir beleşçiden daha kurtarmıştım.

Bir adım öne çıktım, karnım göğsüne değerken onu sıkıştırdım ve omurgası duş duvarına değene kadar geriye doğru yürüttüm. Gözlerini dikmiş bana bakıyordu. "Onu kollarından çalsaydım ve sen izlerken boğazını kesseydim de fark etmezdi. Yine de gitmene izin vermezdim."

"Neyin var senin?" diye sordu, ön kolumu başının üstündeki duş duvarına yasladığımda sesi ancak fısıltı halindeydi. Kısa bir süre çenesine dokundum ve öfkesinin neden olduğu adrenalini kontrol altına alma çabasıyla ciğerleri şişerken parmağımı vücudunda aşağı doğru kaydırdım.

Onun öfkesinden beslenmek, onu içime çekmek ve kendime mal etmek istiyordum.

"Her şey, Kelebek. Ben de bu evdeki diğer erkekler gibi bir canavarım. Ben sadece *senin* canavarınım," dedim ve onu duş duvarına doğru çevirirken parmaklarımı kalçalarına geçirdim. Elleri ıslak fayansa çarptı, kendimi sırtına bastırdığımda dudaklarından şok olmuş bir nefes çıktı.

Sikimi ona doğru sürttüğümde, vücudunun ve öfkesinin üzerimdeki etkisini hissetmesine izin verdim. "Bunu hissedebiliyor musun?" Duşun sıcak suyu sırtıma vururken kelimeleri boynunun derisine doğru fısıldayarak sordum. Su tenimdeki kanı silerken duşun zemini hâlâ pembeydi.

"Hayır. Hiçbir şey hissetmiyorum," dedi hayal kırıklığı içinde gözlerini devirerek. Bu şımarıkça cevap onu cezalandırma ihtiyacımı arttırmaktan başka bir işe yaramadı ve beni saçlarını at kuyruğu şeklinde toplamaya ve başını çekmeye zorladı, böylece çaresizce sırtını dikleştirdi, parmakları duvarı tırmaladı.

Diğer elim kıçının üst kısmına sert bir tokat indirdi. "Bu, Madison gitmeye çalıştığında peşinden koştuğun için," dedim,

Açılan kapının diğer tarafındaki arabaları gördüğüm anı hatırlıyorum. Karım ulaşamayacağım bir yerdeyken ona doğru gelen tehlike neredeyse kalp krizi geçirmeme neden olacaktı.

"Ah!" Irina miyavladı, etinin ıslaklığı şaplaklarımın yoğunluğuna katkıda bulundu.

Bunu diğer tarafa da yaptım ve her iki yanağına da eşleşen el izleri bıraktım. "Bu beni terk etmeye çalıştığın içindi."

"Yara!" diye bağırdı. "Seni deşeceğim."

Sözlerine rağmen üçüncü ve dördüncü darbeler kıçının dibine indirildi, ben de darbelerin şiddetiyle etin sallanışını izledim. "Bunlar kime ait olduğunu unuttuğun ve işimizin ne zaman biteceği konusunda söz sahibi olduğunu düşündüğün için. *Ben* bitti *dediğimde* biter, Kelebek. Ve bu da ancak ben yerin dibine girdiğimde olacak. Beni anlıyor musun lan?"

Kalçalarının üst kısımlarını tokatladığımda ciyakladı, tüm kıçını el izimle kapladım ve tenindeki görüntüsüne bayıldım. Ben uyurken sikimi keseceğini düşünmesem oraya dövme yaptırırdım.

Aoife ile çok fazla zaman geçirdi.

"Sana bir soru sordum, Irina. Kendimi tekrarlamaktan hoşlanmıyorum," dedim, kulak memesini dişlerimin arasına almak için eğildim.

"Anlıyorum," dedi dişlerini sıkarak ve sikimin onun içinde olma ihtiyacıyla sızmasına neden oldu. Bacaklarından birini kaldırdım, onu benim için açmaya zorlayan sert bir hamleyle amına girerken duş duvarına karşı dengesini sağlamasına izin verdim.

Feryat etti, sesi bana Darragh'ın taşaklarını kestiğinde attığı çığlıkları hatırlattı. Geri çekildim ve bir kez daha soktum, onu sikimin üzerine yerleştirirken sabit tuttum.

"Bana bunun benim amım olduğunu söyle," dedim, onu o kadar acımasızca beceriyordum ki, taşaklarım kıçının kırmızı derisine her vurduğunda zonkluyordu.

Yanıt vermedi, sanki bu zevki inkâr edebilirmiş gibi çenesini sıktı. Sanki beni dışlayabilir ve bunu bana vermeyebilirmiş gibi.

Ama bu bizdik ve onun yeri dizlerinin üzeriydi.

"Sadece iyi kızlar boşalır," dedim ve dişlerinin arasından tıslamasını izledim. Saçlarını serbest bıraktım, parmaklarımı klitorisine götürdüm ve ona eziyet edecek kadar uyardım ama asla istediğini bildiğim orgazma sürüklemedim.

İnkar etmeye çalışsa bile.

"Kimin amcığı bu?" Tekrarladım, yüksek ve sert bir şekilde sürdüm ve horozumun başını onun içinde onu çılgına çeviren o noktaya sürükledim.

"*Lanet* olsun," diye küfrederek başını bana doğru çevirdi. "Senin. Bu senin amın, seni pislik."

İtirafına ve yüzündeki öfke ifadesine sırıtarak çenesini kavradım ve ağzım onunkinin köşesine çarparken onu hareketsiz tuttum. Onu vahşice beceriyor, sanki gezegendeki son havaymış ve hayatta kalmamın tek yolu oymuş gibi ağzını yalayıp yutuyor, karıma yeniden sahip çıkıyordum.

"Nereye boşalmamı istersin?" Geri çekildiğimde sordum, karar vermek için savaşırken gözlerinin karardığını izledim. "Amıma mı? Yoksa o küçük güzel boğazına mı?"

"Evet," dedi, yüz hatlarını belirsizlik kaplamıştı.

"Lanet olsun," diye inledim, açısını değiştirmek için iki elimi kalçalarında kullandım. Sahip olduğum her şeyle amına vurdum, etrafımda boşalana kadar klitorisini çalıştırdım. Titreyen ve zonklayan mükemmel amcığı taşaklarımdaki dölleri emdi ve sikimi daha da içine çekti.

Onu daha fazla becerdim, sikimin karıncalanmasının durmasını beklerken yaptığım dağınıklığın içinden kaydım. Sonunda çekildiğimde, döllerimin aktığı yere baktım.

Irina dizlerinin üzerine çöküp dilini şaftımın üstündeki yaralara dokundururken bana gülümsedi. İyi bir kız gibi beni yalayarak temizledi. Kendini tam olarak ait olduğu yere koyuyordu.

Dizlerinin üstünde, sikim ağzında.

EPİLOG

Five ay sonra

Matteo vazoyu bir zamanlar Bellandi Malikanesi. Bina yıkılmış, patlamadan bu yana geçen aylar içinde yerdeki topraktan başka bir şeye dönüşmemişti.

Gözleri ağırlaşmış, vücudu son birkaç ayın yorgunluğuyla ağırlaşmıştı.

Savaş. İntikam.

Yanan bir şehir.

Arazinin etrafındaki işçiler temelin direklerini ve yapısını yerleştirmeyi bitirmişlerdi, hepimiz Matteo'nun arkasında Simon'un aylar önce hak ettiği cenaze töreninde yürürken kamyonda beton karıştırılıyordu.

Simon'un kız kardeşi Matteo'nun yanında yürüyordu, gözleri ıslaktı ve gözyaşlarını bastırmaya çalışırken ciğerleri kabarıyordu. Beş ay sonra bile Simon'ın kaybı her gün hissediliyordu. Luna'nın babasının gölgesini aradığı her gün. Ivory'nin büyüdüğü ve doğum tarihinin yaklaştığı her gün.

Matteo'nun yeni güvenliğinin onunla herhangi bir kişisel ilişki kuramadığı her gün, kalbi onun için her şeyden vazgeçen adama ihanet etmemeye çok kararlıydı.

Samara biz yürürken usulca şarkı söylüyor, sesi evimiz olan boşluğa kadar ulaşıyordu. Gelecekte de evimiz olacaktı.

Matteo, yeni evin temelinin inşa edileceği sınırın kenarlarında dururken başını sallayarak inşaatın başladığını işaret etti

işçiler beton dökmeye başlayacak.

Onlar temeli atarken hepimiz çimentonun belirlenen alana düzgün bir akışla yayılmasını izledik. Matteo küpün kapağını açtı ve Simon'un küllerinin dökülen çimentoya katılması için ters çevirdi.

Bellandi mirasının devam etmesi için her şeyini vermişti. Matteo'nun burayı yeniden inşa etmek için yaşadığından emin olmak için. Yokluğunda bile sonsuza kadar buranın bir parçası olması adildi. Evimizi üzerine inşa ettiğimiz temelin bir parçası olması adildi.

Matteo geri adım attığında Ivory yüzünü onun omzuna çevirdi, gözyaşları Matteo'nun takım elbisesini ıslattı ve savaşın getirdiği ölümlerden biri için ağladı.

Bir buçuk yıl sonra

"Eleni!" *Yeniden Doğuş* adlı kadın merkezinin ön masasının yanındaki konsola parmaklarımla vurarak seslendim. Genç kız koşarak geldi. Merdivenlerden inip köşeyi dönerken sırt çantasını elimden aldı.

İnmek için güvenli bir yere ihtiyaç duyan kadınlar, antrenin hemen dışındaki oturma odasından onu izlemek için döndüler, onun garip maskaralıklarını izlerken yüzlerinde sırıtmalar vardı. Bizimle yaşamaya başladığından beri aylar içinde büyüme atağı geçirmişti, çok uzun uzuvları sık sık yeni doğmuş bir zürafa gibi tökezlemesine neden oluyordu. Eninde sonunda büyüyecekti ama şimdilik gördüğüm en şirin şeydi.

Ona bir bakış attım ve merkezin barınma bölümünde dikkatli hareket etmesi gerektiğini sessizce hatırlattım. Sakinlerimizin çoğu Eleni'ye ve onun coşkusuna aşinaydı, ancak her an aramıza yeni birinin katılmasını bekliyorduk.

İçinde bulunduğu durumdan güvenli bir şekilde kurtulur kurtulmaz.

O yüze kızgın kalamayacağımı bildiği için mahcup bir şekilde gülümsedi. "Scar bizi evde bekliyor," dedim, uzanıp siyah saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırmak için.

"Bu geceye kadar Ivory Teyze'yle birlikte olduğunu sanıyordum?" diye sordu, Scar'ı planladığından daha erken göreceği düşüncesiyle yüzü aydınlanmıştı.

"Ivory Teyzen dışarı çıkmaya pek istekli değilmiş, o yüzden akşam yemeğine evde olacak. *Pastitsio* yapabileceğimi düşünmüştüm?" Ön kapıyı kapatıp arkamdan kilitlerken ona kapıdan çıkarken rehberlik ederek sordum. Benim için ön tarafa çektikleri arabaya doğru ilerlerken kapıda duran kiralık muhafızlara baktım.

Saat daha gecenin beşiydi, ama Scar beni sokağa çıkma yasağımı aşmış bir şekilde çalışırken görmekten memnun olmazdı. Kuralları çok katıydı, kendimi çok fazla zorlamama asla izin vermezdi.

O evde olmasa bile, saat beşte ofisten mutlaka çıkardım.

Eğer o şahit olmasaydı, evden gizlice iş getirirdim. Eleni yatağa girene kadar bilmiyormuş gibi davrandık, sonra kıçımı çiğ olana kadar tokatladı.

Davranmak için pek de motivasyon değildi.

Eleni sırıttı. Yunan kökenli olduğu saçlarının koyu tonundan ve sıcak kahverengi gözlerinden anlaşılıyordu. Gözleri dışında, benim onun yaşındaykenki halime neredeyse tıpatıp benziyordu. *Fresh Start*'a ilk kez patlamadan sonraki haftalarda gelmişti, ona yardımcı olabileceğimi düşünen tanıdığım bir devlet sosyal hizmet görevlisi tarafından getirilmişti.

Tıpkı annesine benziyordu; Scar'ın sonunda benim yüzümden öldüğünü ve erkenden mezara gömüldüğünü kabul ettiği kadının tıpatıp aynısıydı. Darragh'ın bana bir kutu içinde gönderdiği Eleni'nin annesinin parmağıydı, saç ve deri parçasıyla birlikte.

O ilk aylarda, onunla geçirdiğim her an için muazzam bir suçluluk hissetmiştim. Her şeyini aldığım kıza giderek daha fazla aşık olduğum her an için. Ona gerçeği söyleyecek cesareti toplayana kadar aylar geçmiş, Eleni'nin sanki tüm dünyasının sona ermesine ben sebep olmamışım gibi bana sarılmasından dolayı büyük bir suçluluk duymuştum.

Bir annesi olmamasının sebebinin ben olduğumu bilmek.

Ama Eleni beni suçlamamıştı. Gülümsedi ve başını salladı, erkeklerin kötülükleri ve onların günahlarının yükünü omuzlarımızda taşımamamız gerektiği hakkında yaşından çok daha büyük sözler fısıldadı.

O gece benimle eve geldi ve hiç ayrılmadı.

James bizim için arka kapıyı açtığında arabaya tırmandık. Şoförüm ve kişisel güvenliğim toplantının sonundan beri yanımdan ayrılmamıştı.

Bellandi savaşı. Calix'e veda ettiğim günden beri, Thalia'nın düğününü durdurmak için Philadelphia'ya zamanında dönebilsin diye.

James kapıyı kapatıp sürücü koltuğuna oturdu, dikiz aynasından bana bakıp sırıtarak arabayı garaj yolundan aşağı sürüp kapıya yaklaştı. Caddeye çıkarken gülümsemesini saklamak için öksürdü ve Chicago trafiğinin bizi sürüklemesine izin verdi. Ne kadar gergin olduğumu, Eleni'nin hayır diyebileceğinden ne kadar korktuğumu biliyordu.

Onu kızım olarak görmeye başlamam neredeyse bir buçuk yıl sürmemişti ama geçen her gün onun da aynı şeyi hissedip hissetmediğini merak ediyordum. Scar'ı seviyordu. Ona nefesimi kesen bir sevgiyle tapıyordu.

Ona verdiğimiz aileyi seviyordu ama ondan her şeyini alan kadını gerçekten sevebilir miydi?

Ön kapıdan içeri girdiğimizde sinirlerim altüst olmuştu. Her şeyi unutmaya ve Eleni'yi resmen evlat edinme fikrini bir kenara atmaya kararlı bir şekilde, kocamı aramak için içeri girdiğimizde oturma odasını dolduran balonlara ve süslemelere hazır değildim.

"Neler oluyor?" Şaşkınlıkla Eleni'ye bakarak sordum. Evlat edinme belgeleriyle ona sürpriz yapacaktım ama o memnuniyetle sırıttı.

Sırt çantasından bir yığın kâğıt çıkardı ve onları bana uzattı, böylece kocam gölgelerin arasından çıkıp kolunu onun omuzlarına doladığında belgeye bakabildim.

Onun yanına sokuldu, gözlerini yakan yaşlara rağmen olabildiğince memnun görünüyordu. "Scar yine korkup kaçacağını biliyordu."

"Ben-ne?" Gözlerim evlat edinmeye rıza göstermesi gereken yere karalanmış imzasına takılınca kelimeleri bulmakta zorlandığımı söyledim.

Eleni'nin kolu sırtıma dokunurken Scar bize doğru uzandı ve beni göğsüne doğru çekti. "Bunu isteyeceğimi bilmediğine inanamıyorum," dedi başını omzuma yaslayarak. "Ben ağlamadan önce şu lanet kâğıtları imzala."

Scar, Eleni'ye sert bir bakış fırlatarak, "Laflarına dikkat et," diye azarladı.

Kızımıza.

Yine de döndü ve bana sırtını bir yüzey olarak kullanmamı teklif etti, böylece adımı onunkinin yanına karalayabilecektim. Ertesi gün belgeleri dosyalayacak, sonra da bunu resmileştirmek için yapılması gereken mahkeme işlemleriyle ilgilenecektim.

Eğer Matteo ve babam işleri yoluna koyamazlarsa.

"Tek istediğim ikinizsiniz. Bunu biliyorsun, değil mi?" Eleni'ye dönüp yanaklarını ellerimin arasına alarak dudaklarımı alnına değdirdim.

Evraklar imzalanıp sehpanın üzerinde beklerken, her ikisinin de elini tuttum ve mutfağa girdim.

Daha onları kendim yapamadan neredeyse kaybettiğim ailemle *pastitsio* yapmanın mutluluğunu yaşıyorum.

Altı ay sonra

Dövme tabancalarının vızıltısı birlikte çalışırken araba bakışlarımı tuttu. Hemen yanımdaki sandalyede oturduğu yerden bile, en çok Koleksiyonuna eklediği son mürekkep, mesafenin çok büyük olduğunu hissettirdi.

Tek istediğim onun yanımda olması, benim soluduğum havayı solumasıydı.

Bu duygu hiç azalmamıştı; hiç durmamış, duraksamamış ya da azalmamıştı. Aksine, ilişkimiz oturdukça her geçen gün daha da arttı. Normal bir hayatın sıradan rutini, geçmişin şiddetini arkamızda bırakarak gerçekliğimiz haline geldikçe.

Annemi öldüren bu adam bir şekilde benim yaşama sebebim olmuştu.

Onunla en çılgın hayallerimde bile hayal edemeyeceğim kadar güzel bir hayat yarattığım için.

Scar aramızdaki mesafeyi aşarak boştaki elini ön kolumda uçuşan kelebeklere dokundurdu. Tenime onun bana yaptığı gibi kalıcı bir şeyle işaret koymaya razı olmam bir yıldan fazla sürmüştü ama *Scar'ın Kelebeği* kelimeleri kelebeklerin kanatlarındaki ayrıntılarda gizliydi.

Darragh'ın bunu benden almasına izin veremezdim, bıçağının başka bir hayattan bir şeymiş gibi tenimi kesmesinin anısı.

Hiç benim olmamış bir şey.

Boynunun kenarındaki kelebeklere her baktığımda kalbim pır pır ediyordu. Tenindeki izimi her gördüğümde, bu bana Scar'ın da sahip olmasını istediğim saf bir tatmin ve zevk duygusu veriyordu.

Böylece tenimi onun adıyla, onun için kim olduğumla kalıcı olarak işaretlemiş, onu kocam ve evlat edindiğimiz ve ikimizin de çocukken ihtiyaç duyduğumuz şekilde sevdiğimiz çocukların babası olarak kabul etmiştim.

O benim her şeyimdi.

"Şimdi kalbin kendi bedeninde olacak," dedim, kara gözleri öyle acı verici bir tatlılıkla parlarken ona takıldım ki gözlerim yaşardı.

"*Cuore mio*, kalbim her zaman sadece senin içinde var olacak. Sensiz var olmayacak," diye mırıldandı parmaklarını ön koluma dolayarak. "Benim seni kurtardığım kadar sen de beni kurtardın."

Sözlerin doğru olduğunu bilerek gülümsedim. Onu korkuluklardan çekip ölüme sürüklenmesini engelleyememiş olabilirdim ama o, verebileceği sevgiye inanmayarak, olduğunu kanıtladığı adamın içi boş bir kabuğuna dönüşmüştü.

Sadece birinin onu tekrar açmasına ihtiyacı vardı.

Burnumu çektim ve dikkatimi tenimdeki en yeni dövmeye verdim. Ada dikkatle elimin arkasına sürdüğü mürekkebe baktı, her şeyin düzgün olduğundan emin olmak için fazlalıkları sildi. Yarım kalp gri tonlamayla yapılmıştı, kırık kenarın pürüzlü çizgileri başparmağımı geriye doğru büktüğüm deriyle aynı hizadaydı.

Scar benimkinin yanındaki sandalyeye oturdu, ikisi birlikte dövme tabancalarını yere bırakırken erkek dövmeci onun elindeki dövmeyi bitirdi.

Kocam sandalyesinden kalktı ve oturduğum yerden kalkmama yardım etmek için elini uzattı. Beni kollarının arasına aldı ve başparmağını sol elinin avuç içine doğru büktü. Sağ elimi kaldırıp onun pozisyonunu taklit ederek ona dokunduğumda elini önümde tuttu.

Tüm pürüzlü kenarlar kusursuz bir şekilde birbirine uyuyor, ruhlarımızın eşleşmesinin bir yankısı.

İki yarı.

Bir bütün.

I Umarım Scar ve Irina'nın hikayesini sevmişsinizdir! Lütfen bana bir yorum bırakmak için zaman ayırmayı düşünün. Okurlarımdan Ben. duymak benim için dünyalara bedel

A Yavin ve Aoife'ın hikayesine hazır mısınız?
>>Hemen Ön Sipariş Verin Settled Scores

F Irina'nın kuzeni Calix'e mi aşık?
>>Hikayesine şimdi İntikamcı Rüyalar ile başlayın

I Scar & Irina'nın devamını okumak istiyorsanız, özel genişletilmiş sonsözü buradan indirebilirsiniz.
>>Şimdi indirin

I Yaralı Pişmanlıklar'ı beğendiyseniz ve burada bahsedilen bazı karakterler hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyorsanız, seriye Kanlı Eller ile başlıyor!
>>> Başa dön.

AYRICA ADELAIDE FORREST TARAFINDAN

BELLANDI WORLD SYNDICATE UNIVERSE

Bellandi Suç Örgütü Serisi

Kanlı Eller

Affedilebilir

Günahlar Kederli

Kayıplar Korunmuş

Yanlışlar Yaralı

Pişmanlıklar

Hesaplar Kapatıldı - Çok Yakında

Katledilen Düşler Serisi

İntikamcıların Rüyaları

Ölümcül Düşler - yakında

Yalanlardaki Güzellik

Serisi Yarın Gelene

Kadar Sonsuza Kadar

Bitene Kadar İntikam

Yanana Kadar Ölüm

Bizi Ayırana Kadar

DIĞER KARANLIK ROMANTIZM

Kara Kalp Romantizm Cennet ve Cehennemi Sunar

Yanlış

ROMANTIK GERILIM ROMANLARI

Awe Dağı'nın Adamları Serisi

Beni Kötülükten Kurtar

Fetih Kralları - Lyric Cox ile birlikte yazıldı

Prensesine Sahip Çıkmak

Prensesini Çalmak

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.